

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞİMDİ İDDİALİ BİR FİLM!

"Bu kuşağın kahramanı Dört Numara."

MICHAEL BAY

Transformers'in yönetmeni

ÜÇÜ ÖLDÜ.

DÖRT NUMARA BENİM

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

PITTACUS LORE

9 K İ Ş İ K A Ç T I K

1 NUMARA MALEZYA'DA ÖLDÜRÜLDÜ.

2 NUMARA İNGİLTERE'DE...

3 NUMARA KENYA'DA AVLANDI.

DİĞERLERİNİN PEŞİNE DÜŞMEDEN ÖNCE
BENİM İÇİN GELECEKLER...

DÖRT NUMARA BENİM.

DREAMWORKS PICTURES ve RELIANCE BIG ENTERTAINMENT sunar
BAY FILMS ile D.J. CARISO film "I AM NUMBER FOUR" ALEX PETTYFER TIMOTHY CHAPMAN TERESA PALMER
DIANNA AGOSTIN CALLAN MCALLIFFE KEVIN DURAND seslendirir DEBORAH ADRIANA WOOD, LISA
TREVOR BLADIN MARIO SYLVIO DEYKAL JON PAGE VINCE FILIPPONE TOM SOUTHWELL
GUILLELMO NAJARRO, J.C. SPINK, MICHAEL BAY
PITTACUS LORE "I AM NUMBER FOUR" ALFRED GOUGH N. WILES MILLAR ve MARTIN MORROW ile D.J. CARISO

DREAMWORKS II DISTRIBUTION Co., LLC.

findnumberfour.com

Facebook: Artemis Severleri

ARTEMIS

ISBN 978-905-4482-01-6

9 786054 482016

www.artemisayintari.com

BİZ

TAM ŞU AN YANINIZDAN GEÇİYOR OLABİLİRİZ.

BİZ

SİZ BUNU OKURKEN SİZİ İZLİYOR OLABİLİRİZ.

BİZ

YAŞADIĞINIZ ŞEHİRDE, KASABANIZDA OLABİLİRİZ.

BİZ

HERKES OLABİLİRİZ.

BİZ

O GÜNÜ BEKLİYORUZ.

BİZ

BİRBİRİMİZİ BULACAĞIZ.

BİZ

BİR ZAFER KAZANACAĞIZ.

BİZ

BİRLİKTE OLABİLİRSEK

BİZ

KURTULURUZ.

SİZ

SİZ DE KURTULURSUNUZ.

**EĞER BİZ KAYBEDERSEK
HER ŞEY YOK OLUR.**

BURAYA DOKUZ KIŞI GELDİK.
SİZİN GİBİ GÖRÜNÜYOR, SİZİN GİBİ KONUŞUYOR
VE ARANIZDA YAŞIYORUZ, AMA SİZDEN DEĞİLİZ.
HAYAL ETTİKLERİNİZİ YAPABİLİYORUZ.
HAYAL EDEBİLECEĞİNİZ GÜÇLERE
SAHİBİZ. BUGÜNE KADAR GÖRDÜĞÜNÜZ
HER ŞEYDEN DAHA SAĞLAM VE HIZLIYIZ.
BİZ, ÇİZGİ ROMANLARDA VE FİLMLERDE HAYRAN
OLDUĞUNUZ SÜPER KAHRAMANLARIZ.
AMA GERÇEĞİZ!

PLANIMIZ BÜYÜMEK, EĞİTİLMEK, GÜÇLENMEK,
BİRLİK OLUP ONLARLA SAVAŞMAKTI. AMA BİZİ
BULUP SAVAŞI ÖNCE ONLAR BAŞLATTI.
ŞİMDİ HEPİMİZ KAÇIYORUZ. HAYATLARIMIZI
GÖLGELERDE, KİMSENİN BAKMAYACAĞI YERLERDE
GEÇİRİYOR, İNSANLARIN ARASINA
KARIŞMAYA ÇALIŞIYORUZ.
SİZ BİLMESENİZ DE ARANIZDA YAŞIYORUZ.

AMA ONLAR BİLİYOR.

PITTACUS LORE

LORIEN'İ YÖNETEN YÜCE BİLGE,
ON İKİ YILDIR DÜNYA'DA,
DÜNYA'NIN KADERİNİ BELİRLEYECEK
SAVAŞA HAZIRLANIYOR.
NEREDE OLDUĞU BELLİ DEĞİL.

ECLIPSE ADVERTISING
TARAFINDAN HAZIRLANMIŞTIR.

DORT NUMARA BENİM

PITTACUS LORE

İngilizce'den Çeviren
Müge Hestbaek

ARTEMIS

BU KİTAPTA Kİ OLAYLAR GERÇEKTİR.

KİŞİ VE YER ADLARI, HALA SAKLANMAKTA OLAN
LORIEN ALTILISINI KORUMAK ADINA DEĞİŞTİRİLMİŞTİR.

BUNU, YAPILAN İLK UYARI OLARAK GÖRÜN.

EVRENDE BAŞKA MEDENİYETLER DE VAR.

VE BAZILARI, YOK ETMEK İÇİN SİZİ ARIYOR.

KAPI SARSILDI BİRARAYA GETİRİLMİŞ, UPUZUN, LİME lime bambu saplarmdan yapılmış bir kapıydı. Sarsıntı şiddetli değildi ve hemen sona ermişti. On dört yaşında bir çocuk ve herkesin, onun babası sandığı, buradan yüzlerce ışık yılı uzakta, başka bir gezegende, bambaşka bir ormanın kenarında doğmuş, elli yaşındaki adam gürültüye kulak kabarttı. Kulübenin iki ucunda, cibinlikli yataklarında üstleri çıplak yatıyorlardı. Uzaktan gelen gürültü, ormandaki hayvanların ağaç dallarını kırmalarına benzer bir sestti. Ama bu sefer, dalları değil, bütün ağacı aşağı indirmişlerdi sanki.

"O da neydi?" diye sordu çocuk.

"Şşşt," dedi adam.

Cırcır böceklerinin seslerinden başka bir şey duymuyorlardı. Sarsıntı tekrar başlayınca, adam bacaklarını yatağın yanına indirdi. Bu sefer sarsıntı daha kuvvetliydi. Daha uzun sürmüş ve devrilme sesi yakınlaşmıştı. Adam ayağa kalkıp kapıya iler-

ledi. Şimdi her yer sessizdi. Adam derin bir nefes alıp kapının sürgüsüne doğru eğildi. O sırada çocuk ayağa kalktı.

"Hayır," diye fısıldadı adam. Tam o sırada, Dünyada bulunmayan, parlak, upuzun bir kılıç, kapıdan içeri dalıp adamın göğsüne saplandı. Kılıç, adamın sırtından altı santim kadar dışarı çıktıktan sonra geri çekildi. Adam homurdanarak yere yığılmış, çocuk donakalmıştı. Son nefesini alıp çocuğa, "Kaç!" dedikten sonra, cansız bedeni yere düştü.

Çocuk yatağın üzerinden zıplayıp yan duvardan dışarı fırladı. Kapı ya da pencerelerle vakit harcamıyor, Afrika maunundan yapılmasına rağmen o geçtikçe kağıt gibi yırtılan duvarların içinden geçiyordu. Evet, kelimenin tam anlamıyla, duvarların içinden geçiyordu. Congo gecelerinin içine dalmış, ağaçların üzerinden zıplayıp koşarak saatte doksan beş kilometre hıza yükselmişti, insan ötesi bir görme ve duyma becerisi vardı. Ağaçların arasında hızla slalom yapabiliyor, kızgınlıkla söyleyerek üzerlerindeki sarmaşıkları elleriyle çekip koparabiliyor, küçük nehirleri tek adımda atlayabiliyordu. Arkasında, gittikçe yaklaşan ayak sesleri, onu kovalayanların da onun gibi yetenekleri vardı. Üstelik yanlarında bir şey taşıyorlardı. Çocuğun, hakkında sadece bazı şeyler duyduğu ama Dünyada göreceğine asla inanmadığı bir şey.

Gürültü daha da yaklaşmıştı. Çocuk, yoğun ve sessiz bir homurtu duydu. Arkasında her ne varsa, hızlanmış olmalıydı. Tam o sırada gözüne, önünde duran ormanın içinde bir karaltı

çarptı. Oraya vardığında bunun, otuz metre ileriye, yüz metre aşağıya giden, dibinden nehir geçen bir orman geçidi olduğunu farketti. Nehir yatağı, üzerine düşse onu tuz buz edecek dev gibi kayalarla çevrelenmişti. Ancak başka şansı yoktu. Geçitten geçmek zorundaydı. Karar vermek için çok az vakti ve önünde sadece tek bir seçeneği vardı. Hayatını kurtarmak için bir tek seçeneği. Onun ya da Dünyada yaşayan onun gibiler için bile, bu geçidi geçmek imkansıza yakındı. Geri dönse, aşağı inse ya da onlarla savaşa öleceği kesindi. Elinde, doğru kullanırsa onu kurtarabilecek tek atışlık kurşunu vardı.

Arkasında insanı sağır edecek kadar şiddetli bir homurtu duyuluyordu. Beş on metre gerideydiler. Beş adım geri atıp koşmaya başladı ve nehir yatağının dibinde havalandırarak geçitten atlamayı başardı. Uç-dört saniye havada kaldı, yere düşerken çılgılık attı ve elleri kolları bağlı bir halde kurtulmayı ya da sonunun gelmesini bekledi. Yere düştüğünde birkaç adım ileri yuvarlandı, kocaman bir ağacın gövdesine çarparak durabildi. Gülümsedi. Başardığına, kurtulabildiğine inanamıyordu. Onu görmelerini istemediği ve daha uzağa gitmesi gerektiğini bildiği için ayağa kalktı. Koşmaya devam etmeliydi.

Ormana doğru koştu. Tam o sırada, bir el boğazından tutup onu yukarı çekti. Ayakları yerden kesildi. Boşuna uğraştığını, her şeyin oraya kadar olduğunu bilmesine rağmen, mücadele edip tekme atarak kendini geri çekmeye çalıştı, iki tarafta da bekleyeceklerini bilmesi gerekirdi. Yakalandığı an onlardan kaç-

mak imkansızdı. Onu yakalayan Mogadorlu, çocuğu havaya kaldırmış, göğsünde sadece kendi türünün takabileceği tılsımı görüp boynundan koparmış ve üzerindeki siyah pelerinin bir yerine gizlemişti. Diğer elinde de parlayan, metal kılıcı tutuyordu. Çocuk, Mogadorlunun derin, geniş, duygusuz, siyah gözlerine bakıp konuşmaya başladı.

"Miras yaşamaya devam edecek. Birbirlerini bulup hazır olduklarında sizi mahvetmeye gelecekler."

Mogadorlu dalga.geçer gibi, pis kahkahalarla gülüyordu. O güne kadar çocuğu ve diğerlerini tüm kötölüklerden koruyan tılsımı bozabilecek tek silah, Mogadorlunun elindeki kılıç havalanmış, gümüş rengi ışıltısı, görevini seziyormuşçasına canlanacak gibi gökyüzüne doğru alev almıştı. Çocuk, kılıç üzerine inerken, bir yanının hayatta kalmayı başaracağına, bir yanının eve döneceğine inanıyordu. Kılıcın sivri ucu gövdesine girmeden önce gözlerini kapadı. Her şey bitmişti.

BOLUM BİR

İLK BAŞTA DOKUZ KİŞİYDİK. ORADAN AYRILDIĞIMIZDA genç, hatta neredeyse her şeyi hatırlayamayacak kadar küçüktük.

Neredeyse.

Bana, yerin sarsıldığı, göğün ışıklar ve patlamalarla kapıldığı anlatılmıştı. Ayların ikisinin de ufuk çizgisinin her iki yanına asıldığı dönemlerden birindeydik. Bunu havai fişeklerle kutladığımızdan, patlamalar, ilk önce havai fişeklerle karıştırılmıştı. Ama patlamaların hiçbiri havai fişek değildi. Hava sıcaktı. Sudan meltem gibi bir rüzgar esiyordu. Nedense hep havayı anlatırlar. Ilıkmış. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu hiç anlayamamışımdır.

O güne dair hafızama kazınmış en belirgin kare büyükanne-min hali. O kadar üzgündü ki... Gözleri dolu doluydu. Babam, omzunun dibinde duruyordu. Gözlüklerinin gökteki ışıkları

biraraya getirdiğini anımsıyorum. Sarılıyor, birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı. Ne söylediklerini hatırlayamıyorum ama hayatımda hiçbir şey beni bu kadar etkileyip yıllarca rüyama girmedi.

Buraya gelmek bir yılımızı aldı. Vardığımızda beş yaşındaydım. Kendi gezegenimize geri dönebilmemiz için Lorien in tekrar yaşanabilir bir yer olması gerekiyordu. O zamana kadar Dünyada yaşayacak, Dünyalıların arasına karışacaktık. Dokuz kişiydik ama ayrılmamız, kendi yönümüzü çizmemiz gerekiyordu. Dünya'da ne kadar kalacağımızı hiçbirimiz bilmiyorduk. Hala da bilmiyoruz. Birbirimizin nerede olduğunu, bugün neye benzediğimizi de. Gezegenimizden ayrıldığımız sırada, bizi korumak için yapılan tılsım ancak sırayla öldürülebilmemizi garantiliyordu. Bu yüzden kendimizi korumak için birbirimizden uzak durmalıydık. Biraraya geldiğimizde tılsım etkisini kaybedecekti.

Sonra bir gün, içimizden biri bulundu ve öldürüldü ve tam o sırada hala hayatta olanların sağ bileklerini ay gibi bir yara izi sardı. Sol bileğimizde, her birimizin boynunda taşıdığı Lorik tılsımının ilk yapıldığında oluşan, tılsımlı izlerden vardı. Ay gibi yara izleri de tılsımın bir parçası, bir uyarı metoduydu. Bileklerimizde yaralar oluştuğunda, kimin öldürüldüğünü, sıranın kime geldiğini ve peşimizde olup olmadıklarını anlıyorduk. İlk yara izim dokuz yaşındayken oluşmuştu. Etimi kavuran bir acıyla uykumdan uyanmıştım. O sıralar Arizonada, Meksika sınırına

yakın küçük bir kasabada yaşıyorduk. Yara izi bileğimi sararken ıstırap içinde, çığlık atarak uyandığımı hatırlıyorum. Bu, Mogadorluların bizi Dünyada ilk kez bulduklarının ve tehlikede olduğumuzun işaretiydi. Yara izim oluşana kadar, hatıralarımın ve Henri'nin anlattıklarının yanlış olduğuna kendimi inandırmak üzereydim. Normal bir hayat yaşayan, normal bir çocuk olmak istiyordum ama o andan itibaren kesinlikle ve kesinlikle, asla öyle olamayacağımı anlamıştım. Ertesi gün Minnesota ya taşındık.

İkinci yaram, on iki yaşında, Colorado'daki okulda kelime heceleme yarışmasına katıldığım sırada oluştu. Acı başladığı anda ne olduğunu, iki Numara'nın başına ne geldiğini biliyordum. Aslında sahnede durmaya devam edecektim ama bileğim öyle ısınmıştı ki çorabım alev aldı. Yarışmayı yöneten öğretmen bacağıma yangın söndürme köpüğü sıkıp polisi aradı. Henri geldiğinde onu çocuk istismarından tutuklamakla tehdit ettiler. Ama ikinci yara oluştuğunda yanımda olmadığı için onu serbest bırakmak zorunda kaldılar. Arabaya atlayıp uzaklara, bu sefer Maine'e gittik. Henri, her taşınmamızda, Lorin Sandığı dışında sahip olduğumuz her şeyi ardımızda bırakırdı. O zamana kadar yirmi bir defa taşınmıştık.

Üçüncü yara bir saat önce oluştu. O sırada bir teknedeydim. Teknenin sahibi okuldaki en popüler çocuğun ailesiydi ve çocuk o gün, o teknede onlardan habersiz parti veriyordu. Her an gitmemiz gerekebileceğini bildiğimden, kendimi insanlardan uzak

tuttuğum için daha önceki okullarımın hiçbirinde bir partiye davet edilmemiştim. Ama burada yaşayalı iki yıl olmuş, Henri haberlerde, Mogadorluların bizi bulabileceklerine, ya da tetikte olmamız gerektiğine dair bir ipucu görmemişti. Ben de böylece bir iki arkadaş edindim ve içlerinden biri beni, parti verecek bir çocukla tanıştırdı. Herkes iskelede buluşmuştu. Partide üç çeşit kokteyl, müzik ve uzaktan beğendiğim ama çok istesem de konuşmaya hiç cesaret edemediğim kızlar vardı. Tekneye atlayıp Meksika Körfezi'ne doğru yarım mil kadar açılmıştık. Yaranın oluşmaya başladığını hissettiğim sırada teknenin ucunda, ayaklarımı suya sarkıtmış oturuyor, koyu renk saçlı, mavi gözlü, Tara adında bir kızla konuşuyordum. Bileğimin etrafındaki su kaynamaya, yaranın oluşmaya başladığı yerdeki et karanlıkta ışıldamaya, Lorien sembollerinden üçüncüsü oluşmaya, üçüncü uyarı gelmeye başladı. Bunu açıklamanın hiçbir yolu olmadığını, bir an önce oradan da taşınmamız gerektiğini biliyordum.

Artık bahisler yükselmişti. Üç Numara'yı da, nerede gizleniyorsa bulup öldürmüşlerdi. Ben de Tara'yı sakinleştirip yanağına bir öpücük kondurarak onunla tanıştığımıza çok mutlu olduğumu, uzun bir hayatı olmasını dilediğimi söyleyip tekneden atlayarak yüzmeye başladım. Sürekli suyun altından yüzüyordum. Nefes almak için sadece yolun yarısında başımı dışarı çıkardım, hızlı bir şekilde kıyıya vardım. Otoyol boyunca sıralanan ağaçların arasından koşup neredeyse arabaların hızına yaklaştım. Eve vardığımda Henri'yi, dünyadaki haberleri ve polis kayıtlarını

takip ettiği bilgisayarların ve ekranların başında buldum. Bir kelime bile etmeme gerek yoktu. Neler olup bittiğini gayet iyi biliyordu ama yine de sırlısklam olan paçamı kaldırıp yara izime baktı.

İlk başta dokuz kişilik bir gruptuk.

Üçü öldü.

Altı kişi kaldık.

Peşimizden gelip bizi teker teker avlıyorlar ve hepimizi öldürene kadar durmayacaklar.

Ben Dört Numara'yım.

Sıranın bana geldiğini biliyorum.

BOLUM.^a İKİ

YOLUN ORTASINDA DURMUŞ, BAŞIMI KALDIRIP EVE bakıyordum. Pasta kremasını andıran açık pembe ev, sütunların üzerinde, yerden üç metre yukarıda yükseliyordu. Önünde bir palmiye ağacı, arkasında Meksika Körfezi'ne yirmi metre kadar uzanan bir iskele vardı. İskele bir mil daha güneyde olsa, Atlantik Okyanusuna uzanacaktı.

Henri, topladığı son kutuları kucağına alarak evden çıktı. Kutulardan bazıları, eski taşınmalarımızda yanımızda değildi. Kapıyı kilitleyip anahtarları kapının yanındaki posta kutusunun boşluğuna bıraktı. Saat sabahın ikisiydi. Üzerinde haki yeşili bir sort ve siyah, polo yaka bir tişört vardı. Teni oldukça bronzdu ve traşsız yüzü hüzün doluydu. Oradan ayrıldığı için üzülyordu. Elindeki kutuları, diğer eşyalarımı da yüklediğimiz kamyonun arkasına bıraktı.

"Hepsi bu kadar işte," dedi.

Başımı salladım. Orada öylece durup eve bakarak palmiyenin yapraklarının arasından esen rüzgarın sesini dinledik. Elimde bir torba kereviz vardı.

"Burayı özleyeceğim," dedim. "Diğer yerlerden çok daha fazla özleyeceğim."

"Ben de."

"Yakma zamanı geldi mi?"

"Evet. Sen mi yaparsın, yoksa ben mi yapayım?"

"Ben yaparım."

Henri, cüzdanını cebinden çıkarıp yere attı. Ben de benimkini attım. Kamyonete gidip pasaportlarımızı, doğum belgelerimizi, sosyal sigorta kartlarımızı, çek defterlerimizi, kredi ve banka kartlarımızı aldıktan sonra geri geldi. Orada olduğumuz süre boyunca kullandığımız sahte kimliklerimize dair ürettiğimiz her belgeyi biraraya topladı. Ben de, acil zamanlar için kamyonette bulundurduğumuz bir küçük bidon gazı çıkarıp belgelerin üzerine döktüm. O sıralar adım Daniel Jones'tu. Daniel Jones için uydurduğum hikaye de Californiada doğduğu, bilgisayar programcısı babasının işi nedeniyle buraya taşındığıydı. Daniel Jones birazdan yok olmak üzereydi. Bir kibrit yakıp yığının üzerine attım. Belgeler tutuşmaya başladı. Bir hayatım daha yok oluyordu. Henri'yle her zaman yaptığımız gibi ateşin başında durup yanışını izledik. *HoşçakalDaniel!* diye geçirdim içimden. *Tanıştığımıza sevindim.* Yangın sönünce Henri bana baktı.

"Gitmemiz gerek," dedi.

"Biliyorum."

"Adalar, kaçmak ve terketmek zor olduğundan güvenli yerler değildir. Buraya gelmemiz başından beri büyük aptallıktı."

Onaylarcasına başımı salladım. Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Ama yine de içimden gitmek gelmiyordu. Buraya gelmeyi ben istemiştim ve Henri hayatımda ilk defa yerleşeceğimiz yeri seçmeme izin vermişti. Geleli dokuz ay olmuştu. Lorient'den ayrıldığımızdan beri en uzun süre kaldığımız yer burasıydı. Güneşi ve ılık havayı, her sabah kahvaltı edişimi izleyen kertenkeleyi çok özleyecektim. Florida'da milyonlarca kertenkele yaşamasına rağmen, bunun benimle okula, gittiğim her yere geldiğine yemin edebilirdim. Kırlangıçlar görünmeden, her şey sakın, hava süt limanken birdenbire kasırga çıkmasını, kıyının dibindeki çürümüş yosun kokusunun evin içine dolup kabusumuz oluşunu bile özleyecektim.

"Elindeki kerevizi bırak da yola çıkalım. Seni kamyonette bekliyorum," dedi Henri.

Kamyonetin sağındaki çalılığın içine girince orada duran üç minik ceylanı gördüm. Kereviz torbasını ayaklarının önüne atıp sırayla hepsini okşadım. Çekinmelerine rağmen onları sevmeme izin vermişlerdi. İçlerinden biri kafasını kaldırıp bana baktı. Karanlık, boş gözlerinde bir şey vardı. Sanki bana bir şey anlatmak istiyordu. Ensemde bir ürperti hissettim. O da başım eğip yemeye devam etti.

"İyi şanslar arkadaşlar," dedim, kamyonete doğru yürüyüp öndeki yolcu koltuğuna otururken.

Kamyonet ilerledikçe evin, dikiz aynalarında küçüldüğünü, Henri otoyola girmek için sağa döndüğünde ise tamamen gözden kayboluşunu izledik. Bir cumartesi günüydü. Ben gittikten sonra partide neler olduğunu, oradan ayrılışım ile ilgili neler konuşulduğunu ve pazartesi günü beni okulda görmeyince ne konuşulacağını merak ediyordum. Keşke vedalaşabilseydim. Orada tanıdığım hiç kimseyi bir daha hiçbir zaman görmeyecek, hiçbiriyle bir daha konuşmayacaktım. Onlar da benim ne olduğumu ve neden oradan ayrıldığımı hiçbir zaman bilemeyecekti. Zaten birkaç ay, hatta belki birkaç hafta sonra akıllarına bile gelmeyecektim.

Otobana çıkmadan önce, Henri benzin almak için kamyoneti kenara çekmişti. O pompayı tanka yerleştirirken ben de kamyonette bulundurduğu atlasa bakıyordum. Bu gezegene geldiğimizden beri yanımızda sürekli atlas bulundururduk. Atlasın üstünde, o ana kadar gittiğimiz her yer çizilmiş, neredeyse Amerikanın her yeri çarpı işaretleriyle dolmuştu. O atlası atmamız gerektiğini biliyorduk ama elimizde geçmişimize ait bir tek o vardı. Normal insanların fotoğrafları, videoları, günlükleri olur. Bizim de atlasımız vardı. Onu elime aldığımda, Henri'nin bizim için Floridadan Ohio'ya yeni bir güzergah çizdiğini gördüm. Ohio deyince aklıma, inekler, mısır koçanları ve iyi insanlar gelirdi. Araba plakalarında **HER ŞEYİN MERKEZİ**

yazdığını biliyordum. Orada kastedilen *her şeyin* ne olduğunu bilmiyordum ama nasılsa oraya gidince öğrenecektim.

Henri elinde birkaç soda ve cipsle kamyonete geri dönüp kapıyı kapattı. U.S. 1 otobanına çıkarak kuzeye doğru ilerlemeye başladık. Eğilip atlası eline aldı.

"Sence Ohio'da insan var mıdır?" diye dalga geçtim.

Gülüyordu. "Birkaç tane olduğunu tahmin ediyorum. Hatta orada araba ve televizyon bulursak şanslıyız demektir."

Başımı salladım. Belki de düşündüğüm kadar kötü olmayacaktı.

"*John Smith* adına ne dersin?" diye sordum.

"Kararın bu mu?"

"Galiba," dedim. Daha önce ne *John*, ne de *Smith* olmuştum.

"Bundan daha sık rastlanır bir isim bulamazdın herhalde. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Mr. Smith."

"Mola vermek için durduğumuzda belgelerini hazırlarım."

Bir buçuk kilometre sonra adadan çıkıp köprüye girmiştik. Ayışığının altında köpüren minik dalgalarla parıldayan sakin sular, arkamızda kalıyordu. Sağımız okyanus, solumuz körfezdi. Aslında aynı su olmalarına rağmen ayrı adları vardı. Neredeyse ağlayacaktım ama kendimi tuttum. Aslında Floridadan ayrıldığım için o kadar mutsuz değildim. Kaçmaktan yorulmuştum. Her altı ayda bir yeni bir isim bulmaktan, yeni evlere taşınmaktan, yeni okullara başlamaktan sıkılmışımdı. *Bir gün tüm bu koşuşturmaca sona erecek mi?* diye merak ediyordum.

BOLUM, uç

YEMEK YEMEK, BENZİN ALMAK VE YENİ TELEFONLAR edinmek için mola vermiştik. Kamyonların mola verdiği bir durakta makarna ve köfte yedik. Henriye göre köfte, Dünyalıların Lorienden en üstün oldukları icatlarıydı. Yemek yerken kucağındaki laptopundayeni isimlerimizle belgeler düzenliyordu. Oraya varmadan belgeleri hazırlamalı ve basmalıydı. Böylece oradakiler, kim olduğumuzu öğrenmeden önce söylediklerimize inanacaktı.

"John Smith ten emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Tuscaloosa, Alabama'da doğdun, bilgin olsun."

Güldüm. "Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

Gülümseyerek gözleriyle birkaç masa arkamızda oturan iki kadını işaret etti. İkisi de bayağı seksiydi. Birinin üzerindeki tişörtte, "Tuscaloosada Daha iyi Beceririz!" yazıyordu.

"Ve bir sonraki duraşımız da orası," dedi.

"Kulağına garip gelecek, biliyorum ama umarım Ohio'da uzun süre kalırız."

"Gerçekten mi? Ohio fikrini sevdin demek?"

"Arkadaş edinme, birkaç aydan fazla aynı okula gitme ve belki de gerçek bir hayata sahip olma fikrini seviyorum. Floridada neredeyse gerçek bir hayatımız olmaya başlamıştı. Dünya ya geldiğimizden beri ilk defa her şey yolunda gidiyordu. Kendimi normal bile hissetmeye başlamıştım. Artık bir yer bulup yerleşmek istiyorum."

Henri düşünceli görünüyordu. "Bugün yaralarına baktın mı?"

"Hayır. Neden?"

"Çünkü bu senin değil, tamamen yok edilen ırkımızın meselesi. Senin kurtuluşun, ırkımızın devamı için çok önemli. Senin hayatta kalman gerek. Sizin gibi Girdilerden biri her öldüğünde şansımız daha da azalıyor. Sen Dört Numarasın. Sırada sen varsın. Peşinde, seni öldürmek isteyen ve her yerde seni arayan, aşağılık bir ırkın katilleri var. O yüzden, belanın en ufak sinyalini bile görsek, nerede olursa olsun oradan hemen ayrılacağız ve bunu seninle tartışacak halim yok."

Molalar ve belgelerin hazırlanması için verilen aralar dışında Henri sürekli yola devam etti. Yol otuz saat filan sürmüştü. Zamanın çoğunu uyuklayarak ya da video oyunları oynayarak geçiriyordum. Bir oyunda karşı tarafı yenmem en fazla bir gü-

nümü alıyordu. Reflekslerimden dolayı pek çok oyunda kısa sürede uzmanlaşabiliyordum. En sevdiğim oyunlar uzaylıların ve uzay araçlarının olduğu oyunlardı. Lorien'e geri döndüğümü, Mogadorlularla savaştığımı, onları yenip küle çevirdiğimi hayal ediyordum. Henri bunun tuhaf olduğunu düşünüyor, beni bu tür oyunlar oynamamam için ikna etmeye çalışıyor, savaşın ve ölümün hayal değil, gerçek olduğu bir dünyada yaşadığımızı söylüyordu. Son oyunumu bitirince kafamı kaldırdım. Kamyonette oturmaktan sıkılmıştım. Göğüslükteki saat 7:58'i gösteriyordu. Esneyip gözlerimi ovuşturdum.

"Ne kadar kaldı?" diye sordum.

Henri, "Neredeyse geldik," dedi.

Dışarıda hava hala karanlıktı ama batıya doğru bir aydınlık görünüyordu. Atların, büyükbaş hayvanların olduğu çiftliklerden, boş tarlalardan geçtik. Tüm bunların ardında göz alabilirdiğine uzanan ağaçlık bir bölge vardı. Burası, tam Henri'nin aradığı gibi bir yerdi. Sessiz ve gözden uzak. Henri, her hafta altı, yedi, bazen de sekiz saat boyunca internette araştırma yapar, ülkenin her yerindeki durumumuza uygun yeni evler listesini güncellerdi. İdeal ev için kriterleri, kırsal bölgede, izole edilmiş bir yerde ve anında kaçmaya elverişli olmasıydı. Bu sefer oturacağımız evi kiralamak için dört denemenin yeterli olduğunu anlatmıştı bana. Önce Güney Dakota'da, daha sonra New Mexico'da, sonra da Arkansas'ta bir ev bakmış fakat şimdi yaşayacağımız evde karar kılmıştı.

Birkaç dakika sonra, şehrin ışıkları, oraya yaklaştığımızı işaret ediyordu. Bir tabelanın önünden geçtik. Şöyle yazıyordu:

CENNETE HOŞGELDİNİZ, OHIO
NÜFUS: 5.243

"Vay canına," dedim. "Burası Montanada kaldığımız yerden bile daha küçük."

Henri gülümsüyordu. "Kim için cennet sence?"

"inekler için belki. Belki de korkuluklar?"

Eski bir benzin istasyonunun, bir araba yıkama yerinin ve bir mezarlığın yanından geçtik. Sonra evler başladı. Birbirlerinden on metre kadar aralıklarla inşa edilmiş, ahşap cepeli evler sıra sıra dizilmişti. Önlerindeki tarlalardan giriş kapısına giden ve tarlaları ortadan ikiye ayıran dar kaldırımlar, şehrin göbeğinde bir meydan ve meydanda da ata binen, kılıçlı bir adam heykeli vardı. Henri orada durdu, ikimiz de heykele bakıp kasabaya başka kılıçlıların gelmeyeceğini umarak güldük. Meydanda dönüş yaparken, gösterge panelindeki GPS bize bir yerden dönmemiz gerektiğini söylüyordu. Şehrin dışına, batıya doğru ilerledik.

Çakıl taşlı bir yola dönmeden önce birkaç kilometre ilerleyip yazın mısır koçanlarıyla dolu olduğunu düşündüğüm, ekili tarlaların, iki kilometre kadar da yoğun bir ormanlık alanın yanından geçtik. Ve en sonunda, üzerinde **17 ESKİ DEĞİRMEN YOLU** yazan, sarmaşıklara boğulmuş, paslı, metal posta kutusunu bulduk.

Henri, eve doğru dönerken, "En yakın ev üç kilometre ötede," dedi. Çakıl taşlı yolun kenarında haşhaş bitkileri, leş gibi, kahverengi çamur dolu çukurlar vardı. Evin önüne gelince, Henri kamyoneti durdurdu.

"Bu kimin arabası acaba?" diye sordum cipi işaret ederek.

"Herhalde emlakçınınındır."

Ev ağaçların gölgesinde kalmış, karanlığın içinde, sanki bizden önce orada yaşayanları korkutup kaçırmış gibi korkunç ve uğursuz görünüyordu. Kamyondan indim. Motordan tıklama sesleri ve sıcaklık yayılıyordu, hissedebiliyordum. Yatağın üzerinden çantamı kapıp orada öylece durdum.

"Ne dersin?" diye sordu Henri.

Ahşap kaplı ev felaket durumdaydı. Beyaz boyası çoğu yerde soyulmuş, pencerelerinden biri kırılmıştı. Çatısı siyah, her an kırılabilecek cips gibi kiremitlerle kaplıydı. Evin önündeki ahşap basamaklar, çürümüş sandalyelerin durduğu ince, uzun, engebeli verandaya çıkıyordu. Çimlerin en son biçilmesinin üzerinden uzun süre geçtiği belliydi.

"Cennet gibi görünüyor," dedim.

Tam birlikte eve doğru yürüyorduk ki, Henri'nin yaşlarında, güzel giyimli, sarışın bir kadın kapıdan çıktı. Üzerinde bir döpiyes, elinde de kurumsal bir dosya, eteğine tutturulmuş bir de Blackberry'si vardı. Gülümsedi.

"Mr. Smith, değil mi?"

"Evet," dedi Henri.

"Ben Cennet Emlak'tan Annie Hart. Telefonda görüşmüştük. Sizi daha önce de aradım ama telefonunuz kapalıydı."

"Evet, maalesef. Yolda gelirken şarjım bitti."

"Offf, anlıyorum. Çok sinir bir durum," dedi ve bize doğru yaklaşıp Henri'yle tokalaştı. İsmimi sorduğunda az kalsın *Dört* diyecektim. Henri kira sözleşmesini imzalarken kadın kaç yaşında olduğumu sordu, benim yaşlarımda, oradaki okula giden bir kızı olduğunu söyledi. Canayakın, arkadaş canlısı, neşeli ve sohbet etmeye bayılan bir kadındı. Henri sözleşmeyi imzalayınca üçümüz birden eve girdik.

İçerdeki çoğu mobilyanın üstüne çarşaförtülmüş, örtülmeyenlerin üzeri de kalın bir tabaka toz tutmuş ve böcek ölüleriyle kaplanmıştı. Pencere camları dokunsan kırılacaktı. Duvarlar ucuz panellerden yapılmış gibi duruyordu. Ev iki yatakodası, limon yeşili muşamba kaplı, mütevazı bir mutfak ve bir banyodan oluşuyordu. Geniş ve dikdörtgen biçimindeki salon, evin ön tarafında kalıyordu. Dibinde bir şömine vardı. İçeri doğru yürüdüğümde çantam küçük odadaki yatağa çarptı. Odada, parlak turuncu forma giyen bir basketbol oyuncusunun dev gibi bir posterı asılıydı. Adam tam basket atarken siyah ve altın rengi forma giyen bir oyuncu tarafından saldırıya uğruyor gibi görünüyordu. Posterin üzerinde **BERNIE KOŞAR, OYUN KURUCU, CLEVELAND BROWNS** yazıyordu.

Henri, "Hadi gel de Mrs. Hart'a *güle güle* de," diye seslendi.

Mrs. Hart, Henri'yle birlikte kapının önünde duruyordu. Bana, okula gidince kızını bulmamı, belki arkadaş olabileceğimizi söyledi. Gülümseyip "Peki, çok teşekkür ederim. Çok iyi olur," dedim. O gider gitmez kamyoneti boşaltmaya başladık. Her yerden apar topar ayrıldığımız için genellikle yanımıza çok bir şey almadan seyahat ederdik. Yani yanımızda, üzerimizdeki giysiler, Henri'nin laptopu, üzerinde karmakarışık oymalar kakmalar olan ve her yere taşıdığımız Lorient Sandığı, bir de Henri'nin güvenlik alanı kurmasına ve dünyada bizimle ilgili olabilecek haberleri takip etmesine yarayan birkaç bilgisayar malzemesinden başka bir şey olmazdı. Bu sefer yanımızda sandık, iki güçlü bilgisayar, dört bilgisayar ekranı ve dört kamera vardı. Birkaç giysi de getirmiştik ama Florida'da giydiklerimizin buraya uygun olduğunu pek sanmıyordum. Sandığı odasına Henri taşıdı ve malzemelerin geri kalanını, ikimiz birlikte bodrum katına indirdik. Bilgisayarları bodrum katında kuracaktı ki, biri ziyaretimize gelirse bir şey görmesin. Her şeyi içeri taşıdıktan sonra kameraları çalıştırıp ekranları açmaya başladı.

"Burada sabaha kadar internetimiz olmayacak. Ama yarın okula gideceksen hemen gerekli belgelerin çıktısını alayım."

"Eğer gitmezsem burada seninle kalıp temizliğe ve yerleşmeye yardım etmek zorunda mı kalacağım?"

"Evet."

"O zaman okula gidiyorum, evet."

"Öyleyse bir an önce yat da iyi bir uyku çek."

BÖLÜM DÖRT

YİNE, YENİ BİR KİMLİK... YİNE, YENİ BİR OKUL...
Yıllar içinde kaç okul değiştirdiğimi artık hatırlayamıyordum bile. On beş mi? Yirmi mi olmuştu? Hep küçük bir kasabada küçük bir okula yazılıyor, her seferinde aynı şeyleri baştan başlayarak yaşıyordum. Bazen küçük kasabalarda kalma stratejimizi sorguluyordum çünkü küçük yerlerde yaşamak çok zor, farkedilmemek neredeyse imkansızdı. Gerçi, Henri'nin mantığını da anlıyordum. Küçük yerler, *onların* da kendilerini gizleyemeyecekleri yerlerdi.

Okul, evimizden beş kilometre ötede olduğu için sabahları beni okula Henri götürüyordu. Yeni okulum, daha önce gittiğim çoğu okuldan çok daha küçüktü ve hiç çekici görünmüyordu. Giriş kapısının yanındaki duvarda, dişlerinin arasına bir bıçak sıkıştırmış bir korsan resmi duruyordu.

"Demek Şimdi de korsan oluyorsun?" dedi Henri.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdim.

"Kuralları biliyorsun."

"Bu benim okula ilk gidiŐim değil."

"Zekanı kimseye farkettilme. Onlardan zeki olduğunu an-larlarsa seni sevmezler."

"Bunu hayal bile edemem."

"Sakın dikkatleri üzerine çekme."

"Merak etme, duvardaki sinek kadar görünmez olacağım."

"Ve kimseye zarar verme. Sen onlardan çok daha güçlüsün."

"Biliyorum."

"En önemlisi de, heran hazırlıklı ol. Bir iŐaretimle, her an oradan ayrılmaya kendini hazıka. Çantanda ne var?"

"Beş gün yetecek kadar kuru meyve ve fıstık. Yedek çoraplar ve sıcak tutan iç çamaŐı, yağmurluk taşınabilir GPS ve kalem gibi görünen bir bıçak."

"Bunları sakın yanından ayırma." Derin bir nefes aldı. "Göz-lerin sürekli açık olsun. İŐaretleri görebilmelisin. Yeteneklerin bugünlerde her an meydana çıkabilir. Ne olursa olsun yetenek-lerini kimseye gösterme ve anında beni ara."

"Biliyorum Henri."

"Her an olabilir John " diye üsteledi. "Parmakların yok olmaya, havada uçmaya, deli gibi titremeye, kas kontrolünü kaybetmeye, kimse konuşmuyorken bile sesler duymaya başlarsan, ya da her-hangi başka bir Şey olursa, anında beni arayacaksın. Tamam mı?"

Çantama bir şaplak atarak, "Telefonum burada," dedim.

"Okul çıkışı seni burada bekleyeceğim. İyi şanslar ufaklık," dedi.

Ona gülümsedim. Elli yaşındaydı. Yani, bu demek oluyor ki, buraya geldiğimizde kırk yaşındaydı. Onun yaşında alışmak daha zordu. Hala, sık sık Fransız aksanıyla karıştırılan Lorien aksanıyla konuşuyordu. İlk başta bu oldukça işine yaradığından adı hep Henri kalmış, sadece benimkiyle aynı olması için soyadını değiştirip durmuştu.

"Okul benden sorulur!" dedim.

"Uslu ol!"

Binaya doğru ilerledim. Her okulda olduğu gibi, dışarıda toplanan bir sürü çocuk vardı. Sporcular, ponpon kızlar, müzik aletlerini taşıyan müzisyenler, bir tarafta kimsenin dikkatini çekmeyen, gözlüklü, ders kitapları ve Blackberry'leriyle bekleyen zeki inekler, gruplara ayrılmış takılıyordu. Üzerinde siyah, NASA tişörtü ve kot pantolonu olan, uzun boylu, zayıf, kalın, siyah gözlük takan bir çocuk yalnız duruyor, elindeki teleskopla bulutlu gökyüzüne bakıyordu. Gruplar arasında rahatça dolaşıp fotoğrafçeken bir kız gördüm. Sapsarı saçları, bembeyaz teni, çıkık elmacık kemikleri ve yumuşak, mavi gözleriyle inanılmaz güzeldi. Herkes onu tanıyor, selam veriyor, kimse fotoğrafını çekmesine karşı koymuyordu.

Beni görünce gülümseyip el salladı. *Acaba arkamda biri mi var?* diye düşünüp arkama baktım ama arkada matematik

ödevlerini tartışan iki çocuktan başka kimse yoktu. Önüme döndüğümde kızın gülümseyerek bana yaklaştığını farkettim. Hiç bu kadar güzel bir kız görmemiştim. Üstelik hiçbir kız bana daha önce sanki arkadaşmışız gibi el sallayıp yanıma gelmemişti. O kadar gerilmiştim ki yüzüm kıpkırmızı oldu. Fakat öyle eğitildiğimden olsa gerek, aynı zamanda da şüphelenmiştim. Yanıma geldiğinde fotoğraf makinesini kaldırıp fotoğraflarımı çekmeye başladı. Yüzümü kapatmak için elimi havaya kaldırıncı makineyi indirip gülümsedi.

"Utanma."

"Utanmıyorum. Lensini korumaya çalışıyorum. Yüzüm lensini kırabilir."

Güldü. "Kaşlarını böyle çatarsan evet, gerçekten kırabilir. Biraz gülümsemeyi dene."

Hafifçe gülümsedim. O kadar gerilmiştim ki, patlayacak gibiydim. Ensemin yandığını, avuç içlerimin ısındığını hissediyordum.

"Bu gerçek bir gülücük değil," diye şaka yaptı. "Gerçekten gülünce insanın dişleri görünür."

Bu sefer gerçekten gülümsedim. O da fotoğrafımı çekti. Genellikle insanların fotoğrafımı çekmelerine izin vermem. Eğer fotoğrafım bir şekilde internette yayınlanır ya da gazeteye çıkarsa, beni bulmaları kolaylaşırdı. Bu, iki kere başıma geldi. Henri çıldırmış gibi fotoğrafları bulup onları yok etti. Ama bu sefer karşı koyamadım işte. Kız çok güzel ve çekiciydi ne

yapabilirim? Fotoğrafımı çekerken yanıma bir köpek gelmişti. Düşük kulaklı, bacakları ve göğsü beyaz, ince vücutlu bir tazıydı. Yalnız yaşadığından olsa gerek, pislenmiş ve incecik kalmıştı. Bacaklarıma sürtünüp dikkatimi çekmek için mırıldanmaya başladı. Kız, bunu çok şirin bulup eğilmemi, köpekle birlikte fotoğrafımı çekmek istediğini söyledi ama o fotoğraf çekmeye başlayınca, köpek uzaklaştı. Kız her denediğinde, daha da uzağa kaçtı. O da vazgeçip benim fotoğraflarımı çekmeye devam etti. Köpek biraz ötede oturmuş bizi izliyordu.

"O köpeği tanıyor musun?" diye sordu.

"Daha önce hiç görmedim."

"Seni nasıl da sevdi. Adın John, değil mi?"

Elini uzattı.

"Evet," dedim. "Nereden bildin?"

"Ben Sarah Hart. Evinizi bulmanıza yardımcı olan gayrimenkul danışmanının kızıyım. Annem, muhtemelen bugün okula başlayacağını ve seni bulmamı söyledi. Yeni gelen tek çocuk sen olduğuna göre ben de kim olduğunu bildim."

Güldüm. "Evet. Annenle tanıştım. Tatlı biri."

Saralının eli hala havadaydı. Tokalaşmak için gülümseyerek elimi uzattım. Bu kesinlikle, kelimenin tam anlamıyla yaşadığım en güzel histi.

"Vay canına!" dedi.

"Efendim?"

"Ellerin çok sıcak. Gerçekten, ateşin varmış gibi sıcak."

"Ateşim olduğunu sanmıyorum."

Çok üzerinde durmadı.

"Belki sadece sıcak kanlısındır."

"Yaaa, belki."

Uzaktan zilin sesi duyulunca Sarah bunun uyarı zili olduğunu söyledi. Sınıflarımıza girmek için beş dakikamız vardı. "Görüşmek üzere," dedikten sonra yanımdan ayrıldı. Gidişini izlerken birinin, dirseğimin arkasına çarptığını farkettim. Arkama döndüğümde, futbol montları giyen bir grup futbolcunun yanımdan geçtiğini gördüm. İçlerinden biri dik dik bana bakıyordu. Çantasıyla bana çarpan oydu. *Belki de yanlışlıkla olmuştur*, diye düşünerek peşlerinden gittim. Yapabilecek olsam da hiçbir şey yapmayacağımı biliyordum. Ama bu kabadayı kılıklıları sevmiyordum işte. Tam yürümeye başlamıştım ki, NASA tişörtlü çocuk bana doğru yaklaşıp yanımdan yürümeye başladı.

"Burada yeni olduğunu biliyorum. O yüzden sana bilmediklerini anlatayım," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"O çocuğun adı Mark James. Buraların efendisi odur. Babası kasabanın şerifi, o da futbol takımının yıldızı. Sarah'nın ponpon kızların lideri olduğu sıralar, onunla çıkıyordu. Ama Sarah bir süre sonra onu terkedip ponpon kızlığı bıraktı. Mark bunu hiçbir zaman kabullenemedi. Senin yerinde olsam aralarına girmezdim."

"Teşekkür ederim."

Çocuk hızla yanımdan uzaklaştı. Ben de derslerimi seçip okula başlayabilmek için müdürün odasının yolunu tuttum. Arkama dönüp köpeğin hala orada olup olmadığına baktım. Aynı yerde oturup beni izliyordu.

Müdürün adı Mr. Harris'ti. Mr. Harris, tombul, başının yanı ve arkasındaki uzun saçlarını saymazsak kel bir adamdı. Göbeği pantolonunun üzerine düşmüştü ve düğme gibi minik gözleri birbirlerine çok yakındı. Masasının arkasından bana sırttı, sırtmasıyla birlikte şişen yanakları, küçük gözlerini, yüzüne iyice gömdü.

"Demek Santa Fe'den gelen ikinci sınıf öğrencisi sensin," dedi.

Hayatımda ne New Mexico'ya ne de Santa Fe'ye gitmiştim ama onaylar gibi başımı salladım. Bu bir yerden geldiğimi düşünmeleri için uydurduğum küçük bir yalandı.

"Teninin bronzluğunun sebebi bu demek. Sizi Ohio'ya getiren nedir?"

"Babamın işi için geldik."

Henri babam değildi ama üzerimize ilgi çekmemek için hep bu yalanı söylüyorduk. Aslında Henri benim Koruyucu mdu. Daha iyi anlaşılması için Dünya dilinde söylemem gerekirse; Henri benim Muhafız imdi. Loriende iki tür vatandaş vardır. Miras ı üzerlerine alan, görünmezlikten zihin okumaya, uç-

maktan ateş, rüzgar ya da şimşek gibi doğal güçleri kullanmaya kadar, çeşit çeşit güçleri, yani Yetenekleri olanlara *Garde*, bu güçleri olmayanlara da *Cepan* ya da *Koruyucu* denirdi. Ben Garde grubundayım. Henri ise Cepan. Cepanlar bize gezegenimizin tarihini anlamakta, güçlerimizi geliştirmekte yardımcı olur. Bir grup gezegeni yönetmekle, diğeriyse onu savunmakla yükümlüdür.

Mr. Harris başını sallıyordu. "Öyle mi? Ne iş yapıyor baban?"

Hemen, her zamanki yalanımızı patlatıp "Babam bir yazar. Üzerinde çalıştığı son projesini bitirmek için küçük, sessiz bir kasabaya yerleşmek istedi," dedim.

Mr. Harris başını sallayıp gözlerini kısarak "Güçlü bir gence benziyorsun. Burada spor yapmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Keşke yapabilsem ama astımım var efendim," dedim. Gücümü ve hızımı ortaya çıkarabilecek bu gibi durumlardan kurtulmak için uydurduğum bir başka klasikleşmiş yalanım da buydu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Futbol takımımız için her zaman güçlü oyuncular ararız," diyerek gözlerini karşı duvardaki rafta duran kupaya kaydırды. Kupanın üzerine geçen yılın tarihi yazıyordu. Gururla, "Pioneer Conference kupasını kazandık," dedi.

Arkasındaki dolaba uzanıp iki kağıt çıkararak bana uzattı. Kağıtlardan biri aralarda boşlukların olduğu ders programım, diğeri de seçebileceğim seçmeli derslerin listesinin olduğu kağıttı. Derslerimi seçip formları doldurdum ve Mr. Harris e geri

verdim. Öğrenci El Kitabı'ndaki her satırın üzerinde uzun uzun konuşup yer kabuğunun soğumasından başlayıp içime fenalıklar getirerek okulla ilgili her şeyi anlattı. Bir zil, sonra bir zil daha çaldı. En sonunda konuşmasını bitirdiğinde bana sormak istediğim bir soru olup olmadığını sordu. "Yok," dedim.

"Harika, ikinci tenefiise yarım saat var. Sen de Mrs. Burton ın astronomi dersini seçtiğine göre, seni sınıfına götürebilirim. Mrs. Burton muhteşem bir öğretmendir. Öğretmenlerimizin içinde en iyilerden. Bir keresinde devlet ödülüne layık görüldü ve ödülünü validen bizzat aldı."

"Ne güzel," dedim.

Mr. Harris kendini oturduğu koltuktan kaldırmayı başarinca, birlikte koridorda ilerlemeye başladık. Ayakkabıları, yeni cilalanmış koridorda tıkırtılar çıkarıyordu. Havada yeni boya ve deterjan kokusu vardı. Koridor boyunca öğrenci dolapları sıralanmış, çoğu futbol takımlarını destekleyen pankartlarla kaplanmıştı. Tüm binada en fazla yirmi sınıf vardı. Önlerinden geçerken hepsini saydım.

"işte geldik," dedi Mr. Harris. Elini uzattı, tokalaştık. "Aramıza hoşgeldin. Buranın birbirine bağlı bir aile gibi olduğunu düşünmeyi seviyorum. Senin de bu ailenin bir parçası olmana çok sevindim."

"Teşekkür ederim," dedim.

Mr. Harris, kapıyı çalıp başını sınıftan içeri soktu. Tam o sırada azıcık gerildiğimi, içimde tuhaf bir his olduğunu farket-

tim. Sağ bacağım titriyor, karnımda kelebekler uçuşuyordu. Bu kesinlikle sınıfa ilk defa girmenin verdiği heyecan olamazdı. Bunu daha önce onlarca defa yapmıştım ama o gün yine de geriliyordum işte. Derin bir nefes alıp unutmaya çalıştım.

"Böldüğüm için özür dilerim Mrs. Burton. Yeni öğrenciniz burada."

"Harika! Lütfen onu içeri gönderin," dedi Mrs. Burton heyecanlı ve tiz bir tonda.

İçeri girmem için Mr. Harris kapıyı açmıştı. Yirmi kişinin, mutfak masası büyüklüğünde dikdörtgen masalara üçerli gruplar halinde oturdukları kare sınıftaki herkesin gözü üzerimdeydi. Ben de Mrs. Burton a bakmadan önce onlara bakmıştım. Mrs. Burton, altmış yaşlarında, pembe yün bir kazak giyen, plastik, kırmızı gözlüklerinin takılı olduğu zinciri boynuna dolamış bir hanımefendiydi. Tatlı bir gülümsemesi, kıvrıkcık, beyazlamış saçları vardı. Avuç içlerim terliyor, yüzüm yanıyordu. Yüzümün kızarmadığını ümit ediyordum. Mr. Harris kapıyı kapatmıştı.

"Adın nedir?" diye sordu.

Kendimi adam akıllı toparlayamadığım için neredeyse *Daniel Jones* diyecektim ki, derin bir nefes alıp "John Smith," dedim.

"Harika. Nerelisin bakalım?"

Söze, "Fİ-" diye başladım ama kendimi anında toparlayıp "Santa Fe," dedim.

"Çocuklar, arkadaşınıza *hoşgeldin* deyin bakalım."

Herkes alkışladı. Mrs. Burton, oturmam için sınıfın ortasında iki öğrencinin arasındaki yeri gösterdi. Dana fazla soru sormaması beni rahatlatmıştı. Masasına dönmek için arkasını döndüğünde yerime geçmek için sıraların arasında ilerliyor, Sarah Hart'la birlikte oturan Mark James'in yanından geçiyordum. Tam yanına geldiğimde çelme takıp beni düşürmeye çalıştı. Dengemi kaybetmiş ama ayakta kalmayı başarabilmiştim. Herkes kıkırdamaya başlayınca Mrs. Burton bize doğru döndü.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Ona cevap vermek yerine gözümü Mark'a diktim. Her okulun bir kabadayısı, bir belalısı, oranın efendisi vardır. Artık adına her ne dersiniz... Jöleye buladığı koyu renk saçlarına o kadar iyi şekil vermişti ki, saçları her yöne bakıyor, özenle traşladığı favorileri yüzünde kirli sakal gibi duruyordu. Koyu renk gözlerinin üzerindeki kaşları, fırça gibiydi. Futbolcu montunun üzerinde ismi, altın ipliklerle yılın üzerine nakışla işlendiğinden son sınıfta olduğunu anladım. Göz göze geldiğimizde, sınıftan alaycı bir inilti yükseldi.

Uç sıra arkadaki yerime, sonra tekrar Mark'a baktım. İstesem kemiklerini çıtır çıtır kırabilir, onu yakınlardaki bir ilçeye kadar fırlatabilirdim. Kaçmaya çalışıp arabaya atlasaydı arabasının hızı kadar hızlı koşabilir, onu arabasıyla birlikte bir ağacın tepesine asabilirdim. Ama bu abartılı bir tepki olurdu. Henri'nin sözleri kulağımda çınlıyordu. "Dikkatleri üzerine çekecek hiçbir şey yapma!" Az önce olan şeyi görmezden gelip her zaman yaptığım

gibi Henri'nin nasihatini dinlemem gerektiğini biliyordum. Elimizden gelen en iyi şey, insanların arasına karışıp gölgelerinde yaşamaktı. Bu konuda uzmanlaşmıştık. Ama bu sefer kabıma sığamıyordum. Sözler, düşünmeden ağzımdan çıkmıştı bile.

"Bir şey mi istiyorsun?"

Mark başını çevirip sınıfa baktıktan sonra oturduğu yerde dikleşip bana doğru tekrar baktı.

"Ne diyorsun?" diye sordu.

"Yanımdan geçerken bana çelme taktın. Dışarıda da omuz atmıştın. Ben de bir şey isteyebileceğini düşündüm. Nedir derdin?"

Mrs. Burton arkamdan, "Neler oluyor?" diye soruyordu. Omzumun arkasından ona baktım.

"Yok bir şey," dedim. Mark'a dönüp "Ne diyordun?" diye sordum.

Elleriyle masanın kenarlarını sıkıyor ama bir şey söylemiyordu. İçini çekip bakışlarını başka yöne çevirene kadar göz göze kaldık.

Aşağıya, ona doğru baktım ve "Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek yürümeye devam ettim. Diğer öğrenciler ne tepki vereceklerini bilememişlerdi. Kızıl saçlı, çilli kızla, ağzı açık bana bakan, kilolu bir çocuğun arasındaki yerime geçerken sınıftaki herkesin gözü hala üzerimdeydi.

Mrs. Burton telaşlı bir şekilde sınıfın başına geçmiş ama sonra üzerindeki heyecanı atıp Satürn'ün çevresinde neden halkalar

olduğunu ve bu halkaların nasıl olup da buz partiküllerinden ve toz bulutlarından oluştuğunu anlatmaya başlamıştı. Bir süre sonra onu duymazlıktan gelerek diğer öğrencilere bakmaya başladım. Arama mesafe koymam gereken bir grup yeni insanla daha birlikteydim. Onlarla gerektiği kadar muhatap olup aynı zamanda deşifre olmadan ve tuhaf görünmeden gizemini korumak hassas bir denge gerektiriyordu. Bugün bir sürü hata yapmıştım.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Midemde hala kelebekler vardı ve bacağım hala titriyordu. Ellerim daha da ısınmıştı. Mark James üç masa önümde oturuyordu. Bir kere bana dönüp bakmış, sonra Sarah'nın kulağına bir şeyler fısıldamış, Sarah da arkasına dönmüştü. Sarah, sıkı bir kıza benziyordu ama eskiden bu çocukla çıkması ve hala onunla oturması beni şaşırtıyordu. Bana tatlı tatlı gülümsedi. Ben de ona gülümsemek istiyordum ama donakalmıştım. Mark, tekrar kulağına eğilip ona bir şeyler fısıldadı ama Sarah başını çevirip onu uzağa itti. Eğer odaklanmayı başarırısam insanların duyabildiklerinden çok daha iyi duyabiliyordum ama gülüşü beni o kadar etkilemişti ki, odaklanmama imkan yoktu. Keşke konuştuklarını duyabilseydim.

Ellerimi açıp kapattım. Avuç içlerim terlemiş ve ateş gibi yanmaya başlamıştı. Derin bir nefes daha aldım. Buğulu görmeye başlamıştım. Önce beş, sonra on dakika geçti. Mrs. Burton hala konuşuyordu ama ben söylediği hiçbir şeyi anlayamıyordum. Ellerimi sıkıca yumruk yapıp tekrar açtım. Böyle yapınca

nefesim boğazıma takılıyordu. Sağ avcumun içinden bir ışıltı göründü. Şapşallaşmış bir şekilde avcumun içine bakakaldım. Şok olmuşum. Birkaç saniye sonra ışıltı daha da parlaklaşmaya başladı.

Yumruklarımı sıkı sıkı kapadım. İlk korkum, diğerlerinin başına bir şey gelmesiydi. Ama ne olabilirdi ki? Sıramız dışında öldürülemezdik. Tılsım bu işe yarıyordu. Ama bu, başlarına başka kötü şeyler gelmeyeceği anlamına da geliyor muydu acaba? Acaba birinin sağ eli mi kopmuştu? Nasıl bilebilirdim ki? Ama eğer bir şey olduysa, bunu bileğimdeki izlerde hissederdim. O an her şeyi anladım. İlk Yeteneğim oluşmaya başlıyordu.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Henri'ye, "GEL!" yazacağıma, "GL!" yazan bir mesaj gönderdim. Başka bir şey gönderemeyecek kadar başım dönüyordu. Ellerimi yumruk yapıp bacaklarımın arasına gizledim. Yanıyor ve titriyorlardı. Ellerimi tekrar açtığımda sol avcumun kıpkırmızı olduğunu, sağ avcumunsa hala parladığı gördüm. Duvardaki saat, dersin az sonra biteceğini gösteriyordu. Oradan çıkabilirsem boş bir sınıfbulur, orada Henri'yi arayabilir, neler olduğunu sorabilirdim. Saniyeleri saymaya başladım. Altmış, elli dokuz, elli sekiz... Avuçlarımın içinde bomba patlayacak gibi hissediyordum. Saymaya odaklandım. Kırk, otuz dokuz... Şimdi de içlerine sanki iğneler batırılıyormuş gibi karıncalanıyorlardı. Yirmi sekiz, yirmi yedi... *Gözlerimi açıp Saratiya odaklanırsam belki kafam dağılır,* diye düşünüyordum. On beş, on dört... Ona bakmak durumumu

daha da kötüleştirmişti. İğneler artık demir ocağında parlayana kadar ısıtılmış çiviler gibi batıyordu. Sekiz, yedi...

Zil çalar çalmaz ayağa kalktım, sınıftan çıkıp yürüyen diğer öğrencilerin yanında ilerledim. Başım dönüyor, ayaklarımın üzerinde dengede durmakta zorluk çekiyordum. Koridorda ilerliyor, nereye gideceğimi bilemiyordum. O an birinin beni takip ettiğini hissettim. Arka cebimden ders programımı çıkarıp öğrenci dolabımın numarasına baktım. Şansıma, dolabım tam sağımda duruyordu. Önünde durup başımı metal dolabın içine soktuğum sırada, sınıftan aceleyle çıkarken çantamı orada unuttuğumu farkettim. Telefonum da içinde kalmıştı. O sırada biri beni itti.

"N'aber sert çocuk?"

Birkaç adım geriye doğru sendeleyip arkama baktım. Mark, orada durmuş bana sırtıyordu.

"Bir derdin mi var?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

Başım deli gibi dönüyor, ellerim yanıyordu. Bayılacak gibi hissediyordum. Her ne oluyorsa, olacak daha kötü bir anı bulamazdı. Mark beni tekrar itti.

"Etrafta öğretmenler yokken dayılanamıyorsun galiba?"

Ayakta duramayacak kadar dengemi kaybettiğimden takılıp yere düştüm. O sırada Sarah, Mark'ın önüne geçti.

"Onu rahat bırak," dedi.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," dedi Mark.

"Yaaa, tabii. Okula yeni gelen çocuğun benimle sohbet ettiğini görünce anında kavga çıkardın. İşte bu hareketlerin yüzünden artık birlikte değiliz."

Ayağa kalkmaya başladım. Sarah bana yardım etmek için eğilip dokunduğunda, ellerimdeki acı daha da beter arttı, beynimde şimşekler çakmaya başladı. Arkamı dönüp astromi sınıfının aksi yönüne doğru deliler gibi koşmaya başladım. Kaçtığım için herkesin ödlele tavuğun teki olduğumu düşüneneğini biliyordum. Bayılacağımı hissettim. Sarah'ya daha sonra teşekkür edecek, Mark'la daha sonra hesaplaşacaktım. Şu an yapmam gereken tek şey, kilidi olan bir oda bulmaktı.

Okulun ana girişile kesişen koridorun sonuna gelmişim. Mr. Harris'in okulla ilgili anlattıklarını, hangi odanın nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım. Doğru hatırlıyorsam, gösteri merkezi, müzik odası ve resim sınıfları bu koridorun sonundaydı. Oradaki durumuma uygun olacak şekilde, koşabildiğim kadar hızlı koştum. Mark'ın arkamdan bağırdığını, Sarah'nın da ona bağırdığını duyabiliyordum. Bulduğum ilk kapıyı açıp içeri girdim ve kapıyı ardımdan kapadım. Çok şükür ki, kapının kilidi vardı.

Karanlık odadaydım. Her yerde, kurutma iplerine asılı, dizi dizi fotoğrafnegatifleri sallanıyordu. Yere yığıldım. Başım dönüyor, ellerim yanıyordu. Işığı ilk gördüğüm andan beri ellerim sıkı sıkı kapalı duruyordu. Tekrar avuç içlerime bakınca,

sağ elimin hala ısıldadığını ve bu sefer bir de kalp gibi attığını gördüm. Paniklemeye başlamıştım.

Yerde oturduğum sırada başımdan akan terler gözlerimi yakmaya başladı, iki elim de çok fena acı içindeydi. Bu aralar Yeteneklerim'in oluşacağını biliyordum ama bunun bu şekilde gerçekleşeceğiyle ilgili en ufak bir fikrim bile yoktu. Ellerimi açtığımda, sağ avcumun içindeki ışık yoğunlaşmaya başladı. Sol avcum loş bir şekilde yanıp sönüyor, verdiği acı tarifedilemez şekilde içime işliyordu: *Keşke Henriyanımda olsaydı. Umarım yoldadır,* diye geçirdim içimden.

Gözlerimi kapatıp kollarımı vücuduma sardım. İçimdeki her şey acı içinde kıvranıyor, vücudum yerde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Orada o şekilde kaç dakika geçirdim, hiç bilmiyorum. On dakika mı? Yirmi dakika mı? Bir sonraki ders arası için zil çalmıştı. Kapının dışındaki insanların konuşmalarını duyabiliyordum. O sırada, kapı birkaç kez sarsıldı ama kilitli olduğu için kimse içeri giremedi. Gözlerimi sıkı sıkı kapatmış, sallanmaya devam ediyordum. Kapı deli gibi yumruklanmaya başlamıştı. Boğuk çıkan sesleri seçemiyordum. Gözlerimi açtığımda, avuçlarımdan çıkan ışığın tüm odayı aydınlattığını gördüm. Işığı kesmek için ellerimi yumruk yapmaya çalıştım ama ışık parmaklarımdan arasından da çıkıyordu. O sırada kapı daha da sarsılmaya başladı. Kaçacağım hiçbir yer kalmamıştı. Bu durumu nasıl açıklayabilirdim?

Bir ses, "John! Kapıyı aç! Benim, ben!" dedi.

Nasıl rahatladığımı anlatamam. Dışarıdan gelen ses, o an duymak istediğim tek sestti. Henri, kapının dışında durmuş, bana sesleniyordu.

BÖLÜM BEŞ

KAPıYA DOĞRU SÜRÜNÜP KILIDI AÇTıM. KAPı KAYARAK açıldı. Henri, üzeri çamur içindeki bahçıvan kıyafetleriyle karşımda belirdi. Evin bahçesinde çalıştığı belliydi. Onu gördüğüme o kadar sevinmiştim ki, kalan tüm enerjimi toplayıp kucağına atlamak, ona sarılmak istedim. Ama başım o kadar dönüyordu ki, tekrar yere düştüm.

Henri'nin arkasında duran Mr. Harris, "içeride her şey yolunda mı?" diye soruyordu.

"Her şey yolunda, bir dakika lütfen," diye cevap verdi Henri.

"Ambulans çağırmama gerek var mı?"

"Hayır!"

Kapı kapandı. Henri ellerime baktı. Sağ elimdeki ışık parlıyor, sol elimdeki ise cesaret toplamaya çalışıyor gibi yanıp sönüyordu. Henri bana bakıp gülümsedi. Yüzü ay gibi parlıyordu.

"Oh! Lorien e şükürler olsun!" diye iç çekip arka cebindeki bahçıvan eldivenlerini çıkardı. "Şansımız varmış ki, tüm gün bahçedeki işlerle uğraştım. Şunları eline geçir."

Eldivenleri takınca ışığı tamamen gizleyebildim. O sırada Mr. Harris kapıyı açıp kafasını içeri soktu. "Mr. Smith, her şey yolunda mı?"

Henri, "Evet. Her şey yolunda. Bize otuz saniye daha izin verin lütfen," diyerek bana bakıp, "Müdürünüz de amma iş-güzarmış," dedi.

Derin bir nefes alıp verdim. "Neler olduğunu anlıyorum ama neden böyle oluyor?"

"Bu senin ilk Miras'ın."

"Onu biliyorum ama ışıklar da neyin nesi?"

"Bunu kamyonette konuşuruz. Yürüyecek misin?"

U T >5

banırım.

Henri'nin yardımıyla ayağa kalktım. Hala dengemi bulamamıştım ve bacaklarım titriyordu. Kolunu tutarak yürümek zorundaydım.

"Gitmeden önce çantamı almam lazım," dedim.

"Çantan nerede ki?"

"Sınıfta kaldı."

"Sınıfın numarası kaç?"

"On yedi."

"Önce seni kamyonete götüreyim, sonra geri döner çantanı alırım."

Sağ kolumu omzuna attım. O da sol omzuyla göğsüme destek veriyordu, ikinci zil çalmasına rağmen, koridordan hala sesler geliyordu.

"Yürüyebildiğin kadar dik ve normal yürümelisin."

Derin bir nefes aldım, içimde stoklanmış ne kadar güç varsa her zerresini kullanıp okulun dışına çıkmalı, kamyonete kadar o uzun yolu katetmeliydim.

"Hadi bakalım," dedim.

Anlımdaki terleri silip Henri'yi takip ederek karanlık odadan dışarı çıktım. Mr. Harris hala koridorda bekliyordu.

Henri, ona dönüp "Kötü bir astım krizine yakalanmış," diyerek yanından geçip ilerledi.

Boyunlarında fotoğraf makineleri asılı yirmi kadar öğrenci, karanlık odadaki fotoğrafçılık dersine girmek için hala koridorda bekliyordu. Şükürler olsun ki, Sarah onlardan biri değildi. Bacaklarımı sırasıyla atıp yürüyebildiğim kadar dengeli bir şekilde yürümeye çalıştım. Okulun çıkışı yüz adım ötedeydi. Amma da uzak! İnsanların fısıldadığını duyuyordum.

"Deli midir, nedir?"

"Burada mı okuyor bu? Hiç görmemiştim!"

"Umarım burada okuyordur, çok hoş çocuk."

"Sizce karanlık odada ne yapıyordu da yüzü bu kadar kızardı?" Herkesin güldüğünü duyabiliyordum. Odaklanarak, duyma duyumuzu insan duyularından daha güçlü hale getirebildiğimiz gibi, bir şeye konsantre olmak zorunda kaldığımızda,

gürültüden etkilenip rahatsız olmamak için duymak istemedik-
lerimizi de bloke edebiliyorduk. Ben de kulaklarımı tüm seslere
kapayıp Henri'yi takip ettim. Her bir adım, on adımmış gibi
geliyordu ama en sonunda kapıya ulaşmayı başardık. Henri
benim için kapıyı tuttu, ben de kapıda park halinde duran
kamyonete kadar yürüdüm. Son yirmi adımı atarken, kollarımı
yine omuzlarına doladım. Kamyonetin kapısını açar açmaz,
kendimi içeri attım.

"On yedi demiştin, değil mi?"

at~> r>

Evet.

"Çantanı her zaman yanında taşımalıydın. Büyük hatalar
küçük hatalar yüzünden olur. Hiç hata yapmamamız gerekiyor!"

"Biliyorum. Özür dilerim."

Kapıyı kapatıp binaya geri döndü. Koltukta iki büklüm
oturup nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Anlımdaki terleri hala
hissedebiliyordum. Dikleşerek aynaya bakmak için koltuğun
üzerindeki güneşliği indirdim. Yüzüm sandığımdan daha çok
kızarmış, gözlerim sulanmıştı. Ama acı ve bitkinliğimin arasında
gülümsüyordum. *En sonunda...* diye düşündüm. Yıllarca süren
bekleyişin, Mogadorlulara karşı sadece zeki ve gizlice savunma
yapmaktan başka bir şey yapamadığım yıllardan sonra, en so-
nunda ilk Miras'ım gelmişti. Henri, elinde çantamla okuldan
çıktı. Kamyonun çevresinde dolanıp kapıyı açarak çantamı
arkadaki koltuğa attı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil."

Otoparktan çıktığımızda eldivenleri çıkarıp ellerime daha yakından baktım. Sağ elimdeki ışık daha da güçlenip far gibi parlamaya, avuç içlerimdeki ağrı hafiflemeye başlamıştı. Sol avcum hala hafifhafifyanıp sönüyordu.

"Eve varana kadar onları elinden çıkarmamalısın," dedi Henri.

Eldivenleri tekrar giyip ona baktım. Gururlu bir şekilde gülümsüyordu.

"Anasını alayım, bunun için amma çok bekledik, değil mi amar

"Ne?"

Bana bakıp "*Anasını alayım., çok bekledik* diyorum," dedi.

Güldüm. Henri, Dünya'ya geldiğinden beri pek çok konuda uzmanlaşmıştı ama küfür etmek, kesinlikle bunlardan biri değildi.

"Anasını satayım!" diye düzelttim.

"Evet işte, ben de öyle dedim zaten."

Dikkatini tekrar yola verdi.

"Peki şimdi ne olacak? Ellerimden lazerler filan mı atacağım? Ne olacak?"

Sırıttı. "Böyle düşünmen güzel ama hayır."

"Peki bu ışıkla ne yapacağım? Beni kovaladıkları zaman arkamı dönüp gözlerine ışık mı tutacağım? Yani bu ışık beni bir şeyden filan mı koruyacak?"

"Sabır!" dedi. "Henüz bunu anlamam gerekiyor. Şimdilik sadece eve gitmemiz lazım."

Sonra aklıma, beni neredeyse oturduğum yerden zıplatacak bir şey geldi.

"Bu, artık sandığı açacağımız anlamına mı geliyor?"

Onaylarcasına başını salladı ve gülümsedi. "Çok yakında."

"Yaşasın!" dedim. Üzerinde karmakarışık oymaları kakmaları olan sandık, hayatım boyunca rüyalarımın girmişti. Kırılgan görünümlü, yanında Lorik bir sembolün olduğu bu sandığı, Henri senelerce sır gibi sedayıp içinde ne olduğunu bana hiçbir zaman söylemedi. Sandığı açmanın imkansız olduğunu biliyordum çünkü pek çok kez denedim ama şansım hiç yaver gitmedi. Üzerinde, anahtar deliği olmayan bir asma kilit vardı.

Eve vardığımızda, Henri'nin tüm gün boyunca çalıştığı belli oluyordu. Ön verandadaki üç sandalye uzağa atılmış, pencerelerin hepsi açılmıştı. İçerideki mobilyaların üzerindeki çarşafklar kaldırılmış, yerlerin bir bölümü silinip süpürülmüştü. Çantamı salondaki yemek masasının üzerine koyup açtım. Üzerimde bir asabiyet vardı.

"Orospu çocuğu!" dedim.

"Ne?"

"Telefonum yok."

"Nerede peki?"

"Bu sabah Mark James adında bir çocukla bir konuda tartıştım. Muhtemelen o almıştır."

"John, bugün sadece bir buçuk saat okuldaydın. Nasıl olur da bu kadar kısa bir süre içinde biriyle kavga edebilirsin? Bunun ne kadar yanlış bir şey olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Orası bir lise, ben de okuldaki yeni çocuğum. Olay bu!"

Henri cebinden telefonunu çıkarıp numaramı çevirdi, sonra da telefonu kapadı.

"Kapatılmış," dedi.

"Tabii ki kapatılmıştır."

Bana bakıp taşınmayı düşündüğü zamanlarda kullandığı, o bildiğim ses tonuyla, "Neler oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Aptalca bir tartışmaydı sadece. Belki de çanta-
ma koyarken yere düşürmüştümdür," dedim. Öyle olmadığını biliyordum. "Aklım yerinde değildi. Muhtemelen kayıp eşya kutusunda duruyordun"

Evin çevresine şöyle bir bakıp "Ellerini gören oldu mu?" diye sordu.

Ona baktım. Baygın bakışları her an uyuyabilecek gibi bakıyordu ve gözleri, beni arabadan indirdiği sıradaki halinden daha da kırmızı, saçları darmadağındı. En son iki gün önce Floridada uyumuştı. Hala nasıl ayakta kalmayı başarabiliyordu, hayret ediyordum.

"Hayır, kimse görmedi."

"Bir buçuk saatliğine okula gittin. İlk Yeteneğin oluştu, neredeyse biriyle kavga edecektin ve çantanı sınıfta unuttun. Bu bana pek insanların arasına karışmak gibi gelmedi."

"Önemli bir şey değildi. Ortada, Idaho'ya, Kansas'a ya da bir sonraki durağımız her neresiyse oraya taşınmamızı gerektirecek büyük bir olay yok."

Henri az önce şahit olduklarını kafasında evirip çeviriyor, kalmamız mı yoksa gitmemiz mi gerek, karar vermeye çalışıyordu.

"Umursamaz davranabileceğim bir dönemde değiliz," dedi.

"Her gün, her okulda tartışma olur. Sana yemin ederim, kendini kabadayı sanan salağın teki, okuldaki yeni çocuğa bu-laştı diye kimse bizim peşimize düşmeyecek."

"Her okuldaki yeni çocuğun elleri ılık saçmıyor ama!"

İç çektim. "Henri, yorgunluktan ölecekmiş gibi görünüyorsun. Git biraz uyu. Uyanınca ne yapacağımıza karar veririz."

"Konuşacağımız çok şey var."

"Seni daha önce hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Birkaç saat uyu. Sonra konuşuruz."

Başını salladı. "Biraz uyumak gerçekten iyi gelecek galiba."

Henri odasına gidip kapısını kapattı. Ben de dışarı çıkıp biraz bahçede dolandım. Güneş ağaçların arkasından görünüyor, serin bir rüzgar esiyordu. Eldivenler hala elimdeydi. Onları çıkarıp cebime koydum. Ellerim eski haline dönmüştü. Dürüst olmak gerekirse, senelerdir beklediğim Miras ımın en sonunda gelmesine aslında sadece bir yanımda seviniyordu. Diğer yanımsa yıkılmıştı. Sürekli taşınmamız, oradan oraya savrulmamız zaten beni

yeterince yoruyordu. Artık normal olmamın, bir yerde uzun süre kalıp insanların arasına karışmamın, arkadaş edinmemin, kendimi insanlar tarafından kabul görmüş hissetmemin imkanı yoktu. Uydurma isimlerden, yalanlardan ve sürekli, *acaba takip ediliyor muyum?* diye diken üstünde yaşamaktan bıkmıştım.

Eğilip ayak bileğimdeki üç yaraya dokundum. Halkalar üç kişinin öldüğünü gösteriyordu. Birbirimize sadece ırkımızla bağlı değildik. Yara izlerime dokundukça onların kim olduklarını, kız mı erkek mi olduklarını, nerede yaşadıklarını, öldüklerinde kaç yaşında olduklarını düşünmüştüm. Buraya geldiğimiz gemide benimle olan çocukları hatırlamaya çalışıp onları kafamda numaralandırmaya çalıştım. Onlarla buluşup birlikte takılmak nasıl olurdu? Hala Loriende yaşasak, ırkımızın devamı sadece birkaçımızın yaşamasına bağlı olmasa, düşmanımızın avcunda tuttuğu ölümle sürekli burun buruna yaşamasaydık hayatımız nasıl olurdu acaba?

Sıranın bana geldiğini bilmek ürkütücüydü. Ama taşınarak ve kaçarak onlardan önce davranıyorduk. Kaçmaktan sıkılsam da varlığımın amacının bu olduğunu çok iyi biliyordum. Eğer kaçmaktan vazgeçersek bizi bulurlardı. Sıra bana geldiğine göre araştırmalarını yoğunlaştırmış, Yeteneklerimize kavuştuğumuz için artık güçlendiğimizin farkında olmalıydılar.

Bir de sol bileğimdeki yara izi vardı. Lorienden ayrılmadan önce, tılsımlarımıza kavuştuğumuz o değerli dakikalarda oluşan, bizi birbirimize bağlayan sembol.

BÖLÜM ALTI

ODAMA GİRİP ÜZERİNDE ÇARŞAF OLMAYAN ŞİLTEYE uzandım. Sabahtan beri başıma gelenler beni öyle bitap düşürmüştü ki, gözlerimi kapadım. Gözlerimi tekrar açtığımda güneş ağaçların tepesine yükselmişti. Odadan çıktım. Henri, mutfak masasının yanında oturup laptopunu açmış, her zamanki gibi haberleri inceliyor, diğerlerinin nerede olabileceğiyle ilgili hikayeler bulmaya çalışıyordu.

"Uyudun mu?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. İnternetimiz çalışmaya başladı. Florida'dan ayrıldığımızdan beri haberleri incelemediğim için içim içimi yiyordu."

"İlginç bir şey olmuş mu peki?"

Omuzlarını silkti. "Afrika'da, on dört yaşında bir çocuk, dördüncü kattaki tuvalet penceresinden düşmüş ve burnu bile

kanamamış. Bangladeş'te de on beş yaşında bir çocuk, Mesih olduğunu iddia ediyormuş."

Güldüm. "On beş yaşındakinin bizden biri olmadığı kesin. Öbürü bizden olabilir mi sence?"

"Yok ya! Dördüncü kattan düşüp kurtulmak büyük meziyet değil. Zaten bizden olsaydı, tuvalet penceresinden düşmemek için daha dikkatli davranırdı," deyip göz kırptı.

Gülümseyip karşısına oturdum. Bilgisayarını kapatıp ellerini masaya koydu. Saati 11:36'yı gösteriyordu. Ohio'ya geleli daha sadece yarım gün olmuştu ve neler yaşamıştım. Avuçlarımı kaldırdım. En son baktığımdan beri ışık biraz azalmıştı.

"Neye sahip olduğunun farkında mısın?"

"Avcumda ışıklar var."

Kıkırdadı. "Ona Lumen denir. Zaman içinde o ışığı kontrol edebilmeyi öğreneceksin."

"Gerçekten öyle umuyorum çünkü kontrol etmeyi beceremezsem gizlenmemiz pek mümkün olamayacak. Üstelik bu ışığın ne işime yarayacağını da hala bilmiyorum."

"Seni temin ederim, Lumen sadece ışık değildir."

"Başka nedir peki?"

Yatakodasına gidip elinde bir çakmakla döndü.

"Büyükannenle büyükbabanı hatırlıyor musun?" diye sordu. Bizi büyükannelerimizle büyükbabalarımız büyütür. Yirmi beş yaşına gelip de kendi çocuklarımız olana kadar annelerimizle babalarımızı çok az görürüz. Lorikler insanlardan çok daha

uzun, ortalama iki yüzyıl yaşar. Yirmi beşle otuz yaş arasında çocuk yapan Lorikler, o sırada hala Yeteneklerini geliştirmekle uğraştıkları için çocuklarını, büyütmeleri için anne ve babalarına verir.

"Biraz hatırlıyorum. Neden sordun?"

"Çünkü büyükbabanda da aynı Yetenekten vardı."

"Büyükbabamın ellerinin parladığını hiç hatırlamıyorum," dedim.

Henri omuzlarını silkip "Belki de kullanmayı gerektirecek bir durumla karşılaşmamıştır," dedi.

"Harika," dedim. "Ne güzel Yetenek'miş o öyle. Yeteneğin var ama kullanmıyorsun. Öyle iş mi olur?"

Henri başını salladı. "Elini ver bana."

Sağ elimi ona uzattım. Elindeki çakmağı yakıp alevi parmağımın ucuna değdirdi. Anında elimi uzaklaştırdım.

"Ne yapıyorsun?"

"Güven bana," dedi.

Elimi ona geri uzattım. Çakmağı tekrar yakıp gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. Elime baktığımda ateşin ortaparmağıma değdiğini gördüm. Hiçbir şey hissetmiyordum. İlk seferinde elimi çekmemin sebebi tamamen içgüdüsel oldu. Elime dokununca değişik hiçbir şey hissetmedim. Her zamanki gibiydi.

"Hissettin mi?"

"Hayır."

"Tekrar ver elini," dedi. "Bir şey hissettiğin zaman söyle."

Tekrar parmakuçlarımdan başlayıp alevi yavaş yavaş elimin tersine tutmaya başladı. Ateşin cildime değdiği yerler azıcık gıdıklanıyordu, o kadar. Ama bileğime değmeye başladığında yandığımı hissedip kolumu çektim.

"Ayyy!"

"Lumen," dedi. Ateşe ve ısıya karşı dayanaklı olacaksın.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Ateşe ve ısıya karşı dayanıklı olacağım," dedim. "Yani bir daha hiç yanmayacak mıyım?"

"Haliyle, öyle olacak."

"Muhteşem!"

"O kadar da kötü bir Miras değilmiş, değil mi?"

"Hiç de kötü değil," diye onayladım. "Peki bu ışıklar ne olacak, sönecek mi?"

"Sönecek. Muhtemelen iyi bir uyku çekip yandıklarını unuttuğun zaman sönerler," dedi. "Ama bir süre, tekrar yanmamaları için dikkatli olmalısın. Duygusal dengesizlikler, onları tekrar harekete geçirir. Aşırı gerilir, sinirlenir ya da üzülürsen ışık tekrar yanabilir."

"Buna ne kadar dikkat etmem gerek?"

"Işığı kontrol etmeyi öğrenene kadar." Gözlerini kapatıp yüzünü ovuşturdu. "Neyse. Gidip biraz daha uyumaya çalışacağım. Birkaç saat sonra eğitiminle ilgili konuşuruz."

Henri gittikten sonra mutfak masasında, oturduğum yerde öylece kalıp ellerimi açıp kapatmaya, ışıklar sönsün diye derin nefes alarak rahatlamaya çalıştım. Tabii ki işe yaramadı.

Okulda olduğum sırada Henri'nin düzenlediği yerler dışında, ev bayağı dağınıktı. Oradan ayrılmaya karar vermemişti ama kalmaya da pek istekli görünmüyordu. Uyandığında evi temizlenmiş görürse, belki de onu burada kalmak için ikna edebilirdim.

işe önce kendi odamdan başladım. Toz alıp camları ve yerleri sildikten, her yeri temizlendikten sonra çarşafları serip yastıkları ve yorganları yatağa yerleştirdim, giysilerimi dolaba astım. Giysi dolabı eski püskü, külüstür, her an devrilecek gibi görünüyordu ama ben yine de tüm eşyalarımı yerleştirip üzerine kitaplarımı koydum. Böylece hayatta sahip olduğum her şey odamda yerini aldı.

Sonra mutfağa geçtim ve bulaşıkları yıkayıp tezgahı sildim. Böylece kendimi işe veriyor, temizlik yaparken Mark James'i düşünmeme rağmen ellerimi aklıma getirmemeye çalışıyordum. Hayatımda ilk kez birine karşı geliyordum. Bunu her zaman yapmak istemiş ama Henri'nin  ğ d ne uyarak sakinliğimi bozmamış, patlayacağım noktayı, elimden geldiğince ötelemeye  abalamıştım. Ama bugün farklıydı. Biri tarafından itilip kendimi korumak için karşılık vermek, içimde inanılmaz bir tatmin duygusu yaratmıştı. Tabii bir de  alınan telefon meselesi vardı. Tabii ki, gidip kendime yeni bir telefon alabilirdim ama bunun neresi adildi?

BÖLÜM YEDİ

SAAT ÇALMADAN UYANDIM. EY OLDUKÇA SESSİZDİ. Ellerimi yorganın altından çıkardım. Normale dönmüşlerdi. Ne parlıyor, ne de ışık saçıyorlardı. Kendimi yataktan atıp oturma odasına gittim. Henri, mutfak masasının yanında oturmuş yerel gazeteyi okuyup kahve içiyordu.

"Günaydın," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bir milyon dolar edermiş gibi!" dedim.

Kendime bir kase mısır gevreği koyup karşısına oturdum.

"Bugün ne yapacaksın?" diye sordum.

"Bir sürü ayak işi. Paramız azalıyor. Bankaya gidip biraz para transfer etmeyi düşünüyorum."

Lorien, doğal kaynaklar bakımından zengin bir gezegendir. Ya da öyleydi. Nasıl değerlendireceğinize kalmış. Bu doğal kaynaklardan bazıları değerli taş ve metaller. Dünya ya

gelmek üzere gezegenden ayrılırken, her Capan a, Dünyada satması için bir çuval pırlanta, yakut ve zümrüt verilmişti. Henri de satıp parayı, denizaşırı bir banka hesabına yatırmıştı. Ne kadar parası olduğunu bilmiyordum, hiç sormadım. Ama bize en az on ömürlük yetecek kadar olduğunu biliyordum. Henri, yılda sadece bir defa bankaya gidip bankacılık işlemlerini gerçekleştirir, yatıracağını yatırır, çekeceğini çekerdi.

"Gerçi, bilemiyorum," diye devam etti sözlerine. "Bugün buralardan çok da uzaklaşmak istemiyorum, ya bir şey olursa diye endişeleniyorum."

Dünkü olayları aklımda büyük bir mesele haline getirmek istemediğim için kendimi düşüncelerimden uzak tutmaya çalıştım. "Ben iyiyim. Git paranı al."

Pencereden dışarı baktım. Etrafa mat bir aydınlık yayılmıştı. Şafak söküyordu. Kamyonet çiy altındaydı. Kış yaşamayalı epey zaman geçmişti. Kazaklarımın çoğu bana küçülmüştü. Paltom bile yoktu.

"Dışarısı soğuk görünüyor," dedim. "Bir ara giysi alışverişine çıksak iyi olacak."

Henri başını salladı. "Ben de dün gece bunu düşünüyordum. Bankaya da onun için gitmek istiyorum."

"O zaman git işte," dedim. "Bugün hiçbir şey olmayacak."

Mısır gevreğimi bitirip kaseyi lavaboya bıraktıktan sonra duşa girdim. On dakika sonra, kotumu ve sıcak tutan siyah

gömleğimi giymiş, kollarını kıvırmıştım bile. Önce aynaya sonra ellerime baktım. Sakinleşmişim. Öyle kalmam gerekiyordu.

Okula giderken Henri bana bir çift eldiven verdi.

"Bunları sürekli yanında taşıdığından emin ol. Ne zaman, neyle karşılaşacağını hiç bilemezsin."

Eldivenleri alıp arka cebime sıkıştırdım.

"Buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Kendimi çok iyi hissediyorum."

Okula vardığımızda, servis otobüsleri okulun önünde dizilmişti. Henri, karnyoneti yan tarafa çekip durdu.

"Telefonunun yanında olmamasından hoşlanmıyorum," dedi. "Bir sürü kötü şey olabilir."

"Merak etme. Birazdan gidip alacağım."

İçini çekip başını salladı. "Sakın saçma sapan bir şey yapma. Okul çıkışı tam burada olacağım."

"Yapmam," diyerek kamyonetten indim. O da gitti.

İçeri girdiğimde hareketli bir kalabahkfâfkarşılaştım. Öğrenciler, dolaplarının önünde aylak aylak takılıp sohbet ediyor, gülüşüyordu. Birkaçı bana bakıp fısıldaşmaya başladı. Karanlık oda yüzünden mi, yoksa Mark'a karşı çıktım diye mi, bilmiyorum. Sanki her ikisi yüzündendi. Sonuçta küçük bir okuldu. Küçük okullarda herkesin her şeyi bilmediği durum, nadirdir.

Ana girişe varınca, sağa dönüp dolabımı buldum. Bomboştı. İkinci sınıf dersinin başlamasına on beş dakika vardı. Sınıfın nerede olduğundan emin olmak için önce sınıfa doğru ilerle-

yip oradan müdürlüğe gittim. İçeri girdiğimde, sekreter bana gülümsedi.

"Merhaba," dedim. "Dün telefonumu kaybettim. Acaba getirip bırakan oldu mu?"

Başını salladı. "Maalesef, hiç telefon getiren olmadı."

"Teşekkür ederim," dedim.

Dışarı çıktığımda Mark'ı koridorda göremedim. Yönümü belirleyip yürümeye devam ettim. İnsanlar hala bana bakıp fısıldaşıyor ama artık bu beni hiç rahatsız etmiyordu. Biraz ötede onu gördüm. O an içimdeki adrenalın kıpırtılarını hissetmeye başladım. Ellerime baktım. Normal görünüyorlardı. Tekrar yanmalarından korktum ama belki de içimdeki bu korkunun kendisi yanmalarına sebep olacaktı.

Mark, kollarını çapraz şekilde bağlamış, dolabına yaslanmış duruyor, etrafındaki iki kız ve birkaç çocuktan oluşan grupta sohbet edip gülüşüyordu. Sarah, biraz ileride bir pencerenin yanında oturmuş kitap okuyor, atkuyruğu yaptığı saçları, gri kazağı ve eteğiyle gözalcı görünüyordu. Onlara doğru yürüdüğümü farkedince, elindeki kitabı bırakıp onlara baktı.

Grubun önünde durup Mark'a dik dik bakarak bekledim. Beş saniye sonra beni farketmişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ne istediğimi biliyorsun."

Gözlerimiz kenetlendi. Çevremizdeki kalabalık önce on, sonra yirmi kişi oldu. Sarah ayağa kalkıp kalabalığın ucuna

doğru yürüdü. Mark'ın üzerinde yine futbolcu ceketi vardı ve saçları, yataktan kalkıp giyinir giyinmez özenle taranmış gibi görünüyordu.

Dolabın yanında dikleşip bana doğru yürüdü ve bir parmak ötemde durdu. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Baharatlı parfümü burnumun direğini kırıyordu. Benden azıcık daha uzun boyluydu ve vücut ölçülerimiz aşağı yukarı aynıydı ama onda olmayan bir şeylere sahip olduğumu bilmiyordu. Ondan çok daha hızlı, çok daha güçlüydüm. Bu düşünce sırtıtmama sebep olmuştu.

"Bugün okulda biraz daha kalabilecek misin? Yoksa yine korkak bir tavuk gibi evine mi gideceksin?"

Kalabalıktan kıkırdamalar yükseldi.

"Birlikte göreceğiz, değil mi?"

"Evet, göreceğiz," dedi ve daha da yaklaştı.

"Telefonumu geri istiyorum," dedim.

"Telefonun bende değil."

Kafamı sallayıp "Telefonumu alırken seni gören iki kişi var," diye uydurdum.

Bunu duyduktan sonraki kaşlarının kıpırtısından, telefonunun onda olduğundan emin oldum,

"Eee, diyelim ki ben aldım. Ne olacak? Ne yapacaksın?"

Etrafımıza neredeyse otuz kişi toplanmıştı. İlk teneffüsün ilk on dakikası içinde bütün okulun olanları duyacağından şüphem yoktu.

"Seni uyarıyorum," dedim. "Günün sonuna kadar vaktin var.

Arkamı dönüp oradan ayrıldım.

Arkamdan, "Vermezsem ne olur?" diye bağırdı. Cevabını kendi bulsun diye, duymamış gibi yaparak yürümeye devam ettim. Yumruklarıma kramp girmişti. O an adrenalin dengemi ve asabımı bozduğumu farkettim. Neden bu kadar geriliyordum? Beni bu kadar kasan, ne olacağının bilinmemesi mi, hayatımda ilk defa birine karşı durmam mıydı? Yoksa ellerimin tekrar parlamasından korktuğum için mi bu kadar daralmıştım? Muhtemelen üçü de etki etmişti.

Tuvalete girip boş bir yer bulduktan sonra kapıyı ardımdan kapattım ve ellerimi açtım. Sağ elimde hafif bir pırıltı vardı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Bir dakika sonra bile, pırıltı hala geçmemişti. Başımı salladım. Mirasın bu kadar duyarlı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Tuvalet kabininde daha fazla vakit geçirmek zorunda kaldım. Alnım ter içindeydi. İki elim de sıcak ama neyse ki sol avcum normaldi. İnsanlar tuvalete girip çıkıyor, ben olduğum yerde durup bekliyordum. Işık sönmedi. Teneffüs zili çalınca nihayet tuvalet tamamen boşalmıştı.

Tiksintiyle başımı sallayıp kaderime razı geldim. Telefonum yanımda değildi ve Henri, bankaya gitmek üzere yola çıkmıştı bile. Aptallığımla baş başa kalmıştım ve etrafımda suçlayabileceğim kimse yoktu. Arka cebimden deri, bahçıvan eldivenlerini

ıkarıp elime geçirdim. Sarı pantolon ve palyaço ayakkabıları giyseydım, o anki halimden daha aptal grnemezdim. İnsanların arasına ne biçim karışmaksa bu? Mark'la daha fazla uğraşmamam gerektiğini anladım. O kazandı. Telefonumun onda kalmasına izin vermeliydim. Henri'yle gider, yeni bir telefon alırdık.

Tuvaletten çıkıp boş koridorda, sınıfa doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde herkes önce bana, sonra da elimdeki eldivenlere baktı. Saklamaya çalışmanın bir alemi yoktu, aptal gibi görünüyordum işte. Olağüstü güçleri olan ve daha da güçlenecek, hiçbir insanın yapamayacağı şeyleri başarabilecek bir uzaylıyım ama yine de aptal gibi görünüyordum.

Sınıfın ortasına geçip oturdum. Kimse bir şey söylemedi. Öğretmenin söylediklerini dinleyemeyecek kadar telaşlıyım. Zil çalınca eşyalarımı toparlayıp çantama tıktım ve askıyı boynuma doladım. Elimde hala eldivenler vardı. Sınıftan çıkarken sağdaki çıkarıp avcumun içine baktım, hala ışıldıyordu.

Yavaş nefes alarak koridorda hızlı hızlı yürümeye başladım. Zihnimi boşaltmaya çalışıyor ama bir türlü beceremiyordum. Sınıfa girdiğimde Mark, Saralı'yla birlikte dün oturduğu yerde oturuyor, dik dik bana bakıyor, havalı davranmaya çalışıyordu. Eldivenlerimi farketmedi.

"N'aber ödleğ? Duyduğuma göre çiftliklerde tavuklara ihtiyaç varmış, sen en iyisi okula geleceğine bir kümese git."

"Hayvanlık etme!" dedi Sarah ona. Yanından geçerken, beni utandırıp kendime uvenimi azaltarak yanaklarımı kızartan mavi özlerine baktım. Bir ün önce oturduğum yer doluydu. Ben de sınıfın en arkasına doğru ilerledim. Sınıftıkabasa doluydu ve dün beni Mark'la ilgili uyaran ocuk yanımda oturuyordu. Üzerinde, ortasında NASA logosu olan başka bir siyah tişört ve askeri pantolon, ayaklarında da Nike tenis ayakkabıları vardı. Kum sarısı saçları darmadağın ıktı, özleri, özlükleri yüzünden kocaman görünüyordu. Çantasından, üzerinde bazı takımyıldızların çizimlerinin olduğu bir defter çıkarıp dik dik baktığını gizlemeden bakışlarını üzerime yoğunlaştırdı.

"N'aber?" diye sordum.

Omuzlarını silkip "Neden eldiven takıyorsun?" diye sordu cevap olarak.

Cevap vermek için tam ağızımı açmıştım ki, Mrs. Burton içeri girdi. ocuk, tüm ders boyunca Marslılara benzediğini sandıkları varsayımsal figürlerden çizip durdu. Hani o sürekli filmlerde österilen, küçük vücutlu, koca kafa ve özlü, upuzun elli olanlardan. Her izimin altına küçük harflerle ismini yazıyordu: **SAM GOODE**. Onu izlediğimi farkedince başımı çevirdim.

Mrs. Burton, Satürn'ün altmış bir tane ayı olduğundan bahsederken Mark'ın sırtına baktım. Masasına gömülmüş, bir şeyler yazıyordu. Sonra başını kaldırıp Saralıya bir not uzattı. Sarah, notu okumadan elinin tersiyle itince, bu çok hoşuma gitti.

Gülümsedim. O sırada Mrs. Burton ışıkları kapatıp bir video başlattı. Ekranda dönen gezegenler bana Lorien i anımsattı. Lorien, evrende canlıların yaşayabildiği on sekiz gezegenden biridir. Tıpkı Dünya gibi. Maalesef Mogador da öyle.

Lorien. Gözlerimi kapayıp hatırlamaya çalıştım. Dünyadan yüz kat daha yaşlı bir gezegen. Dünya nın, çevre kirliliği, nüfus fazlalığı, küresel ısınma, yiyeceklerin azalması gibi günümüzde yaşadığı tüm sıkıntılar Loriende de yaşandı ve gezegen, yirmi beş bin yıl önce bir gün ölmeye başladı. Bu, evrenlerarası yolculukların başlamasından çok önceydi. O yüzden Loriende yaşayan insanlar bir önlem almak zorunda kaldı. İşte o sıralar, silahlanmadan, zehirli kimyasallardan, çevreyi kirleten atıklardan kurtulup yaşam şekillerini değiştirerek gezegenin kendine yetebilmesi ve o şekilde kalması için bir antlaşma yaptılar. Böylece gezegen, kendini toparlamaya, iyileşmeye başladı. Evrimin etkisiyle, binlerce yıl içinde, Garde olarak adlandırılan bazı vatandaşlar, gezegeni korumak için birtakım güçler edinip bu güçlerini geliştirmeye başladı. Lorien, kendisini kurtardıkları için öngörülerine saygısından, atalarımızı ödüllendirmiş olmalıydı.

Mrs. Burton ışıkları açtı. Ben de gözlerimi açıp saate baktım. Ders bitmek üzereydi. Tekrar sakinleşmiş, ellerimi unutmuştum. Derin bir nefes alıp sağ elimdeki eldiveni çıkardım. Işık sönmüştü! Gülümseyerek soldakini de çıkardım. Ne olursa olsun sükunetimi korumalıyım.

(jünün ilk yarısı olaysız geçmişti. Sakinliğimi koruyup Mark'la bir daha dalaşmadım. Öğlen yemeği sırasında, tepsimi doldurup kafeteryanın arkalarındaki bir masaya oturdum. Bir dilim pizzanın yarısına geldiğimde astronomi sınıfındaki Sam Goode karşıma oturdu.

"Gerçekten okul çıkışı Mark'la kavga edecek misin?" diye sordu.

Başımı sallayıp "Hayır," dedim.

"insanlar öyle söylüyor."

"Yanılıyorlar."

Omuzlarını silkip yemeye devam etti. Bir dakika sonra, "Eldivenlerin nereye kayboldu?" diye sordu.

"Çıkardım. Ellerim artık üşümüyor," dedim.

Tam ağzını açıp cevap veriyordu ki, bana atıldığından emin olduğum kocaman bir köfte, başının arkasına isabet etti. Sam'in saçları ve omuzları köfte parçaları ve makarna sosuna bulanmıştı. Atılanların bir bölümü benim de üzerime sıçramış, üzerimdekileri silmeye çalışırken ikinci bir köfte de yanağıma isabet etmişti. Tüm kafeteryada, "Ooo!" diyen sesler yükseliyordu.

Ayağa kalkıp peçeteyle yanağımı sildim. Gittikçe sinirleniyordum. O an ellerim güneş gibi parlarsa bile umrumda değildi. Gerekiyorsa, Henri'yle bugün oradan taşınabilirdim. Ama asla bunun altında kalmayacaktım. Bu sabah sinirim geçmiş ama şimdi her şey başa dönmüştü.

Sam, "Yapma!" dedi. "Eğer kavga çıkarırsan, peşini hiç bırakmazlar."

Yürümeye başladım. Tüm kafeteryada fısıldamalar başlamış, yüzlerce çift göz üzerimde yoğunlaşmıştı. Kaşlarım gittikçe çatılıyordu.

Mark'ın masasında hepsi erkek, yedi kişi vardı. Oraya vardığımda hepsi birden ayağa kalktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu içlerinden biri. Sinirli bir demiryolu işçisi gibi iri kıyım bir tipti. Sakallarını uzatmaya çalıştığı için kızıl tüyleri, favorilerinden yanaklarına, oradan da çenesine kadar yayılıyor, yüzünü kirli gösteriyordu. Gruplarındaki diğerleri gibi onun da üzerinde futbolcu montlarından vardı. Kollarını birleştirip yolumu kesti.

Ona, "Seni ilgilendirmez," dedim.

"Mark* a bulaşmak için beni geçmen lazım."

"Önümden çekilmezsen geçerim."

"Pek sanmıyorum," dedi.

Dizimi kaldırıp hayalarına vurdum. Nefesi kesilip iki büküm oldu. Tüm kafeterya fısır fısır konuşuyordu.

"Seni uyarmıştım," diyerek kızıl çocuğun üzerinden atlayıp Mark* a doğru ilerledim. Tam yaklaşmıştım ki, kollarımın arkadan tutulup kenetlendiğini hissettim. Arkama dönüp sıkı bir yumruk atmaya hazırlandığımda, beni arkadan tutanın kafeterya gözetmeni olduğunu farkettim.

"Bu kadar yeter çocuklar."

"Bakın Kevin a ne yaptı, Mr. Johnson," dedi Mark. Kevin hala yerde yatıyor, hayalarını tutuyordu. Suratı kıpkırmızıydı. 'Onu müdüre götürün!'"

" Kes sesini James! Dördünüz de müdüre gidiyorsunuz. O köfteleri attığını görmedim sanma," deyip yerde yatan Kevin a dönerek "Kalk ayağa," dedi.

Sam de bir anda orada belirivermişti. Saçlarını ve omuzlarını temizlemeye çalışmış, büyük parçalardan kurtulmuştu ama üstü başı hala leke içindeydi. Neden geldiğini anlayamadım. O sırada başımı eğip kimseye farkettirmeden ellerime baktım. En ufak bir ışık görseydim kaçacaktım ama şaşırtıcı şekilde parlamıyorlardı. Acaba durumun acil oluşu mu buna engel olmuştu, yoksa atalarımın aldığım güçlü sinirlerim mi, bilemiyordum.

Kevin ayağa kalkıp bana baktı. Sarsılmış ve nefes almakta hala zorluk çekiyor gibi görünüyor, destek almak için yanındaki çocuğun kolunu tutuyordu.

"Sana gününü sonra göstereceğim," dedi.

"Yapma ya? Hiç öyle görünmüyor," dedim kaşlarımı çatarak üstümdeki sos lekelerini çıkarmaya çalışırken. Leke çıkarmak da amma zormuş.

Dördümüz de müdürün odasına gittik. Mr. Harris, masasında oturuyordu. Mikrodalga fırında ısıtılmış öğle yemeğini önüne almış, peçetesini, gömleğinin yakasına sıkıştırmış yemek yemeye hazırlanıyordu.

Kafeterya gözetmeni, Mr. Harris'e, "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz efendim," dedi. "Öğlen yemeği sırasında küçük bir anlaşmazlık yaşandı. Bu genç adamların, bunun sebebini size açıklamak isteyeceklerini düşünüyorum."

Mr. Harris, yakasındaki peçeteyi iç çekerek çöpe atıp yemek tepsisini kenara itti.

"Teşekkür ederim, Mr. Johnson."

Mr. Johnson dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Dördümüz odada oturuyorduk.

Müdür, sinir bozucu bir sesle, "Peki, kim başlamak ister?" diye sordu.

Sessizliğimi korudum. Mr. Harris'in çene kasları oldukça gergindi. Ellerime baktım. Hala normaldiler. Bir-iki saniyelik sessizlikten sonra Mark, "Biri kafasına köfte atmış, o da benim attığımı sandığı için gelip Kevin ın hayalarına tekme attı," dedi.

Mr. Harris, ona, "Ağzını topla!" dedikten sonra Kevin a dönüp "Sen iyi misin?" diye sordu.

Suratı hala kırmızı olan Kevin, başını salladı.

"Peki köfteyi kim attı?" diye sordu bana.

Tüm bu olanlardan o kadar sıkılmıştım ki, hiçbir şey söyleyemedim. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

"Bilmiyorum," dedim. Sinirim yeni bir boyut almıştı. Mark'la, Mr. Harris'in yanında, müdüriyet odasında kapışmak değil, kendi işimi kendim halletmek istiyordum.

Sam, şaşkınlık içinde bana bakarken Mr. Harris, sinirleri bozulmuş bir şekilde kollarını kaldırıp "O zaman neden buradasınız çocuklar?" diye sordu.

^a"Bu iyi bir soru Mr. Harris," dedi Mark. "Biz sadece yemegiimizi yiyorduk."

Sam konuşmaya başladı. "Köfteyi üzerimize Mark attı. Onu atarken gördüm! Mr. Johnson da gördü," dedi.

Sam'e bakakaldım. Mark'ın köfteyi attığını görmüş olamazdı çünkü ilk köftenin atıldığı sırada sırtı Mark'a dönüktü. İkinci köfte atılırken ise üstünü başını temizliyordu.

Mark ve arkadaşlarını karşısına almanın, kendisini tehlikeye sokacağını bilmesine rağmen yanımda durup bana destek olması, beni çok etkilemişti. Mark kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Yapmayın, Mr. Harris," diye karşı çıktı Mark. "Yarın *the Gazette* yle röportajım var. Üstelik maç da cuma günü. Böyle saçmalıklarla uğraşmaya vaktim yok. Yapmadığım bir şey yüzünden suçlanıyorum. Böyle boktan işlerle uğraşırken önümüzdeki maça odaklanmam çok zor."

"Ağzını topla!" diye bağırdı Mr. Harris.

"Ama bu doğru."

Müdür, derin bir nefes alarak "Sana inanıyorum," deyip hala nefes almakta güçlük çeken Kevin'a döndü. "Revire gitmen gerekiyor mu?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Kevin.

Mr. Harris başını salladı. "Siz, ikiniz; kafeteryada olanları unutacaksınız. Mark, sen de kafanı topla, işine bak. Bu röportajı verebilmek için bir yıldır uğraşıyoruz. Bizi kapağa bile alabilirler. *The Gazette* nin kapağında olduğumuzu düşünebiliyor musunuz?" diyerek gülümsedi.

Mark, "Teşekkürler," dedi. "Yarın için ben de heyecanlıyım."
"İyi. İkiniz çıkabilirsiniz."

Onlar gittikten sonra Mr. Harris, Sam'e sert bir bakış attı. Göz göze geldiler.

"Anlat bakalım Sam. Gerçeği duymak istiyorum. Mark'ın köfteyi attığını gerçekten gördün mü?"

Sam gözlerini kısıp başka yöne baktı.

"Evet."

Müdür başını salladı. "Sana inanmıyorum Sam. O yüzden şöyle bir yöntem izleyeceğiz." Bana bakarak devam etti. "Yani bir köfte fırlatıldı diye..."

Sam, "İki!" diye araya girdi.

"Ne?" diye sordu Mr. Harris, Sam'e tekrar öfkeli bir şekilde bakarak.

"İki köfte atıldı, bir değil."

Mr. Harris yumruğunu masaya vurdu. "Kaç köfte atıldığı kimin umrunda? John, sen Kevin a saldırmışsın. Ödeşmişsiniz işte. Hepiniz olanları unutacaksınız, anlaşıldı mı?"

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Daha fazla tartışmanın anlamsız olduğunu anlamıştım.

"Tamam," dedim.

"İkinizi bir daha burada görmek istemiyorum," dedi. "Hadi şimdi gidin."

Odadan çıktık,

"Neden ona telefonundan bahsetmedin?" diye sordu Sam.

"Çünkü beni takmayacaktı bile. Tek derdi bir an önce yemeğine geri dönmekti," dedim. "Kendine dikkat et. Bundan sonra Mark'ın radarında sen de varsın."

Öğleden sonra ev ekonomisi dersim vardı. Bu dersi, yemek yapmaya bayıldığım için seçmemiştim. Seçmeseydim, tek şansım koroya girmekti. Dünya'da nadir bulunur pek çok yeteneğim olmasına rağmen şarkı söylemek, bunlardan biri değildi. Ben de ev ekonomisi sınıfına girip bir sıraya oturdum. Küçük bir sınıftı. Zil çalmadan az önce, Sarah da içeri girdi.

"Merhaba," dedi.

"Selam."

Yüzüm al al olmuş, omuzlarım katılaşmıştı. Sol elim defterimin köşelerini kıvrırken, sağ elimle, elime aldığım kurşun kalemi döndürüyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Lütfen ellerim parlamasın! Nabzım atabileceği en hızlı şekilde attığından sakinleşmek için derin nefes alıyordum. Neyse ki ellerim hala normaldi. *Sakin ol!* dedim kendi kendime. *O sadece bir kız!*

Sarah bana bakıyor, o baktıkça içim eriyordu. Gördüğüm en güzel kız olmalıydı.

"Mark'ın hayvanlığından dolayı özür dilerim," dedi.

Omuzlarımı silktim. "Bu senin suçun değil."

"Gerçekten kavga etmeyeceksiniz, değil mi?"

"Ben kavga etmek istemiyorum," dedim.

Başını salladı. "Bazen gerçekten öküzleşip patronluk taslamaya bayılıyor."

"Bu kendine güvensizliğinden kaynaklanıyor," dedim.

"Kendine güvensiz'değil, öküz o."

Öküz olduğu kesindi ama o an Sarah'yla tartışmak istemiştim. Üstelik kendinden o kadar emin konuşuyordu ki, kendi düşüncelerimi sorgulamaya başlamıştım.

Gömleğime bulaşan makarna lekelerine bakıp eğilerek saçımdan, sertleşmiş bir parça çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedim.

Gözlerimin içine bakıp iç çekerek "Olanlar için çok üzgünüm," dedi. "Artık onunla çıkmıyorum, biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?"

Başını salladı. Durumu netleştirmek için çabalamasına şaşırmıştım. Ev ekonomisi öğretmeni, Mrs. Benshoff, pek dinlememiştim ama, on dakika boyunca nasıl krep yapılacağını anlattıktan sonra Sarah'yla beni eşleştirdi ve sınıfın arkasındaki, mutfağa açılan kapıdan geçip sınıfın üç katı büyüklündeki mutfağa girdik, içeride buzdolapları, raflar, lavabo ve fırınlarıyla, tam teşekküllü, on mutfak ünitesi vardı. Sarah, mutfaklardan birine girip bir çekmecedan çıkardığı mutfak önlüğünü üzerine tuttu.

"Belime bağlar mısın lütfen?" diye sordu.

Çok sıktığım için bir daha bağlamak zorunda kaldım. Bağlarken parmaklarımın ucuyla sırtının kıvrımını hissediyordum. Onunkini bağladıktan sonra sıra kendi önlüğüme gelmişti.

"Gel buraya şaşkın!" deyip benim önlüğümü de o bağladı.

"Teşekkür ederim."

Kırmaya çalıştığım ilk yumurta, çok sert davrandığım için kasenin içine bile giremedi. Sarah gülmeye başladı. Elime bir yumurta daha verip elleriyle ellerimi tutup kasenin kenarında yumurtayı nasıl kıracağımı gösterdi. Elini, elimin üzerinde tutması gerektiğinden bir saniye daha uzun sürdü. Bana bakıp gülümsedi.

"işte böyle."

Hamur yapmak için yağı ve unu karıştırırken saçlarından bir perçem yüzüne düşmüştü, içimden saçlarını alıp kulağının arkasına yerleştirmek geliyordu ama yapmadım. O sırada Mrs. Benshoff, yaptıklarımızı kontrol etmek için mutfağımıza geldi. Ne yapıldığından en ufak bir fikrim bile yoktu ama Sarah sağolsun, mutfakta işler iyi gidiyordu.

"Ohio'yu sevdin mi?" diye sordu Sarah.

"Fena değil işte. Okuldaki ilk günüm daha iyi geçebilirdi."

Gülümsedi. "Olanları boşver. Sahiden dün ne oldu? Senin için çok endişelendim."

"Sana uzaylı olduğumu söylesem bana inanır mıydın?"

"Kes sesini!" dedi cilveli bir şekilde. "Gerçekten soruyorum, ne oldu?"

Güldüm. "Başımda bir astım belası var. Neden bilmiyorum, dün kriz tuttu," dedim. Yalan söylediğim için kendimi berbat hissediyor, onun benim zayıf olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ki, bu gerçek bir zayıflık bile değildi.

"Neyse, şimdi kendini iyi hissetmene sevindim."

Dört tane krep yaptık. Sarah, hepsini bir tabağa yerleştirip üzerlerine anormal derecede fazla akçağaç şurubu dökerek bana bir çatal uzattı. Etrafımızdaki öğrencilere baktım. Hepsi, yaptıkları krepleri ayrı tabaklarda yiyordu. Eğilip bir ısırık aldım.

"Fena değil," dedim çiğnerken.

Çok aç değildim ama ona hepsini bitirmesinde yardım ettim. Tabaktakiler bitene kadar bir lokma o, bir lokma ben yiyerek hepsini silip süpürmüştük. Sonra o tabakları yıkadı, ben de kuruladım. Zil çalınca, sınıftan birlikte çıktık.

Dirsek atarak "ikinci sınıfta olmana rağmen hiç de fena değilsin," dedi. "Ne dedikleri umrumda bile değil."

"Sen de, kaçınıcı sınıftaysan ona göre hiç fena değilsin."

"Birinci sınıftayım."

Sessizce birkaç adım yürüdük.

"Gerçekten okul çıkışı Mark'la kavga etmeyeceksin, değil mi:

"Telefonumu geri almam lazım. Üstelik halime bak," dedim, lekeli gömleğimi göstererek.

Omuzlarını silkti. Dolabımın önünde durdum. Dolabımın numarasını kaydetti.

"Onunla kavga etmemelisin," dedi.

" İstemiyorum zaten."

Gözlerini devirdi. "Erkekler ve kavgaları... Neyse, yarın görüşürüz."

"Günün geri kalanını güzel geçir," dedim.

Dokuzuncu dersim Amerikan Tarihi'ydi. Sınıftan çıkıp yavaşça dolabıma doğru ilerledim. Mark'ın nerede olduğuna bakmadan, sessizce okuldan çıkmayı düşünüyordum ama öyle yaparsam da herkesin gözünde sonsuza dek ödleğ tavuğun teki olacağımı biliyordum.

Dolabımı açıp çantamdaki ihtiyacım olmayan kitapları dolaba boşalttım. Sonra da orada öylece durup içimde büyüyen gerginliği hissetmeye başladım. Ellerim hala normaldi. *Her ihtimale karşı eldivenleri giysem mi acaba?* diye düşündüm ama giymedim. Derin bir nefes alıp dolabımın kapağını kapattım.

"Selam," diyen bir ses duydum. Sesin geldiği yöne baktığımda, Sarah'nın bana seslendiğini gördüm. Arkasına bakıp tekrar bana döndü. "Sana bir şey getirdim."

"Daha fazla krep getirmemişsindir umarım. Nasıl şiştiysem, hala patlayacak gibiyim."

Tedirgin bir şekilde gülümsedi.

"Krep değil. Ama sana bunu vermemi istiyorsan, kavga etmeyeceğine söz vermen gerek."

"Tamam," dedim.

Tekrar arkasına bakıp hızla çantasının ön cebine uzandı, içinden telefonumu çıkarıp bana uzattı.

"Nasıl aldın bunu?"

Omuzlarını silkti.

"Mark biliyor mu?"

"Hayır. Söyle, yine de ona kafa tutacak mısın?"

"Sanırım hayır."

"Teşekkür ederim," dedim. Bana yardım etmek için bu kadar ileri gittiğine inanamamıştım. Daha beni tanımıyordu bile. Ama bundan şikayet edecek halim yoktu.

"Bir şey değil," deyip koridorda hızla ilerledi. Arkadan, yürüyüşünü izlerken gülümsememi engelleyemiyordum. Dışarı çıkmak için ilerlediğimde, Mark ve sekiz arkadaşının beni ana girişte beklediğini gördüm.

"Bak, bak, bak!" dedi Mark. "Günün sonuna kadar okulda kalmayı becerebildin demek."

"Tabii ki. Bak bir de ne buldum," deyip elimdeki telefonu görebileceği gibi kaldırdım. Ağzı açık kalmıştı. Yanından dümdüz ilerleyip binadan dışarı çıktım.

BOLUM SEKİZ

HENRI, TAM BENİ BEKLEYECEĞİNİ SÖYLEDİĞİ YERE park etmişti. Kamyonete bindiğimde hala sırtıyordum.

"Günün iyi mi geçti?" diye sordu.

"Fena değildi. Telefonumu geri aldım."

"Kavga etmedin, değil mi?"

"Önemli bir şey değil."

Şüpheli bir şekilde bana baktı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek istemeli miyim?"

"Muhtemelen hayır."

"Ellerin parladı mı hiç?"

"Hayır," diyerek yalan söyledim. "Senin günün nasıldı?"

Okulun çevresindeki yolu takip ederken anlatmaya başladı. "İyi geçti. Seni okula bıraktıktan sonra Columbus'a gitmek için bir buçuk saat araba kullandım."

"Neden Columbus'a gittin?"

"Büyük bankalar orada da ondan. Bütün kasabanın toF lamda çektiğinden daha fazla para-çekerek dikkatleri üzerime çekmek istemedim."

Başımı salladım. "Zekice."

Sağa çekip durdu.

"Eee, kızın adının ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Efendim?"

"Bu şapşal sırtmanın bir sebebi olmalı. Kız meselesi olduğu da gayet belli."

"Nasıl anladın?"

"John, sevgili dostum, bu yaşlı Capan, Loriende çapkın bir adamdı."

"Git işine ya!" dedim. "Loriende çapkınlık diye bir şey yok."

Onaylarcasına başını salladı. "Demek dikkat ediyordun."

Lorikler tek eşlidir. Bir kere aşık olduk mu, aşkımız ölene kadar sürer. Yirmi, yirmi beş yaşlarında evleniriz ve bu, hukuki bir sözleşmeyle değil, tamamen sözlerle ve bağlılıkla meydana gelir. Henri, benimle birlikte Lorienden ayrılırken yirmi yıldır evliydi. Üzerinden on yıl geçmesine rağmen karısını her gün özlediğini biliyordum.

"Eee? Kimmiş bu bakalım?" diye sordu.

"Adı Sarah Hart. Bize ev bulan emlakçının kızı. İki derste aynı sınıftayız. Birinci sınıfa gidiyor."

Başını salladı. "Güzel mi?"

"Hem de nasıl! Üstelik çok da akıllı."

"Anlıyorum," dedi sessiz bir şekilde. "Bunun olmasını uzun zamandır bekliyordum. Ama her an gitmek zorunda kalabileceğimizi sakın aklından çıkarma!"

"Biliyorum," dedim, ikimiz de eve gidene kadar sessizliğimizi bozmadık.

Eve girdiğimde, Lorik sandığının mutfak masasının üzerinde durduğunu gördüm. Mikrodalga fırın büyüklüğünde, neredeyse bir küp şeklinde, iki-üç karışa iki-üç karış bir şeydi. Her yerimi heyecan kaplamıştı. Yanına koşup kilidini elime .ddım.

"Galiba beni asıl heyecanlandıran içindekinden çok sandığın nasıl açılacağı," dedim.

"Gerçekten mi? O zaman, sana nasıl açıldığını göstereyim. Sonra tekrar kilitler, içinde ne olduğuna bakmayız."

Gülümsedim. "*Acelenin lüzumu yok*," diyorsun yani. Hadi ya! içinde ne var?"

"Senin Miras'ın."

"Miras'ım da ne demek?"

"Bu Miras, her Garde'ye, Yetenekleri ortaya çıkmaya başladığında Koruyucusu tarafından kullanılmak üzere, doğduğu gün verilir."

Neşeyle başımı salladım. "Peki içinde ne var?"

"Miras'ın."

Tedirgin cevabı beni hayalkırıklığına uğratmıştı. Her zaman denediğim gibi, kilidi elime alıp açmaya çalıştım. Tabii ki, açılmadı.

"Ne sen bensiz, ne de ben sensiz onu açamayız," dedi Henri.

"Peki, nasıl açacağız? Anahtar deliği bile yok."

"İrademizle."

"Offf, hadi Henri ya! Gizemli olmayı kes."

Kilidi elimden alıp "Kilit yalnızca ikimiz birlikteyken, senin ilk Yeteneğin ortaya çıktıktan sonra açılır," dedi.

On kapıya doğru yürüyüp başını dışarı çıkardı. Etrafı kolaçan ettikten sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Geri gelip "Avcunla kilidin yanına bastır." dedi. Dediğini yaptım.

"Ilık," dedim.

"İyi, bu hazır olduğun anlamına geliyor."

"Şimdi ne yapacağım?"

Avcuyla kilidin diğer yanına bastırıp parmaklarını benimkilere değdirdi. Bir saniye sonra kilidin açılma sesini duyduk.

"İnanılmaz!" dedim.

"Senin gibi, bu da bir Lorik tılsımıyla korunuyor. Hayatta kırılmaz. Üstünden dozerle bile geçsen, azıcık bile aralanmaz. Bunu ancak senle ben birlikteyken açabiliriz. Ta ki, ben ölene kadar. Ben öldükten sonra kendin de açabileceksin."

"Umarım bu hiç olmaz," dedim.

Kutunun kapağını kaldırmaya çalıştım ama Henri uzanıp beni durdurdu.

"Henüz değil," dedi. "Burada, görmeye hazır olmadığın şeyler var. Git koltuğa otur."

"Henri, yapma ya!"

"Güven bana," dedi.

Başımı sallayıp oturdum. Kutuyu açıp içinden aşağı yukarı on beş santimetre uzunluğunda, beş santimetre genişliğinde bir taş çıkardı.

Kutuyu tekrar kilitleyip taşı bana getirdi. Kusursuz pürüzsüzlükte, dışı tertemiz ama içi dumanlı bir taşıtı.

"içinde ne var?" diye sordum.

"Bu, Lorik kristali."

"Ne işe yarar?"

"Tut onu," dedi elime uzatarak. Taş ellerime değdiği an iki elim de ışıldamaya başladı. Bir gün öncekinden bile daha parlaktılar. Taş ısınmaya başladı. Kaldırıp daha yakından baktım. İçindeki dumanlı bölüm kendi etrafında dalga dalga dönüyordu. O an, boynumda asılı madalyonun da ısındığını hissettim. Tüm bu olanlar beni aşırı derecede heyecanlandırıyordu. Hayatım boyunca, Yeteneklerimin oluşmasını sabırsızlıkla beklemiştim. Evet, Yeteneklerimin hiç oluşmamasını ve bir yere yerleşip orada normal bir hayat yaşamak istediğim olmuştu ama şimdi ortasında bir duman kütlesi dönen bir kristal tutuyor, ellerimin ısıya ve ateşe dayanıklı olduğunu, daha birçok Yeteneğimin ortaya çıkacağını ve en sonunda asıl gücümün meydana geleceğini biliyordum. Bu gerçek güç savaşabilmemi sağlayacaktı. Tüm

bunlar çok havalı ve heyecan vericiydi. Yüzümdeki gülümsemeyi üzerimden atamıyordum.

"Ne olacak buna?"

"Bu senin Yeteneğinle alakalı. Dokunduğun an Yeteneğin ortaya çıkıyor. O an Lumen yaymıyorsan bile, eline bu taşı aldığında ellerin şimdi olduğu gibi ışık saçmaya başlayacak. Ya da tam tersi."

Kristale bakıp içindeki dumanın hareketini izledim.

"Başlayalım mı?" diye sordu Henri.

Hızla başımı sallayıp "Hadi, hemen!" dedim.

Hava soğumaya başlamıştı. Pencereleri gümbürdeten rüzgarın sesini saymazsak, ev sessizdi. Ahşap sehpaye sırtımı dayayıp uzandım. Ellerim yanlardan sarkıyordu. Henri, birazdan iki elimi de yakacaktı. Yönlendirmelerine kulak veriyor, nefesimi yavaş ve sabit tutmaya çalışıyordum.

"Gözlerini kapalı tutmalısın," dedi. "Yalnız, rüzgarın sesini dinle. Kristali üzerine tutunca kolların azıcık yanabilir. Dayanabildiğin kadar dayanmaya çalış."

Dışarıdaki ağaçların dallarının arasından esen rüzgarı dinledim. Nasıl oluyorsa, öne arkaya savruluşlarını hissedebiliyordum.

Henri işe, sağ elimle başladı. Kristali elimin arkasına doğru bastırıp bileğime, oradan da bileğimle dirseğim arasındaki bölgeye doğru kaydırды. Kolumu geri çekmemi gerektirecek kadar olmasa da, tahmin ettiği gibi bir yanma hissetmiştim.

"Kendini rahat bırak John. Bırak zihnini akıntıya kapılsın. Gitmen gereken yere git."

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama zihnimi boşaltıp sakin nefes almaya çalıştım. Olduğum yerden kopuyor gibiydim. Bir anda, bir yerlerden, yüzüme bir güneş sıcaklığı gelmeye, aynı anda, dışarıdaki rüzgardan çok daha uzaklardan esen bir rüzgar hissetmeye başladım. Gözlerimi açtığımda, Ohio'da değildim.

Kendimi engin bir ormanın tepesinde buldum. Tüm görebildiğim koca bir ormandı. Masmavi bir göğün üzerinde, Dünya'nın neredeyse iki katı büyüklüğündeki güneş, batmak üzereydi. Yumuşak, ılık bir rüzgar saçlarımı okşadı. Altımda güldür güldür akan nehir, yeşilliğin arasından geçiyor, ben hepsinin üzerinde uçuyordum. Her tür ve şekilde hayvanlar nehirden su içiyordu. Bazıları uzun ince, bazıları kısa kollu, iri gövdeli, kimileri kıllı, kimileriye sert görünen koyu renk bir tabakayla kaplıydı. Uzaklarda, ufuk çizgisine yakın bir yerlerde bir eğri görünüyordu. O an Loriende olduğumu anladım. Lori-en gezegeni, Dünya'nın onda biri büyüklüğünde olduğundan, yeterinde uzaktan bakarsanız, gezegenin yuvarlaklığını gözünüzle görebilirdiniz.

Nasıl olduysa, uçabiliyordum. Havada hızla dönüp fişek gibi yere doğru iniyor, nehrin yüzeyinde uçmaya devam ediyordum. Hayvanlar başlarını kaldırıp merakla beni izliyor ama korkmuyordu. Lorien, en parlak yıllarında, pek çok hayvanın

yaşadığı, filizlenmelerin sık yaşandığı bir gezegendi. İnsanların ortaya çıkıp gezegeni kendi kurallarıyla yönetmelerinden önce, Dünya'nın da böyle bir yer olduğunu hayal ediyordum. Lorien in o parlak yıllarından eser kalmadı. Bir anıda yaşıyor olmalıydım. Acaba kendi anılarımdan biri miydi?

Sonra karanlık çöktü ve uzakta, göğe yükselip karanlık havada, hayvan ve ağaç şekillerine dönüşen havai fişekler patlatılmaya başlandı. Ay ve yıldızların pırıltıları onlara eşlik ediyordu.

Bir sesin, "Çaresizliklerini hissedebiliyorum," dediğini duydum. Arkamı dönüp etrafıma baktım. Kimse yoktu. "Diğerlerinden birinin nerede olduğunu biliyorlar ama seni öldürmeden o kıza dokunamazlar. Tılsım hala işe yarıyor. Ama onun da peşini bırakmayacaklar."

Sesin nereden geldiğini bulmak için yükseğe uçup tekrar aşağı indim. Nereden geliyordu bu ses?

"Şimdi, en temkinli olmamız gereken zaman. Şimdi, onlardan önce davranmamız gereken zaman."

Havai fişeklere doğru ilerledim. Ses sinirimi bozuyordu. Havai fişeklere yaklaşırsam, patlama seslerinin, o sesin gelmesini engelleyeceğini düşündüm.

"Yeteneklerimiz ortaya çıkmadan hepimizi öldürmek istediler ama biz saklandık. Sakin olmamız gerekiyordu. İlk üçümüz öldü. Bizim daha akıllı ve tedbirli olmamız lazım. Paniklersek hata yaparız. Hata, panik sırasında yapılır. Geri kalanlar güçlendikçe, işlerinin daha da zorlaşacağını biliyorlar. Tam olarak

Güçlerinize kavuştuğunuzda, savaş gerçek anlamıyla başlayacak. böylece intikamınızı alacaksınız. Bunu biliyorlar."

Uzaktan, Lorienin üzerine bombalar yağdığını görüyordum. Patlamalar yeri göğü titretiyor, çığlıklar rüzgara karışıyor, alev- in- her yanı sarıyordu. Orman yanmaya başladı. Lorien e inen binlerce çeşit uçak vardı, içlerinden, Loriende savaş sırasında kullanılan silahlardan çok daha güçlü silahları ve el bombala- rı olan, Mogadorlu askerler iniyordu. Bizden çok uzundular ama yüzleri hariç bize çok benziyorlardı. Gözbebekleri yoktu. Sadece iristen oluşan gözleri parlak pembe, bazılarınıninki si- yahtı. Gözlerini koyu renk halkalar çevreliyordu ve neredeyse renksizleşmiş gibi soluk benizliydi. Doğal görünmeyen sıra sıra dişleri, hiç kapanamıyormuş gibi görünen dudaklarının içinde parıldıyordu.

Mogador canavarları, gözlerinde her zamanki soğuklukla- rıyla arkadaki uçaklardan iniyordu. Bazıları bıçak gibi dişlerini gösteren, ev büyüklüğünde, kulak tırmalayıcı şekilde homur- danan yaratıklardı.

"Dikkatsiz davrandık, John. O yüzden bu kadar kolay ye- nildik," dedi. O an, duyduğum sesin Henrfin sesi olduğunu farkettim. Ama Henri ortalarda görünmüyordu. Zaten göz- lerimi etraftaki cinayetlerden ve yok edilişten alamıyordum. Lorikler kadar Mogadorlular da ölüyordu ama Lorikler yine de, düzinelerce insanlarımızı öldüren, bu ateş püskürüp elleri- ni kollarını ahlaksızca bir oraya bir buraya sallayan, sivri dişli,

korkunç canavarlara karşı savaşı kaybediyordu. Zaman, her zamankinden farklı olarak su gibi akıp geçiyordu. Sahi, ne kadar zaman geçmişti? Bir saat mi? Yoksa iki mi?

Savaşı Garde ler yönetiyor, Yeteneklerini sonuna kadar kullanıyorlardı. Bazıları uçuyor, bazıları görünemeyecek kadar hızlı koşuyor, bazıları tamamen görünmez oluyordu. Elleriyle ateş açabilenler ellerinden ateş fışkırtıyor, vücutları tamamen alevle kaplanıyor, havayı kontrol edebilenler sert rüzgarlarla gökteki bulutları yok etmeye çalışıyordu. Ama yine de kaybediyorlardı. Beş yüze bir oranında, sayıca az kişiydiler. Güçleri yeterli gelmiyordu.

"Savunmamız düştü. Mogadorlular, gezegenimizin Yaşlı Bilgeler'inin etrafta olmadığı, en savunmasız anımızı bularak sıkı bir plan yapmışlardı. Yaşlı Bilgeler'in lideri Pittacus Lore, saldırıdan önce Bilgeler'i biraraya getirmişti. Onlara ne olduğunu, nereye gittiklerini, hatta hala yaşayıp yaşamadıklarını bile bilen yok. Belki de Yaşlı Bilgeler i ortadan kaldıran Mogadorlulardı. Bize daha kolay saldırabileceklerini bildikleri için böyle bir plan yapmış olabilirdiler. Tek bildiğimiz, Yaşlıların biraraya geldikleri gün, gökyüzünde, herkesin görebileceği ışık patlamaları oluştuğuydu. Halk olarak, bu işte bir iş olduğunu, bir hata yapıldığını düşünmemiz gerekirdi ama hiç aklımıza gelmedi. En azından, bir gün bizi kurtarıp neslimizi devam ettirmemizi sağlayabilecek, dokuz, genç Garde'yi gezegenimizden uzaklaştırabildiğimiz için şanslıydık.

Uzakta, bir uzay gemisinin hızla havalanıp arkasında mavi bulutlar bıraktığını görüyordum. Durduğum yerden geminin uzaklaşmasını ve gözden kayboluşunu izledim. Çok tanıdık geliyordu. Sonra farkettim ki, o, Henri'nin de, benim de içinde olduğumuz, bizi Dünyaya götüren gemiydi. Lorikler kaybettiklerini anlamış olmalıydı. Yoksa bizi uzaklara gönderirler miydi hiç?

Bu katliamdı! En azından bana öyle geliyordu. Yere inip bir ateş topunun içinden geçtim. Ateş topu üzerimden geçmişti. Kadınlar, erkekler, Gardeler, Capanlar, savunmasız çocuklarla birlikte can veriyordu. Bu nasıl affedilebilirdi? Mogadorluların kalpleri tüm bu kötülükleri yapacak kadar nasıl taşlaşmıştı? Ve neden beni uzaklaştırmışlardı?

Yakınımdaki bir askerin üzerine atlayıp ona hücum ettim ama içinden geçip yere düştüm. O an gördüğüm her şey, çoktan olup bitmişti. Başımıza gelenlere yalnızca izleyici kalabiliyor, hiçbir şey yapamıyordum.

Arkama döndüğümde, upuzun boynuzları olan uzun boylu, geniş omuzlu, kırmızı gözlü bir canavarla burun buruna geldim. Sivri dişlerinden tükürük damlıyordu. Homurdandıktan sonra hücumla geçti.

Benim içimden geçip gitti ama çevremdeki düzinelerce Lorik'i ezmişti. Yürümeye, yürüdükçe de daha çok Lorik öldürmeye devam ediyordu.

Bu kıyım sahnesinin ortasında, Lorien katliamından farklı olarak, bir tırmalama sesi duydum. Bir ileri bir geri gidiyordum.

Bir anda gözlerimi açınca, kendimi tekrar Ohio'daki evde buldum. Kollarım sehpanın yanında sallanıp duruyor, altlarındaki iki kazanın içinde ateş yanıyordu, iki elim ve bileklerim tamamen ateşin içindeydi. Kesinlikle bir şey hissetmiyordum. Henri, başımda bekliyordu. Bir dakika önce duyduğum tırmıklama sesi ön verandadan geliyordu.

"Bu da neyin nesi?" diye fısıldadım oturarak.

"Bilmiyorum," dedi.

ikimiz de sessizce durup dinledik. Kapı daha da çok eşele-
niyordu. Henri bana baktı.

"Dışarıda biri var," dedi.

Duvardaki saate baktım. Neredeyse bir saat geçmişti. Şahit olduğum kıyım sahneleri yüzünden nefessiz ve ter içinde kalmış, huzursuzlanmıştım. Lorient'de ne olduğunu, hayatımda ilk defa o gece anladım. Ondan önce anlatılan her şey bana kitaplarda okuduğum masallar gibi gelirdi. Ama bu sefer kanı, gözyaşını ve ölümü görmüş, katliama şahit olmuştum. Bu, kimliğimin bir parçasıydı.

Dışarıda hava kararmıştı. Uç tırnaklama sesinden sonra dışarıdan bir uluma yükseldi, ikimiz de sıçradık. Aklıma anında canavarlardan çıkan homurtular geldi.

Henri hızla mutfığa koşup lavabonun yanındaki çekmece-
den bir bıçak kaptı. "Koltuğun arkasına geç!"

"Ne? Neden?"

"Ben öyle diyorum da ondan."

"O küçücük bıçakla koca bir Mogadorluyu devireceğini düşünmüyorsun herhalde."

"Tam kalplerine isabet edebilirsem öldürebilirim. Hadi saklan bakayım şimdi."

Sehpayla koltuğun üzerinden atladım, iki kazan ateş hala yanıyor, Lorien in buğulu görüntüleri gözümün önünden gitmiyordu. Kapının diğer tarafından sabırsız bir hırıltı duyuldu. Birinin ya da bir şeyin orada olduğu kesindi. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Sessiz ol," dedi Henri.

Olanları görebilmek için koltuğun arkasından kafamı uzattım. Aklımda sürekli dökülen onca kan vardı. Lorikler, Mogadorluların kendilerinden çok daha üstün olduklarını biliyordu ama yine de, kanlarının son damlasına kadar savaşmışlardı. Henri elindeki bıçağı sıkıca tutuyordu. Kapının pirinç tokmağını yavaşça çevirdi. Sinirden delirmek üzereydim. Gelenin, onlardan biri olduğunu umuyor, bizzat intikam almak istiyordum.

Koltuğun arkasında durmama imkan yoktu. Eğilip kazanlardan birini elime alarak içinden hala yanan, sivri uçlu bir odun parçası çıkardım. Dokunduğumda bir şey yoktu ama odunu elime aldığımda tüm kolum alev almıştı. Odunu elimde bir hançer gibi tutuyordum. *Gelecekleri varsa görecekləri de var*, diye geçirdim içimden. *Dahafazla kaçmakyok!* Henri bana bakarak derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtı.

BÖLÜM DOKUZ

VÜCUDUMDAKI TÜM KASLAR KASILMIŞ, HER YERİM gerilmişti. Henri kapının önüne fırlamış, ben de arkasından gitmek için kendimi hazırlamıştım. Göğüs kafesimdeki güm-bürtüleri duyabiliyordum. Hala yanan odunu sıkı sıkı tutan parmaklarımın ucu bembeyaz olmuştu. Dışarıdaki rüzgar içeri girince, ateş kolumda dans etmeye, bileğimde dönmeye başladı. Ortada kimse yoktu. Sonra bir an Henri'nin rahatladığını ve ayaklarına bakarak kıkırdadığını duydum. Dün okulda gördüğüm küçük köpek, Henri'nin ayaklarının dibinde durmuş ona bakıyor, kuyruğunu sallayıp yeri eşeliyordu. Henri eğilip köpeği okşadıktan sonra, hayvan, dili sarkmış vaziyette kendini evin içine attı.

"Bu burada ne yapıyor?" diye sordum.

"Köpeği tanıyor musun?"

"Dün onu okulda gördüm. Sen beni bıraktıktan sonra etrafımda dolanıp durdu."

Odun parçasını geri koyup elimi kot pantolonuma sildim. Pantolonumda azıcık is lekesi oluşmuştu. Köpek, ayaklarımın dibine oturup yüzüme bir şeyler bekler gibi bakmaya başlamıştı. Kuyruğunu çılgın gibi sallıyor, sert kuyruğu ahşap yere vurup duruyordu. Koltukta oturup iki ateş de sönene kadar alevleri izledim. Artık olayın heyecanlı kısmı geçtiğinden, aklım yine gördüğüm görüntülere kayıyordu. O çığlıklar hala kulaklarımda, ayışımnda çimlere dökülen kan, ağaçlardan düşen cesetler, Mogador oanavarlarının kırmızı gözlerindeki pırıltı ve Lorikler'in dehşet içindeki bakışları hala gözlerimin önündeydi.

Henri'ye baktım. "Neler olduğunu gördüm. En azından başlangıcını."

Başını salladı. "Görebileceğini düşünmüştüm zaten."

"Senin sesini duyabiliyordum. Benimle konuşuyordun, değilmi?"

"Evet."

"Anlayamıyorum," dedim. "Gördüğüm, tam bir soykırımdı. Sanki tek istedikleri kaynaklarımıza sahip olmak değilmiş gibiydi. Derin bir nefret taşıyorlardı. Bu işte bir iş var."

Henri iç çekip sehpanın diğer tarafında karşıma oturdu, köpek kucağıma atladı. Onu okşadım. Leş gibiydi. Tüyleri kokuyordu. Ona dokununca ellerim yağlandı. Tasmaına takılı, Amerikan futbol topu şeklinde bir künye vardı. Eski bir tasma

olmalıydı. Kahverengi yerlerindeki boya sıyrılmıştı. Künyeyi elime aldığımda bir tarafta 19, bir tarafta da **BERNIE KOŞAR** adının yazdığını gördüm.

"Bernie Koşar," dedim. Köpek kuyruğunu salladı. "Galiba ismi bu. Odamdaki posterdeki herifin ismiyle aynı. Buralarda oldukça popüler bir adam olmalı." Elimi sırtında gezdirdim. "Evi yokmuş gibi görünüyor," dedim. "Üstelik acıkmış da." Nasıl olduysa, aç olduğunu anlamıştım.

Henri başını sallayıp Bernie Koşar a baktı. Köpek, esneyerek çenesini patilerinin altına alıp gözlerini kapadı. Elime bir çakmak alıp ateşi parmaklarımda, avcumda, oradan da kollarımın iç kısmında gezdirdim. Sadece ateş dirseklerimden azıcık yukarı çıkmaya başladığında yandığımı hissediyordum. Henri her ne yaptıysa, işe yaramış, ateşe dayanıklılığım gelişmişti. O an içimden, tüm vücudumun tamamen dayanıklılaşmasının ne kadar süreceğini düşündüm.

"Peki, ne oldu?" diye sordum.

Henri bir nefes alıp "Ben de o görüntüleri gördüm. Sanki oradaymışsın gibi gerçek görünüyorlar," dedi.

"Başımıza gelenlerin bu kadar kötü olduğunu hiç bilmiyordum Henri. Sen bana anlatmıştın, biliyorum ama kendi gözümle görmeden, durumun bu kadar vahim olduğunu anlamamışım."

"Mogadorlular bizden farklı olarak, gizemli, çıkarıcı, çoğu konuda güvenilirmez yaratıklardır. Onların da bazı güçleri var

.ııı.ı bizimki gibi değil. İ içe olmayı sever, büyük şehirlerde lınyüdüklerinden kalabalığa alışkındırlar. Onlar için nüfus ne lıdar yoğunsa, o kadar iyidir. Bu yüzden insanların arasına karışmak daha kolay olsa da şehirlerden uzak duruyoruz. Onlar u, in de şehirlerde yaşamak çok kolay olduğundan."

"Yüz yıl kadar önce, Mogador da, Lorien'in yirmi beş bin yıl önce ölmeye başladığı gibi ölmeye başladı. Ama onlar bizim veliliğimiz tepkiyi değil, bugün insanların da neden verdiğini anlayamadığım tepkileri vermeye başlayıp durumu görmezden geldiler. Okyanuslarını mahvedip nehirlerini taşırdılar, göllerini çöplerle doldurup şehirlerini her geçen gün biraz daha büyüttü. Ekili sebzeler ölmeye başladığı için önce otçul hayvanlar, onların ardından da etoburlar ölmeye başladı. Olayı kökünden çözecek bir çözüm bulmaları gerektiğini biliyorlardı."

Henri gözlerini kapatıp bir tam dakika öyle kaldı.

"Mogador'a en yakın, üzerinde yaşam olan gezegenin hangisi olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Lorien. Yoksa öyle değil mi? Doğru tahmin ettim mi?"

Henri başını salladı. "Evet, Lorien. Eminim, peşinden koştuklarının, gezegenimizin kaynakları olduğunu da biliyorsundur."

Başımı salladım. Bernie Koşar, başını kaldırıp ağzını kocaman açarak esnedi. Henri, mikrodalga fırında onun için tavuk göğsü pişirip lime lime ettikten sonra tavukların olduğu tabağı koltuğun oraya getirip köpeğin önüne koydu. Hayvancağız günlerce yemek yememiş gibi yemeğe saldırdı.

"Dünyada çok sayıda Mogadorlu var," diye devam etti Henri. "Kaç tane olduğunu tam olarak bilmiyorum ama uykumda varlıklarını hissedebiliyor, bazen onları rüyalarımnda görüyorum. Nerede olduklarını, ne dediklerini tam olarak anlatamam ama burada olmalarının tek sebebi altınız değilsiniz."

"Ne demek istiyorsun? Başka ne için burada olacaklar ki?"

Henri gözlerimin içine baktı. "Mogador'a en yakın, üzerinde yaşam olan ikinci gezegen hangisi, biliyor musun?"

Başımı salladım. "Dünya, değil mi?"

"Mogador, Lorien in iki katı ama Dünya, Mogador'un beş katı kadar büyük. Dünya, büyüklünden dolayı, gerekirse kendini daha çok koruyabilecek bir gezegen. O yüzden, Mogadorluların buraya saldırımları için önce burayı çok iyi tanımaları gerek. Bizim neden bu kadar kolay yenildiğimizizin cevabını sana tam olarak veremem çünkü ben de işin büyük bir kısmını hala anlayabilmiş değilim. Ama gezegenimizi ve insanlarımızı çok iyi tanımaları ve Garde Miraslarımla zekamız dışında pek savunma gücümüzün olmaması ...ikisi de büyük etkenlerdi. Mogadorlular için ne denirse densin, savaş konusunda çok iyi strateji uzmanları oldukları, su götürmez bir gerçek."

Bir sessizlik daha oldu. Dışarıdan rüzgarın sesi geliyordu.

"Dünyadaki kaynaklarla ilgilendiklerini sanmıyorum," dedi Henri.

Derin bir nefes alıp ona baktım. "Neden?"

"Mogador ölüyor. Ne kadar gizlemeye çalışsalar da, gezegenin çöküşü gözler önünde. Bence Dünyalılar'ı öldürüp Dünyayı kalıcı gezegenleri haline dönüştürmeyi düşünüyorlar."

Akşam yemeğinden sonra Bernie Koşar a banyo yaptırıp çekmecelerden birinde bulduğum, eski kiracıdan kalan fırçayla tüylerini taradım. Artık çok daha iyi görünüyor ve kokuyordu ama tasmaı hala leş gibiydi. Çıkarıp attım. Yatmadan önce onun için ön kapıyı açtım ama tekrar dışarı çıkmak istiyor gibi görünmüyordu. Onun yerine yere yatıp çenesini patilerinin üzerine yerleştirdi. Bizimle evde kalmayı nasıl arzuladığını anlamıştım. Acaba benim o evde kalmayı nasıl arzuladığımı o da anlıyor muydu?

"Galiba yeni bir köpeğimiz oldu," dedi Henri.

Gülümsedim. Gündüz onu gördüğümünden beri Henri'nin ona bakmama izin vermesini ümit ediyordum.

"Öyle görünüyor," dedim.

Yarım saat sonra yatağı yatıp kıvrıldım. Bernie Koşar da yatağı sıçrayıp ayak ucumda top gibi yuvarlandı. Birkaç dakika sonra horlamaya başlamıştı. Bir süre sırtüstü yatıp gözlerimi karanlığa diktim. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor, savaştan görüntüler, Mogadorluların sinirli, aç, canavar bakışları, ölümler ve kan belirip duruyordu. Lorien'in güzelliğini düşünüyordum. Acaba tekrar o güzelliğe kavuşup yaşanabilir

hale gelecek miydi? Yoksa Henri'yle sonsuza kadar Dünyada mı kalacaktık?

Düşünceleri ve görüntüleri aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum ama uzun süre bunu başaramadım. Ayağa kalkıp biraz dolandım. Bernie Koşar başını kaldırıp beni izledi, sonra başını tekrar yatağa koyup uyumaya devam etti. İç çekip yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran telefonumu elime aldım ve Mark James'in bir haltlar karıştırıp karıştırmadığını kontrol ettim. Henri'nin numarası hala kayıtlıydı ama artık tek kayıt sadece Henri değildi. Sarah Hart olarak da bir numara kaydedilmişti. Son zil çalmadan ve dolabımın yanına gelmeden, Sarah numarasını telefonuma kaydetmişti.

Telefonu kapatıp komodine geri koyarak gülümsedim, iki dakika geçtikten sonra tekrar kontrol edip hayal görüp görmediğimden emin oldum. Hayal görmüyordum. Tekrar kapatıp yerine koydum ama beş dakika sonra bir daha elime alıp numarasına baktım. Ne kadar sonra uyudum bilemiyorum ama bir ara uyuyakalmışım. Sabah uyandığımda, telefonum hala elimde, göğsüme yaslanmış duruyordu.

BÖLÜM ON

UYANDIĞIMDA, BERNİE KOSAR YATAKODAMIN KAPISINI eşeliyordu. Onu dışarı çıkardım. Bahçeye koşup yerleri koklamaya başladı. Bahçenin dört tarafını işaretledikten sonra ormanın içinde kayboldu. Kapıyı kapatıp duşa girdim. On dakika sonra duştan çıktığımda, onu yine içeride, koltukta otururken buldum. Beni görünce kuyruğunu salladı.

"Onu içeri sen mi aldın?" diye sordum mutfak masasında, laptopunu açmış, dört gazetesini de yaymış oturan Henri'ye.

iti-« J >

hvet.

Kısa bir kahvaltıdan sonra dışarı çıktık. Bernie Koşar da yanımızda yürüdü, kamyonetin yolcu kapısının önünde durdu.

"Sence de bu biraz garip değil mi?" dedim.

Henri omuz silkti. "Belli ki, arabayla dolaşmaya alışık. Al onu da içeri."

Kapıyı açar açmaz içeri zıpladı. Dilini sallaya sallaya ortadaki koltuğa kurulmuştu bile. Otoyola çıktığımızda, kucağımdan pencere kenarına kayıp patilerini pencereye koydu. Onun için camı indirince, vücudunun yarısını dışarı çıkardı. Dili hala dışarıdaydı ve kulakları rüzgar yüzünden başına çarpıyordu. Henri, üç dakika sonra arabayı okulun önüne çekti. İnmek için kapıyı açtığımda, Bernie Koşar da benimle indi. Onu tekrar kamyonete koymama rağmen tekrar yanıma atlıyordu. Bernie yi bir kez daha kamyonete koyup bu sefer çıkmasını engelleyecek şekilde kapıyı kapattım. Arka bacaklarının üzerinde ayağa kalkmış, ön patilerini cama dayamıştı. Pencere hala açıktı. Kolumu uzatıp başını okşadım.

"Eldivenlerin yanında mı?" diye sordu Henri.

"Evet."

"Telefonun?"

U T - 1 5 1

Evet.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedim.

"Tamam. Başına bir iş gelirse, beni ara."

Kamyonet uzaklaşıp gözden kaybolana kadar, Bernie Koşar arka pencereden bana baktı.

Dünkü gerginliğim yerli yerindeydi. Ama bu sefer sebebi başkaydı. Kalbimin bir yanı bir an önce Saralı yı görmek istiyor, diğer yanıysa hiç istemiyordu. Onu görünce ne diyeceğimi bilemiyordum. Ya aklıma bir şey gelmez ve orada öyle, boş boş, aptal

gibi bakakalırsam? Ya onu gördüğümde Mark yanında olursa? Ona selam verip bir kavgayı daha mı fitillemeliydim, yoksa onları görmezden gelip yanlarından geçip gitmeli mi? İkinci derste ikisini de zaten görmeyecek miydim? Bundan kaçış yoktu.

Dolabıma doğru ilerledim. Çantam, bir gece önce okumam gereken ama hiç açmadığım kitaplarla doluydu. Aklımda bir sürü düşünce ve görüntü vardı. Hiçbirini aklımdan çıkaramamıştım ve bir daha beni terkedeceklerini de hiç sanmıyordum. Beklediğim şeylerden çok farklı şeyler yaşıyordum. Ölüm, filmlerde gösterildiği gibi değildi. Görünüşü, sesi, tadı çok farklıydı.

Dolabıma yaklaşır yaklaşmaz bir şeylerin ters gittiğini sezdirdim. Metal tutacak, bok ya da boka benzer bir şeyle kaplıydı. Açmalı mıydım, emin olamadım ama derin bir nefes alıp tutacağı kaldırdım.

Dolap, yarısına kadar gübre doluydu ve kapağı açar açmaz yere, ayakkabılarımın üzerine boşalıp etrafa korkunç bir koku yaydı. O sırada, bir anda arkamda Sam Goode belirdi. Aniden orada belirivermesi beni ürkütmüştü. Bir gün önce giydiği tişörtte çok benzeyen, beyaz bir NASA tişörtü giyiyor, kimsesiz görünüyordu.

"Selam Sam," dedim.

Yerdeki gübre yığınınına bakıp tekrar yüzüme döndü.

"Sana da mı yapmışlar?" diye sordum.

Başını salladı.

"Müdürün odasına gidiyorum, benimle gelmek ister misin?"

Başına sallayıp hiçbir şey söylemeden benimle birlikte yürüdü. Mr. Harris'in odasına varınca, kapıyı çaldıktan sonra cevabım beklemeden içeri daldım. Masasının arkasında, boynunda en az yirmi korsan kafasından oluşan okul ambleminin işlendiği kravatını takmış, oturuyordu. Gururla bana bakıp gülümsedi.

"Bugün büyük bir gün John," dedi. Neden bahsettiğini bilmiyordum. " *The Gazette* muhabirleri bir saate kadar burada olacak. En ön sayfaya çıkacağız!"

Öyle deyince hatırladım. Mark'ın, bugün yerel gazeteyle röportajı vardı.

"Gurur duyuyor olmalısınız," dedim.

"Paradise öğrencilerinin her biriyle teker teker gurur duyuyorum." Yüzündeki gülümseme hiç kaybolmuyordu. Koltuğuna yaslanıp parmaklarını kenetleyerek kollarını göbeğinin üzerine koydu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Size, bu sabah dolabımın içinin gübreyle doldurulduğunu bildirmek isterim."

"Ne demek doldurulmak?"

"Yani demek istiyorum ki, içi tamamen gübreyle doluydu."

"Gübreyle mi?" diye sorudu, kafası karışmış bir şekilde.

U T-1 >

Evet.

Güldü. İlgisizliği, beni şoke ettiği kadar sinirlendirmişti de. Yüzüm ısınmaya başlıyordu.

"Size haber vereyim de temizletin istedim. Sam Goode'nin dolabı da aynı şekilde, gübreyle dolu."

İç çekip başını salladı ve "Hademe Mr. Hobbs'u göndertip lıcınen temizletir, gerekli soruşturmayı başlatırım," dedi.

"Kimin yaptığını ikimiz de biliyoruz Mr. Harris," dedim.

Yüzüme, patronun kim olduğunu hatırlatırcasına bir bakış lırlatıp "Soruşturmayı ele alacağım Mr. Smith," dedi.

Daha fazla söyleyecek bir şey kalmamıştı. Ben de odasından Sikip tuvalete giderek yüzümü soğuk suyla yıkadım. Sakinleşmem gerekiyordu. Bugün yine eldivenleri takmak zorunda kalmak istemiyordum. Belki de hiçbir şey yapmayıp işi gidişatına bırakmalıydım. Acaba öyle yapsam, bu işten kurtulur muydum?

Üstelik başka ne seçeneğim vardı? Karşımdakiler benden çok daha güçlüydü ve benim yanımdaki tek kişi, uzaylı olmaya meyilli, kürdan gibi bir ikinci sınıf öğrencisiydi. Aslında belki de gerçek tam olarak böyle değildi. Belki Sarah Hart da benim müttefikim sayılırdı.

Başımı eğip ellerime baktım. Parlamıyordu. Tuvaletten çıktım. Hademe dolabımı temizlemiş, kitaplarımı kaldırıp çöpe atmıştı. Önünden geçerek birazdan başlayacak dersin sınıfına girdim ve dersin başlamasını bekledim. Dersin konusu isim-fiillerle fiiller arasındaki farklar ve isim-fiilin neden fiil sayılmadığıydı. Dersle, bir gün öncekinden daha çok ilgilendim ama sonlara doğru bir sonraki ders için gerilmeye başladım. Mark'tan dolayı değil, Sarah'yı görebileceğim için endişeleniyordum. Bugün bana gülümseyecek miydi acaba? Sınıfa ondan önce gitsem iyi olacaktı. Böylece o içeri girer-

ken oturup onun yürüyüşünü izler, önce o mu "Merhaba!" diyecek, görürdüm.

Zil çalınca sınıftan hızla çıkıp koridorda koşmaya başladım. Astronomi sınıfına ilk varan bendim, içerisi dolmaya başladığında, Sam yine yanıma oturdu. Zil çalmadan çok kısa bir süre önce Sarah, Mark'la birlikte içeri girdi. Üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah pantolon vardı. Oturmadan önce bana gülümsedi. Ben de ona. Mark, benim olduğum yöne hiç bakmıyordu. Burnuma gelen gübre kokusu ayakkabılarımdan mı Sam'den mi geliyordu, bilemedim.

Çantasından, birinin bodrum katında basılmış gibi görünen, kapağında *They Walk Among Us* (Aramızda Yaşıyorlar) başlıklı bir kitapçık çıkardı ve içindeki bir makaleyi dikkatle okumaya başladı. Dört sıra önümde oturan Sarah'ya baktım. Saçlarını atkuyruğu yaptığından incecik boynunun arkasına bakıyordum. Bacaklarını çapraz yapmış, sandalyesinde dik oturuyordu. Keşke onun yanında otursaydım. Böylece eğilip elini iki elimin arasına alabilirdim. Keşke sekizinci derste olsaydık. Acaba bugün de ev ekonomisi dersinde eşi olabilecek miydin?

Mr. Burton ders anlatmaya başladı. Hala Satürn hakkında bir şeyler anlatıyordu. Sam, bir parça kağıt çıkarıp çılgın gibi kargacık burgacık bir şeyler yazmaya, ara sıra da yanındaki dergide okuduğu makaleye bakmaya başladı. Omzunun üzerinden bakıp makalenin başlığını okudum: *Uzaylılar Tüm Montana Kasabasını Ele Geçirdi!*

Daha önce aklıma hiç böyle bir teori gelmemiştir. Henri, Mogadorluların Dünyayı ele geçirmek istediklerine inanıyordu. Yani, Sam'in elindeki makale komik olmasına rağmen, bir yere kadar ihtimal dahilinde bir teori geliştiriyordu. Lorikler'in Dünyayı sık sık ziyaret ettiklerini biliyordum. Dünya büyüyüp geliştiğinde, nasıl bolluk ve bereket içinde olduğunu, buz ve kar döneminde nasıl da çaresiz ve hiçbir şeysiz kaldığını gördük. Dünyalılar ateş yakmayı ve konuşmak için gerekli bilgileri verdik. Lorik diliyle Dünya dilinin birbirine bu kadar benzemesinin nedeni bu. Ama bizim dünyayı ele geçirmemiş olmamız, hiç ele geçirilmediği anlamına gelmez. Şarne baktım. Daha önce uzaylıları, sürekli onlarla ilgili makaleler okuyup komplo teorileri hakkında notlar alacak kadar büyüleyici bulan başka kimseyle tanışmamıştım.

Tam o sırada, Mr. Harris kapıyı çalıp kafasını içeri soktu.

Sınıftaki herkesin duyabilmesi için yüksek sesle konuşarak ' Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Mrs. Burton ama Mark'ın benimle gelmesi lazım. *The Gazette* muhabirleri, onunla röportaj yapmaya geldi," dedi.

Mark, ayağa kalkıp çantasını kaptı ve hiçbir şey olmamış gibi kapıya doğru ilerledi. Kapı aralığından, Mr. Harris'in onun sırtını sıvazladığını gördüm. Sonra, yanındaki boş sandalyeye oturmayı hayal ederek tekrar Saralıya baktım.

Dördüncü ders beden eğitimiydi. Sam'le yine aynı sınıftaydık. Giysilerimizi değiştirdikten sonra, spor salonunda yan yana

yere oturduk. Üzerinde tenis ayakkabıları, şort ve kendisine üç beden büyük gelen bir tişört vardı. Kısa boylu olmasına rağmen, incecik kemiklerinin ortasındaki çıkık diz ve dirsekleriyle, aynı bir leyleğe benziyordu.

Beden eğitimi öğretmeni Mr. Wallace, bacaklarını omuzları genişliğinde açarak kendinden emin bir şekilde karşımıza geçip ellerini kalçalarına koymuş duruyordu.

"Hadi bakalım çocuklar, herkes dinlesin! Bugün, beden eğitimi dersimizi dışarıda gerçekleştirebileceğimiz muhtemelen son gün. O yüzden kıymetini bilin. Bir buçuk kilometre koşacaksınız. Koşabildiğiniz kadar hızlı koşun. Süreler not edilecek ve baharda tekrar koştuğunuzda o zamanki performansınızla karşılaştırılacak. O yüzden hızlı olun!"

Ortasında futbol sahasının olduğu dışarıdaki koşu parkuru, sentetik kauçuktan yapılmıştı. Sahanın ardındaki ormanın sonunda bizim evin olduğunu düşündüm. Hava serindi. Sam'in kollarındaki tüyler soğuktan diken diken olmuştu. Ovuşturarak geçmelerini sağlamaya çalıştı.

"Daha önce bu kadar koştun mu?" diye sordum.

Başını salladı.

"Okulun ikinci haftasında da koşmuştuk."

"Kaç dakikada koştun?"

"Dokuz dakika, elli dört saniye."

Ona bakıp "Zayıfların daha hızlı olduğunu sanırdım," dedim.

"Kes sesini!" dedi.

Kalabalığın arkasında, Sam'in yanında koşmaya başladım. Dört tur atacaktık. Dört tur, bir buçuk kilometre ediyordu. Yolu yarıladiğımızda, Sam'i arkamda bırakmaya başladım. Gerçekten yabalarsam, bu mesafeyi ne kadar sürede koşabileceğimi merak etliyordum. iki dakikada koşabilir miydim acaba? Yoksa daha da mı az sürerdi?

Spor yapmak kendimi iyi hissetmemi sağladı. En önde koşan kişiyi çok çabalamadan geçmiştim. Tam bitiş çizgisine yaklaşıyordum ki, çalıların arasından beyaz kahve, bulanık bir şeyin üzerime doğru geldiğini gördüm. *Aklım benimle oyun oynuyor olmalı*, diye geçirdim içimden. Başımı çevirip koşmaya devam ettim. Sürekli beni izleyen öğretmeni geçip koşmayı sürdürdüm. Elinde bir kronometre tutuyordu. Cesaretlendirici sözlerle bağıırıyordu ama kalabalıktan ayrıldığım için arkamdan bana sesleniyordu. Gözlerine baktım. Bu sefer beyaz ve kahverengi karaltıya doğru bakıyordu. Tam o sırada, gözümün önünde bir gün önce gördüğüm görüntüler ve Mogadorlu canavarlar belir-di. Aralarında küçük canavarlar da vardı. Öldürmeye odaklı, küçük canavarlar! Daha da hızlı koşmaya başladım.

Yolun yarısını, arkamı dönmeden deliler gibi hızlı koştum. Arkamda hiçbir şey yoktu. Gereksiz fazla koşmuştum. Yirmi saniye geçmişti. Arkamı döndüğümde, arkamdan gelen şeyi tam karşımda buldum. Sahanın ortasında koşup yanıma gelmiş olmalıydı. Gelen, Bernie Kosar'dı. Dili dışarıda, kuyruğunu sallıyor, parkurun ortasında duruyordu.

"Bernie Koşar!" diye bağırdım. "Ödümü kopardın!"

Yavaşça koşmaya devam ettim, Bernie Koşar da yanımda koşuyordu. Kimsenin ne kadar hızlı koştuğumu görmediğini umdum. Sonra durup nefesim kesilmiş gibi yaptım. Azıcık yürüyüp daha hızlı yürümeye başladım, ikinci turu bitirmeden, iki kişi beni geçmişti.

"Smith! Herkese toz yutturuyordun! Ne oldu?" diye seslenerek sordu Mr. Wallace. Ona doğru koştum.

Göstermelik bir şekilde derin derin nefes alarak "Astımım var," dedim.

Hayalkırıklığı içinde başını salladı. "Ben de Ohio eyalet şampiyonunun sınıfımda olduğunu sanmıştım."

Omzumu silkerek koşmaya devam ettim. Bernie Koşar da yanımda zaman zaman koşuyor, zaman zaman yürüyordu. Son tura başladığımda, Sam bana yetişti ve birlikte koşmaya başladık. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Eee? Bugün astronomi dersinde ne okuyorsun?" diye sordum. "Tüm Montana'daki insanların kaçırıldığını mı?"

Sırıttı. "Evet. Teori öyle söylüyor," dedi. Nedense utanmış ve çekingen bir tavır takınmıştı.

"Neden tüm kasabayı kaçırırsınlar?"

Sam omzunu silkip cevap vermedi.

"Hayır, gerçekten soruyorum. Neden?" diye sordum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Tabii ki."

"Teoriye göre, hükümet teknoloji karşılığında uzaylıların bazı insanları almasına izin veriyor."

"Gerçekten mi? Ne gibi bir teknoloji için bunu yapıyor?"

"Güçlü bilgisayarların çipleri, daha çok bomba üretmek için formüller ve yeşil teknoloji gibi şeyler için,"

"Yaşayan örnekler için yeşil teknoloji mi? Ne tuhaf. Uzaylılar neden insanları alıkoymak istesin?"

"Böylece üzerimizde inceleme yapabilecekler."

"Ama neden? Yani, ne için böyle bir şey yapmak istesinler?"

"Armageddon geldiğinde, zayıfyanlarımızı bilecek, ona göre davranacak ve bunu kullanarak bizi kolaylıkla yenecekler."

Cevabı beni şoke etti ama sadece dün akşam izlediğim sahnelerden, o kocaman Mogador canavarlarının kullandığı silahları aklıma getirdiği için.

"Madem bizden o kadar ilerideler ve teknolojileri bu kadar güçlü, buna neden gerek duysunlar?"

"Kimileri, bizim kendimizi öldürmemizi istediklerini söylüyor."

Sam'e baktım. Konuşmamızı ciddiye alıp almadığımı anlamaya çalışıyor ve bana gülümsüyordu.

"Neden önce kendi kendimizi öldürmemizi istesinler ki? Nedir dertleri?"

"Çünkü kıskanıyorlar."

"Neyi kıskanıyorlar? Onlardan daha yakışıklı olmamızı mı?"

Sam güldü. "Onun gibi bir şey."

Başımı salladım. Bir dakika daha sessiz bir şekilde koştuk. Sam nefes almakta zorlanıyordu. "Bütün bunlara nasıl sardın?"

Omuzlarını silkti. "Bu sadece hobim," dedi ama o an benden bir şey gizlediği hissine kapıldım.

Bir buçuk kilometreyi sekiz dakika, elli dokuz saniyede tamamladık. Sam'in bir önceki skorundan daha iyiydi. Berni Koşar tüm sınıfı okula girene kadar takip etti. Sınıftaki diğerleri de onu okşayınca, bizimle birlikte içeri girmek için uğraştı. Bu sabah yolda gelirken okulun yolunu ezberlemiş olabilir miydi? Yok artık ama, ben de saçmalamaya başladım.

O, kapıda dururken biz de Sam'le dolaplarımıza doğru ilerliyorduk. Rahat nefes almaya başlar başlamaz, bir ton komplo teorisinden bahsetmeye başlamıştı, çoğu komik şeylerdi. Sam'i sevmiş, onu eğlenceli bulmuştum ama bazen içimden *keşke sussa.*, diye geçiriyordum.

Ev ekonomisi dersi başladığında Sarah sınıfta değildi. Mrs. Benshoff, ilk on dakika boyunca ne yapılacağını anlattı ve yine mutfaklara doğru ilerledik. Tek başıma yemek yapmak zorunda kalacağım gerçeğiyle yüz yüze gelip mutfak istasyonuna yalnız girdiğim an, Sarah içeri girdi.

"Önemli bir şey kaçırdım mı?" diye sordu.

"Benimle geçireceğin on dakikalık kaliteli zamanı kaçırdın," dedim gülümseyerek.

Güldü. "Bugün dolabının başına gelenleri duydum. Çok özür dilerim."

"Neden özür diliyorsun? Gübreyi dolaba sen mi koydun?" diye sordum.

Tekrar güldü. "Tabii ki hayır. Ama seninle benim yüzümden uğraştıklarını biliyorum."

"Süper güçlerimi kullanarak onları en yakın ilçeye fırlatmadığıma şükretmeliler."

Cilveli bir şekilde kolumdaki kasları tutup "Doğru söylüyorsunuz, bu kasların süper güçleri olmalı. Çok şanslısın bence!" dedi.

Günün projesi, yabanmersinli kek yapımıydı. Karışımı çırparken Sarah, Mark'la geçmişte yaşadıklarını anlatmaya başladı. Mark'la iki yıl çıkmış ama bu süre uzadıkça arkadaşlarından ve ailesinden uzaklaşmış, bütün o süre boyunca Mark'ın kız arkadaşı olmaktan başka hiçbir şey olmamış. O sıralar, kendisini toparlaması ve insanlara karşı davranışlarını değiştirmesi gerektiğini biliyormuş. Daha az yargılayıcı olup başkalarından daha üstün olduğunu düşünmeyi bırakması gerekiyormuş. Üstelik içmeye başladığı için notları da düşmüş. Bu yüzden, okul yılının sonunda, ailesi onu Colorado'ya, teyzesinin yanına göndermiş, o da oraya gittiğinde dağlarda uzun yürüyüşler yapıp teyzesinin fotoğraf makinasıyla muhteşem doğa fotoğrafları çekmeye başlamış. Fotoğrafçılığa merak salıp hayatının en güzel yazını geçirmiş, hayatta ponpon kız olmak ve futbol takımının kaptanıyla çıkmaktan çok daha

fazlası olduğunu keşfetmiş. Geri döndüğünde Mark'tan ayrı-
lıp ponpon kızlığı bırakmış ve o günden sonra herkese karşı
iyi ve nazik olacağına yemin etmiş. Fakat Mark bunu kal-
dıramamış. Onu hala kız arkadaşı olarak kabul ettiğini, ona
geri döneceğini bildiğini söylüyormuş. Mark'la ilgili özlediği
tek şeyin evlerine gittiği zaman birlikte iyi vakit geçirdiği
köpekleri olduğunu söyledi. Ben de ona Berni Kosar'dan,
okulun ilk gününün ardından bizim evin verandasında nasıl
da beliriverdiğinden bahsettim.

Yemek yaparken durmadan sohbet ediyorduk. Bir ara,
elime fırın eldivenlerini geçirmeden fırına doğru eğilip kek
tepsisini dışarı çıkardım. Sarah, görünce iyi olup olmadığ-
ını sordu, ben de elimi sallayıp yanmış gibi yaptım. Aslında
hiçbir şey hissetmiyordum. Birlikte lavaboya gittik ve Sarah,
aslında orada olmayan yanık yarama ılık su tuttu. Ellerimi
gördüğünde omzumu silktim. Kekleri süslerken telefonumda
sadece bir tek numara gördüğünü ve bunun neden böyle oldu-
ğunu sordu. Ona, o tek numaranın Henri'nin olduğunu, eski
telefonumu kaybettiğim için tüm rehberimin o eski telefonla
birlikte kaybolduğunu söyledim. Taşındığımız sırada, ardımda
bırakmak zorunda kaldığım bir kız arkadaşımın olup olma-
dığını sordu. Hayır dediğimde gülümsemesi içimin yağlarını
eritiyordu. Ders bitmeden, yakında kasabada Cadılar Bayramı
partisi olacağını, beni de orada görmekten mutluluk duyaca-
ğını, eğer gidersem birlikte vakit geçirebileceğimizi söyledi.

İçimde fırtınalar kopmasına, mutluluktan uçmama rağmen
sakin olmaya, havalı davranmaya çalışarak, bunu duyduğuma
çok sevindiğimi söyledim.

BÖLÜM ONBİR

GÖRÜNTÜLER, EN BEKLEMEDİĞİM ANLARDA Gözümün önünde belirliyordu. Bazen büyükannemim elinde bir bardak su taşıyıp bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtığı ama söyleyemeden, belirdiği gibi kaybolan küçük küçük görüntüler, bazense uzun görüntüler görüyordum. Uzun görüntülerden birinde, büyükbabamın beni salıncakta salladığını, beni ittikçe kollarındaki gücü hissettiğimi, salıncak aşağıya doğru ilerleyince karnımdaki kelebeklerin dans etmeye başladığını hissediyordum. Gülüşüm rüzgara karışıyor, görüntü yok oluyordu. Bazı zamanlar da gözümün önünde, geçmişimden oldukça net görüntüler belirliyor, anılarım depreşiyor ama o kadar yeni yaşamış gibi hissediliyordu ki, sanki geçmişte hiç yaşanmamışlardı.

Henri, oturma odasında, elinde Lorik kristali, taşı alevler içindeki kollarımın üzerinde gezdirirken, ben üç-dört yaşla-

mula olduğumu, çimleri yeni biçilmiş n bahçemizin veran-
dasında koştuğumu görüyordum. Yanımda, köpek gibi bir
vücudu olan ama kürkü kaplana benzeyen bir hayvan vardı.
Başı yusuvarlak, kısa bacakları gövdesinin üzerindeydi. Daha
nce hiç böyle bir hayvan görmemiştim. Yere eğilip kucağı-
ma atlamak için geriniyordu. O kadar çok gülüyordum ki,
kendimi durduramıyordum. Sonra üzerime atladı. O kadar
ağırdı ki, onu taşıyamadığını için ikimiz de çimlerin üzerine
yuvarlandık. Orada greştik. Benden daha güçlüydü. Sonra
havaya zıplayıp beklediğim gibi yere geri düşeceğine, kendini
kuşa dönüştürüp çevremde uçmaya başladı, yetişemeyeceğim
kadar yükseğe çıkmıştı. Havada yuvarlaklar çiziyor, sonra tekrar
aşağıya iniyordu. Bir süre sonra bacaklarımın arasından geçip
biraz ileri kondu. Bu sefer de maymuna benzer, kuyruksuz bir
hayvana dönüşmüştü. Bana doğru gelmek için hamle yaptı.

Tam o sırada genç bir adam belirdi. zerinde gümüş rengi
ve mavi, balıkadamların giydiği kıyafetlere benzer, kauçuktan
yapılmış bir giysi vardı. Benimle, anlayamadığım bir dilde ko-
nuştu. Hayvana dönüp, "Hadley!" diye seslendi ve köpeğe başını
salladı. Hadley ona doğru, maymuna benzer haliyle koşup yeleli
aslan gibi büyük bir şeye dönüştü. Aynı boya gelmişlerdi. Adam,
Hadley in çenesini okşadı. O sırada büyükbabam evden çıkmıştı.
O zamanlar en az elli yaşında olmalıydı ama genç görünüyordu.

Adamla tokalaştı. Bir şeyler konuşuyorlardı ama ne konuş-
tuklarını anlayamıyordum. Sonra adam bana bakıp gülümse-

yerek elini uzattı. Ayaklarım bir anda yerden kesildi. Havada uçtuğumu hissettim. Hadley, tekrar kuş olup uçarak bizi takip etti. Vücudumu tamamen kontrol edebiliyordum ama nereye gideceğimi, başını sağa sola yatırarak o adam belirliyordu. Hadley'le havada oyun oynuyordum. Gagasıyla beni gıdıklıyordu. Ben de onuna uğraşmaya çalışıyordum. Sonra bir an gözlerim açıldı ve görüntü yok oldu.

Henri'nin, "Büyükbaban istediği zaman kendi görüntüsünü yok edebilir, görünmez olabilirdi," dediğini duyup gözlerimi tekrar kapadım. Kristal kolumu ısıtıyor, ateşe dayanıklılığımı tüm vücuduma yayıyordu. "İnsanlarımızın sadece onda birinde görünen bu Miras onda da vardı. Kendisini ve o an dokunduğu nesneleri tamamen görünmez yapabiliyordu."

"Bu Yeteneğini bilmediğim zamanlar, bir keresinde bana bunu kullanarak bir oyun oynamıştı. Sen henüz üç yaşındaydım O sıralar ailenle çalışmaya yeni başlamıştım. Bir gün önce evinize ilk defa gelmiş, ikinci defa geldiğimde, evinizin önündeki yokuşta durmama rağmen evinizi orada bulamamışım. Yol, araba, ağaç... Hepsi yerinde duruyordu ama ev yerinde yoktu. Aklımı kaçırdığımı düşünüp ileri doğru yürümeye devam ettim ama sonra da çok ilerlediğimi farkedip uzaktan geri dönüp baktığımda, az önce görmediğime yemin edebileceğim ev, yerinde duruyordu. Ben de dönüp evin olduğu yöne doğru ilerlemeye başladım. Ama yakınlaştığımda, ev yine yok olmuştu. Orada öylece durup, evin olması gerektiği noktaya

bakıp yalnızca ardındaki ağaçları görebiliyordum. Oraya doğ-
m ilerledim. Büyükbaban, en sonunda, üçüncü denememde
evi tamamen görünür hale getirdi. Gülmekten ölüyordu. O
günü takip eden bir buçuk yıl boyunca, bu aklımıza geldikçe
her gün güldük."

Gözlerimi açtığımda, kendimi yine savaş alanında buldum.
Patlamaların, alevlerin ve ölümlerin ardı arkası kesilmiyordu.

"Büyükbaban iyi bir adamdı," dedi Henri. "Fıkralar anlat-
maya, insanları güldürmeye bayılırdı. Karnım ağrıyana kadar
gülmeden evinizden çıktığımı hatırlamam."

Gök kıpkırmızı olmuştu. Evin orada gördüğüm mavi ve
gümüş renk kıyafetli adamın fırlattığı bir ağaç havayı yarıp
iki Mogadorluyu indirdi. Mutluluktan çığlık atmak istedim.
Ama kutlanacak ne vardı ki? Kaç tane Mogadorlunun öldü-
rüldüğünü görürsem göreyim, sonuç belliydi. Lorikler, eninde
sonunda yenilecek, her bir Lorik öldürülecek, ben de Dünya ya
gönderilecektim.

"Adamın sinirlendiğini hiç görmedim. Herkesin asabı bozuk
olduğu, strese girdiği zamanlarda bile büyükbaban, sükunetini
korur, en komik esprilerini de genellikle o anlarda patlatır, her
şeye rağmen herkesi güldürürdü."

Küçük canavarlar, çocukları hedef almıştı. Elllerinde kutla-
maların parlak süslemeleri olan çocuklar savunmasızdı, işte o
yüzden kaybettik. Loriklerin çok az bir bölümü savaşıyor, çoğu
çocukları korumaya çalışıyordu.

"Büyükannen farklıydı. Sessiz, mesafeli ve çok zekiydi. İki-si birbirlerini tamamlardı. Büyükbaban daha umursamazken, büyükannen sahnenin gerisinde durur, her şeyin planlandığı gibi gitmesini sağlardı."

Göge baktığımda, uzaklarda bir yerlerde, Dokuzumuzu ve Koruyucularımızı Dünya ya götüren uzay gemisinin mavi toz bulutunu hala görebiliyordum. Bu durum, Mogadorluların sinirini fena halde bozuyordu.

"Bir de Julianne vardı. Karım."

Uzaklarda bir yerde, Dünya'da atılan roketlerin altındaki patlamaya benzer bir patlama olmuştu. Bir gemi daha havalanmış, ilk başta ağır ağır ilerlemiş, daha sonra ardında bir ateş bulutu bırakarak hızlanmıştı. Bizim gemiler, kalkabilmek için gaz kullanmadıkları için ateş çıkarmaz, güçlerini aldıkları kristallerin çıkardığı mavi bir bulut yayardı. Hiç böyle ateşlenen görmemiştim. İkinci gemi, ilkinde göre hantal ve yavaştı ama havaya yükseldiğinde hızlanmaya başladı. Henri ikinci bir gemiden hiç bahsetmemişti. İçinde kim vardı acaba? Nereye gidiyordu? Mogadorlular onu nişan alıp vurmaya çalıştı. Bu geminin de kalkması onların sinirini bozmuştu. Bir anlığına bile olsa, Lorikler zafer yaşadı.

"Hayatımda gördüğüm en güzel gözler onunkilerdi. Yemyeşil, zümrüt gibi gözleri, gezegen kadar büyük bir kalbi vardı. Her zaman başkalarına yardım eder, bulduğu hayvanları eve getirip onlara bakardı. Benim neyimi beğendi, hiç bilmiyorum."

Koca boynuzlu, kırmızı gözlü, en büyük canavar geri dönmüştü. Üzerinden salyayla karışık kanlar akan, sivri dişleri ağızlarına sığmıyordu. Mavi-gümüş giysili adam tam karşısına dikildi. Gözleriyle canavarı yenmeye, yerden on metre kadar yükselmeye çalıştı ama ne kadar çabalasa da ilerleyemedi. Canavar kükrüyor, yeri sarsıyor, adamı yere düşürüyordu. Adamın güçlerini zorluyor ama yok etmeyi başaramıyordu. Adam tekrar ayağa kalktı. Yüzündeki terle karışık kan, ayışığında parlıyordu. İki elini biraraya getirip canavarı yana düşürdü. Yer sarsıldı, gök gürüldedi ve yağmursuz şimşekler çakmaya başladı.

"Geç kalkmayı severdi. Ben, hep ondan daha erken uyanırdım. Verandada oturur, gazetemi okur, kahvaltımı yapar, yürüyüşe çıkardım. Bazı sabahlar, döndüğümde hala uyuyor olurdu. Güne onunla birlikte başlamak için sabırsızlanırdım. Onun yanında olmak bile, mutlu olmam için yeterliydi. Yorganı başına geçirir bana homurdanırdı. Neredeyse her sabah aynı şeyi yaşırdık."

Canavar dayak yemişti ama gücü hala yerindeydi. Diğer Gardeler de adama katılıp mamuta benzeyen bu canavarla savaşmak için ateş, şimşek yağmuru, her yerden gelen lazer güçlerini kullanmış, bazı Gardeler uzakta durup odaklanarak canavara görünmeyen zararlar vermeye çalışmıştı. Sonra büyük bir fırtına çıktı. Bulutsuz gökyüzünde parlayan, gittikçe büyüyen ve bir çeşit enerji toplayan bir bulut oluştu. Tüm Gardeler, bu dehşet

verici bulutu oluşturmak için birlik olmuştu. Böylece koca bir şimşek çaktı ve dev gibi bir yıldıırım canavarın tepesine düşerek onu, orada öldürüp yere yığdı.

"Ne yapabilirdim ki? Kim ne yapabilirdi? Gemide, o an orada olmaktan başka bir özelliği olmayan dokuz ocuk, dokuz Capan ve bizi buraya getiren geminin pilotuyla birlikte, toplam on dokuz kişiydik. Biz Capanlar savaşamayız. Zaten savaşsak da ne değişirdi ki? Capanlar brokrattır. Gezegenin işleyişini sağlarlar. Biz ğretmek, Gardeler'in Yeteneklerini anlamalarını ve yönlendirmelerini sağlamak için onları eğitmek için yaratılmışız. Savaşalım diye değil. Zaten savaşsak da diğerleri gibi biz de ölür, etkili olamazdık. Elimizden gelen tek şey kaçmaktı. Sizinle birlikte kaçıp bir gün evrendeki en güzel gezegeni tekrar kurmak için hayatta kalmak zorundaydık."

Gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda savaş sona ermişti. Yerden, llerin ve ölmekte olanların aralarından dumanlar çıkıyordu. Ağaçlar devrilmiş, orman yanmış, ortada hikayeyi anlatacak Mogadorlu bile kalmamıştı. Güneş güneyde yükseliyor, soluk bir güneş ışığı, kırmızı kaplı kurak araziye aydınlatıyordu. Yerde büyük bir ceset yığını vardı. Çoğu bütün halinde değil, parçalanmış şekilde yerde duruyor, mavi-gümüş kıyafetli adam da yığının üzerinde, diğerleri gibi uzanıyordu. Vücudunda görünen bir yara yoktu ama ölmüştü.

Bir anda gözlerim açıldı. Nefes alamıyordum . Ağzım kuru-muş, dudaklarım atlamıştı.

"Gel bakalım," dedi Henri. Sehpadan kalkmama yardım edip beni mutfağa götürerek bir sandalyeye oturttu. Gözlerimi kırparak ağlamamaya çalışsam da gözlerimden sürekli yaşlar akıyordu. Henri bir bardak su uzatınca, bardağı başıma dikip durmadan, son damlasına kadar içtim ve bardağı ona geri verdim. Tekrar doldurdu. Başımı tutamıyor, nefes almakta zorlanıyordum. ikinci bardağı da içtikten sonra Henri'ye baktım.

"Neden bana ikinci bir gemi daha olduğundan hiç bahsetmedin?" diye sordum.

"Ne'den bahsediyorsun?"

"ikinci bir gemi daha vardı," dedim.

"ikinci bir gemi daha mı vardı?"

"Ayrıldığımız gün, Lorien'de, bizden sonra havalanan bir gemi daha vardı."

"Mümkün değil," dedi.

"Neden mümkün olmasın?"

"Çünkü diğer tüm gemiler yok edilmişti. Kendi gözlerimle gördüm. Mogadorlular, Lorien'e ilk ayak bastıklarında önce limanları ele geçirdi. Biz, kurtulan tek gemiyle kaçabildik. Oradan ayrılabilmemiz bir mucizeydi."

"ikinci bir gemi gördüm. Sana yemin ederim. Diğerlerine benzemiyordu. Benzinle çalışan, arkasından ateş çıkaran bir gemiydi."

Henri dikkatle beni dinledi. Kaşlarını çatmış, kendini zorlayarak düşünüyordu.

"Emin misin John?"

Cif-« ??

Evet.

Sandalyesine yaslanıp pencereden dışarı baktı. Bernie Koşar yerde yatmış bizi izliyordu.

"Lorienden havalandı," dedim. "Yok oluncaya kadar arkasından baktım."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Henri. "Bunun nasıl olup da mümkün olabileceğini anlayamıyorum. Ardımızda hiçbir şey kalmamıştı."

"İkinci bir gemi vardı."

Uzun süre, sessizce oturduk.

"Henri?"

"Efendim?"

"O gemide ne vardı?"

Derin derin bana baktı.

"Bilmiyorum," dedi. "Gerçekten bilmiyorum."

Bernie Koşar kucağımda, oturma odasında oturuyorduk. İçimiz içimizi yiyordu. Ahşap kolonlardan birinden çıkan, sıradan bir çıtırtı sessizliği bozdu.

"Yan!" dedim parmaklarımı şıklatarak. Sağ elim, daha önce hiç görmediğim kadar parlamıştı. Henri eğitime başladığından beri, çok kısa bir zaman içinde ışığı kontrol etmeyi öğrenmiştim. Odaklanarak ışığı genişletebiliyor, evde yanan bir ışık gibi daraltabiliyor, iyice odaklanırsam flaş gibi patlatabiliyordum.

Kik kontrolüm, tahminimden çok kısa sürede gelişmişti. Sol elim, sağ elime göre hala daha sönüktü ama o da gelişme kaydetmişti. Hava atmak için parmaklarımı şıklatıp "Yan!" demiştim ama ışığı kontrol edebilmek için bunu yapmam gerekmiyor, içimden geldiği zaman, bir göz kırpışımla ya da elimin ufak bir hareketiyle oluveriyordu.

"Sence diğer Yetenekler ne zaman oluşacak?" diye sordum.

Henri başını gazeteden kaldırıp "Yakında," dedi. "Bir sonraki, artık her neyse, önümüzdeki ay ortaya çıkar. Kendini dikkatle izlemelisin. Bütün güçler, ellerinde oluşanlar gibi bariz değildir."

"Hepsinin oluşması ne kadar sürecektir?"

Omuzlarını silkti. "Bazen hepsinin oluşması iki ay sürer, bazen bir yılı bulur. Bu, Garde'den Garde'ye değişen bir durum. Ama ne kadar uzun sürerse sürsün, en büyük gücün en son oluşacak."

Gözlerim kapalı, koltuğa yaslanıp en büyük gücümü düşünmeye başladım. Savaşmamı o sağlayacaktı. Ne olmasını istediğimden emin değildim. Lazer mi olsaydı acaba? Yoksa düşünce gücü mü? Ya da o mavi-gümüş kıyafetli adam gibi havayı mı kontrol etsem daha iyi olurdu? Belki de daha kötü bir şey istemeliydim. Daha öldürücü, daha sinsi bir şey... Dokunmadan öldürebilmek mesela...

Elimi Bernie Koşar ın sırtında gezdiriyordum. Henri'ye baktım. Başında bir uyku şapkası, burnunun ucunda yakını

gösteren gözlükleri vardı. Masal kitaplarından fırlamış bir fare gibi görünüyordu.

"O gün neden hepimiz havaalanındaydık?" diye sordum.

"Bir hava gösterisi yapılacak, gösteriden sonra bazı gemilere binip tur atacaktık."

"Gerçekten tüm sebep bu muydu?"

Bana doğru dönüp başını salladı. Zorlukla yutkununca ben-
den bir şey gizlediğini sezdim.

"Bizim gezegenden ayrılmamıza nasıl karar verildi?" diye sordum. "Yani, birkaç dakika içinde bu kadar önemli bir karar verilmiş olmaz, değil mi?"

"Saldırı başladıktan üç saat sonra gezegenden ayrılabilirdik. Hiç hatırlamıyor musun?"

"Çok az."

"Pittacus heykelinin önünde büyükbabanla buluştuk. Seni bana verip havalanma götürmemi, bunun bizim son şansımız olduğunu söyledi. Havaalanının altında, bir yeraltı üssü vardı. Acil durumlar için orada, yedek bir plan gizlediklerini biliyordum ama saldırı fikrine kimse inanmadığı için bu yedek planı da kimse ciddiye almamıştı. Dünyada olsa, olacağı gibi. Bugün, herhangi biri insana gidip uzaylıların Dünya'ya saldırabileceğini söylesen, sana gülerler. Loriende de durum çok farklı değildi. Büyükbabana bu plandan nasıl haberi olduğunu sordum ama cevap vermeden gülümsedi ve benimle vedalaştı. Kimsenin, daha doğrusu çok az kişinin plandan haberdar olması mantıklıydı."

Başımı salladım. "Yani, Dünyaya gelme kararını bu kadar kolay aldınız, öyle mi?"

"Tabii ki hayır. Gezegenin Yaşlı Bilgeleri'nden biri, bizimle havaalanında buluştu. Sizi birbirinize bağlayan tılsımı yapan ve her birinize bir madalyon veren de oydu. Sizin kutsanmış, özel çocuklar olduğunuzu söyledi. Bana sorarsan, o an orada olup kaçma şansına sahip olmanızın, özel olduğunuz anlamına geldiğini söylemeye çalışmıştı. Asıl plan, gemi kaldırıp insanlarımızın savaşı kazanmasını beklemek, sonra gezegene geri dönmektir. Ama bu hiç olmadı..." dedi sesi kısılarak. Sonra derin bir nefes aldı. Bir hafta boyunca yörüngede kaldık. Mogadorluların, Lorienti soyması bir hafta sürmüştü. Geri dönmemizin imkansız olduğunu görünce Dünyaya gelmeye karar verdik."

"Bizi sıra sıra dizmek yerine neden bize ölümsüzlük tılsımı yapmadı?"

"Elden gelen o kadardı, John. Senin istediğin yenilmezlik. Bu mümkün değil."

Başımı salladım. Mogadorlular, sıramız gelmeden bizi bulur ve başımıza bir mermi dayarsa, o kurşunu attığı an kurşun ters tepecek ve onun beynine girecekti. Yani, bugüne kadar beni bulan bir Mogadorlu ölmek zorunda kalacaktı. Ama artık sıram gelmişti. Beni bulur ve o kurşunu sıkarsa, ölecektim. Tılsım, ancak bu kadar etki edebiliyordu.

Tüm olanları düşünerek bir süre sessizce oturdum. O gün gezegende tek kalan Bilge Loridas ölmüştü. Lorientte ilk yaşayan,

Lorien'i Lorien yapan Yaşlı Bilgelerdi. İlk başta on kişiydiler ve tüm Mirasları birlikte taşıyorlardı. Bu o kadar eski bir hikayeydi ki, gerçeklik dışında her şeye yakın bir mit haline gelmişti. Loridas dışında hiç kimse, diğer Bilgeler e ne olduğunu görmemiş, duymamıştı. Loridas dışında kimse nerede olduklarını, yaşayıp yaşamadıklarını bile bilmiyordu.

Gezegeenin etrafında, yörünge üzerinde dönüp gezegene geri dönmeyi beklediğimiz günleri hatırlamaya çalıştım ama hiç hatırlamıyordum. Yolculuktan aklımda kalanlar bölük pörçük görüntülerdi. Geminin içi yuvarlaktı ve iki tarafında tuvaletlere açılan kapılar vardı. Çocuk yatakları, huysuzlanmayalım diye oyun ve spor alanı oluşturmak için yana itilmişti. Oynadığımız oyunları hatırlayamıyorum. Bir yılımı bir uzay gemisinin içinde on yedi kişiyle geçirdiğim için sıkıldığımı hatırlıyorum. Birlikte uyuduğum yumuşak bir hayvan vardı ama sanırım anılarım bu noktada birbirine giriyor ve daha eskiden oynadığım bir hayvanla karıştırıyorum.

"Henri?"

"Efendim?"

"Görüntülerde, mavi-gümüş kıyafetli bir adam görüp duruyorum. Onu evimizde de savaş alanında da gördüm. Havayı kontrol edebiliyordu. Sonra öldüğünü gördüm."

Henri başını salladı. "Her geri gidişinde bağlantılı sahnelerle karşılaşacaksın."

"O babamdı, değil mi?"

"Evet," dedi. "Yanımıza o kadar sık gelmemesi gerekiyordu ama o yine de gelirdi. Sürekli yanımızdaydı."

İçimi çektim. Babam cesur davranarak canavarlar öldürmüş, gerçek bir asker gibi savaşmıştı, ama tüm bunlar yeterli değildi.

"Gerçekten kazanma şansımız var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok kolay yenilmişiz. Bu sefer farklı olacağım nasıl düşünüyorsun? Her birimiz güçlerimizi geliştirip biraraya gelsek bile, sence onları yenebilir miyiz? Bu konuda umudun var mı?"

"Umut mu?" dedi. "Her zaman umudum var, John. Yeni gelişmeler ortaya çıkmak üzere. Henüz her şeyi bilmiyoruz bile. Kendini bu kadar erken koyverme. Bu, yapacağın son şey olmalı. Umudunu yitirirsen, her şeyini yitirirsin. Her şeyini kaybetksen, çok kötü şeyler yaşasan, işin içinden çıkamasan bile, umudun seni hiçbir zaman yalnız bırakmaz."

BOLUM ON İKİ

OHIO'YA TAŞINMALI İKİ HAFTA OLMUŞTU VE HENÜZ HIÇ kasabaya inmemiştik. O yüzden, cumartesi günü, Henri'yle birlikte Cadılar Bayramı geçidini izlemeye, kasabaya inmeye karar verdik. Sanırım yalnızlık canımıza tak etmişti. Yalnızlığa alışık olmadığımızdan değil. Ohio'nun yalnızlığı hiçbir yerdekine benzemiyordu, o yüzden. Sağır edici bir sessizliği, tuhaf bir yalıtkanlığı vardı.

Soğuk bir gündü. Güneş aralıklarla kalın bulutların arasından kendini gösteriyor, hafifhafifsüzülüyordu. Kasaba kalabalık, tüm çocuklar kostümlüydü. Biz de Bernie Koşar a göğsünde S harfi olan bir Süpermen köpek kostümü aldık. Pek hoşlanmışa benzemiyordu. Süper kahraman gibi giydirilen tek köpek o değildi.

Henri'yle geçidi izlemek için, kasaba meydanının karşısındaki Hungry Bear restoranının önündeki kaldırımda durduk.

Restoranın camında *the Gazetemn* Mark James le yaptığı röportajın sayfası asılıydı. Mark fotoğrafta dev gibi futbol sahasının önünde durmuş, üstünde futbol montu, kollarını birleştirip futbol topunu sağ ayağının altına almış, pişmiş kelle gibi sırtarak poz vermişti. Etkileyici görüldüğünü ben bile inkar edemezdim.

Henri, gazeteye baktığımı gördü.

Gülümseyerek "Arkadaşın bu mu?" diye sordu, inek gübresi ııden, yakın dövüşe, Mark'ın eski kız arkadaşından hoşlanmama kadar tüm hikayeyi biliyordu. Her şeyi bildiği için Marktan bahsederken, *arkadaşın*, demişti.

"En yakın arkadaşım," diye düzelttim.

Tam o sırada bandonun sesi duyuldu. Geçit bandoyla başlıyor, içlerinde futbol oyuncularını taşıyan, Cadılar Bayramı temalı, havalı arabalarla devam ediyordu. İçlerinden bazılarını okuldan tanıdığım bazılarınıysa hiç tanımadığım futbolcular, havadaki arabalardan çocuklara avuç dolusu şeker fırlatıyordu, tam o sırada Markla göz göze geldik ve o, yanında duran çocuğa dirsek atıp beni göstererek bir şeyler söyledi. Yanındaki, geçen gün kafeteryada toplarını ezdiğim için kıvranan Kevindi. Aralarında gülüşüler.

"Bu o mu?" diye sordu Henri.

"O."

"Serserinin tekine benziyor."

"Sana söylemiştim."

Sonra ponpon kızlar, üniformalarıyla yürümeye başladı. Saçlarını toplamış, kalabalığa el sallıyorlardı. Sarah, yanlarında yürüyor, onların hareket halindeyken, hoplarken, zıplarken fotoğraflarını çekiyordu. Kot pantolon giyip hiç makyaj yapmamasına rağmen hepsinden çok daha güzeldi. Son zamanlarda okulda daha sık sohbet etmeye başlamıştık ve ben onu düşünmeden duramıyordum. Henri ona baktığımı gördü.

Geçide doğru dönerek, "Bu da o, değil mi?" diye sordu.

"Evet, o."

Sarah, beni görüp el salladı. Elindeki fotoğraf makinesini göstererek yanıma gelmek istediğini ama fotoğraf çekmesi gerektiğini anlatmaya çalıştı. Gülümseyerek başımı salladım.

"Anladım," dedi Henri. "Neden bu kadar etkilendiğini şimdi anladım."

Birlikte geçidi izledik. Vali, geçidi kırmızı, üstü açık bir arabanın içinde takip ediyor, o da çocuklara şeker dağıtıyordu. *Bugün etrafta bir sürü hiperaktif çocuk olacak,* diye geçirdim içimden.

O sırada, birinin omzuma dokunduğunu hissedip arkama döndüm.

"Sam Goode. N'aber?"

Omuzlarını silkti. "Hiç işte. Senden n'aber?"

"Geçidi izliyorum. Bu, babam Henri."

Tokalaştılar. Henri, "John bana senden çok bahsetti," dedi.

Sam, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, "Gerçekten ini?" diye sordu.

"Gerçekten," diye cevap verdi Henri. Sonra bir dakika sessiz kalıp havaya girdi. "Biliyor musun, geçen gün bir şeyler okuyordum ve şimşeklerin uzaylılar yüzünden çıktığını öğrendim. Bunu hiç duymuş muydun? Gezegenimize gizlice girebilmek için şimşek çaktırıyorlarmış. Fırtına şekil değiştirdiği için biz, atmosfere giren uzay gemilerini şimşek olarak görüyormuşuz."

Sam gülümseyerek başını kaşdı ve "Hadi canım!" dedi.

Henri omuzlarını silkerek "Ben öyle duydum," dedi.

"Peki," diye devam etti Sam. Henri'yi bastırmak istiyordu. "Dinozorların gerçekten neslinin tükenmediğini biliyor muydun? Uzaylılar, onları gördüğünde o kadar etkilenmiş ki, hepsini kendi gezegenlerine götürmüşler."

Henri başını sallayıp "Bunu bilmiyorum," dedi ve devam etti. "Peki sen Loch Ness canavarının aslında Trafalgra gezegeninden gelen bir hayvan olduğunu biliyor muydun? Onu burada yaşayıp yaşayamayacağını görmek için getirmişler. Ve yaşadı! Ama bu ortaya çıkınca, uzaylılar onu geri almak zorunda kaldı. O yüzden de bir daha hiç görülmedi."

Güldüm. Teoriden çok, Trafalgra ismine gülmüştüm. Trafalgra diye bir gezegen yoktu. Henri bunu neresinden uydurmuştu, merak ediyordum.

Sam meydan okurcasına, "Mısırdaki piramitlerin uzaylılar tarafından yapıldığını biliyor muydun?" dedi.

"Onu duymuştum," dedi Henri gülümseyerek. Bunu komik bulmasının sebebi, piramitlerin uzaylılar tarafından yapılması değil, Lorien bilgisi ve teknolojisiyle yapılmasıydı. "Dünyanın 12 Aralık 2012'de yok olacağını biliyor musun?"

Sam başını sallayıp sırtıttı. "Evet, onu duydum. Dünya'nın son kullanma tarihi. Maya takviminin son günü."

"Son kullanma tarihi mi? Sütlerin üzerinde yazdığı gibi mi? Ne yani? O günden sonra Dünya da süt gibi bozulacak mı?"

Kendi esprime kendim güldüm. Sam ve Henri benimle ilgilenmiyordu.

"Ekin çemberlerinin aslında Agharianlı uzaylıların yarışlarında yön bulmak için kullanıldığını biliyor muydun? Ama bu binlerce yıl önceydi. Bugün bu hikayeleri sadece canı sıkılan çiftçiler uyduruyor."

Tekrar güldüm. *Ekin çemberleriyle ilgili hikayeleri canı sıkılan çiftçiler uyduruyorsa, uzaylılarla ilgili komplo teorilerini kim uyduruyordu?* diye sormak istedim ama sormadım.

"The Centuri'ye ne diyeceksin bakalım?" diye sordu Henri. "Onlarla ilgili bir şey biliyor musun?"

Sam başını salladı.

"Onlar, Dünya'nın merkezinde yaşayan, aralarında sürekli çekişmeler olan, kavgacı uzaylılar. Ne zaman kavga etseler, dünyanın dengesi bozulur. İşte depremler ve volkanik patlamalar gibi olaylar böyle meydana gelir. 2004 te meydana gelen tsunami nasıl oldu sanıyorsun? O sıra, Centuri kralının kızı kayıptı."

"Onu bulabildiler mi?" diye sordum.

Henri başını sallayıp önce bana, sonra oyundan keyifalarak sıritan Sam'e bakıp devam etti.

"Hayır, bulamadılar. Teröristler onun şekil değiştirebilme yeteneği sayesinde değiştiğine ve Güney Amerika'da yaşadığına inanıyor."

Henri'nin teorisi o kadar başarılıydı ki, tüm bunları o an, 0 kadar kısa bir sürede kafasından uydurduğuna inanamadım.

Dünya'nın merkezinde hiçbir şeyin yaşamadığını bilmeme rağmen orada durmuş Centuri diye anılan uzaylıların olup olmadığını düşünüyordum.

"Peki bunu biliyor musun?" Sam duraksadı. Tam Henri'nin onu şaşkına çevirdiğini düşünmüştüm ki, söylediği korkunç sözler, üzerime bir korku dalgası yaydı.

"Mogadorlulann evrensel bir hegemonya kurmaya çalıştıklarını, bir gezegeni yerle bir ettiklerini ve şimdiki hedeflerinin Dünya olduğunu biliyor muydun? Şimdi insanların zayıf noktalarını inceliyorlar ki, savaş başladığında onları kullanıp Dünyalıları yenebilsinler."

Ağzım açık kaldı. Henri, aptallaşmış bir şekilde nefesini tutmuş, Sam'e bakıyordu. Elinde tuttuğu kahve bardağını o kadar sıkımişti ki, avcunun içinde kırmasından korktum. Sam önce Henri'ye sonra bana baktı.

"İkiniz de hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz. Bu kazandığım anlamına mı geliyor?"

"Bunu nereden duydun?" diye sordum.

Henri bana o kadar büyük bir korkuyla baktı ki, *keşke sormasaydım.*, diye düşündüm.

"Aramızda Dolaşıyorlar!" kitabında okudum."

Henri hala nasıl davranacağına karar verememişti. Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. O sırada arkamızda minyon bir kadın belirdi.

"Sam," dedi. Sam dönüp kadına baktı. "Nerelerde kaldın?"

Sam omuzlarını silkti. "Burada duruyordum."

Kadın içini çekip Henriye dönerek "Merhaba, ben Sam'in annesiyim," dedi.

Henri de, "Henri," diyerek kadının elini sıktı. "Sizinle tanıştığım memnun oldum."

Kadın, şaşkınlık içinde gözlerini açtı. Henri'yle ilgili bir şey onu çılgınca heyecanlandırmıştı.

"Ah bon! Vous parlezfrançais? C'est super! Jai personne avec qui je peux parlerfrançais depuis longtemps."

Henri gülümsedi. "Üzgünüm. Aksanım öyle gibi duyulsa da Fransızca bildiğim söylenemez."

"Bilmiyor musunuz?" Hayalkırıklığına uğramıştı. "Ben de en sonunda kasabaya azıcık asalet geldi sandım."

Sam bana bakıp gözlerini devirdi.

"Hadi bakalım Sam, gidiyoruz," dedi annesi.

1 Ne güzel. Fransızca biliyor musunuz? Harika! Uzun zamandır Fransızca konuşacak birini bulamıyorum.

Omuzlarını silkti. "Saman vagonu yolculuğu için parka gelecek misiniz?" diye sordu Sam.

Önce Henrifye, sonra Sanı e baktım. "Tabii, evet, geleceğiz. Nen de gidecek misin?" diye sordum.

Omuzlarını silkti.

"Eğer gelersen, orada bizi bulmaya çalış," dedim.

Gülümseyerek başını salladı. "Tamam, olur."

"Gitme vakti geldi Sam. Ayrıca, vagon yolculuğuna gide-meyebilirsin. Evde yardımına ihtiyacım var," dedi annesi. Sam, lam bir şey söyleyecekti ki, kadın hızlı hızlı yürüyüp uzaklaştı. Sam de onu takip etti.

Henri, ironik bir gülümsemeyle, "Çok hoş bir kadın!" dedi.

"Bütün bunları nasıl uydurdun?" diye sordum.

Kalabalık, ana caddeye doğru ilerliyor, meydandan uzaklaşıyordu. Kalabalığı, elma suyu ve yemeklerin dağıtıldığı parka kadar takip ettik.

"Benim kadar çok yalan söylersen, yalan söylemeyi alışkanlık haline getirirsin."

Başımı salladım. "Eee? Ne düşünüyorsun peki?"

Derin bir nefes alıp verdi. Hava o kadar soğuktu ki, nefes verirken ağzından çıkan dumanları görebiliyordum. "Hiçbir fikrim yok. Şu noktada ne düşüneceğimi hiç bilemiyorum. Beni hazırlıksız yakaladı."

"ikimizi de hazırlıksız yakaladı."

"Bilgileri aldığı yayınlara ulaşmalı, kimin yazdığını ve nerede yazıldığını bulmalıyız."

Benden bir şeyler beklediğini göstererek gözümün içine baktı.

"Ne?"

"O okuduğu şeylerin bir kopyasını almalısın."

"Alırım," dedim. "Ama aslında bu çok saçma. Tüm bunları kim bilebilir ki?"

"Bu bilgilere bir yerden ulaşılmış olmalı."

"Sence bizden birileri mi yazmıştır?"

"Hayır."

"Onlardan birinin mi yazdığını düşünüyorsun?"

"Olabilir. Komplo teorilerinin yayınlandığı dergileri araştırmak hiç aklıma gelmemişti. Belki de onları okuyacağımızı ve böylece peşimize düşebileceklerini düşündüler. Yani..." Durdu. Bir dakika düşünüp "OfffJohn, bilemiyorum. Bunu araştırmamız lazım. Tesadüf olmadığı kesin," dedi.

Afallamış şekilde, sessizce yürümeye devam edip kafamızda ihtimal dahilindeki tüm cevapları taradık. Bernie Koşar, dilini sarkıtarak aramızda yürüyor, üzerindeki kostüm kaldırıma sürünüyordu. Çocuklar arasında oldukça popüler olduğundan, yolda pek çok çocuk tarafından durduruluyor ve seviliyordu.

Park, kasabanın güney uçundaydı. Diplere doğru, dar bir kara parçasıyla ayrılmış iki yapay göl, o kara parçasının ardında da parkın ucundaki orman vardı. Park, üç beyzbol

sahası, bir oyun alanı ve gönüllülerin elma suyu ve balkabağı turtası dağıttıkları, geniş bir çadırdan oluşuyordu. Vagonlar, kenarda çakıl taşlı yolda duruyordu. Üstlerine asılan tabelada şöyle yazıyordu;

KORKUDAN ODUNUZ KOPACAK!

CADILAR BAYRAMI VAGON TURU

GÜNBATIMINDA Y OLA ÇIKIYOR

KİŞİ BAŞI 5 DOLAR

tur, çakıl taşlı yoldan başlıyor, çamurlu yoldan geçerek hayalet ve cin karikatürleriyle süslenmiş ormanın girişine doğru ilerliyordu. Görünüşe göre, korkulu Cadılar Bayramı vagon turu ormanın içinden geçiyordu. Etrafa bakıp Sarah'yı aradım ama onu hiçbir yerde göremiyordum. Acaba o da tura katılacak mıydı?

Henri'yle birlikte büyük çadıra girdik. Ponpon kızlardan bazıları kenarda oturmuş, küçük çocukların yüzüne Cadılar Bayramı temalı makyaj yapıyor, bazılarıysa saat altındaki çekiliş için bilet satıyordu.

Birinin, arkamdan "Merhaba John," dediğini duydum. Arkama döndüğümde, Sarah karşımda duruyordu. Elinde fotoğraf makinesi vardı. "Geçit törenini beğendin mi?"

Ona gülümseyip ellerimi cebime koydum. Yanaklarından birinde minik bir hayalet çizimi vardı.

"A, selam!" dedim. "Geçidi sevdim. Sanırım bu küçük Ohio kasabasının büyüüne alışmaya başlıyorum."

"Büyüsüne mi? Sıkıcılığına demek istedin herhalde, değil mi?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmem, o kadar da kötü değil."

"Şuna bak! Bu okuldaki minik adam değil mi? Seni hatırlıyorum," diyerek gülümseyip Bernie Koşar'ı sevmek için eğildi. Bernie Koşar da deli gibi kuyruğunu sallıyor, kızın yüzünü yalamak için kucağına atlamaya çalışıyordu. Sarah gülümsedi. Tepeden onları izliyordum. Henri biraz ötede, Saralı'nın annesiyle piknik masalarından birinde oturmuş, sohbet ediyordu. Ne konuştuklarını merak etmiştim.

"Galiba senden hoşlanıyor. Adı Bernie Koşar."

"Bernie Koşar mı? Bu kadar sevimli bir hayvana verilecek isim mi bu? Şu kostüme bak! Tatlı bir palto gibi."

"Böyle davranmaya devam edersen, kendi köpeğimi kıskanmaya başlayacağım, haberin olsun," dedim.

Gülümseyerek ayağa kalktı.

"Benden çekiliş bileti alacak mısın? Çekilişten kazanılan parayla, geçen ay Colorado'da yıkılmış bir hayvan barınağını Lekrar inşa ettireceğiz."

"Gerçekten mi? Paradise, Ohio'lu bir kız Colorado'daki hayvan barınağına ne olduğunu nereden biliyor?"

"Barınak teyzemin. Ponpon kızları yardım etmeye ikna ettim. Bir gezi düzenleyip binanın inşaatına yardım edeceğiz."

Hem hayvanlara yardım etmiş, hem de bir haftalığına Ohio'dan ve okuldan kurtulmuş olacağız. Karşılıklı menfaatlerimiz var yani.

Sarah'yı, başında baret ve elinde çekiçle hayal ettim. Düşüncesi bile gülümsememe yetmişti. Sahte bir şekilde iç çekip başımı sallayarak "Yani diyorsun ki, koca bir hafta mutfak işlerini tek başıma götüreceğim?" dedim. "Hayvanların iyiliği için bile olsa, şimdi böyle bir geziyi kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Gülerek koluma vurdu. Cebimden cüzdanımı çıkarıp altı bilet için beş dolar verdim.

"Bu altılı uğurlu," dedi.

"Öyle mi? Neden?" diye sordum.

"Tabii ki uğurlu. Çünkü benden aldın, şapşal!"

O sırada, Sarah'nın omzunun arkasından, Mark ve geçitteki arabalarda birlikte olduğu, takım arkadaşlarının çadıra girdiğini gördüm.

"Akşam perili tura katılacak mısınız?" diye sordu Sarah.

"Evet, katılmayı düşünüyorum."

"Katılmalısın. Çok eğlenceli olacak. Herkes gidiyor. Bayağı kokutucu olacağı benziyor."

Mark, Saralıyla konuştuğumuzu görünce kaşlarını çatarak yanımıza geldi ve yolumuzu kesti. Üzerinde, her zaman giydiği giysiler vardı. Kot pantolon ve futbol montu. Saçları da her zamanki gibi jöleye bulanmıştı.

"Sen de gidecek misin?" diye sordum Sarah'ya.

Sarah cevap veremedi Mark araya girip "Geçidi beğendin mi Johnny?" diye sordu. Sarah, o sırada ona dönüp dik dik bakmaya başladı.

"Çok beğendim," diye cevap verdim.

"Bu gece perili tura katılacak mısın, yoksa okulda yaptığın gibi korkarak bebek gibi ormandan da kaçacak mısın?"

"Hayvanlık etme Mark!" dedi Sarah.

Gözlerini kaçırarak bana kısa bir bakış fırlattı. O kalabalığın içinde olay çıkaracak hali yoktu. Zaten bir şey yapabileceğini hiç sanmıyordum.

"Her şeyin bir zamanı var!" dedi bana.

"Yapma ya?" dedim.

"Senin de sıran gelecek," dedi.

"Haklı olabilirsin," dedim. "Ama başıma ne gelecekse, senden gelmeyeceği kesin."

"Kesin!" diye bağırdı Sarah. Aramız girmiş, bizi birbirimizden uzaklaştırmak için itip duruyordu, insanlar çevremizde toplanmış bizi izlediği için utandığından, önce Mark'a, sonra bana söylendi.

"Tamam o zaman, ikiniz de kavga etmeyi bu kadar çok istiyorsanız, buyurun kavga edin. iyi şanslar," deyip arkasını dönerek gitti. Arkasından gidişini izledim. Mark izlemedi.

"Sarah!" diye seslendim ama ardına bile bakmadan çadırdan çıkıp uzaklaştı.

"Yakında," dedi Mark.

Ona bakıp "Hiç sanmıyorum," dedim.

Arkasını dönüp arkadaş grubunun yanına gitti. Henri yanıma gelmişti.

"Yarınki matematik ödevinin ne olduğunu sormuyordu, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedim.

"Senin yerinde olsam ondan çekinmezdim. Havlayan köpek ısırılmaz."

"Çekinmiyorum zaten," deyip Sarah'nın gittiği yöne doğru baktım. "Arkasından gitmeli miyim?" diye sorup Henri'nin yüzüne baktım. Aşık olup evlenmiş, karısını hala, her gün özleyen yanı gitmemi, beni güvenli ve gizli tutmak isteyen yanı kalmamı istiyordu.

Başını sallayıp "Git hadi!" dedi iç çekerek. "Bunu söylemekten nefret ediyor olsam da, arkasından gitmen gerek."

ANÖÇ

ÇOCUKLAR ELLERİNDE BİRER TORBA ŞEKERLE KAYDIRAKLARDA ve oyun alanlarında çığlık atıp koşuşturuyordu. Çizgi film karakterleri, canavar, cadı ve hayalet gibi giyinmişlerdi.

Paradise ta yaşayan herkes, o an parkta olmalıydı. Tüm o çılgınlığın arasında, Sarah'yı tekrar gördüm. Tek başına salıncakta oturmuş, sallanıyordu.

Çığlıkların ve feryatların arasından sıyrılıp ona doğru yürüdüm. Sarah beni görünce boncuk gibi mavi gözleri parıldayarak gülümsedi.

"Seni sallamamı ister misin?" diye sordum.

Başını sallayıp yanında boşalan salıncağı gösterdi. Ben de oturdum.

"İyi misin?" diye sordum.

İyiyim, iyiyim. Sadece moralimi bozuyor. Arkadaşları yanında olduğu zaman sürekli sert ve kaba davranmak zorunda hissediyor ve bu beni deli ediyor."

Salıncağın ipleri gerilene kadar kendi etrafında döndü. Ayaklarını havaya kaldırınca ip önce yavaş yavaş sonra hızlanarak yılmaya başladı. Sürekli dönüyor, sapsarı saçları arkasında savruluyordu. Ben de aynısını yaptım. Salıncak durduğunda dünya hala dönüyordu.

"Bernie Koşar nerede?"

"Henri'nin yanında bıraktım," dedim.

"Babanın mı?"

"Evet, babamın." Sürekli bunu yapıyor, Henri'den bahsederken *babam* demem gerekirken *Henri* diyordum.

Hava birden soğumuş, salıncağın zincirlerine asılı ellerim buz gibi olmuştu. Etrafımızda deli gibi koşuşturan çocukları izliyorduk.

Sonra Sarah bana baktı. Alacakaranlıkta gözleri, hiç olmadığı kadar mavi görünüyordu. Bakışlarımız kenetlendi. Birbirimize bakıyor, konuşmuyor ama birbirimize ne demek istediğimizi gayet net anlatabiliyorduk. Çocuklar, arkamızda yok olmuştu sanki. Sonra o utanarak gülümseyip başını çevirdi ve başka yöne bakmaya başladı.

"Eee? Ne yapacaksın peki?" diye sordum.

"Neyle ilgili?"

"Mark'la."

Omuzlarını silkti. "Daha ne yapabilirim ki? Ondan zaten ayrıldım ve durmadan artık onunla ilgilenmediğimi söylüyorum."

Başımı salladım. Buna nasıl tepki vermem gerektiğini bilemedim.

"Neyse, elimde kalan biletleri de satmam gerek. Çekilişe yalnızca bir saat kaldı."

"Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Sen keyfine bak. Bernie Koşar muhtemelen şu an seni özlüyordur. Ama korku turu sırasında mutlaka buralarda ol. Belki tura birlikte çıkarız. Ne dersin?"

"Buralarda olacağım," dedim. İçimde bir mutluluk bombası patlamıştı ama belli etmemeye çalıştım.

"Birazdan görüşürüz o zaman."

"Bilet satışında iyi şanslar."

Eğilip üç mutlu saniye boyunca elimi tuttu. Sonra elimi bırakıp salıncaktan inerek koşturmaya başladı. Orada öylece oturup sakın sakın sallanarak, geçen kışı Florida'da, ondan öncekini de Teksas'ta geçirdiğimiz için soğuk havanın uzun zamandır hissetmediğim tazeliğini içime çektim. Çadıra geri döndüğümde Henri masalardan birinde oturmuş bir dilim turta yiyor, Bernie Koşar da ayaklarının dibinde yatıyordu.

"Nasıl geçti?"

"İyi," dedim gülümseyerek.

Bir yerlerden gökyüzüne turuncu ve mavi havai fişekler atmışlardı. Havai fişekleri görünce aklıma Lorient ve istila günü geldi.

"Gördüğüm ikinci gemiyle ilgili düşündün mü hiç?"

Henri çevresine göz gezdirerek duyma mesafesinde birinin olup olmadığını kontrol etti. Piknik masası, kalabalıktan uzak-
taydı ve masada sadece biz oturuyorduk.

"Biraz düşündüm, evet. Ama hala anlamını çözemiyorum."

"Sence buraya gelmiş olabilir mi?"

"Hayır. Bu mümkün değil. Eğer dediğin gibi benzinle çalış-
şıyorsa, bu kadar uzun süre benzini yetmezdi."

Bir an öylece durduk.

"Keşke buraya gelmiş olsaydı."

"Ne yapsaydı?"

"Keşke bizimle birlikte buraya gelmiş olsaydı."

"Bu güzel bir düşünce," dedi Henri.

Aradan bir saat kadar geçmişti. Yirmi beş kişilik bir futbolcu grubu
çimlerin üzerinden, önümüzden geçti. Mark en önde yürüyordu.
Mumya, zombi, hayalet kostümleri giymişlerdi. Beyzbol sahasının
en beyaz yerine oturduklarında, çocuklara makyaj yapan ponpon
kızlar, onlara, kostümlerini tamamlayacak bir makyaj yapmaya
başladı. İşte o an, korku turunda bizleri korkutmak için ormanda
bekleyecek kişilerin onlar olduğunu anladım.

"Gördün mü?" diye sordum Henri'ye.

Henri başını sallayarak teker teker hepsine baktı ve kahve-
sinden büyük bir yudum aldı.

"Yine de o tura katılman mantıklı mı sence?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ama ne olursa olsun katılacağım."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Mark'ın üzerinde eski püskü, yırtık, makyaj sayesinde kana bulanmış görünümü verilmiş koyu renk giysiler, yüzünde zombi kılığına uygun gri makyaj vardı. Kostüm hazırlığı bittiğinde, Sarah yanına gidip ona bir şey söyledi. Mark'ın sesinin yükseldiğini duymuştum ama ne dediğini anlayamıyordum. Elleri kolları oynuyor, hararetli hararetli bir şeyler anlattığını görebiliyordum. Sarah, kollarını çapraz yapıp başını sallıyordu. Mark'ın tüm vücudu gerildi. Tam ayağa kalkıyordum ki, Henri kolumdan tuttu.

"Yapma," dedi. "Zaten çocuk, kızı iyice kendinden soğutuyor."

Onlara baktım. *Keşke konuşmalarını duyabilseydim,* diye düşündüm. Ama civardaki çocuklar o kadar çok bağıırıyordu ki, odaklanmam imkansızdı. Kavgaları bitince ikisi de birbirine dik dik baktı. Mark kaşlarını çatıyor, Sarah da ona inanmadığını belli eden bakışlar atıyordu. Sonra başını sallayarak çekip gitti.

Henri'ye baktım. "Şimdi ne yapmam lazım?"

"Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey yapmamalısın."

Mark, kaşları çatık, boynu bükük bir şekilde arkadaşlarının yanına döndü ve onların yanına varır varmaz pişmiş kelle gibi sırtmaya başladı. Sonra hep beraber ormana doğru yürümeye başladılar. Kostümlü, yirmi beş erkek, asker gibi yürüyerek gözden kayboldu.

Henri'yle beklerken zaman geçirmek için Hungry Bear'a gidip yemek yedik ve çadıra dönmek için geri yürüdüğümüzde güneşin battığını, yeşil bir traktörün, saman dolu ilk vagonu çekerek ormana doğru ilerlediğini gördük. Kalabalık gözle görülür şekilde azalmış, etrafta sadece liselilerle, genç ruhlu ortayaşlılar, aşağı yukarı yüz kişi filan kalmıştı. Aralarında Saralıyı bulmaya çalıştım ama göremedim. Bir sonraki vagon on dakika sonra kalkacaktı. Broşürde yazdığına göre, tüm tur yarım saat sürecekti, traktör, bizi yavaşça ormanın içine götürecekti, anladığım kadarıyla orada durup hepimizi aşağı indirecekti, böylece biz de yürüyerek başka bir yol takip edecektik. Sanırım korkutulacağımız yer orasıydı.

Henri'yle çadırın altında durduk. Sıra bekleyen kalabalığa tekrar baktım. Onu hala göremiyordum. Tam o sırada cebimdeki telefon titremeye başladı. Henri'den başka biri beni en son ne zaman aramıştı? Hatırlayamıyordum bile. Telefon ekranında SARAH HART yazıyordu. Birden vücudumu bir telaş kapladı. Kendi telefon numarasını telefonuma kaydettiği gün, benim numaramı da kendi telefonuna kaydetmiş olmalıydı.

"Alo?" dedim.

"John?"

▷

Evet.

"Merhaba, ben Sarah. Hala parkta mısın?" dedi. Beni araması gayet doğal bir şeymiş, ona vermememe rağmen numaramı bilmesine şaşırırmamam gerekiyormuş gibi konuşuyordu.

Evet.

"Harika! Beş dakika içinde oraya geri geliyorum. Turlar başladı mı?"

"Evet. Birkaç dakika önce başladı."

"Henüz tura katılmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Oh, iyi! O zaman bekle, birlikte gidelim."

"Tabii, olur. Bekliyorum," dedim, "ikinci tur birazdan hareket etmek üzere."

"Muhteşem. Üçüncüye kesin orada olurum."

"Görüşürüz o zaman."

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle telefonu kapattım.

"Orada dikkatli ol," dedi Henri.

"Olurum." Bir an durup boğazımı temizleyerek, "Burada beklemene gerek yok. Evin yolunu bulup kendi başıma dönebileceğimden eminim," dedim.

"Burada kalıp bu kasabada yaşamaya devam etmeye kararlıyım John. Gerçi, olanlara bakılırsa, bir an önce buradan taşınmamız daha mantıklı ama... Bu da o olanlar gibi bir durum. O çocukların gözlerindeki ifadeden hiç hoşlanmadım."

Başımı salladım. "Merak etme sen, bana hiçbir şey olmaz," dedim.

"Sana bir şey olmayacağını biliyorum. Ama her ihtimale karşı burada durup bekleyeceğim."

İçimi çektim. "Tamam."

Sarah, beş dakika sonra yanında daha önce gördüğüm ama i.mıştırılmadığım, güzel bir arkadaşıyla geldi. Üstünü değişmiş, kot pantolon, yün kazak ve siyah bir ceket giymişti. Yanağındaki hayalet çizimini silmiş, saçlarını salıp omuzlarına bırakmıştı.

"Selam!" dedi.

"Merhaba."

Kollarını boynuma dolayıp bana samimi bir şekilde sarıldı, linsesinden yayılan parfümün kokusunu alabiliyordum. Sonra kendini geri çekti.

"Merhaba John un babası!" dedi Henri'ye. "Bu arkadaşım ümily."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi Henri. "Eee gençler? Ödünüzün koparılmasına hazır mısınız?"

"Hem de nasıl!" dedi Sarah. Henri'ye dönüp beni göstererek devam etti. "Sizce bu genç orada korkacak mı? Korkup kucağıma atlamasın sakın?"

Henri sıırıttı. Sarah'dan hoşlandığını o an anladım. "Siz yine de her ihtimale karşı birbirinizin yanından ayrılmayın."

Sarah arkasına baktı. Üçüncü vagonun dörtte biri doluydu. "Ben onu korurum," dedi. "Artık gitsek iyi olacak."

"İyi eğlenceler," dedi Henri.

Sarah elimi tutarak beni şaşırttı. Üçümüz birden ilerideki vagona doğru hızlı hızlı yürüyorduk. Vagonun önünde otuz kişilik uzun bir kuyruk vardı. Sıranın en arkasına geçip konuşmaya başladık. İki kızın konuşmalarını dinliyor, utandığımı

hissediordum. Beklerken Sam'in ileride durup bize baktığını, yanımıza gelmenin doğru olup olmayacağını düşündüğünü gördüm.

"Sam!" diye bağırdım. Amaçladığımdan daha güçlü ve heyecanlı bir ses çıkarmıştım. "Bizimle tura geliyor musun?"

Omuzlarını silkti. "Bir sakıncası var mı?"

"Hadi gel!" dedi Sarah, elini sallayıp Sam'i içeri davet ederek. Sam, ona gülümseyerek bakan Emily nin yanına geçip oturdu. Yüzü anında kıpkırmızı olmuştu. Bu uzun turda bize katıldığı için çok mutlu olmuşum. Tam o sırada, elinde telsiz olan bir çocuk yanımıza geldi. Futbol takımından biri olduğunu farkettim.

Sarah, çocuğa dönerek "Selam Tommy!" dedi.

"Selam," dedi çocuk. "Bu vagonda dört kişilik boş yer kaldı. Binmek ister misiniz?"

"Gerçekten mi?"

a t-1 5>

hvet.

Önümüzde bekleyenleri atlayıp bir yığın samanın üstünde oturacağımız vagona vardık. Tommy nin biletlerimizi istemesini tuhaf bulmuştum. Ayrıca sırayı hep beraber atlamamıza izin vermesi de bana ilginç gelmişti. Arkamızda sıra bekleyen insanlar bize gıcık oldu. Onları suçladığımı söyleyemem.

Tommy, sırtarak "İyi eğlenceler!" dedi. Yüzünde, küçümsemediği bir insanın başına kötü bir şey geldiğini duyan birinin sırtışı vardı.

"Çok garip," dedim.

Sarah omuz silki. "Muhtemelen Emily'ye aşık."

"Aman Tanrım! Umarım değildir," dedi Emily öğürüyormuş gibi yaparak. Oturduğumuz saman yığının üzerinden Tommy'yi izledim. Garip bulduğum bir diğer konu ise, sırada o kadar insan varken, bindiğimiz vagonun yarısının boş olmasıydı.

Traktör, patikadaki taşlı yolda ilerleyerek gizli hoparlörlerden hayalet seslerinin çıktığı ormanın girişine doğru gidiyordu. Ağaçlar o kadar sık ve orman o kadar karanlıktı ki, traktörün lan olmasa hiçbir şey görülmezdi. Sarah tekrar elimi tuttu. Elleri buz gibiydi ama elimi tutunca benim içim sıcacık olmuştu. Kulağıma eğilerek "Azıcık korkmaya başladım," dedi.

Ağaçların yere yakın dallarından hayalet maketleri sarkıyor, yolun üzerindeki bazı ağaçlarda yüzünü ekşitmiş zombiler boy gösteriyordu. Korkulacak hiçbir şey yoktu ama araba durduğu zaman neden etkili olduklarını anladım. Gözlerimiz karanlığa anında alışamamıştı. Hiçbir şey göremiyorduk. Tam o sırada uzaktan gecenin sessizliğini bastıran bir çığlık sesi geldi. Çevremizi hayalet maketleri sararken Sarah korkarak bana sarılıyordu. Odaklanmaya çalışarak Emily'nin, Sam'in yanına sokulduğunu farkettim. Sam gülümsüyordu. Aslında ben de azıcık korkmuştum. Dikkatle Saralıya sarıldım. O sırada bir el, sırtımızı sıyırıp geçmiş, Sarah bacağını kavramıştı. Başka çığlıklar da yükseliyordu. Traktör yolda ilerlerken sarsılıyorduk. Etrafta farın aydınlattığı ağaçlardan başka hiçbir şey görülmüyordu.

Üç, dört dakika daha traktörle ilerlerken geldiğimiz onca yolu, o karanlık ormanda nasıl geri yürüyeceğimiz endişesi vardı hepimizin içinde. O sırada traktör yuvarlak bir boşlukta dönüş yapıp durdu.

Şofor, "I ladi bakalım, herkes aşağı!" diye bağırdı.

En son kişi de traktörden inince traktör geri döndü. Farlarının ışığı, traktör ilerledikçe yavaş yavaş azaldı, en sonunda yok oltu, bize karanlık gece ve gecenin sessizliğinden başka bir şey bırakmadı. Kendimizden başka hiçbir şey duymuyorduk.

Aramızdan biri, "Şimdi sıçtık!" deyince hep beraber güldük.

Toplam on bir kişiydik. Etrafımızda birkaç ışık bir an için yanıp bize yol gösterdikten sonra söndü. Saralının benimkilere kenetlenmiş parmaklarını tam olarak hissedebilmek için gözlerimi kapadım.

Kollarıyla kendini saran Emily, gergin bir şekilde, "Bunu neden her sene yapıyorum, bilmiyorum," dedi.

Diğerleri patikada ilerliyor, biz de onları takip ediyorduk. Yol boyunca ışık ara sıra yanıp sönüyor, yolumuzu kaybetmemizi engelliyordu. O kadar ileri gitmişlerdi ki, biz bayağı geride kalmıştık. Ayağımın dibindeki yeri bile zar zor görüyordum. Önümüzde üç ya da dört çığlık kopmuştu.

"Yaaa, hayır!" diyerek elimi daha da sıkı tuttu Sarah. "İlerde başımıza bir iş gelecek gibi!"

Tam o sırada, üzerimize ağır bir şey düştü. Sam de iki kız gibi çığlık attı. Dengemi kaybedip dizlerimin üzerinde yere

Jüštüm. Bir Őeye dolanmıştıım. Daha sonra, dolandığım Őeyin bir ađ olduğunu farkettim.

"Bu ne be?" diye sordu Sam.

Dolanmış iplerin arasından kendimi kurtarıp çıktığım an, biri arkamdan sırtıma sert bir Şekilde vurdu. Sürükleniyor, Sam'den ve kızlardan hızla uzaklaştırılıyordum. Kendimi toparlayıp ayağa kalktım ama biri sırtıma tekrar vurduğu için kendimi tekrar yerde buldum. Bu, turun bir parçası değildi.

"Bırak beni!" diye bağırıyordu kızlar. Cevap olarak bir erkeğin kahkahası duyuldu. Hiçbir Şey göremiyordum. Kızların sesleri benden uzaklaşıyordu.

"John?" diye bağırdı Sarah.

Yanlarına gitmek için ayağa kalktığımda yere düşmem için tekrar sırtıma vurdular. Dengemi kaybettim. Yeri boyladığımda yüzüme rüzgar çarptı. Hızlı davranıp ellerimi bir ağacın arkasına dayayarak nefes almaya çalıştım. Ağzımdan çamur ve yapraklar çıkıyordu.

Birkaç dakika orada öylece durdum ve hızlı alıp verdiğim kendi nefesim hariç başka hiçbir ses duymadım. Tam oraya atılıp yalnız bırakıldığımı düşünüyordum ki, biri bana omuz atıp en yakındaki ağaca toslamama neden oldu. Başımı ağacın gövdesine çarptığım için etrafımda yıldızlar dönüyordu. Bana çarpan her kimse, gücü beni şaşırtmıştı. Elimi başıma götürdüğümde parmaklarım kana bulandı. Tekrar etrafıma baktım ama ağaç siluetlerinden başka hiçbir Şey görmüyordum.

Çırpınma seslemim ardından kızlardan birinin çığlığını duydum. Dişlerini gıcırdatıyor, titriyordum. Acaba etrafımda ağaç kılığında insanlar mı vardı? Bilemiyordum. Ama bir yerlerde pek çok gözün beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Çek ellerini üstümden!" diye bağırdı Sarah. Birinin onu çekiştirdiğini anlıyordum.

Ağaçlara ve karanlığa doğru bakarak "Tamam," dedim. Oyunmu oynamak istiyorsunuz?" Sesim bu kez daha gür çıkıyordu. Yakınlarda biri güldü.

Sese doğru bir adım attım ve sırtıma bir yumruk daha yedim. Dengemi yine kaybetmeme rağmen düşmeden kendimi toparlamayı başardım. Boşluğa bir yumruk attım ve elimin üstünü bir ağacın kabuğunda sıyırdım. Yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Kullanamıyorsam, Yeteneklere sahip olmanın ne anlamı vardı? Bı, hemen o gece Henri'yle birlikte başka bir kasabaya taşınmamızı gerektirse bile en azından doğru şeyi yapmış olacaktım.

"Demek oyun oynamak istiyorsunuz?" diye bağırdım tekrar. "Ben de oyun oynayabilirim."

Yanağımdan kan damlıyordu. *Pekala*, diye düşündüm. *Hadi şu işi bitirelim*. Bana istedikleri her şeyi yapabilirlerdi ama **Sarah** nın kılına bile zarar vermelerine izin vermeyecektim. Sam'in de, Emily'nin de.

Derin bir nefes aldım, içime adrenalin pompalandığını hissediyordum. Yüzümde hain bir gülümseme belirdi. Sanki vücudum büyüyor, güçleniyordu. Ellerim parlamaya, karan-

lığı delmeye başladı. Bir an etrafımda her Şey gün gibi ortaya yıkmıŐtı.

Başımı kaldırdım. Ellerimi ağaçlara doğru tutup geceyi aydınlattım.

BOLÜM ON DÖRT

AĞAÇLARIN ARASINDAN, MUMYA KİLİĞİNE GİRMIŞ Kevin çıktı. Bana çelme takan oydu. Işık gözlerini kamaştırdığından hiçbir şey göremiyor, ışığın nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Gözünde gece görüşlü gözlükler vardı. *Demek bizi öyle görüyorlardı,* diye düşündüm. Nereden bulmuşlardı onları acaba?

Bana doğru yaklaşıyordu. Son bir adım kala önünden çekilip onu düşürdüm.

Patikadan bir ses, "Bırak beni!" diye bağıırıyordu. Başımı kaldırıp ışığımı o yöndeki ağaçlara tuttum ama hareket eden hiçbir şey yoktu. Sesin Emilyyden mi, Sarah'dan mı çıktığını anlayamamıştım. Arkadan çocuğun birinin kahkahası yükseldi.

Kevin ayağa kalkmaya çalışıyordu ama yan tarafına bir tekme atarak yerde kalmasını sağladım. "Offff!" diyerek tekrar

yeri boyladı. Eğilerek gözündeki gözlükleri alıp fırlatabildiğim k.ular uzağa fırlattım. Çok sinirlendiğim için gücümü kontrol edemediğimden, en az bir, belki de iki kilometre öteye gidebileceklerini biliyordum. Sonra, Kevin ayağa kalkamadan ormana dalldım ve koşmaya başladım.

Patika, önce sola, sonra sağa dönüyor, ellerim sadece görmem gereken zamanlarda yanıyordu. Yaklaştığımı hissettim ve o sırada bir zombinin Sam'i tuttuğunu gördüm. Diğerleri de oradaydı.

Zombi, Sam'i .erbest bıraktı ve ona, "Sakin ol, biz sadece saka yapıyorduk. Eğer karşı koymazsan, kimseye bir zarar gelmez. Otur işte şuraya bir yere," dedi.

Parmaklarımı şıklatıp gözlerini kamaştırmak için ellerimi yaktım. En yakınımnda duran kişi bana doğru dönünce yanağına bir tane patlatıp onu yere yığdım. Gözlükleri iri böğürtlenlerin arasına girip kayboldu. Kollarımı tutmaya çalışan bir diğeriniyse aşağı alıp onu da yere serdim.

"Ne oluyor ya?" dedi şaşkınlık içinde.

Onu kaldırıp uzaktaki bir ağaca doğru fırlattım. Üçüncü çocuk, olanları görüp kaçtı. Böylece, biri Sam, dört kişi kalmıştık. Çocuk, sanki ona silah tutmuşum gibi, ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

"Bu benim fikrim değildi," dedi.

"Planı neydi?"

"Hiçbir şey. Şaka yapıp sizi azıcık korkutmaya çalıştık."

"Neredeler:'

"limily'yi serbest bıraktılar. Sarah ileride."

"Gözlüklerini ver bana."

¹¹Hayatta vermem. Onları polislerden ödünç aldık. Başım belaya girer."

Üstüne yürüdüm,

lamam," diyerek gözlükleri çıkarıp bana uzattı. Bu gözlükleri diğerlerinden daha da uzağa fırlattım. *Umarım diğer kasabaya kadar gitmiştir. Bakalım durumu polislere nasıl açıklayacaklar?* diye geçirdim içimden.

Sağ elimle Sam'in gömleğini tuttum. Ellerimi yakmadan hiçbir şey göremiyordum. işte o an, *Keşke gözlükleri atmasaydım da taksaydık,* diye düşündüm. Ama atmıştım bir kere. O yüzden derin bir nefes alıp sol elimi hafifçe yakarak yolumuzu aydınlatmasını sağladım. Sam şüphelense bile o an kimseye bir şey söyleyemezdi.

Dinlemek için durdum. Hiçbir şey duyamıyordum. Ağaçların arasından geçerek ilerledik. Işıkları tekrar açtım.

"Sarah!" diye bağırdım.

Cevap almak için durdum ama dalların arasından gelen Sam'in derin nefes alıp verışı ve rüzgar sesinden başka bir şey duymuyordum.

"Mark'ın yanında kaç kişi var?" diye sordum.

"Beş falan."

"Ne tarafa gittiklerini biliyor musun?"

"Görmedim."

İlerliyorduk ama ne yöne gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Uzakta bir yerden traktör motorunun homurtusu geliyordu. Dördüncü tur başlamıştı. Heyecanlandım. Koşarak ilerlemek istiyor ama Sam'in yetişemeyeceğini biliyordum. Şimdiden soluk soluğa kalmıştı, ben bile soğuk havaya rağmen terliyordum. Yoksa sırtımdaki kanı ter mi sanıyordum?

Kalın budaklı bir ağacın yanından geçerken biri arkamdan bana çelme taktı. Başımın arkasına bir yumruk yediğimde Sam bağırmaya başladı. Bir an afalladım, sonra kendi eksenimde dönerek bana vürari çocuğu boğazından tutup ışığı yüzüne doğrulttum. Parmaklarımı çekmeye çalışıyor ama boşuna uğraşıyordu.

"Mark ne planlıyor?"

"Hiçbir şey," dedi.

"Yanlış cevap."

Onu az ötede, en yakın ağaca dayayıp ellerimi tekrar boğazına koyarak ayaklarını yerden kestim. Ayaklarını bir oraya bir buraya savurarak deli gibi tekme atıyor ama kaslarımı sertçe kastığım için tekmeleri işe yaramıyordu.

"Ne yapmayı planlıyor?"

Ayakları yere değsin diye onu haifçe yere bıraktım. Gücüm konuşmasını engelliyordu. Sam'in tüm bu olanları izleyip beynine kaydettiğini biliyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Biz sadece sizi korkutmak istedik," diye geveledi.

"Eğer doğruyu soy içmezsen yemin ederim seni ortadan ikiye ayırırını."

"Mark, diğerlerinin sizi Sheperd Falls'a sürüklediğini sanıyor. Saralı da orada. Sizi döverken Sarah'nın da izlemesini istiyor. Sonra sizi serbest bırakacaktı."

"Yolu göster bana."

Yürümeye başladı. Ben de ışıkları yaktım. Sam gömleğini tutup bizi takip ediyordu. Ayışığının aydınlattığı bir noktaya geldiğimizde Sam'in ellerime baktığını gördüm.

"Işık saçan eldiven takıyorum," dedim. "Kevin Miller de bunlardan takıyordu. Ben de Cadılar Bayramı kostümü olarak bunları aldım."

Anladığını göstermek için başını salladı ama korktuğunu farketmiştim. Önümüzde akan suyun sesini duyana kadar bir dakika daha yürüdük.

"Gözlüklerini ver bana," dedim bizi oraya götüren çocuğa.

Verip vermemekte kararsız kaldığını görünce kolunu döndürdüm. Acı içinde gözündekileri çıkarıp uzattı.

"Al, al!" diye bağırdı.

Gözlükleri takınca dünya yeşil bir gölge gibi görünmeye başladı. Çocuğu sert bir şekilde itip yere düşürdüm.

Sam'e dönüp "Hadi!" dedim. Çocuğu arkamızda bırakıp yürümeye devam ettik.

İleride bir yerde bir grup gördüm. Sekiz erkek, bir de Sarah duruyordu.

"Onları görebiliyorum. Burada beklemek mi, benimle gelmek mi istersin? Çirkinleşebilirim."

"Gelmek istiyorum," dedi Sam. Korktuğunu biliyordum ama peşimize düşen futbolculardan mı yoksa şahit olduklarından mı bilemiyordum.

Yolun geri kalan kısmını olabildiğince sessiz yürüdüm. Sam arkamdan parmakucunda geliyordu. Tam yaklaştığımız ki, Sam bir dala basıp kırdı.

"John?" diye bağırdı Sarah. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını omuzlarına sararak büyük bir kayanın üzerinde oturuyordu. Gözlük takmadığı için gözlerini odaklamaya çalışarak olduğumuz yöne doğru bakmaya çalıştı.

"Evet," dedim. "Sam de burada."

Gülümsedi. "Sana söylemiştim," dedi. Sanırım Mark'a söylüyordu.

Arkamda akışını duyduğum su, köpüren küçük bir dereden daha büyük bir şey değildi.

"Bak, bak, bak!" dedi.

"Kes sesini, Mark," dedim. "Dolabıma gübre doldurdun sustum. Ama bu sefer çok ileri gittin."

"Öyle mi diyorsun? Sekiz kişiye iki kişi demek ha?"

"Sarnin bu olayla ilgisi yok. Derdini benimle birebir halletmekten korkuyor musun?" diye sordum. "Ne olmasını bekliyordun? İki kişiyi kaçırdın. Gerçekten susacaklarını mı sanıyorsun?"

"Evet susacaklar. Senin kışına tekmeyi nasıl bastığımı görünce hiçbirisi ağzım bile açamayacak."

"Kafayı yemişsin," dedim diğerlerine dönerek. "Aranızda buluşmak istemeyen varsa şimdi gitmesini öneririm. Mark öyle ya da böyle yakasını kurtaramayacak. Pazarlık şansını kaybetti."

Hepsi kıkırdadı. İçlerinden biri pazarlığın ne anlama geldiğini soruyordu.

"Bu senin son şansın," dedim.

Hepsi kendinden emin ve sert duruyordu.

"Öyle olsun," dedim.

Göğüs kafesimin içinde gergin bir heyecan belirdi. Mark'ın üzerine doğru bir adım attığımda geri adım atarken kendi ayağına takılıp yere düştü. Benden daha iri iki çocuk üzerime yürüdü. Biri bana yumruk atmaya çalıştı ama yumruğunu tutup ben onun karnına bir yumruk indirdim. Karnını tutup iki büklüm oldu. İkinci çocuğu da itip yere düşürdüm. İleride bir yerde düşüp hızını alamayarak suya devrildi. Sırılsıklam olmuştu. Diğerleri dut yemiş bülbül gibi oldu. Hepsi şok içindeydi. Sam'in Sarah'ya doğru yaklaştığını hissettim. İlk çocuğu tutup onu da yere devirdim. Havaya yumruklar atıyor ama bir türlü tutturamıyordu. Derenin dibine geldiğimizde, çocuğu kotunun belinden tutup kaldırarak suya atınca başka bir çocuk üzerime saldırdı. Tam üzerime atlarken kenara çekilince, o da kendini derede buldu. Sarah'nın ve Sam'in gözlükleri olmadığı için tüm bu olanların ne kadarını gördüğünü bilmiyordum.

"Çocuklar, bu işi benim için çok kolaylaştırıyorsunuz," dedi. "Sırada kim var?"

Grubun en irisi, bir yumruk attı ama yumruğu bulunduğu yerle alakası olmayan bir yere sallamıştı. Ama o kadar hızlı çekilmiştim ki dirseği yüzüme çarptı ve gözlüğüm, ipi koptuğu için yere düştü. O yüzden sadece gölgeler görebilmeye başladım.

Bir yumruk sallayıp çocuğun çenesine patlattım. Patates çuvalı gibi yere yığıldı. Ölü gibi yerde yattığını görünce, *Acaba çok mu sert vurdum?* diye düşünerek korkmaya başladım. Yüzündeki gözlükleri alıp taktım.

"Başka gönüllü yok mu?"

İkisi el ele tutuşmuş etraflarında olup biteni orada durarak izliyor, diğeri de ağzı açık ayran budalası gibi boş boş bakıyordu.

"O zaman geriye sen kaldın Mark."

Mark kaçmaya hazırlanırcasına arkasını döndü ama hareket etmesine fırsat vermeden ona doğru eğilip kolunu sıkıca kavrayıp sıkmaya başladım. Acı içinde inliyordu.

"Bu iş burada bitti, tamam mı? Anlıyor musun?"

Kolunu sıktıkça acı içinde daha fazla inlemeye başladı. "Benimle ne derdin varsa, unutacaksın. Hemen şimdi! Bu uyarım Sarah ve Sam için de geçerli. Onlarla da uğraşmayacaksın. Anladın mı?"

Gücüm daha da sertleşiyor, belirginleşiyordu. Biraz daha çekiştirirsem kolunun omzundan çıkmasından korkuyordum.

"Anlıyor musun dedim!"

"Evet!"

Tuttuğum kolundan kavrayarak onu Saralıya doğru götürdüm. Sam, Saralı'nın yanındaki kayada oturuyordu.

"Öziir dile."

"Yapma. Demek istediğini dedin işte."

Kolunu daha fazla sıktım.

"Özür dilerim!" diye bağırdı.

"Gerçekten üzgün olduğunu söyle!"

Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim," dedi.

Sarah, "Sen adi herifin tekisin Mark!" diyerek Mark'a bir tokat attı. Vücudu gerilmişti ama kollarını o kadar sıkı tutuyordum ki, yapacağı hiçbir şey yoktu.

Onu suya doğru sürükledim. Grubunun geri kalanı şok içinde izliyordu. Çok sert vurup yere indirdiğim çocuk, oturmuş kafasını kaşıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kötü yaralanmadığını görünce rahat bir nefes aldım.

"Olanlarla ilgili kimseye bir şey anlatmayacaksın, anladın mı?" dedim. Bunu sadece Mark'ın duyabileceği kadar kısık bir sesle söylemişim. "Burada olanlar, burada kalacak. Eğer önümüzdeki hafta, okulda burada olanlarla ilgili bir şey duyarsam, yemin ederim bugün sana yaptıklarım, yapacaklarımin yanında hiç kalır. Beni anlıyor musun? Tek kelime bile duymayacağım."

"Gerçekten bir şey anlatacağımı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Sana söylediklerimi arkadaşlarına da söylersen iyi edersin,
Eğer onlardan biri ağzını açarsa, yine senin peşinden gelirim.
Haberin olsun."

"Hiçbir şey söylemeyeceğiz," dedi.

Kolunu bırakıp kışına bir tekme atarak onu yüzüstü suya fırlattım. Sarah, Sam'le birlikte kayada oturmaya devam ediyordu. Oraya geri döndüğümde bana sıkı sıkı sarıldı.

"Kung fu filan mı biliyorsun?" diye sordu.

(jergin bir şekilde gülümsedim. "Çok şey gördün mü?"

"Çok görmedim ama neler olduğunu anladım. Yani, bütün hayatını dağlarda eğitilerek filan mı geçirdin sen? Bunu nasıl yaptığını anlamak imkansız."

"Sanırım sana bir şey olmasından korktum. Ve evet, son on iki yılı Himalayalar'da eğitilerek geçirmenin de faydası oldu labii."

"İnanılmazsın," diyerek güldü. "Hadi gidelim buradan."

Oradakilerin hiçbiri bize tek kelime bile etmedi. Biraz ilerledikten sonra, ne tarafa gideceğimi bilmediğimi farkedip gitmemiz gereken yere doğru bize yol göstereceğini diye gözlükleri Sarah'ya verdim.

"Buna inanamıyorum," dedi Sarah. "Yani, ne adi herifmiş. Bakalım geri döndüklerinde polise ne diyecekler? Bu işten sıyrılmalarına göz yumacak değilim."

"Gerçekten polise gitmek istediğinden emin misin? Ne de olsa Mark'ın babası şerif," dedim.

"Neden gitmeyeyim ki? Yaptıkları şey çok yanlıştı. Mark'ın babasının işi, kanunları uygulamak. Kanuna aykırı davranan oğlu bile olsa."

Karanlıkta omzumu silktim. "Bence cezalarını yeterince çektiler."

Dudağımı ısırdım, işin içine polisin dahil olması fikri beni korkutmuştu. Eğer polislerle muhatap olmak zorunda kalacaksam hemen ortadan yok olmalıyım. Hemen! Bundan kaçış yoktu. Henri duyduğu an, daha polisler gelmeden çoktan eşyalarımızı toplamış ve başka bir kasabanın yolunu tutmuş olurduk, içimi çektim.

"Sence de cezalarını çekmediler mi? Yani, zaten bir sürü gece görüşlü gözlük kaybettiler. Bir kere, zaten onun açıklamasını yapmak zorundalar. Üstelik bu havada buz gibi soğuk suya düştüklerini de hesaba katmayı unutma."

Sarah hiçbir şey söylemedi. Sessizce yürürken içimden bu işi oluruna bırakmaya karar vermesi için dua ettim.

En sonunda ormanın içinden kasaba görünmeye, parkın ışıkları ağaçların aralarından ormana sızmaya başlamıştı. Durduğum için Sam de, Sarah da bana baktı. Sam tüm yol boyu sessiz kalmıştı. Karanlığın bir kere olsun işe yaradığını, olanları görmesini engellediğini umuyordum. Belki de tüm olup bitenler onu fazlasıyla sarsmıştı.

"Siz bilirsiniz çocuklar," dedim. "Ama olayı unutma taraftarıyım. Polise gidip olanları anlatmayı gerçekten hiç istemiyorum."

Sarah'nm şüpheli yüzüne ışık vurmuştu. Başını salladı.

Sam, "Bence haklı," dedi. "Ben de oturup yarım saat ifade yazmak istemiyorum. Annemle başım belaya girer. Zaten bir saat önce uyuduğumu sanıyor."

"Yakında mı oturuyorsun?"

Başını salladı. "Evet, odamı kontrol etmeden önce gitsem iyi olur."

Sam, başka bir kelime bile etmeden koşarak gitti. Çok şaşkın görünüyordu. Muhtemelen hayatı boyunca hiç kavga etmemiş ve da ormanda kaçırılıp saldırıya uğramamıştı. *Yarın onunla konuşmaya çalışırım*, diye düşündüm. Eğer görmemesi gereken bir şey gördüyse, gözlerinin ona bir oyun oynadığına ikna cimem gerekiyordu onu.

Sarah, yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi. Parmaklarının ucuyla yaralarımı okşayıp elini nazikçe alnıma götürerek parmaklarını iki kaşımın üzerinde gezdirdi ve gözlerime derin derin baktı.

"Bu gece için teşekkür ederim. Geleceğini biliyordum."

Gülümsedi. Gözlerinin parladığını ayışığında görebiliyordum. Bana doğru yaklaşırken birazdan ne olacağını bildiğim için nefesim kesildi. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde içim eridi. Yumuşacık, pamuk gibi bir öpücüktü bu. İlk öpüşmem. Sonra kendini geri çekip gözleriyle beni içine aldı. Ne diyeceğimi bilemedim. Aklımdan milyonlarca şey geçiyor, bacaklarım tutmuyordu. Zar zor ayakta duruyordum.

"Seni gördüğüm an özel biri olduğunu anlamıştım," dedi.

"Ben de senin için aynı şeyi hissettim."

Uzanıp ellerini yavaşça yanağıma koyarak tekrar öptü. İlk birkaç saniye boyunca, dudaklarının dudaklarımın üzerinde olduğu ve artık bu güzel kızla çıkmaya başladığımı düşünüp bu düşüncede kayboldum.

Geri çekildiğinde birbirimizin gözlerinin içine bakarak gülümsedik.

On saniye sonra, "Şey, galiba gidip Emily nin hala orada olup olmadığına bakmamız gerek," dedi. "Yoksa ortada kalırım."

"Eminim oralarda bir yerlerdedir."

Çadıra doğru el ele yürüdük. Öpüşmemizi aklımdan çıkarmıyordum. O sırada patikada, traktörün çektiği beşinci vagon görüldü. Vagon tıkabasa dolu olmasına rağmen, sırada hala onların dönüşünü bekleyen insanlar vardı. Ormanda olanlardan sonra, Saralının sıcacık elini elimde hissetmek, yüzümde engel olamadığım bir gülümseme oluşturmuştu.

BOLÜM ON BEŞ

İKİ HAFTA SONRA İLK KAR YAĞDI. KAMYONETİMİZİN üzerini pudra gibi hafifçe kaplamıştı. Cadılar Bayramından kısa bir süre sonra Lumen vücudumun tümüne yayıldığı için, Henri gerçek eğitimime başlamıştı. Bıkmadan, usanmadan, yağmur, çamur, kar, fırtına demeden her gün çalışıyorduk. Öyle söylemese de hazır olmam için sabırsızlanıyordu. Düşünceli bakışlarından, kaşlarını çatıp dudaklarını ısırışından, derin iç çekişlerinden ve yürüdükçe parkeleri cıtlattığını odamdan duyduğum ayak sesleri sayesinde uyumadığını anladığım gecelerden bunu görebiliyordum. Eğitim sırasında Henri'nin sesi, hayalkırıklığı doluydu.

Arka bahçede birbirimize doğru dönüp ayakta durduk.

"Bugün gerçekten hiç havamda değilim," dedim.

"Olmadığını biliyorum ama yine de çalışmamız lazım."

İçimi çekip saatime baktım. Saat dörttü.

"Sarah altıda burada olacak," dedim.

"Biliyorum," dedi Henri. "O yüzden elimizi çabuk tutmalıyız."

İki elinde de tenis topları vardı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hiç olmayacağım kadar."

Henri ilk topu havaya attı. Top en yüksek noktaya ulaştığı an, içimde derin bir güç oluşturup zihin gücümle onu havada tutmaya çalıştım-Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama *yapabilmem gerektiğini* biliyordum. Henri, zaman ve çok çalışmayla bunun olacağını söylüyordu. Her Garde, objeleri zihin gücüyle oynatabilirdi. Buna Telekinesis deniyordu. Ve Henri bu gücümü, ellerimde olduğu gibi kendi kendime keşfetmemi beklemeden, içimde saklandığı mağaradan çıkarmak için beni çılgınca çalıştırıyordu. Artık hangi mağarada saklanıyorsa...

Daha önce yere düşen binlerce top gibi, bu da hiç etkilenmeden yere düştü, iki kere sekip karla kaplı yerde hareketsiz kaldı.

Derin bir nefes verdim. "Bugün kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bir daha deneyeceğiz," dedi Henri.

İkinci topu fırlattı. Onu durdurmaya çalıştım. İçimde ne varsa, onu durdurması ya da birazcık da olsa sağa, sola oynatabilmesi İçin onu uyandırmaya çalıştım ama fayda etmedi. O da yere düştü. O sırada bizi izleyen Bernie Koşar koşarak topu alıp uzaklaştı.

"Zamanı gelince ortaya çıkacaktır," dedim.

Henri başını salladı. Çene kasları gevşemişti. Üzerindeki gerginlik ve sabırsızlık bulaşıcıydı sanki. Beni de etkiliyordu. Bernie Koşar ın topla birlikte gittiğini görünce oflayıp iç çekti.

"Ne?" diye sordum.

Tekrar başını salladı. "Hadi, denemeye devam."

Birkaç adım atıp yerdeki diğer topu eline aldı ve tekrar havaya fırlattı. Durdurmaya çalıştım ama tabii ki, o da yere düştü.

"Belki yarın olur," dedim.

Henri başını sallayarak yere baktı. "Belki yarın."

Egzersizden sonra her yerim ter, kar ve çamurla kaplanmıştı. Bugün, Henri beni her zamankinden daha fazla zorlamış, paniği yüzünden içinde büyüttüğü agresifliğiyle fazla üzerime gelmişti. Eğitim sırasında, telekinesis egzersizlerinin dışında, savaş teknikleri, yakın dövüş, güreş ve karışık savaş sanatları inceliklerini, denge için gerekli unsurları, baskı altında sakin davranmayı, zihnimi kontrol etmeyi, karşımdakinin gözündeki korkuyu anlamayı ve bunu açığa çıkarmayı öğreniyordum. Beni asıl etkileyen Henri'nin verdiği eğitimin niteliği değil, gözlerindeki korkuyla, hayalkırıklığıyla, umutsuzlukla karışık, endişeli bakıştı. Endişesi ilerlememden mi, yoksa daha önemli bir şeyden mi kaynaklanıyordu, bilemiyordum ama bu eğitim seansları hem duygusal, hem fiziksel olarak çok yıpratıcı olmaya başlamıştı.

Sarah tam zamanında geldi. On verandaya doğru ilerlerken dışarı çıkıp onu öptüm ve içeri girince paltosunu alıp astım. Bir hafta sonra ev ekonomisi dersinden sınavımız vardı. Sarah, sınavdan önce yemeği bir kere de evde pişirmemizin iyi olacağını düşünmüştü. Yemeği hazırlamaya başladığımız sırada, Henri, ceketini ve Bernie Koşar ı da alıp yürüyüşe çıktı. Mahremiyet için ona minnettardım. Fırında tavuk göğsü, patates ve buharda pişmiş sebze hazırladık. Yemek, tahminimden çok daha güzel olmuştu. Her şey hazır olunca üçümüz oturup birlikte yemek yedik. Henri, yemek boyu oldukça sessizdi. Sarah'yla ben, bu tuhafsessizliği okulla ve gelecek hafta cumartesi günü sinemaya gideceğimizle ilgili küçük sohbetlerle bozuyor, Henri de yemeğin ne kadar güzel olduğunu söylemek dışında başını tabağından nadiren kaldırıyordu.

Yemek bittiğinde, Sarah'yla bulaşıkları yıkayıp koltuğa oturduk. Sarah gelirken film getirmişti. Küçük televizyonumuzda filmi izleyecektik ama Henri film sırasında çoğu zaman pencereden dışarı bakarak dalıp gidiyordu. Bir ara ayağa kalkıp iç çekti ve dışarı çıktı. Sarah'yla birlikte gidişini izledik. El ele tutuşuyorduk, başı omzumdaydı. Bernie Koşar da onun yanında yatmış, başını kucağına koymuştu. İki de battaniyeye sarılıydı. Dışarısoğuk ve rüzgarlı ama içerisi sıcak ve samimiydi.

"Baban iyi mi?" diye sordu Sarah.

"Bilmiyorum. Garip davranıyor."

"Yemek boyunca da oldukça sessizdi."

"Evet, gidip bir bakayım. Hemen dönerim," deyip dışarı, Henri'nin yanına çıktım. Verandada durmuş karanlığı seyrediyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Yıldızlara doğru bakıp düşüncelere daldı.

"İçimde garip bir his var. Yanlış bir şeyler oluyor," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

"Tamam ama yine de söyle."

"Burada daha ne kadar kalmamız gerek, bilmiyorum. Burası bana güvenli gelmiyor."

Kalbimden vurulmuştum. Sessizliğimi korudum.

"Öfkeliler. Üstelik yaklaştıklarını hissediyorum. Bunu hissedebiliyorum. Burada güvende olduğumuzu sanmıyorum."

"Buradan ayrılmak istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum."

"Ama saklanıyoruz ya."

Henri bir kaşını havaya kaldırarak bana baktı. "Darılma ama John, kendini gizlediğin pek de söylenemez."

"Nerede duracağımı biliyorum ama."

"Sanırım bekleyip göreceğiz."

Verandanın ucuna ilerleyip ellerini parmaklıklara dayadı. Yanında duruyordum. Yeni kar taneleri düşmeye, kapkara geceye başkaldırırmışçasına etrafı beyaza boyamaya başlamıştı.

"Hepsi bu değil," dedi Henri.

"Ben de hepsinin bu olduğunu düşünmemiştim zaten."

İç çekti. "Şu ana kadar telekinesisinin gelişmiş olması gerekirdi. Genellikle ilk Yeteneğinizle birlikte görülür. Çok nadir de olsa bazen biraz daha geç ama en geç ilk Yeteneğin oluşumundan bir hafta sonra gelir. Daha sonra değil."

Ona baktım. Gözleri endişe dolu, alnı, düşüncelerinden dolayı buruş buruştu.

"Yetenekler Lorienden gelir. Bu hep böyle olmuştur."

"Yani, bana ne demeye çalışıyorsun?"

"Oradan buraya daha ne kadar fazlasını beklememiz gerek bilemiyorum," deyip duraksadı. "Artık gezegende olmadığımızıza göre, Yeteneklerinin geri kalanı hiç oluşmayabilir bile. Ve eğer öyle olursa, Mogadorlularla savaşıma, onları yenme ve evimize geri dönme şansımız hiç yok demektir."

Endişelenmem mi, yoksa rahatlamm mı gerektiğine karar veremedim. Karın yağışını izledim. Belki de böylece sürekli taşınmalarımıza bir son verir, bir yerlere yerleşebilirdik. Henri yıldızları gösterdi.

"İşte orada," dedi. "Lorien işte tam orada."

Lorien in nerede olduğunu bilmem için birinin bana bunu söylemesi gerekmiyordu. Gözlerim, bir şekilde Lorien in, milyonlarca kilometre ötede durduğu yeri anında bulabiliyordu. Parmakucumla bir kar tanesi yakalamaya çalıştım ve gözlerimi kapayıp soğuk havayı içime çektim. Tekrar açtığımda, arkamı

dönüp Sarah'nın camdan bize baktığını gördüm. Bacaklarını altına almış oturuyor, Bernie Koşarın başı hala kucağında duruyordu.

"Hiç temelli buraya yerleşip, *boşver Lorieni* deyip burada, Dünyada bir hayat kurmayı düşünmedin mi?" diye sordum Henri'ye.

"Buraya gelmek üzere yola çıktığımızda çok küçüktün. Orayı iyi hatırladığını sanmıyorum. Hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Zaman zaman aklıma kareler, gözümün önüne görüntüler geliyor ama onları gerçekten hatırlıyorum yoksa eğitim uykuları sırasında gördüğüm görüntülerden mi biliyorum, emin olamıyorum."

"Eğer hatırlayabilseydin, böyle hissedeceğini sanmıyorum."

"Ama hatırlamıyorum. İşin özü de bu değil mi?"

"Belki de," dedi. "Ne var ki geri dönmeyi isteyip istememen, Mogadorluların seni aramayı bırakacağı anlamına gelmez. Eğer dikkatsiz davranıp yerleşirsek seni bulacaklarından emin olabilirsin. Bunu değiştirmenin imkanı yok. Yok işte."

Haklı olduğunu biliyordum. Bir şekilde, Henri gibi ben de, ölü gecenin ortasında, hava soğuk bile değilken kolumdaki tüylerin diken diken olduğunu, ensemden bir nefesin olduğunu hissediyordum.

"Bu kadar uzun süre bana bağlı yaşamaktan hiç pişman olmadın mı?"

"Pişman olmak mı? Neden pişman olacağımı düşünüyorsun?"

"Çünkü döndüğümüzde bizi bekleyen hiçbir şey yok. Ailen öldü. Benimki de. Lorien'de sadece tekrar kurulmaya çalışılan bir hayat var. Eğer ben olmasaydım, burada bir kimlik edinip hayatının geri kalanını bir yerlere ait olarak geçirebilir, arkadaşlar edinebilir, hatta belki yeniden aşık bile olabilirdin."

Henri güldü. "Ben zaten aşığım ve öleceğim güne kadar da aşık olmaya devam edeceğim. Senden bunu anlamayı beklemiyorum. Lorien, Dünyadan çok farklıdır."

Bıkkınlıkla iç çektim. "Ama yine de bir yerlere ait olabiliirdin."

"Ben zaten bir yerlere aidim. Şu anda, seninle birlikte, Paradise a aidim."

Başımı salladım. "Ne demek istediğimi biliyorsun Henri."

"Ne kaçırdığımı düşünüyorsun?"

"Hayatı."

"Benim hayatım sensin ufaklık. Sen ve anılarım, geçmişime tutunmamı sağlıyorsunuz. Senden başka hiçbir şeyim yok. Gerçek bu."

Tam o sırada, arkamızdaki kapı açıldı. Bernie Koşar, kapıyla veranda arasında, yarı içeride, yarı dışarıda duran Saralı'nın arksaından koşup dışarı çıktı.

"Siz ikiniz! Gerçekten bu filmi yalnız seyretmeme izin mi vereceksiniz?" diye sordu.

Henri ona gülümsedi ve "Hayatta olmaz," dedi.

l'ilmi izledikten sonra, Henri'yle birlikte, Saralıyı evine bıraktık. Eve vardığımızda, Sarah'yla arabadan inip kapıya kadar yürüdük ve eşikte durup gülümseyerek birbirimize baktık, iki elini de nazikçe ellerime alarak ona yumuşacık bir iyi geceler öpücüğü verdim.

"Yarın görüşürüz," dedi elimi sıkarak.

"Tatlı rüyalar."

Kamyonete geri döndüm. Henri, Saranların evinin olduğu yoldan çıkıp evin yolunu tuttu. Henri'nin, okulun ilk günü beni almaya geldiğinde söylediklerini hatırladıkça içimi bir korku kaplıyordu. "İşler bir an bile tersine giderse, anında buradan taşınabileceğimizi sakın aklından çıkarma," demişti. Haklı olduğunu biliyordum ama hayatımda hiçbir zaman böyle duygular hissetmemiştim. Sanki birlikte olduğumuzda bulutlarda geziniyor, ayrı kaldığımız her an, şimdiki gibi acı çekiyordum. Üstelik kaç saattir birlikteydik. Sarah, kaçmamıza sadece hayatta kalmaktan daha fazla anlam katmıştı. Onun varlığı kazanmam için bir sebepti. Ve onunla birlikte olarak onu büyük bir tehlikeye soktuğumu biliyordum. Bu beni çok korkutuyordu.

Geri döndüğümüzde, Henri yatakodasına gidip sandığı çıkardı ve mutfak masasının üzerine koydu.

Başını salladı. "Burada, sana yıllardır göstermek istediğim bir şey var."

Sandıkta başka neler olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Kapağı öyle bir açmıştı ki, aradan bakıp hiçbir şey göremezdim. Sandığın içinden kadife bir kese çıkarıp kapağı kapadı ve kilitledi.

"Bunlar, Miras'ının bir parçası değil. Sandığı en son açtığımızda, içimdeki kötü his yüzünden bunları sandığa ben koydum. Mogadorlular bizi yakalasa bile bu sandığı açamaz," dedi, sandığı göstererek.

"Peki kesenin içinde ne var?"

"Güneş sistemi."

"Eğer bunlar Miras'ımın bir parçası değilse, neden daha önce bana göstermedin?"

"Çünkü onları aktif hale getirebilmen için ilk Yeteneğinin oluşması gerekiyordu."

Mutfak masasının üzerindikileri kaldırıp kucağında keseyle karşıma geçip oturdu. Heyecanımı hissettikçe gülümsüyordu. Eğilerek keseden yedi tane, çeşitli boylarda küre çıkardı, göz hizasına getirip elinde döndürmeye ve üzerlerine üflemeye başladı. Kürelerin içi hafifçe ışıldadı. Sonra Henri onları havaya fırlattı ve küreler bir anda canlanıp masanın üzerinde, havada asılı kaldı. Cam küreler, güneş sistemimizin bir kopyasıydı. Aralarında portakal büyüklüğündeki en büyük olan Lorien güneşiydi ve lavdan oluşan gövdesiyle ortada durup bir ampulün saçacağı kadar ışık saçıyordu. Diğer toplar onun çevresinde yörüngelelerinde dönüyor, güneşe en yakın olanlar daha da hızlıyken, en

uzakta duranlar vakit geçiriyormuş gibi takılıyordu. Her biri aynı zamanda kendi etraflarında da dönüyor, günler inanılmaz hızla doğuyor ve batıyordu. Güneşe dördüncü sırada yakın olan gezegen Loriendi. Dönüşünü ve kabuğunun oluşumunu izledik. Tenis topu büyüklüğündeydi. Küreler gerçek ölçülere göre oluşturulmamıştı çünkü Lorien, gerçekte güneşimizden çok daha küçüktü.

"Peki neler oluyor?" diye sordum.

"Top, Lorien'in şimdiki halini almaya başlıyor."

"Bu nasıl olur?"

"Burası özel bir yer, John. Bu kürenin içinde çok eski bir büyü var. Mirasının geldiği yer de orası. Miras'ın vasıtasıyla sana kalan objelere hayat ve gerçeklik veren bu güç."

"Ama biraz önce bunun Miras'ımın bir parçası olmadığını söylemiştin."

"Miras'ının bir parçası değiller ama Miras'ınla aynı yerden geliyorlar."

Girintiler çıkıntılar oluşuyor, dağlar yükseliyor, bir zamanlar nehirlerin aktığını bildiğim yerlerde yarıklar açılıyordu. Sonra her şey durdu. Herhangi bir renk, bir hareket ya da yüzeyde uçuşan bir rüzgar görmek için daha dikkatli baktım ama hiçbir şey yoktu. Tüm yüzey gri ve siyah parçalardan oluşuyordu. Ne görmeyi umduğumu bilmiyordum. Belki bir çeşit hareket ya da doğurganlık kırıntısıydı beklediğim. Hayallerim suya düştü. Sonra yüzey kararıp transparanlaşmaya başladı. Böylece kürenin

içini görebiliyorduk. Kürenin tam merkezinde hafif bir pırıltı oluşmaya başladı ve söndü. Sonra bir kere daha yandı ve yine söndü. Uyuyan bir hayvanın kalp atışı hızında yanıp sönen bir ışıktı.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Gezegen hala yaşıyor ve nefes alıyor. Kendi içine kapandı ve zamanının gelmesini, sizin onu yattığı kış uykusundan uyan-dırmanızı bekliyor. Ama ne olursa olsun, bir gün uyanacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Orada minicik bir ışık var," dedi. "İşte o umut, John."

Işığa baktım. Parladığını görmek bana tuhaf bir keyif ver-mişti. Medeniyetimizi ve gezegenimizi yok etmeye çalışmışlardı ama o hala nefes alıyordu. *Evet*, diye düşündüm. *HenrVnin her zaman söylediği gibi, umut hiç yok olmuyor.*

"Hepsi bu değil."

Henri ayağa kalkıp parmaklarını şıklatarak gezegenleri dur-durdu. Yüzünü Lorien e yaklaştırıp ellerini çenesinin altına yerleştirerek üzerine üfledi. Gezegenin etrafını mavi ve yeşil hareler sarmış, Henri'nin nefesi buharlaştığı an, renkler tekrar solmaya başlamıştı.

"Ne yaptın?"

"Ellerindeki ışığı ona tut," dedi.

Ellerimin ısıldamasını sağlayıp topa doğru tuttum ve gezegen tekrar mavileşti. Ama bu kez, ellerim üzerinde ısıldadığı süre boyunca mavi kaldı.

"İşte Lorien, istilanın olduğu gün böyle görünüyordu. Ne kadar güzel göründüğüne bakmak ister misin? Bazen ben bile ne kadar güzel olduğunu unutuyorum."

Gerçekten çok güzeldi. Her şey mavi ve yeşil, görkemli ve taze görünüyordu. Bitkiler, nasıl oluyorsa hissedebildiğim ani bir rüzgarın altında sallanıyor, suyun üzerinde hafif dalgalar meydana geliyordu. Gezegen gerçekten canlı ve ışıltılı. Ama ellerimdeki ışığı üzerinden çekince tekrar sönüyor, gri tonlarına geri dönüyordu.

Henri, gezegenin üzerinde bir noktayı işaret etti.

"İşte burada," dedi "İşte, istilanın olduğu gün, tam buradan hareket ettik." Sonra parmağını azıcık kaydırarak başka bir noktayı gösterdi. "Ve burası da eskiden Lorien Keşif Müzesi'nin olduğu yer."

Başımı sallayıp gösterdiği noktaya baktım.

"Müzenin tüm bunlarla ne ilgisi var?" diye esorup sandalyeye oturdum. Bütün bunları izlerken üzülmemde elde değildi.

Henri bana baktı. "Gördüklerin hakkında çok düşündüm."

"Hı, hı," dedim, ağzındaki baklayı çıkarmasını isteyerek.

"Orası, uzay yolculuğuyla ilgili keşiflerin sergilendiği çok büyük bir müzeydi ve binanın bir bölümü, binlerce yıl önce kullanılan ilk roketlere ayrılmıştı. Sadece Lorien'de kullanılan bir tür yakıtla çalışan roketler," dedi ve gözlerini mutfak masamızın üzerinde havada duran cam küreye çevirdi. "Yani, eğer gördüklerin gerçekten olduysa, gerçekten o gün, savaş sırasında,

Lorien'den ikinci bir gemi daha havalandıysa, bu ancak müzede saklanan gemilerden biri olabilir. Bunun başka bir açıklaması yok. Hala onlardan birinin çalışabileceğini anlamakta güçlük çekiyor ve çalıştıysa bile çok uzaklaşmadığını düşünüyorum ama..."

"Peki, madem çok uzaklaşamayacağını düşünüyorsun, neden hala bunu düşünüyorsun?"

Henri başını salladı. "Çok emin olamıyorum işte. Belki de daha önce yanıldığım için bu kadar kararsızım. Ya da belki yanıldığımı umuyorum. Hadi, diyelim ki, gemi bir yerlere varabildi. Böyle düşündüğüm zaman aklıma Dünya'dan başka bir yer gelmiyor çünkü Dünya, Mogador'dan sonra Lorien'e en yakın gezegen. Üstelik üzerinde hayat olduğu için buraya gelmek, Mogadorluları şaşırtmak için oldukça akıllıcaydı. O geminin içinde en az bir Lorik olmalı çünkü eminim sen de biliyorsundur, eski gemiler, kendi kendilerine hareket edemezdi."

Uykusuz bir gece daha. Aynanın karşısına üstüm çıplak geçip ellerimdeki ışığı yakarak dik dik bakıyordum. Henri bugün, "Yeteneklerinin ne kadarının oluşmasını beklemeliyiz, bilemiyorum," demişti. Lorien in kalbindeki ışık hala yanıyor, oradan buraya getirdiğimiz objeler hala çalışıyor ama neden o büyü içimde de sürmüyordu? Peki diğerleri ne alemdeydi acaba? Tüm yetenekleri oluşmuş muydu?

Aynanın önünde gerinip havaya yumruklar attım. Aynanın kırılmasını ya da kapının yumruklandığını duymak istiyordum. Ama hiçbir şey olmuyordu. Sadece aynanın karşısında salak gibi üstü çıplak dikiliyor, Bernie Koşar beni izlerken, kendi kendime aptal aptal havayı dövüyordum. Neredeyse geceyarısı olmuştu ama azıcık bile yorgun değildim. Bernie Koşar, yataktan atlayıp yanıma gelip oturdu ve gölgemi izlemeye başladı. Ona gülümsemişimde kuyruğunu sallıyordu.

"Peki ya senin?" diye sordum Bernie Koşar a. "Senin süper güçlerin var mı? Sen de bir süper köpek misin? Pelerinini tekrar üzerine geçirsem uçabilir misin?"

Gözlerini kaldırıp bana bakarken kuyruğunu sallamaya, yerleri eşelemeye devam ediyordu. Onu başımın üzerine kaldırıp döndürerek uçurdum.

"Bak Bernie Koşar! Uçuyorsun işte. Sen gerçekten bir süper köpeksin!"

Ellerimin gücü rahatsız ettiği için onu yere indirdim. Anında yatağa atlayıp kuyruğunu şilteye vura vura sallamaya başladı.

"Peki dostum. İçimizden birinin süper güçleri olmalı ama görünen o ki, o ben değilim. Tabii, Karanlık Çağ' a geri dönerssek ve dünyayı ellerimdeki ışıkla aydınlatırsam, o başka tabii. Onun dışında, bunun bir işe yarayacağını hiç sanmıyorum."

Bernie Koşar sırtüstü yatıp gözlerimin içine bakarak göbeğini okşamamı istedi.

BÖLÜM ON ALTI

Sam benden kaçıyordu. Okulda, benî gördüğün ortadan kayboluyor ve benimle birlikte olduğu sırada çevremizde insanların olmasına özen gösteriyordu. Henri, tüm internet araştırmalarına rağmen Sanı'nın elindeki dergiyle ilgili bir şey bulamadığı için derginin bir fotokopisini almam için bana baskı yapıyor, ben de Sam benden uzaklaştığı için Sam'e bir şey soramıyordum. O yüzden, bir gün davet edilmememe rağmen Sam'lere gitmeye karar verdim. Günlük eğitimimizi yaptıktan sonra, Henri beni Sam'lere bıraktı. Sam, Paradise'ın biraz dışında, dağın eteklerinde, mütevazı bir evde yaşıyordu. Kapıyı çalınca kimse açmadığı için açık olup olmadığını kontrol ettim. Kilitli değildi. Ben de açıp içeri girdim.

Kahverengi, sert tüylü halılar yerleri, Sam'in çocukluk fotoğrafları da ahşap lambri duvarları kaplıyordu. Fotoğraflarda,

annesi, Sam ve babası olduğunu tahmin ettiğim, Sam'le aynı kalınlıkta gözlükler takan bir adam vardı. Gözlükleri neredeyse bire bir aynıydı. Sonra fotoğrafa biraz daha yakından baktım. Sanki aynı gözlüğü takıyorlardı.

Koridordan içim ürpererek geçip Sam'in odası olduğunu anladığım kapıya geldim. Kapıda **"İÇERİ GİRME RİSKİ SİZE AİTTİR!"** yazıyordu. Aralık kapıdan içeri girdim. Odası tertemiz, her şey yerli yerindeydi. İki kişilik yatağı itinayla yapılmış, üzerine Satürn deseni olan bir yatak örtüsü, takım yastıklarıyla birlikte serilmişti. Duvarlar posterlerle kaplıydı. İki NASA poster, bir *Uzaylı* ve bir *Yıldız Savaşları* film afişi, bir de etrafı koyu keçeyle kaplı, yeşil uzaylı resmi asılıydı. Odanın ortasında, dokuz gezegen ve bir güneşten oluşan, misinayla asılı, bir güneş sistemi maketi duruyordu. Bu bana Henri'nin hafta başında gösterdiği topları hatırlatmıştı. Aynı şeyi Sam görse aklını kaybederdi herhalde. Sonra, Sam'in meşe ağacından yapılmış masasında eğilmiş, kulaklıklarını takmış oturduğunu gördüm. Kapıyı itip tamamen içeri girince başını, olduğum yöne çevirdi. Gözünde gözlük yoktu. Gözlükleri olmadığı zaman, gözleri karikatürlerdeki boncuk gözler gibi görünüyordu.

Sanki her gün evlerine gidiyormuşum gibi sıradan bir şekilde, "Ne haber?" diye sordum. Şoke olmuş ve korkmuş görünüyordu. Yanındaki çekmecelerden birine uzandı. Masasının üzerine baktım. *They Walk Among Us* in bir kopyasını okuyordu.

Tekrar Sam'e baktığımda burnumun ucuna bir silah doğrulttuğunu gördüm.

"Hey!" dedim, içgüdüsel olarak kollarımı teslim oluyormuş gibi kaldırarak. "Neler oluyor?"

Ayağa kalktı. Elleri titriyordu. Silahı göğsüme doğru tuttu. Aklını kaçırdığını düşündüm.

"Nesin sen? Söyle bana, nesin sen?" dedi.

"Ne diyorsun Sam?"

"Ormanda neler yaptığını gördüm. Sen insan değilsin." işte bundan korkuyordum. Düşündüğümünden fazlasını görmüştü.

"Bu delilik Sam! Ben orada bir kavgaya girdim. Senelerdir dövüş sanatlarıyla ilgileniyorum."

"Ellerini far gibi yaktın. İnsanları top gibi oraya buraya attın. Bu normal değil."

"Saçmalama," dedim, ellerimi ona uzatarak. "Al kendin bak. Işık görüyor musun? Sana onları Kevindan aldığımı söylemedim mi?"

"Kevin a sordum. O gün eldiven takmıyormuş."

"Tüm olanlardan sonra, Kevin'ın sana gerçeği söyleyeceğini mi sanıyorsun? İndir silahı."

"Söyle bana! Nesin sen?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, ben uzaylıyım, tamam mı? Milyonlarca mil ötedeki bir gezegenden geliyorum. Süper güçlerim var. Duymak istediğin bunlar mı?"

Bana bakarken elleri titriyordu.

"Bütün bunların kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkında mısın? Hadi, deliliği bırak da silahı indir."

"Söylediklerin doğru mu?"

"Aptal olduğun mu? Evet, doğru. Kafayı bu işlerle fena bozmuşsun. Hayatının her yerinde uzaylı görüyor, gördüğün her şeyle ilgili kafanda bir komplo teorisi üretiyorsun. Buna, tek arkadaşın da dahil. Bırak artık şu silahı elinden."

Bana bakıyor, dediklerimi düşünüyordu. Ellerimi serbest bıraktım. Sonra içini çekip silahını indirdi ve "Özür dilerim," dedi.

Gergin bir şekilde derin bir nefes alıp "Dilemelisin tabii. Tanrı aşkına, aklından neler geçiyor böyle?" dedim.

"Zaten dolu değildi."

"Bunu bana daha önce söyleyen iyi olurdu," dedim. "Neden bunlara inanmayı bu kadar çok istiyorsun?"

Başını sallayıp silahı çekmeceye geri koydu. Sakinleşip bir şey olmamış gibi davranmak için bir dakika bekledim.

"Ne okuyorsun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Yine uzaylılarla ilgili bir şey işte. Belki bu işlere biraz ara vermeliyim."

"Ya da okurken bunların gerçek değil, kurmaca olduğunu unutmamalısın," dedim. "Gerçi, okudukların da epey inandırıcı herhalde, bakabilir miyim?"

They Walk Among Us in en son sayısının fotokopisini uzatınca çekinerek yatağının ucuna oturdum. En azından bana silah doğrultmayacak kadar sakinleşmişti. Elimdeki kopya yine

kötü bir fotokopiydi. Satırlar kağıtta yamuk yılık duruyordu. Çok kalın değildi. Üzerinde karınca duası gibi yazıların olduğu sekiz ya da en fazla on iki sayfa bir şeydi. Üzerinde ARALIK yazıyordu. En son sayı olmalıydı.

"Bu çok tuhaf Sam Goode," dedim.

Gülümsedi. "Tuhaf insanlar, tuhaf şeylerden hoşlanır."

"Bunu nereden alıyorsun?" diye sordum.

"Üyeyim.

"Biliyorum ama nasıl üye oldun?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Birdenbire gelmeye başladı."

"Başka bir dergiye de üye misin? Belki de iletişim adresini oradan bulup sana bunu da göndermeye başladılar "

"Bir keresinde bir fuara katılmıştım. Galiba orada bir yarışmaya filan katıldım, hatırlamıyorum. Adresimi oradan aldıklarını düşünüyorum."

Kapağa göz gezdirdim. Hiçbir yerinde bir web sayfasından söz edilmiyordu. Henri'nin internette deliler gibi yaptığı araştırmadan sonra, olmasını da beklemiyordum zaten. O ayın yazısıyla ilgili manşeti okudum.

KOMŞUNUZ BİR UZAYLI MI? SİZİ YANILTMAYACAK YÖNTEMLER

Makalenin ortasında bir elinde çöp torbası, diğerinde de çöp tenekesinin kapağını tutan bir adamın resmi vardı. Yolun

ortasında durmuş, çöp atıyor gibi duruyordu. Tüm yayın renksiz olmasına rağmen adamın gözlerinin içinde ilginç bir ışıltı vardı. Sanki biri şüphelendiği komşusunun fotoğrafını çekip gözlerini pastel boyayla boyamıştı. Fotoğraf beni güldürdü.

"Ne?" diye sordu Sam.

"Bu berbat bir resim. *Godzilld&arı* filan alınmış gibi."

Sam, fotoğrafa bakıp tekrar omuzlarını silkerek "Ne bileyim," dedi. "Gerçek de olabilir. Senin de dediğin gibi, her şeyde ve her şeyin içinde uzaylı görüyorum."

"Ama ben uzaylıların buna benzediğini sanıyordum," dedim, duvardaki yeşil suratlı uzaylı resmini göstererek.

"Hepsinin öyle göründüğünü sanmıyorum," dedi başını resme doğru sallayarak. "Sen de öyle demedin mi? Sen de uzaylısın ama onun gibi görünmüyorsun."

İkimiz de güldük. Bu işin içinden nasıl çıkacağımı ve Sam'in ona, aslında gerçeği söylediğimi asla öğrenmemesi gerektiğini düşünüyordum. Bir yanım, ona her şeyi, Lorien İ, Henri'yi, kendimi anlatmak istiyor, bir yanımsa ne tepki vereceğini kestiremiyordu. Bana inanır mıydı acaba?

Dergiyi açıp her dergide olması gereken yerde yayınevinin yazılı olduğu sayfaya geldim. Öyle bir sayfa yoktu. Künye olması gereken yerde, yine uzaylılarla ilgili başka hikayeler ve teoriler vardı.

"Bilgilendirme sayfasında yayınevi bilgisi yok."

"Ne demek o?"

"Hani, dergilerin, gazetelerin editörleri, yazarları, derginin nerede basıldığını listelediği sayfaları vardır ya. İletişime geçmek istersen oradaki bilgilere bakar arar ya da mail atarsın. Her yayınevinin bilgilendirme sayfası olur. Bunun yok."

"Yazarlarının gizliliğini sağlamak zorundalar," dedi Sam.

"Kimden saklıyorlar ki?"

"Uzaylılardan," dedi, ağzından çıkanın ne kadar komik duyulduğunu kendi de farkederek.

"Sende bir önceki sayı var mı?"

Dolaptan bir önceki sayıyı çıkarıp bana uzattı. Mogadorlularla ilgili makalenin bir önceki sayıda değil de bunda olmasını umarak dergiyi hızlı hızlı çevirdim ve dördüncü sayfada makaleyi buldum.

MOGADOR IRKI, DÜNYAYI ELE GEÇİRMEMEYE ÇALIŞIYOR

9. Galaksi'deki Mogador Gezegeninden gelen uzaylılar on yıldan fazla zamandır Dünya'da. Evrende üstünlük sağlamak isteyen, ahlaksız bir tür. Diinya'dan çok da farklı olmayan başka bir gezegeni ortadan kaldırdıklarına, şimdi de Dünya yı hedef aldıklarına, bu yüzden Dünyalılar ın zayıf yanlarını incelemek ve gezegenimize yerleşmek için araştırmalar yaptıklarına ilişkin söylentiler var.

Makaleyi üç kez okudum. Sam'in anlattıklarından fazlasıyla karşılaşacağımı düşünmüştüm ama çok da farklı bir şey yoktu. Üstelik 9. Galaksi diye bir şey yoktu. Bunu nereden uydurdıklarını merak ettim. En son sayıya bir kez daha göz gezdirdim. Mogadorlularla ilgili hiçbir şey yoktu. İlk önce, daha fazla yazacak bir şey bilmediklerini düşündüm ama daha sonra bunun böyle olmadığına inandım. Belki de Mogadorlular, sayıyı okuyup problem her ne idiyse, onu çözmüşlerdi.

"Bunu ödünç almamın bir sakıncası var mı?" diye sordum, geçen ayki sayıyı göstererek.

Başını salladı. "Ama dikkatli ol."

Üç saat sonra, yani saat sekizde, Sam'in annesi hala evde değildi. Sam'e nerede olduğunu sorduğumda, bilmediğini göstermek için omuzlarını silkti. Annesinin yokluğu yeni bir durum değildi. Video oyunları oynayıp televizyon seyrettik ve akşam yemeği olarak mikrodalga fırında ısıttığımız yemekleri yedik. Evde olduğumuz tüm süre boyunca, bir kere bile gözlüğünü takmamıştı. Onu daha önce hiç gözlüksüz görmediğim için bu bana tuhaf gelmişti. Beden eğitimi dersinde bir buçuk kilometre koştuğumuzda bile gözünden gözlüğünü çıkarmamıştı. Şifonyerinin üzerinde duran gözlüğü alıp gözüme taktım ve gördüğüm bulanıklık anında başımı ağrıttı.

Sam'e baktım. Yerde bağdaş kurmuş, kucağında uzaylılarla ilgili bir kitapla, sırtını yatağa dayamış, oturuyordu.

"Aman Tanrım, gözlerin bu kadar bozuk mu senin?"

Başını kaldırıp bana baktı. "O babamın gözlüğüydü."

Gözlüğü çıkardım.

"Aslında gözlük takman bile gerekmiyor, değil mi Sam?"

Omuzlarını silkti. "Aslında hayır, gerekmiyor."

"O zaman neden takıyorsun?"

Gözlüğü tekrar taktım. "Yok artık! Bunları takarken nasıl düz yürüyebildiğine şaşıtım doğrusu."

"Gözlerim alıştı."

"Bunları takmaya devam edersen gözlerin bozulur, biliyorsun değil mi?"

"Böylece babamın gözlüğünü görebilirim."

Gözlüğü çıkarıp aldığım yere bıraktım. Sam'in onları neden taktığını anlayamamıştım. Duygusal sebeplerden dolayı mı? Gerçekten buna degeceğini mi düşünüyordu acaba?

"Baban nerede Sam?"

Başını kaldırıp bana baktı.

"Bilmiyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben yedi yaşındayken yok oldu."

"Nereye gittiğini bilmiyor musun?"

İçini çekip başını eğerek okuyormuş gibi yaptı. Bu konuda konuşmak istemediği belliydi.

"Bütün bunlara inanıyor musun?" diye sordu, sessiz bir iki dakikadan sonra.

"Uzaylılara mı?"

"Evet"

"Evet, uzaylılara inanıyorum."

"Sence gerçekten insanları kaçırıyorlar mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım bunu gözardı edemeyiz. Sen buna inanıyor musun?"

Başını salladı. "Çoğu zaman inanıyorum ama bazen de böyle düşünmek aptallık gibi geliyor."

"Anlayamadım."

Başını kaldırıp tekrar bana baktı. "Babamın uzaylılar tarafından kaçırıldığını düşünüyorum," dedi.

Ağzından sözler çıkarken gerilmiş, yüzünü çaresiz bir bakış kaplamıştı. O an, bu hikayeyi, daha önce ona inanmayan birileriyle paylaştığını anladım. Sanırım tepkileri çok nazik olmamıştı.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü birdenbire yok oldu. Süt ve ekmek almak için markete gitti ve hiç geri dönmedi. Kamyoneti bakkalın önünde park halindeydi ama onu gören olmamıştı. Gözlüklerini kamyonetinin yanında bırakarak birden ortadan yokoluvermiş." Bir an durdu. "Senin de beni kaçırmaya geldiğinden korktum."

Bu, inanılması güç bir teoriydi. Kasabanın ortasında bir babanın yokolmasını nasıl olur da kimse görmezdi? Belki babasının onları terketmek için bazı nedenleri vardı ve gidişini böyle planlamıştı, insanın kendisini yok etmesi çok zor bir şey

değildi. Henrfyle biz senelerdik bunu yapıyorduk. Ama o an, Sam'in uzaylılara olan ilgisinin sebebi çok mantıklı görünmeye başladı. Belki Sam de, dünyayı babasının gözlerinden görmek istiyor, belki bir yanı, babasının gözlüklerinin kaçırılma anını içine gizlediğine inanıyordu. Belki de gözlüğü takmaya devam ederse, gözlüklerin bir gün ona, zaten düşündüğü şeyin gerçek olduğunu göstereceğine inanıyordu. Ya da belki yeterince araştırırsa, babasının uzaylılar tarafından kaçırıldığının gerçek *olduğunu* ona *kanıtlayacak* bir makale bulmayı umuyor, böylece içindeki şüpheden kurtulacağını düşünüyordu.

O kanıtı hiçbir zaman bulamayacağını söylemek bana düşmezdi.

"Sana inanıyorum," dedim. "Uzaylıların, insanları kaçırmasının gayet mümkün olduğunu düşünüyorum."

BÖLÜM ON YEDİ

ERTESİ GÜN, HER ZAMANKİNDEN ERKEN UYANDIM. Yataktan kalkıp odamdan çıktığımda Henri'nin masada oturup açık laptopundan haberleri taradığını gördüm. Güneş hala doğmamış, ev karanlıktı. Etraftaki tek ışık, bilgisayardan geliyordu.

"Bir şey bulabildin mi?"

"Maalesef, pek bir şey yok."

Mutfak ışığını açtım. Bernie Koşar, ön kapıyı tırmalıyordu. Kapıyı açtığım anda dışarı fırlayıp her sabah yaptığı gibi, devriye gezercesine tur attı. Asker gibi başını dik tutuyor, etrafta şüpheli bir şey var mı diye kontrol ediyordu. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra ormana dalıp gözden kayboldu.

Mutfak masasının üzerinde *They Walk Among Us* in orijinali ve de Henri'nin saklamak için çektiği fotokopisi, aralarında da bir büyüteç duruyordu.

"Oriijinalinde garip bir şey var mı?"

"Hayır."

"Eee, şimdi ne olacak peki?"

"Şey... Şansım biraz yaver gitti. Dergideki diğer bazı makaleleri incelerken birkaç ipucu buldum ve o ipuçları beni bir adamın kişisel web sayfasına yönlendirdi. Ben de ona bir mail attım."

Henri'ye dik dik baktım.

"Merak etme," dedi. "Bizi mail'leri takip edip bulamazlar. En azından benim gönderdiğim gibi mail'ler, takip edilemez."

"Nasıl gönderiyorsun ki?"

"Mail'leri, dünyanın çeşitli şehirlerindeki server'larda gezdirip gönderiyorum. Böylece ilk çıkış noktası, yolda kayboluyor."

"Etkileyici."

Bernie Koşar kapıyı tırmalayınca onu içeri aldım. Mikrodalga fırının üzerindeki saat 5:59'u gösteriyordu. Okula gitmeme daha iki saat vardı.

"Gerçekten bütün bunları kurcalamamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Yani, ya bu bir tuzaksa? Ya sadece bizi saklandığımız delikten çıkarmak için önümüze attıkları bir yemse?"

Henri başını salladı. "Eğer makale bizimle ilgili en ufak bir imada bulunsaydı ben de duraksardım. Ama hiç öyle bir şey yoktu. Konu, onların Loriende olduğu gibi, Dünya yı ele geçirmeleriyle ilgiliydi. Ortada anlayamadığımız çok şey var. Geçen

gün çok kolay yenildiğimizi söylerken çok haklıydın. Bu hiç mantıklı değil. Yaşlı Bilgelerin bir an ortadan yok oluvermesi de çok şüpheli bir durum. Hatta senin ve o diğer çocukların buraya gönderilmesi bile, daha önce bunu hiç sorgulamamış olmama rağmen, şimdi bana oldukça tuhaf geliyor. Ve sen neler olduğunu gördüğünde, ki ben de aynı şeyleri gördüm, denklemin bir parçası eksikti. Eğer bir gün geri dönebilirsek, bunu anlamak, bir daha olmasını engellemek için çok önemli olacak. Ne derler bilirsin, tarihini anlamayanların geçmişi her an tekerrür edebilir. Ve eğer tekerrür ederse, bu sefer zararımız, ilkinin iki katı olur."

"Tamam," dedim. "Ama cumartesi gecesi söylediklerine bakılırsa, geri dönme şansımız her gün biraz daha azalıyor. O yüzden, bunlarla uğraşmaya değer mi sence?"

Omuzlarını silkti. "Dışarıda bir yerlerde beş kişi daha var. Belki onların yetenekleri oluşmuş, seninki biraz gecikmiştir. Bence en iyisi kendimizi her şeye hazırlamak."

"Yani planın nedir?"

"Bir telefon görüşmesi yapacağım. Bu adamın ne bildiğini, yapmaya devam etmemesinin sebebinin ne olduğunu merak ediyorum. Aklıma iki ihtimal geliyor. Ya başka bilgi bulamadı ve hikayeye olan ilgisi azaldı, ya da biri peşine düşüp bunları yayınlamasını durdurdu."

İç çektim. "Dikkatli ol," dedim.

İki tişörtün altından bir tişört ve eşofman altımı çıkarıp tenis ayakkabılarının bağcıklarını bağladım ve esnemeye başladım. Okulda giymeyi planladığım giysilerimi, bir havlu, sabun ve küçük bir şişe şampuanla beraber çantama tıktım. Bundan sonra her sabah okula koşarak gidecek, oraya vardığımda duş alacaktım. Henri, fazladan yapacağım her egzersizin eğitimime katkıda bulunacağını, yeteneklerimin uyanması için ne gerekiyorsa yapılmasını istiyordu.

Bernie Koşar'a bakıp "Hazır mısın oğlum? Koşmaya var mısın?" dedim.

Kuyruğunu sallayarak havada daireler çiziyordu.

"Okul çıkışı görüşürüz."

"İyi koşular," dedi Henri. "Yolda dikkatli ol."

Kapıdan dışarı çıkınca soğuk ve canlandırıcı hava yüzümüze çarptı. Bernie Koşar, heyecandan bir iki kere havladı. Çakıl taşlı yola kadar, yolun aşağısına doğru yavaş adımlarla koştum. Köpek de tahmin ettiğim gibi yanımdan koşuyordu. Isınmam beş yüz metreyi filan buldu.

"Azıcık hızlanalım mı oğlum?"

Benimle muhatap olmayıp dilini sallayarak koşmaya devam etti. Daha mutlu görünemezdi.

"Peki, hadi bakalım."

Tüm gücümü toplayıp koşmaya odaklandım. Kısa bir süre sonra koşabildiğim kadar hızlı, inanılmaz bir hızda koşuyordum. Bernie Koşar'ı arkamda bırakmıştım. Arkama dönüp

baktığımda onun da hızlı koştuğunu ama beni yakalayamadığını gördüm. Rüzgar saçlarımin arasına giriyor, yanından geçtiğim ağaçlar bulanık görünüyordu. Kendimi harika hissediyordum. Tam o sırada Bernie Koşar ormana dalıp gözden kayboldu. Durup onu aramam mı gerekiyordu, emin olamadım. Ama tekrar önüme döndüğümde ormandan çıkıp beni geçtiğini "gördüm.

Ona baktım. O da dili dışarıda, neşeli gözlerle bana bakıyordu.

"Sen tuhaf bir köpeksin, bunu biliyor muydun?"

Beş dakika sonra okul göründü. Son bir kilometreyi koşabildiğim kadar hızlı koşup kendimi zorladım. Saat henüz erken olduğu için etrafta beni görececek kimse yoktu. Sonra parmaklarımı başımın arkasında birleştirip nefesimi tuttum. Bernie Koşar otuz saniye sonra geldi, oturup beni izlemeye başladı. Eğilip onu okşadım.

"Aferin dostum. İyi iş becerdin. Galiba bundan sonra sabah geleneğimiz bu olacak."

Çantamı omzumdan indirdim. İçindeki torbadan birkaç parça salamı çıkarıp ona verdim. Yalayıp yuttu.

"Tamam oğlum. Ben şimdi içeri giriyorum. Sen eve git. Henri bekliyordur."

Bir saniyeliğine beni izleyip eve doğru koşmaya başladı. Beni bu denli anlayabilmesine şaşıırıyordum.

Astronomi sınıfına giren ikinci kişiydim. Sam çoktan gelmiş, sınıfın arkasındaki, her zamanki sırasına oturmuştu.

"Vay canına!" dedim. "Gözlük çıkmış. Neye borçluyuz bu durumu?"

Omuzlarını silkti. "Dediklerini düşündüm. Belki de gözlük takmam gerçekten salakça."

Yanına oturup gülümsedim. Gözlerinin bu kadar minik görünmesine alışabileceğimi hiç sanmıyordum. *They Walk Among Us* ona uzattım. Çantasına tıktırdı. Parmaklarıma silah şekli verip onu vuruyormuş gibi yaptım.

"Bam!" dedim.

Gülmeye başladı. Sonra ben de güldüm. O kadar çok gü-lüyorduk ki, kendimizi durduramıyorduk. Tam ikimizden biri susunca diğeri tekrar gülmeye başlıyordu, içeri girenler bize garip garip bakıyordu. Sonra sınıfa Sarah girdi. Yüzünde, ne olduğuna anlam veremediğini gösteren şaşkın bir ifadeyle yanıma oturdu.

"Siz ikiniz neye gülüyorsunuz bakalım?"

"Neye güldüğümü unuttum artık," deyip biraz daha güldüm.

İçeri en son Mark girmiş, her zamanki yerine oturmuştu ama bu sefer yanında Sarah değil, üçüncü sınıflardan olduğunu tahmin ettiğim, başka bir kız oturuyordu. Sarah, masanın altından uzanıp elimi tuttu.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi.

"Ne?"

"Son dakikada haber verdiğim için özür dilerim ama annemle babam Henri'yi ve seni yarın Şükran Günü yemeğine davet ediyor."

"Vay canına! Bu harika. Henri'ye sormam lazım ama planımızın olmadığını biliyorum, o yüzden geliriz herhalde."

Gülümsedi. "Muhteşem!"

"Genelde, sadece ikimiz olduğumuz için Şükran Günü'nü kutlamıyoruz bile."

"Biz bayağı abartırız. Ağabeylerim de yarın bu yemek için şehir dışından geliyor, ikisi de seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Beni nereden duydular?"

"Sence?"

Öğretmen içeri girince Sarah bana göz kırptı ve ikimiz de not almaya başladık.

Henri her zamanki gibi beni bekliyordu. Yan koltukta kuyruğunu sallayarak oturan Bernie Koşar, beni görünce yandaki cama vurmaya başladı. Kamyonete atladım.

"Athens," dedi Henri.

"Athens mı?"

"Athens, Ohio."

"Ne'den bahsediyorsun?"

"*They Walk Among Us* dergisini orada basıp dağıtıyorlar."

"Nasıl öğrendin?"

"Benim de kendime göre yöntemlerim var."

Ona bir bakış attım.

"Tamam, tamam. Bu adresi bulmak için üç mail atmam, beş telefon görüşmesi yapmam gerekti ama artık numara elimde." Bana baktı. "Aslına bakacak olursan, bulmak o kadar da zor olmadı."⁵

Başımı salladım. Ne demek istediğini biliyordum. Mogadorlular da bizi bu kadar kolay bulabilirdi. Bu da demek oluyordu ki, Henri ikinci tahmininde yanılmamıştı. Biri, makale ilerlemeden yazanı bulup durdurmuş olmalıydı.

"Athens ne kadar uzakta?"

"Arabayla iki saatlik mesafede."

"Gidecek misin?"

"Umarım gitmeme gerek kalmaz. Önce telefon edeceğim."

Henri, eve girer girmez telefona sarılıp mutfak masasının yanına oturdu. Ben de dinlemek için karşısına geçtim.

"Evet. Ben *They Walk Among Us* adlı derginizdeki bir makaleyle ilgili bilgi almak için aramıştım."

Telefonun diğer ucunda cevap veren derin bir sestti. Ne dediğini duyamıyordum.

Henri gülümsedi. "Evet," deyip durdu,

"Hayır, ben üyelerinizden biri değilim. Ama bir arkadaşım uye.

Tekrar durdu. "Hayır, teşekkür ederim."

Başını salladı.

"Şey, ben Mogadorlularla ilgili makale hakkında bir şey merak ediyordum. Bir önceki sayıda, incelemenin bu sayıda devam edeceği yazmasına rağmen, bu ayki sayıda bu konuyla ilgili hiçbir şey yok."

Heyecandan her yerim kaskatı kesilmişti. Adamın diyeceklerini duymak için eğildim. Cevap veren ses sarsılmış, bu konuda konuşmaktan rahatsız olmuş gibiydi. Sonra, birden telefon kesildi.

"Alo?"

Henri telefonurföılağından uzaklaştırıp ahizeye bakıp tekrar kulağına götürdü.

"Alo?"

Sonra telefonu kapatıp ellerini masaya koydu ve bana baktı.

""Burayı bir daha aramayın!" deyip yüzüme kapattı," dedi.

BÖLÜM ON SEKİZ

Bu KONUYU SAATLERCE TARTIŞMAMIZIN ÜZERİNE, Henri ertesi sabah erkenden kalkıp Athens, Ohio'ya giden yol haritasını çıkarttı. Akşam, Sarah'lara yemeğe gideceğimiz için eve erken döneceğini söyleyip bana gittiği yerin adresinin ve telefon numarasının olduğu bir kağıt uzattı.

"Bütün bu zahmete degeceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

"Neler olup bittiğini öğrenmeliyiz."

İç çektim. "Sanırım neler olup bittiğini ikimiz de biliyoruz."

"Belki de," dedi. Zaten insan sadece emin olamadığı ve kendisine karışılmasını istemediği zaman bu kadar net bir şekilde *belki* der.

"Eğer bunu yapan ben olsaydım, bana neler diyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. "Biliyorum John. Ne diyeceğimi biliyorum. Ama bu bilginin bize yardımı olacağını düşünüyorum. Ne yapıp da bu adamı bu kadar korkuttuklarını öğrenmem gerek. Bizden bahsedip bahsetmediklerini, bizi tahmin bile etmediğimiz şekillerde arayıp aramadıklarını öğrenmeliyim. Bu gizlenirken ve onların önüne geçerken işimize yarayabilir. Hem adam onları görmüşse, neye benzediklerini öğrenmiş oluruz."

"Neye benzediklerini zaten biliyoruz."

"Biz onların, on sene önce bize saldırdıkları zamanki hallerini biliyoruz. Değişmiş olabilirler. Dünya'ya geldiklerinden beri on sene geçti. Kendilerini buraya nasıl adapte edip insanların arasına nasıl karıştıklarını öğrenmek istiyorum."

"Neye benzediklerini bilsek bile, onları yolda gördüğümüz an muhtemelen bizim için çok geç olacak."

"Belki öyle, belki de değil. Ne olursa olsun, ben de onu öldürmeye çalışacağım, illa o bizi öldürecek diye bir kural yok," dedi. Bu sefer sesindeki kararlılık gitmiş, sadece belirsizlik kalmıştı.

Daha fazla uğraşmadım. Ben evde otururken onun Athens'a gitmesinden zerre kadar hoşlanmamıştım. Ama dediklerim Henri'nin bir kulağından giriyor, öbüründen çıkıyordu.

"Zamanında evde olacağından emin misin?" diye sordum.

"Şimdi çıktığıma göre dokuz gibi orada olurum. Bir, iki saatten fazla kalacağımı sanmıyorum. Yani, saat bir gibi dönmüş olurum."

Gittiği yerin telefon numarasıyla adresinin yazılı olduğu kağıdı havaya kaldırıp "O zaman niye bana bunu veriyorsun?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Her ihtimale karşı. İnsan başına ne zaman ne gelir bilmez."

"İşte, ben de tam bu yüzden oraya gitmeni istemiyorum."

"Haklısın," dedi Henri tartışmayı keserek. Oturduğu sandalyeden kalkıp sandalyeyi masanın altına ittikten sonra kağıtlarını topladı.

"Öğleden sonra görüşürüz."

"Tamam," dedim.

Kamyonete bindi. Bernie Koşarla birlikte ön verandada duruyor, Henri'nin gidişini izliyorduk, içimde, sebebini bilmediğim kötü bir his vardı. *Umarım geri dönebilir* diye düşündüm.

Zamanın geçmek bilmediği, her dakikanın on dakika, her saatin yirmi saat gibi hissedildiği, uzun günlerden biriydi. Video oyunu oynadıktan sonra internette dolanıp diğer çocuklarla ilgili bir haber olup olmadığını araştırdım. Hiçbir şey bulamadığım için sevinmişim. Demek ki, iyi saklanıyorlar, düşmanlarımızdan gizlenmeyi başanyorlardı.

Sürekli telefonuma bakıyordum. Saat on ikide Henri'ye mesaj attım. Cevap vermedi. Öğlen yemeği yiyip Bernie'ye masasını verdikten sonra bir mesaj daha gönderdim. Yine cevap gelmedi, içimdeki o kötü his daha da yoğunlaşmaya başladı.

Henri, gönderdiğim tüm mesajlara anında cevap verirdi. *Belki de telefonu kapanmıştır*, diye düşündüm. *Belki de şarjı bitti*. Kendimi bu gibi aksiliklerin olabileceğine inandırmaya çalışıyor ama gerçeğin öyle olmadığını biliyordum.

Saat iki olunca telaşlanmaya başladım. Ciddi ciddi heyecanlanmıştım. Bir saat sonra Hart'ların evinde olmamız gerekiyordu. Henri, bu yemeğin benim için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu. Benim için böyle önemli bir olayı hayatta mahvetmezdi. Çıktığımda, döndüğünü ve mutfak masasında kahve içtiğini görmeyi umarak duşa girdim. Soğuğa dokunmaya bile tenezzül etmeden sadece sıcak suyu sonuna kadar açtım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Artık tüm vücudum sığağa dayanıklıydı. Üzerime dökülen kaynar suyu, ılıkmış gibi hissediyor, aslında sıcaklık hissini özlüyordum. Eskiden sıcak banyo yapmaya, sıcak suyun altında saatlerce durmaya, gözlerimi kapayıp suyun saçlarımdan vücuduma aktığını hissetmeye bayılırdım. Her şeyden uzaklaşmamı sağlar, kısa bir süre için bile olsa, kim olduğumu unuttururdu.

Duştan çıkınca dolabımı açıp en şık giysimi bulmaya çalıştım. Pek şık bir şeyim yoktu. Bej pantolonumu, gömleğimi ve süveterlerimden birini giymeye karar verdim. Sürekli kaçtığımız için, koşu ayakkabılarımdan başka ayakkabım yoktu. Bu durum o an bana o kadar saçma geldi ki, güldüm. Tüm gün ilk defa gülümsemiştim. Henri'nin dolabına gidip giysilerine baktım. Ayağıma uyan, bir çift mokasen ayakkabısı vardı. Giysilerini

görmek beni daha da üzdü, daha da telaşlandırdı. İşlerinin tahmininden daha fazla uzadığına inanmak istiyordum ama öyle olsaydı mutlaka arayıp haber verirdi. Bir şeyler ters gidiyordu kesin.

On kapıya, Bernie'nin pencereden dışarı baktığı yere doğru yürüdüm. Kafasını kaldırıp bana bakarak esnedi. Başını okşayıp odama geri döndüm. Saate baktım. Üçü geçiyordu. Henri, ne aramış, ne de mesaj yollamıştı. Saralılara gitmeye, saat beşe kadar Henri'den bir haber akmazsam, ne yapacağımı o an düşünmeye karar verdim. Belki onlara Henri'nin hasta olduğunu, benim de kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Ya da Henri'nin kamyonunun yolda kaldığını, yardım etmek için yanına gitmem gerektiği yalanını da uydurabilirdim ama hala geleceğini ve hep birlikte güzel bir Şükran Günü yemeği yiyeceğimizi umuyordum. Gerçi, bu bizim ilk Şükran Günü yemeğimiz olacaktı. Sonra bir an düşündüm. Tüm bunları söyleyemesem bile, o an bir şey uyduracaktım. Uydurmak zorundaydım.

Kamyonet olmadığı için koşmaya karar verdim. Muhtemelen bir damla bile terlemeyecek, oraya kamyonetin gideceğinden çok daha hızlı gidecektim. Üstelik, tatil olduğu için yollar *da boş oluy*, diye düşündüm. Bernie'yle vedalaşıp ona geri döneceğimi söyleyerek evden çıktım. Tarlalar ve orman boyunca koştum. Biraz enerji atmak iyi gelmiş, heyecanımı törpülemişti. Birkaç defa hızlanabileceğim en üst noktaya gelmiş, saatte doksan-

yüz kilometre hızla koşmuştum. Yüzüme çarpan soğuk hava da, duyduğum ses de çok hoşuma gidiyordu. Koşarken, otobanda kamyonetle giderken başımı pencereden çıkardığımda duyduğum gibi bir uğultu duyuyordum. *Acaba yirmi beş yaşına geldiğimde ne kadar hızlı koşacağım?* diye geçirdim içimden.

Sarah'ların evine yüz metre kala, koşmayı bıraktım. Hiç nefes nefese kalmamıştım. Evlerinin önündeki yola girdiğimde, Sarah'nın pencereden dışarı baktığını gördüm. Gülümseyerek el salladı, verandalarına adımımı attığım an kapıyı açtı.

"N'aber yakışıklı?"

Başkasıyla konuştuğunu sanıp arkama baktım ve benimle konuşup konuşmadığını sordum. Güldü.

Yumuşak bir öpücük vermek için beni kendine çekmeden önce koluma vurup "Seni sersem," dedi. Derin bir nefes aldım. İçeriden yemek kokuları geliyordu. Yemekte içi doldurulmuş hindi, tatlı patates, brüksel lahanası ve balkabağı turtası vardı.

"Harika kokuyor!" dedim.

"Annem bütün gün yemek yaptı."

"Yemek için sabırsızlanıyorum."

"Baban nerede?"

"İşi uzadı. Birazdan gelir."

"Önemli bir şey mi?"

"Hayır, hayır, önemli bir mesele yok."

İçeri girince Sarah bana evlerini gezdirdi. Harika bir evleri vardı. Yatakodalarının ikinci katta yer aldığı, ağabeylerinden

birinin çatıyı odaya çevirdiği, geniş bir aile eviydi. Oturma ve yemek odası, mutfak ve salon birinci kattaydı. Sarah'nın odasına girdiğimizde, kapıyı ardımızdan kapatıp beni öpmeye başladı. Şaşırmış ama çok sevinmişim.

"Bütün gün bunun için bekledim," dedi, kendinden geçerek. Kapıya doğru ilerlediğinde, onu kendime doğru çekip bir kere daha öptüm.

"Ben de seni tekrar öpmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye fısıldadım. Gülümseyerek tekrar koluma vurdu.

Aşağı inince, haftasonu için eve gelen ağabeyleriyle babalarının futbol maçı izledikleri oturma odasına girdik. Ben onlarla oturunca, Sarah da annesiyle kızkardeşine yardım etmek için mutfağa gitti. Futbola hiçbir zaman ilgi duymadım. Galiba bu, Henrfyle yaşam tarzımızdan da kaynaklanıyordu. Kendi durumumuzdan başka hiçbir şeyle ilgilenemiyor, sürekli bulunduğumuz yere adapte olmaya ve başka bir yere gitmek üzere hazırlanmaya odaklanıyordum. Sarah'nın iki ağabeyi de babası da lisede futbol oynamış. Futbola bayılıyorlardı. Bu geceki maçta da ağabeylerden biri bir takımı tutarken, diğeriyle baba öbür takımı destekliyor, sürekli birbirleriyle dalga geçip şakalaşıyor, maçın gidişatına göre tezahürat yapıp surat asıyorlardı. Bunu senelerdir yaptıkları da ömürlerinin sonuna kadar yapacakları da eğlendikleri kadar belliydi. Birlikte harika vakit geçiriyorlardı. Onları görünce, *Keşke Henriyle benim de, kaçmamızın> saklanmamızın ve eğitimimin dışında da paylaşabileceğimiz bir*

hobimiz olabilseydi, diye düşündüm. Keşke birlikte takılabileceğim gerçek ağabeylerim ve babam olsaydı.

Devre arası olunca, Sarah'nın annesi hepimizi yemeğe çağırdı. O sıra tekrar telefonumu kontrol ettim. Henri hala aramamıştı. Yemeğe oturmadan tuvalete girip Henri'yi aradım ve devreye otomatik olarak telesekreteri girdi. Saat neredeyse beşti. Paniklemeye başladım. Herkesin oturduğu masaya geri döndüm. Sofra muhteşem görünüyordu. Ortada çiçekler, herkesin önünde servis altlıkları ve doğru dürüst yerleştirilmiş tabaklar ve çatalar duruyordu. Yemek dolu servis tabakları tüm masaya yayılmış, hindi, Mr. Harun tam önüne konulmuştu. Oturduktan bir saniye sonra Mrs. Hart içeri girdi. Mutfak önlüğünü çıkarmıştı. Üzerinde şık bir etek ve süveter vardı.

"Babandan haber alabildin mi?" diye sordu.

"Biraz önce ulaşmaya çalıştım. Şey, gecikecekmiş. Beklemememizi rica etti. Aksaklıktan dolayı özür diliyor," dedim.

Mr. Hart hindiyi kesmeye başladı. Sarah, masanın karşısından bana gülümsüyordu. Bu, yarım saniyeliğine de olsa kendimi iyi hissetmemi sağladı. Yemekler servis edilirken tabağıma her şeyden azar azar aldım. Çok fazla yiyebileceğimi sanmıyordum. Henri arar ya da mesaj atarsa kaçırmayayım diye telefonumu titreşime alıp kucağıma koydum. Her geçen saniye, arayacağına ve onu bir daha görebileceğime olan inancım zayıflıyordu. Tek başına yaşama fikrinden ödüm kopuyordu. Yeteneklerim oluşurken olanların ne anlama geldiğini anlatan ve gelişmeleri

için beni eğiten, birlikte kaçıp saklanabileceğim biri olmadan nasıl yaşayabilirdim? Tek başıma kendi yolumu nasıl bulacak, iki taraftan biri kaybedip ölene kadar Mogadorlularla nasıl savaşacaktım?

Yemek bitmek bilmiyordu. Zaman yine yavaş ilerlemeye başlamıştı. Sarah'nın tüm ailesi beni soru yağmuruna tuttu. Hayatımda hiçbir zaman, bu kadar çok insan bana aynı anda bu kadar çok soru sormamıştı. Daha önce neler yaptığımı, nelerde yaşadığımı, Henri'yi ve annemi sordular. Annem için, her zamanki gibi, "Ben çok küçükken ölmüş," dedim. Gerçeklerle ilişkisi olan tek yalanım buydu. Cevaplarımın mantıklı olup olmadığını bile bilmiyordum. Kucağımdaki telefon fil gibi ağırlaşmıştı. Titremiyor, yerinde öylece duruyordu.

Yemek bitince tatlıdan önce, Sarah, fotoğrafçekmek için herkesin arka bahçeye geçmesini istedi ve dışarı çıkarken bana, "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?" diye sordu. Ona Henri'yi merak ettiğimi söyledim. Beni sakinleştirmeye çalışarak her şeyin yoluna gireceğini söyledi ama bu pek işe yaramadı. Gerçi en azından kendimi daha da kötü hissetmemi engellemişti. Nerede olduğunu, ne yaptığını düşünüyordum. Gözümün önünde beliren tek görüntü, Henri'nin, öleceğini bilerek korkmuş bir şekilde bir Mogadorlunun karşısında durduğuydu.

Fotoğrafi için biraraya geldiğimizde paniklemeye başladım. Athens'a nasıl gidecektim? Aslında oraya kadar koşabilirdim ama trafiği ve anayolları da düşününce, koşarak yolumu bul-

makta zorlanacağıma karar verdim. Otobüse de binebilirdim ama o zaman da çok vakit kaybedecektim. Bir an için, *Acaba Sarabdanyardım istesem mi?* diye düşündüm ama çok fazla açıklama yapmam gerekecek, Saralıya uzaylı olduğumu, Henri'nin bizi arayan diğer uzaylılar tarafından kaçırıldığından şüphelendiğimi anlatmam gerekecekti.

Poz verdiğimiz sırada oradan bir an önce ayrılmam gerektiğini ama bunu Saralı yı ve ailesini gücendirmeden yapmak zorunda olduğumu düşünüyordum. En az sayıda soruya maruz kalmamı sağlayacak nasıl bir yalan uyduracağıma odaklanmış bir şekilde objektife baktım. Heyecandan ölmek üzereydim. Ellerim titremeye başladı. Sımsıcak olmuşlardı. Parlamadıklarından emin olmak için ellerime baktım. Parlamıyorlardı ama başımı kaldırıp tekrar objektife baktığımda, Saralı nın elindeki fotoğraf makinesinin titrediğini gördüm. Bunun bir şekilde benim yüzümden olduğunu biliyordum ama nasıl yaptığımla ve nasıl durduracağımla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Nefesim boğazımda düğümlenirken fotoğraf makinesinin cam lensi çatladı ve tuz buz oldu. Sarah çılgılık atmaya, kafası karışmış bir halde neler olup bittiğini anlamak için elindeki makineye bakmaya başlamıştı. Gözleri üzüntüden dolmuş, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı.

Annesiyle babası iyi olup olmadığına bakmak için yanına gittiğinde ben şaşkınlıktan olduğum yerde kalakaldım. Ne yapacağımı bilemedim. Fotoğraf makinesini tuz buz edip onu

ağlattığım için üzgün, en sonunda telekinesisim oluştuğu için mutluydum. Acaba onu kontrol etmeyi becerebilecek miydim? Henri bunu duyduğunda kendiyle gurur duyacaktı. Aklıma Henri gelince tekrar paniklemeye başladım. Ellerimi yumruk yaptım. Oradan bir an önce çıkmam, Henri'yi bir an önce bulmam gerekiyordu. Eğer onu Mogadorlular kaçırdıysa, ki böyle olmadığını umuyordum, hepsini teker teker gebertecektim.

Hızlı davranıp Saralıyı, ne olduğunu anlamak için fotoğraf makinesini inceleyen annesiye babasının yanından uzaklaştırdım.

"Şu an Henri'den mesaj geldi. Gitmem gerekiyor."

Kafası bulanmış bir şekilde bir bana, bir annesiyle babasına bakıyordu.

"Babanın bir şeyi yok ya!

"Hayır, iyi ama yanına gitmem gerek. Bana ihtiyacı var." Başını salladı ve tatlı tatlı öpüştük. Son defa öpüşmediğimizi umuyordum.

Annesine, babasına, kızkardeşine ve ağabeylerine teşekkür edip soru sormaya başlamalarına izin vermeden oradan ayrıldım. Evden dışarı doğru yürüyüp ön kapıdan çıktığım an koşmaya başladım. Geldiğim yoldan dönmüş, ana caddeden uzak durup ağaçların arasından koşmuştum. Eve vardığımda Bernie Koşar havlıyordu. Belli ki kötü bir şey seziyordu. Telaşlıydı.

Hemen odama girdim. Çantamın içinden, Henri'nin evden ayrılmadan önce bana verdiği, gittiği yerin adresinin ve tele-

fon numarasının yazılı olduğu kağıdı çıkardım ve numarayı çevirdim. Otomatik bir mesaj çıktı. Hattın öbür ucundaki ses, "Aradığınız numara servis dışı ya da kullanılmamaktadır," diyordu. Kağıda bakıp numarayı tekrar çevirdim. Yine aynı ses çıktı.

"Kahretsin!" diye bağırdım. Bir sandalyeye tekme atıp mutfakla oturma odasının arasında bir yerde oturdum.

Tekrar odama girip çıktım. Aynaya baktım. Gözlerim kızarmış ve dolmuştu ama gözyaşı dökmüyordum. Ellerim titriyordu. Henri'nin ölme ihtimali beni çileden çıkarıyor, ödümü koparıyordu. Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp tüm gücümü karnımdaki kaslara verdim. Ani bir patlamayla çığlık atıp gözlerimi açarken ellerimi aynaya doğru savurdum. Ayna, on metre uzağımda olmasına rağmen tuz buz olmuştu. Orada durup olanları izledim. Aynanın büyük bir kısmı hala duvarda asılıydı. Sarah'larda olanlar tesadüf değildi.

Yerdeki ayna parçalarına baktım. Önümde duran bir parçaya odaklanıp onu havalandırmaya çalıştım. Nefesim kontrol altındaydı ama içim korku ve sinirle kaplıydı. Hatta, *korku* hissettiklerimi anlatmaya yetmeyecek bir kelimeydi. Ödüm kopuyordu!

Ayna parçası ilk önce yerinden kıpırdamadı ama sonra, önce yavaş yavaş, daha sonra hızlıca titremeye başladı. O sırada aklıma, Henri'nin, yeteneklerin çoğunun duygusal baskılar sonucu meydana geldiğini söylediği geldi. O sırada başıma gelenin bu

olduğundan emindim. Havaya kaldıracığım parçayı belirledim. Alnım boncuk boncuk terliyordu. Tüm gücümle, o an içinde bulunduğum güçlüklerle rağmen konsantre oldum. Nefes almak bile güçtü. Ayna parçası hafifçe, bir santimetre kadar, daha sonra iki santimetre, bir metre ve en sonunda göz hizasına gelene kadar havalandı. Gergince ona doğru tuttuğum kolumla birlikte hareket ediyordu. Parçayı havada, olduğu yerde tuttum ve *Keşke Henrigörebilseydi*, diye düşündüm. Yeni keşfimin tam ortasında, bir anda tekrar heyecanlandığımı hissettim. Ayna parçasına baktım. Ahşap, lambri duvarları yansıtıyordu. Duvarlar ahşap ve eskiydi. Ahşap ve eski! Gözlerim, bir anda, yuvalarında fırlayacak gibi açıldı.

Sandık!

Bir anda aklıma Henri'nin söyledikleri gelmişti. "Sandığı ancak ikimiz birlikte açabiliriz. Ama ben ölürsem, sen tek başına açabileceksin."

Ayna parçasını düşürerek odamdan fırlayıp Henri'nin odasına daldım. Sandık, yerde, yatağının yanında duruyordu. Kaldırıp mutfığa götürdüm ve masanın üstüne koydum. Lorik amblem şeklindeki kilit bana bakıyordu.

Masanın yanına oturup kilide baktım. Dudaklarım titriyordu. Yavaş nefes almaya çalışıyor ama beceremiyordum. Göğsüm, yirmi kilometre koşmuş insanlarınki gibi kabarıyordu. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

"Lütfen açılma," dedim.

Kilidi elime alıp sıkabildiğim kadar sıkıp nefesimi tuttum. Kilidin açılmasını beklerken kol kaslarım gerilmiş, gözlerim buğulanmıştı.

Ama kilit açılmadı.

Kilidi elimden bırakıp başımı ellerimin arasına alarak masaya doğru eğildim, içime, küçük de olsa bir umut doğmuştu. Saçlarımı, ellerimle geri tarayıp ayağa kalktım. Biraz ötedeki mutfak bankosunun üzerinde kirli bir kaşık duruyordu. Ona odaklanıp kolumu kaldırarak kaşığı havalandırdım. Henri görse, çok mutlu olurdu. *Henri*, diye düşündüm. *Neredesin? Neyse ki, hayatta olduğunu biliyorum. Her neredeyse, gelip seni geri getireceğim.*

Açık konuşmak gerekirse, Paradise'a geldiğimden beri Saralıdan başka edindiğim tek arkadaşım Sam'di. Onu aradım. İkinci çalıştan sonra telefonu açtı.

"Alo?"

Gözlerimi kapatıp burnumun üzerindeki kemiği tutarak derin bir nefes aldım. Titriyordum. Titremem hiç geçmemişti.

"Alo?" dedi Sam tekrar.

"A p J'i

Sam.

"Merhaba," dedi. "Sesin berbat geliyor. İyi misin?"

"Hayır. Yardımına ihtiyacım var."

"Ne? Ne oldu?"

"Annen seni buraya getirebilir mi?"

"Annem evde değil. Hastanede fazla mesaiye kaldığı zaman çift maaş alıyor. O yüzden bu gece nöbette. Neler oluyor?"

"Çok fena şeyler oluyor Sam. Yardıma ihtiyacım var."

Bir an sessizlik oldu ve Sam, "En kısa sürede orada olacağım," dedi.

"Emin misin?"

"Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapatıp başımı masanın üzerine dayadım. *Atbens, Ohio*, diye düşündüm. Henri oradaydı. Bir yol bulup oraya gitmem gerekiyordu.

Hem de çok hızlı gitmeliydim.

BÖLÜM ON DOKUZ

Sam'i beklerken, evin içinde dolanıp etraftaki eşyaları dokunmadan havalandırıyordum. Mutfak tezgahından bir elmayı, lavabonun içinden bir çatalı, ön pencerenin yanında duran bir bitkiyi uçurdum. Sadece küçük şeyleri tüy gibi havada gezdirebiliyordum. Masa, sandalye gibi ağır eşyaları kaldırmaya çalıştığımdaysa hiçbir şey olmuyordu. Oturma odasının öbür ucunda, Henrfyle egzersizlerimiz sırasında kullandığımız tenis topları bir sepetin içinde duruyordu. İçlerinden birini kendime doğru havalandırırken topun havadaki hareketi Bernie Koşar ın dikkatini çekti. Topu, dokunmadan fırlatıp Bernie tam yakalamadan önce kendime doğru çektim. Tüm bunları yaparken oturma odasındaki sandalyede oturuyordum. Bunlarla uğraşmak, Henri yi düşünüp başına gelebilecekler için daha fazla telaşlanmamı ve Sanı e söyleyeceğim yalanlar için vicdan azabı çekmemi engelliyordu.

Evlerinden buraya bisikletle gelmesi yirmi beş dakika sürdü. Evin önüne geldiğinde sesini duydum. Bisikletten indiğinde bisikleti yere bırakmış, kapıyı çalmadan, nefes nefese ön kapıya doğru koşmuştu. Yüzü ter içindeydi. Etrafa bakmıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Eee? Ne oldu?" diye sordu.

"Bu sana çok saçma gelecek ama..." dedim. "Beni ciddiye alacağına söz vermelisin."

"Neyden bahsediyorsun?"

Neyden bahsedeceğim? Henri'den bahsediyorum. Her zaman dikkat ettiği, bu konuda bana saatlerce vaaz verdiği dikkatsizliğinden bahsediyorum. Bana silahı doğrulttuğunda, sana söylediklerimin aslında gerçek olduğundan bahsediyorum. Ben bir uzaylıyım. Henriyle, Dünyaya on sene önce geldik ve peşimizde çok tehlikeli başka bir tür uzaylı ordusu var: Sana, Hennnin onları birazcık daha fazla anlayabilmek için evden çıktığını ve bir daha geri gelmediğini anlatmaya çalışıyorum, işte her şey bundan ibaret Sam. Anlayabiliyor musun? demek geçiyordu içimden. Ama hayır, bunu yapamazdım. Bunların hiçbirini ona anlatamazdım.

"Babam kaçırıldı Sam. Kimin kaçırdığından ya da nereye götürdüklerinden emin değilim ama bir şeyler oldu. Bir yerlerde rehine olarak tutulduğunu tahmin ediyorum ve başına daha kötü bir şey gelmesinden korkuyorum."

Sam'in suratında kocaman bir gülümseme belirdi. "Hadi ordan be, git işine," dedi.

Başımı sallayıp gözlerimi kapadım. Durumun ağırlığı, nefes almamı yine zorlaştırmıştı. Sam'e yalvarırcasına baktım. Gözlerimden yaşlar dökülüyordu.

"Şaka yapmıyorum."

Sam'in suratı ciddileşti. "Ne demek istiyorsun? Babanı kim kaçırmış olabilir? Nerede olabilir?"

"Bugün, senin dergindeki makalelerden birinin izini sürerek Athens, Ohio'ya gitti ve hala dönmedi. Telefonu kapalı. Başına bir şey gelmiş olmalı. Kötü bir şey."

Sam'in kafası iyice karışmıştı. "Ne? Neden dergide yazarları bu kadar umursamış ki? Benim bilmediğim bir şey mi var? Salak bir dergi o."

"Bilmiyorum Sam. O da senin gibidir. Uzaylılara ve onlarla ilgili komplo teorilerine bayılır," dedim hızlı düşünerek. "Bu hep onun saçma sapan bir hobisi olmuştur. Galiba, makalelerden biri ilgisini çektiğinden konu hakkında daha fazla bilgi alabilmek için oraya gitti."

"ilgisini çeken makale Mogadorlularla mı ilgiliydi?"

Başımı salladım. "Nereden bildin?"

"Çünkü Cadılar Bayramı'nda onlardan bahsettiğimde hayalet görmüşe döndü," dedi başını sallayarak. "Ama saçma sapan bir makaleyle ilgili saçma sapan sorular soruyor diye kim ona kötü bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Bu insanların, dünyadaki en akli başında insanlar olduğunu düşünmüyorum. Muhtemelen kuruntulu,

paranoyak tiplerdin Belki senin bana silah çektiğin gibi onlar da Henri'yi uzayh sanıp ona zarar verdiler. Şimdiye kadar evde olmalıydı. Telefonu da kapalı. Bütün bildiklerim bunlar."

Ayağa kalkıp mutfak masasına doğru yürüdüm. Üzerinde Henri'nin gittiği yerin adresinin ve telefon numarasının yazılı olduğu kağıdı aldım.

"İşte buraya gitti," dedim. "Buranın nerede olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?"

Önce kağıda, sonra bana baktı.

"Buraya mı gitmek istiyorsun?"

"Başka ne yapabilirim, bilmiyorum."

"Neden polisi arayıp olanları anlatmıyorsun?"

Koltuğa oturup bu soruya en iyi cevabı nasıl bulabileceğimi düşündüm. Keşke ona gerçeği anlatabilseydim. İşin içine polis girerse Henriyle tekrar taşınmak zorunda kalırdık. Ama en kötüsü Henri sorgulanır, bir ton bürokratik işlemten geçirildikten sonra parmak izi alınır ve bu da Mogadorlulara bizi bulmak için büyük bir fırsat sağlardı. Bizi bulurlarsa da ölümden kaçmamız imkansızdı.

"Hangi polisleri arayacağım? Paradise polisini mi? Onlara her şeyi olduğu gibi anlatırsam sence ne yaparlar Sam? Beni ciddiye almaları günler sürer. O kadar vaktim yok."

Sam omuzlarını silktilti. "Ama seni ciddiye de alabilirler. Üstelik belki gerçekten işi uzadı ve telefonu bozuldu. Belki şimdi yoldadır."

"Evet ama öyle olduğunu sanmıyorum, içimde kötü bir his var. Bir an önce oraya gitmeliyim. Saatler önce evde olması gerekiyordu."

"Belki kaza geçirmiştir."

Başımı salladım. "Haklı olabilirsin ama sanmıyorum. Hem eğer başına bir iş geldiyse, burada oturmakla vakit kaybediyoruz."

Sam, elindeki kağıt parçasına baktı ve on beş saniye sessizce durup alt dudağını kemirdi.

"Şey, Athens'a nasıl gidileceğini tam bilemiyorum. Yani, belki Athens'a gidebilirim ama orada bu adresi nasıl bulacağımızı bilemiyorum."

"Yol haritasını internetten çıkarabilirim. Onunla ilgili bir sıkıntımız olmaz. Endişelendiğim şey, oraya nasıl gideceğimiz. Odamda yüz yirmi dolar para var. Birine bizi oraya götürmesini rica edebilirim ama kime soracağımı bilemedim. Paradise, Ohio'da pek taksi yok, öyle değil mi?"

"Bizim kamyoneti alabiliriz."

"Hangi kamyoneti?"

"Yani, babamın kamyonetini demek istiyorum. Hala evde, garajda duruyor. Babam ortadan kaybolduğundan beri kimse ona dokunmadı."

Sam'e baktım. "Ciddi misin?"

Başını salladı.

"Öylece duralı ne kadar oldu? Yani, hala çalışıyor mudur?"

"Sekiz sene. Neden alışmasın? Aldığında neredeyse yeniydi."

"Dur bir dakika. Durumu netleştirelim. Yani, sen diyorsun ki, Athens'a ikimiz, kamyoneti kullanarak gidelim. Öyle mi?"

Sam'in yüzünde hain bir gülümseme belirdi. "Aynen öyle diyorum."

Sırtımı koltuğa yasladım. Ben de gülümsüyordum.

"Yakalanırsak boku yeriz. Biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Annem beni kesin öldürür. Baştan söyleyeyim, seni de öldürebilir. Bir de tabii trafik polisi var. Ama babanın başı dertteyse, yapacak başka bir şey yok. Bunlar benim başıma gelseydi, yani benim babamın başı dertte olsaydı, ben gözümü bile kırpmaz anında fırlar giderdim."

Sam'e baktım. Yüzünde hiçbir kararsızlık belirtisi yoktu. Saatlerce ötedeki bir şehre, ikimizin de ehliyeti olmadığını hesaba katarak söylüyorum, kanunsuz bir şekilde babasından kalan kamyonetle gitmeyi teklif ederken son derece kararlıydı. Üstelik oraya vardığımızda neyle karşılaşacağımız da belli değildi. Ama Sam ne olursa olsun, tüm bunları yapmaya razıydı. Hatta bu, onun fikriydi.

"Peki o zaman, hadi Athens'a gidelim!" dedim.

Telefonumu çantama atıp her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Evden çıkarken, bir daha oraya hiçbir zaman dönmeyecekmiş gibi hazırlanmıştım. Belki böyle düşünmek saçma ve gereksiz duygusaldı ama o kadar gergindim

ki, duygusal olmak beni birazcık da olsa sakinleştiriyordu. Her şeyi toparlayıp yerleştirmiş, beş dakika sonra hazır olmuştum.

"Hadi gidelim," dedim Sam'e.

"Bisikletimin arkasına binmek ister misin?"

"Bisiklete sen bin. Ben yanında koşarım."

"Astımın ne olacak peki?"

"Bir şey olacağını sanmıyorum."

Evden çıktık. Sam bisikletine bindi. Gidebildiği kadar hızlı gitmeye çalışıyordu ama performansı çok iyi değildi. Bense, onu biraz geriden takip ediyor, nefes nefese kalmış gibi yapıyordum. Evlerine vardığımızda; Sam ter içindeydi. Odasına girip bir sırt çantasıyla çıktı. Çantayı mutfak masasına bırakıp üstünü değiştirmek için tekrar odasına koştu. Çantasının içine baktım. Bir haç, birkaç baş soğan, bir tahta kazık, bir çekiç, bir paket oyun hamuru ve bir çakı vardı.

"Bu insanların vampir olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedim geri geldiğinde.

"Evet ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmakta fayda var. Senin de dediğin gibi, muhtemelen deliler."

"Üstelik vampir olduklarını bile varsaysak, oyun hamurunun olayla ne alakası var?"

Omuzlarını silkti. "Hazırlıklı olmak istedim işte."

Bernie Kosar'a bir tas su koydum. Bütün suyu anında içti. Ben de banyoda üzerimi değiştirip çantamdan haritayı çıkardım ve evden çıkıp garaja girdim. İçerisi benzin ve biçilmiş, eski

çim kokuyordu. Sam ışıkları yaktı. Duvarda, uzun süredir kullanılmamış bir sürü alet asılıydı. Kamyonet, garajın ortasında duruyordu ve üzerine tozla kaplı bir örtü seriliydi.

"Bu örtüyü kaldırmayalı ne kadar oldu?" diye sordum.

"Babam yok olduğundan beri kaldırmadık."

Bir ucundan ben, bir ucundan o tuttu ve örtüyü kaldırdık. Eğilip örtüyü toparlayarak köşeye koydum. Sam, yüzünde bir gülümseme, gözleri kocaman açılmış bir halde kamyonete bakıyordu.

Kamyonet, küçük, lacivert ve iki kişilikti ama rahatsız yolculuk etmeyi kabul edecek biri için arka tarafın ortasında da bir yer vardı. Bernie Koşar için biçilmiş kaftandı. Geçen sekiz yıl boyunca, bir toz zerresi bile kamyonetin içine girmemişti. Daha yeni cilalanmış gibi pırıl pırıl parlıyordu. Çantamı arkaya attım.

"Babamın kamyoneti," dedi Sam gururla. "Aradan bunca yıl geçti ama hala aynı görünüyor."

"Velinimetimiz!" dedim. "Anahtarlar sende mi?"

Sam, garajın yanına gidip duvarda asılı bir kancadan anahtarları aldı ve bana uzattı. Garaj kapısını açtım.

"Kamyoneti kimin kullanacağına karar vermek için taşkağıt-makas oynamak ister misin?"

"Hayır," dedi ve kamyonetin sürücü tarafındaki kapıyı açıp direksiyonun başına geçti. Birkaç defa marşa bastıktan sonra motor çalıştı. Pencereyi araladı.

"Kamyonetini kullandığımı görseydi, babam benimle gurur duyardı," dedi.

Gülümsedim. "Bence de. Hadi kamyoneti dışarı çıkar da kapıyı kapatayım," dedim.

Derin bir nefes alıp kamyoneti yavaş yavaş kıpırdatarak azıcık ilerletti ama kamyonetin ancak burnunu dışarı çıkarmayı başarmıştı. Frene o kadar sert basmıştı ki, kamyonet sarsılarak durdu.

"Tam çıkmadı hala," dedim.

Ayağını frenden kaldırarak garajdan tamamen çıktı. Arkasından garaj kapısını kapattım. Bernie Koşar koşup zıplayarak kamyonete atladı, ben de arkasından yanına bindim. Sam, direksiyonu iki eliyle o kadar sıkı tutuyordu ki, parmak uçları bembeyaz olmuştu.

"Gergin misin?" diye sordum.

"Korkudan ödüm kopuyor."

"Başaracaksın," dedim, "ikimiz de, binlerce kez nasıl kullanıldığını gördük."

"Tamam. Anayola çıkınca ne tarafa döneceğim?"

"Gerçekten bunu yapacak nuyuz?"

"Evet," dedi.

"Sağa döneceğiz o zaman," dedim. "Kasabanın dışına doğru ilerlememiz gerekiyor."

Emniyet kemerlerimizi bağladık. Pencereyi, Bernie Kosar'ın başı sığacak kadar araladım. Arka bacaklarını kucağıma koyup anında iki ayağının üzerine kalktı.

"Korkudan altıma edeceğim," dedi Sam.

"Ben de."

Derin bir nefes alıp tuttu ve yavaşça verdi.

"Ve... yola çıkıyoruz!" dedi. Son kelime ağzından çıkarken ayağı frenden kalkmıştı. Kamyonet sallanarak otoyola çıktı. Bir kere daha frene çok sert bastı ve sert bir şekilde durdu. Sonra tekrar gaza basarak yavaş yavaş ilerledi. Otopanın kenarına yaklaşınca iki yöne de baktıktan sonra yola çıktı. Yavaş ilerliyordu ama daha sonra hızlandı. Gergin bir şekilde direksiyona doğru eğilerek kullanıyordu. Bir kilometre kadar sonra gülümseyerek rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı.

"O kadar da zor değilmiş."

"Bu konuda doğuştan yeteneklisin."

Yolda giderken, kamyoneti sağdaki çizgilere yakın tutuyor, karşı şeritten her araba geçtiğinde geriliyordu. Ama bir süre sonra, rahatlayıp diğer arabalarla da ilgilenmeye başladı. Bir sapaktan, sonra bir sapaktan daha dönüp yirmi beş dakika sonra, eyaletler arası otopana çıktık.

Sam en sonunda, "Bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi. "Bu hayatımda yaptığım en çılgınca şey."

"Benim de."

"Oraya gittiğimizde ne yapacağımızla ilgili bir planın var mı?"

"Şu ana kadar hiçbir şey düşünmedim. Oraya vardığımızda aradığımız adresi bulup ne yapmamız gerektiğine karar verebili-

riz diye umuyorum. Gittiğimiz yerin ev mi, iş yeri mi olduğunu, Henri'nin orada olup olmadığını bile bilmiyorum."

Başını salladı. "Sence baban iyi midir?"

"Hiç bilmiyorum," dedim.

Derin bir nefes aldım. Oraya varmamıza daha bir buçuk saat vardı. Sonra Athens'da olacaktık.

Ve Henri'yi bulacaktık.

BÖLÜM YİRMİ

A p p a l a c h i a n D a ğ l a r i ' n i n e t e k l e r i n e v a r i p
Athens'ı görünceye kadar güneye doğru ilerledik. Ağaçların ar-
dında küçük bir şehir görünüyordu. Kararan ışıkların arasından,
tüm şehri içine alan bir nehir geçtiğini, şehri kuzey, güney, doğu
ve batıdaki dağ ve ağaçlardan bir sınır gibi ayırdığını gördüm.
Hava, kasım ayına göre sıcak sayılırdı. Bir üniversitenin fut-
bol sahasının yanından geçtik. Beyaz kubbeli arena arkamızda
kalmıştı.

"Bu sapaktan çıkmamız gerekiyor," dedim.

Sam kamyoneti otobandan çıkarıp Richland Avenue'ya doğ-
ru döndürdü. İkimiz de sağ salim ve yakalanmadan oraya kadar
gidebildiğimiz için mutluyduk.

"Demek üniversite şehri böyle bir şeymiş."

"Demek ki."

İki yanımızda da binalar ve öğrenci yurtları vardı. Kasımda olmamıza rağmen çimler özenle kesilmişti. Dik bir yokuşu çıktık.

"Bu yolun üstünde Court Street olacak. Oradan sola dönmemiz gerek."

"Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu Sam.

"Bir kilometre kadar."

"Tüm yolu kamyonetle mi gitmek istiyorsun?"

"Hayır, bence bulabildiğimiz ilk yere park edip gideceğimiz yere kadar yürüyelim."

Şehrin ana alteri olan Court Street te ilerledik. Tatil olduğu için cafeler, restoranlar, mağazalar, barlar her yer kapalıydı. Sonra bir an onu gördüm. Kabak gibi ortada duruyordu.

"Dur!" dedim.

Sam yine frene asıldı.

"Ne?!"

Arkamızdaki araba korna çalıyordu.

"Yok bir şey, yok. Sürmeye devam et. Bir yer bulup park edelim."

Park yeri bulana kadar bir blok daha ilerledik. Tahminime göre, gideceğimiz yerden beş dakika uzaklıktaydık.

"O da neyin nesiydi? Ödümü kopardın."

"Arkada Henri'nin kamyoneti duruyor."

Sam başını salladı. "Neden ona bazen Henri diyorsun?"

"Ne bileyim, öyle işte. Aramızda bir tür şaka gibi bir şey," deyip Bernie Koşara baktım. "Sence onu yanımıza almalı mıyız?"

Sam omuzlarını silkti. "Ayak bağı olabilir."

Bernie Kosar'a bir-iki ödöl kurabiyesi verip camı hafif aralayarak onu kamyonetin içinde bıraktım. Bu durumdan hoşlanmışa benzemiyor, söylenir gibi sesler çıkararak camı tırma-lıyordu ama yanına dönmekte gecikeceğimizi sanmıyordum. Sam'le Court Street'in başına kadar yürüdük. Ben çantamı om-zuma atmıştım. Sam de elinde taşıyordu. Bir eline, çantasına attığı oyun hamurunu almış, stres atmak için mincıklıyordu. Henri'nin kamyonetinin yanına geldik. Ne koltukta ne de ar-kada ilginç bir şey vardı.

"Buradan iki şey anlaşılıyor," dedim. "Henri hala burada ve onu her kim alıkoyuyorsa, kamyonetini henüz keşfetmemiş. Bu da henüz konuşmadığı anlamına geliyor. Zaten hayatta konuşmaz."

"Konuşsa ne anlatacaktı ki?"

Bir an Sam'in Henri'nin gerçekten neden oraya gittiğini bilmediğini unutmuştum. Zaten ağzımı sıkı tutamayıp *baba* diyeceğime *Henri* de demiştim. Ağzımdan daha fazla bir şey kaçırmamak için daha dikkatli olmam gerekiyordu.

"Bilmem," dedim. "Yani, kim bilir o çatlaklar nasıl sorular soruyorlardır."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

Henri'nin o sabah bana verdiği adresi çıkarıp "Yürüyeceğiz," dedim.

Geldiğimiz yöne geri döndük. Yürüdükçe çevremizdeki bi-nalar geride kalmış, evlerin olduğu bir bölgeye girmiştik. Evler

bakımsız ve kirli görünüyordu. Kısa bir süre sonra aradığımız adresi bulup durduk.

Bir elimdeki kağıda, bir de önümde duran eve bakıyordum. Derin bir nefes aldım.

"İşte geldik," dedim.

Yanı gri plastik kaplı, iki katlı evin önünde durup yukarı bakıyorduk. On tarafta boyanmamış bir veranda, verandada yana kaymış, bozuk bir salıncak vardı. İçeride kimse yokmuş gibi görünüyordu ama evin yanında bir araba duruyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Telefonumu elime aldım. Saat 11: 12'ydi. Açmayacağını bildiğim halde Henri'yi aradım. Bunun, aklıma bir plan getireceğini umuyordum ama aklım bomboştı. Arama, otomatik olarak telesekretere bağlandı.

"Gidip kapıyı çalayım mı?" diye sordu Sam.

"Kapıyı çalıp ne diyeceksin?"

"Ne bileyim, o an aklıma ne gelirse."

Bunu yapmaya fırsat bulamadan ön kapıdan bir adam çıktı. Uzun boylu ve kilolu, top sakallı, kel, kocaman bir adamdı. Üzerinde kot pantolon, siyah bir eşofman üstü ve plastik çizmeler vardı ve dirseğine kadar sıvadığı eşofman üstünün altından dövmesi görünüyordu ama ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydım. Bahçeye tükürüp arkasını dönerek ön kapıyı kilitledi ve verandadan çıkıp bize doğru yürüdü. Yanımızdan geçerken kaskatı kesildim. Kolundaki dövme, görünmeyen bir varlığa, bir buket lale veren bir uzaylı dövmesiydi. Adam tek

kelime etmeden yanımızdan geçip gitti. İkimiz de adamın arkasından bakıyorduk.

"Dövmesini gördün mü?"

"Evet. Uzaylılarla kafayı bozmuş, tipik bir moron dövmesi. Adam çok iri ve kötü bakışlıydı, değil mi?"

"Telefonumu al Sam."

"Ne? Neden?" diye sordu.

"Onu takip etmen gerek. Al şu telefonu. Ben eve gireceğim. İçeride kimsenin olmadığı belli, yoksa evi kilitlemezdi. Ama Henri içeride olabilir. Elime geçen ilk fırsatta seni arayacağım."

"Nereden arayacaksın?"

"Bilmiyorum. Bir yolunu bulurum. Al." İsteksiz bir şekilde telefonu benden aldı.

"Ya Henri içeride değilse?"

"İşte o yüzden o herifi takip etmeni istiyorum. Henri'nin olduğu yere gidiyor olabilir."

"Ya geri dönerse?"

"Bir çaresine bakarız. Ama şimdi gitmen gerek. Söz veriyorum, elime geçen ilk fırsatta seni arayacağım."

Sam arkasını dönüp adama baktı. Adam epey uzaklaşmıştı. Sonra bana tekrar baktı.

"Tamam. Gidiyorum. Ama içeride çok dikkatli ol."

"Sen de dikkatli ol. Onu gözünün önünden ayırma ve seni görmesine sakın izin verme."

"Sen hiç merak etme."

Arkasını dönüp hızla adamın peşine düştü. İleri doğru yürüdüklerini, sonra gözden kaybolduklarını gördükten sonra eve doğru ilerledim. Panjurlu pencereler karanlıktı. İçeriye göremiyordum. Evin çevresinde yürüyüp arka bahçeye doğru ilerledim. Çimler yazdan beri biçilmemiş, çalılar budanmamıştı. Pencerelerden birini açmayı denedim. Kilitliydi. *Acaba camı mı kırsam?* diye düşünürken böğürtlen çalılarının arasında bir taş görüp zihin gücümle havaya kaldırdım. Tam o sırada aklıma, çok işe yarayabilecek, çılgın bir fikir geldi.

Taşı bırakıp arka kapıya doğru yürüdüm. Üzerinde, öyle çetrefilli, yaysız olanlardan değil, basit bir kilit vardı. Derin bir nefes alıp gözlerimi odaklanarak kapattıktan sonra kilidin gövdesini tuttum. Titremeye başladı. Düşünceler başımdan karnıma ilerliyor, her şey vücudumun ortasında toplanıyordu. Kilidin içindeki mekanizmayı düşünürken gücüm kuvvetlendi ve avcumun içindeki kilitten bir ses geldi. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Kilidi çevirdiğimde kapı sonuna kadar açıldı. Kilidin içinde ne olduğunu hayal ederek kapıyı açmayı başarmıştım.

Mutfak, şaşırtıcı biçimde temizdi. Yerler silinmiş, lavabodaki bulaşıklar yıkanmıştı. Tezgahta taze bir somun ekmek duruyordu. Dar bir koridordan geçip duvarında sporcu posterlerinin, pankartların ve büyük ekran bir televizyonun asılı olduğu oturma odasına girdim. Sol tarafta, yatakodasına açılan bir kapı vardı. Başımı, kapıdan içeri soktum. Yatağın yanındaki şifonye-

rin üstü acayip dağınıktı. Üzerinde, teri daha kurumamış, kirli çamaşırlar duruyordu.

Evin ön tarafında, kapının yanında asılı merdiven, ikinci kata çıkıyordu. Merdiveni tırmanmaya başladım. Üçüncü adımımı atarken, basamaktan bir ses çıktı.

Yukarıdan bir ses, "Kim o?" diye bağırdı.

Nefesimi tutup donakaldım.

"Frank, sen misin?"

Sessizliğimi korudum. Birinin sandalyeden kalktığını, parkelerin çıtırdamalarından olduğum yöne doğru ilerlediğini duyuyordum. Merdivenlerin ucunda bir adam belirmişti. Dağınık saçlarının favorilerimi, kirli sakallarına karışmıştı. Evden çıkan diğer adam kadar iri değildi ama çok da çelimsiz sayılmazdı.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

"Bir arkadaşımı arıyorum,' dedim

Kaşları çatıldı. Bir an ortadan yok olup elinde tahta bir beyzbol sopasıyla geri döndü.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu.

"Yerinde olsam sopayı yere indirirdim."

"Nasıl girdin buraya?"

"Senden çok daha hızlı ve güçlüyüm."

"Yaaa, tabii, eminim öylesindir."

"Bir arkadaşımı arıyorum. Bu sabah buraya geldi. Nerede olduğunu öğrenmeliyim."

"Sen onlardan birisin! Değil mi?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sen onlardansın!" diye ılık attı. Sopayı, oyuncuların vuruş yapmadan önce tuttukları gibi o kadar sıkı kavramıştı ki, parmaklarının ucu bembeyaz olmuştu. Gözleri korku doluydu. Korkudan çenesi kilitlenmişti. "Sen onlardansın! Neden bizi rahat bırakmıyorsunuz?"

"Ben onlardan biri değilim. Buraya arkadaşım İçin geldim. Onun nerede olduğunu söyleyin bana."

"Arkadaşın onlardan biri!"

"Hayır, değil."

"Yani kimden bahsettiğimi biliyorsun."

"Evet."

Merdivenlerden bir basamak aşağı indi.

"Seni uyarıyorum," dedim. "Sopayı bırak ve bana arkadaşımın nerede olduğunu söyle."

Ellerim, durumun belirsizliğinden dolayı titriyor, onun elinde sopa varken benim kendi kabiliyetlerimden başka güvenilebileceğim bir şey olmaması canımı sıkıyordu. Ama gözündeki korku, rahatlamamı sağladı. Aşağı doğru bir adım daha attı. Aramızda sadece altı basamak kalmıştı.

"Kafanı koparacağım. Bu, arkadaşlarına çok iyi bir mesaj olur."

"Onlar benim arkadaşım değil. Bana zarar verirsen, onların ekmeğine yağ süreceğine emin ol."

"O zaman görürüz."

Merdivenlerden aşıya, hızla üzerime doğru yürüdü. Tepki vermekten başka seçeneğim kalmamıştı. Sopayı salladı. Başımı eğdim. Sopa duvara çarpıp ahşap duvarda koca bir delik açtı. Peşinden gidip bir elimi koltuk altına, bir elimi boğazına koyup adamı havaya kaldırarak üst kata tekrar çıkardım. Havada bacaklarıma ve kasıklarıma tekme atıyordu. Elindeki sopayı düşürdü. Arkamdaki pencerelerden birinin camının kırıldığını duydum.

ikinci kat, karanlık, açık bir tavanarasıydı. Duvarlar *They Walk Among Us* kapaklarıyla kaplanmıştı, kapakların bittiği yerde uzaylı zımbırtıları başlıyordu. Sam'in duvarındakilerden farklı olarak, bu fotoğraflar yıllar içinde çekilmiş, gerçek fotoğraflardı. Ama o kadar kumlu, o kadar bulanıktılar ki, görüntüleri seçmek güçtü. Çoğunun fonunda beyaz noktacıklar vardı. Köşede, boynuna lastik bir tasma takılmış aptal, plastik bir uzaylı duruyordu. Biri kafasına bir de Meksika şapkası kondurmuştu. Tavana, karanlıkta parlayan yıldızlardan yapıştırmışlardı. Bu parlak çıkartmalar, mekana hiç uymayan, on yaşındaki bir kız çocuğunun odasına daha çok yakışacak şeylerdi.

Adamı yere savurdum. Benden uzaklaşıp ayağa kalktı. O ayağa kalkarken, tüm gücümü midemde toplayıp adama vücudumla hücum ettim. Uçarak arkadaki duvara yapıştı.

"Arkadaşım nerede?" diye sordum.

"Asla söylemeyeceğim. O da sizden biri."

"Ben, sandığın kişi değilim."

"Sizler asla başaramayacaksınız! Dünya'yı rahat bırakın!"

Elimi kaldırıp boğazını sıktım. Ona dokunmamama rağmen boğazından geçen tendonları avcumda hissedebiliyordum. Nefes alamadığı için yüzü kıpkırmızı olmuştu. Boğazını bıraktım.

"Tekrar soracağım."

"Hayır."

Bir kere daha boğazını sıktım ama bu sefer yüzü kızardığında, daha da fazla sıkmıştım. Bıraktığımda ağlamaya başladı. Ona yaptığımdan dolayı pişman olmuşum ama Henri'nin nerede olduğunu biliyordu ve Henri'ye kötü bir şey yapmıştı. Bunu düşündüğüm an, içimdeki acıma başladığı gibi son buldu.

Nefes almaya başladığı an, hıçkırıklarının arasında, "Aşağıda," dediğini duydum.

"Nerede? Onu görmedim."

"Bodrumda. Kapı, oturma odasındaki Steelers pankartının arkasında."

Ortadaki masanın üzerinde duran telefonda kendi numaramı aradım. Sam cevap vermiyordu. Telefonu duvara atıp ikiye ayırdım.

"Cep telefonunu ver bana," dedim.

"Cep telefonum yok."

Gerizekalı uzaylıya doğru yürüyüp kabloyu boynuna sardım.

"Yapma, lütfen," diye yalvardı.

"Kes sesini. Arkadaşımı kaçıırıp onu rızası olmadan alıkoydunuz. Seni bağlamakla yetindiğim için şanslısın."

Kollarını arkasına alıp adamı sıkıca sandalyesine bağladım. Sonra bağıransın diye ağzını da hamladıktan sonra aşağıya inip Steelers pankartının arkasındaki kapıya gittim. Kilitliydi. Diğerini açtığım gibi bunu da açıp karanlığa doğru inen ahşap merdivenlerden inmeye başladım.

Burnuma küf kokusu geliyordu. Işığı açıp aşağıya inerken, orada karşılaşacaklarımdan korktuğum için yavaşça ilerliyorum. Kirişler örümcek ağıyla kaplıydı. Aşağı vardığımda birinin daha orada olduğunu hissetmişim. Kaskatı kesilip derin bir nefes alarak arkama döndüm.

Orada, bodrumun köşesinde, Henri oturuyordu.

"Henri!"

Gözleri ışıktan kamaştığından göremiyor, gözlerini odaklamaya çalışıyordu. Ağzı bantlıydı. Ellerini arkasına, bacaklarını da oturduğu sandalyenin bacaklarına bağlamışlardı. Saçları dağılmış, yanağının kenarında kanı kurumuştı. Onu öyle görünce içimde büyük bir öfke kabardı.

Ona doğru koşup ağzındaki bandı çıkardım. Derin bir nefes aldı.

"Çok şükür," dedi. Sesi zayıf çıkıyordu. "Haklıydın, John. Buraya gelmem aptallıktı. Çok özür dilerim. Seni dinlemeliydim."

"Şşşt," dedim.

Eğilip bacaklarını çözdüm. Çiş kokuyordu.

"Pusuya düşürüldüm."

"Kaç kişiler?" diye sordum.

"

Uç.

"Üst katta, birini bağladım," dedim.

Bacaklarını çözmüştüm. Bacaklarını esnetip rahat bir nefes aldı.

"Bütün gün bu lanet olası sandalyede oturdum."

Ellerini çözmeye başladım.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Sam'le birlikte buraya kadar kamyonet kullanarak geldik."

"Dalga geçiyorsun herhalde."

"Başka şansımız yoktu."

"Ne kullandınız?"

"Sam'in babasının eski kamyonetini."

Bir an için durup ne anlatmaya çalıştığımı anlamaya çalıştı.

"Sam hiçbir şey bilmiyor," dedim. "Ona sadece senin hobi olarak uzaylılarla ilgilendiğini söyledim."

Başını salladı. "Peki. Gelebildiğin için sana minnettarım. Sam nerede?"

"Onlardan birini takip ediyor. Nereye gittiklerini bilmiyorum."

Üst kattan parkelerin çıtırtı sesleri geliyordu. Olduğum yerde kaldım. Henri'nin elleri hala tam olarak çözülmemişti.

"Sesi duydun mu?" diye fısıldadım.

Nefesimizi tutarak kapıya baktık. Bir saniye sonra, Sam'le kapının önünde dururken gördüğümüz iri yarı adamı, merdivenlerin başında gördük.

"Parti sona erdi beyler," dedi. Elindeki silahı bana doğrulttu. "Geri çekilin bakalım."

Ellerimi havaya kaldırıp bir adım geri attım. Güçlerimi kullanıp silahı uzağa fırlatmayı düşündüm ama *ya yanlışlıkla silah patlarsa?* diye düşündüm. Yeteneklerime henüz o kadar da güvenmiyordum. Bu çok riskliydi.

"Bize gelebileceğinizi söylemişlerdi. İnsana benzediğinizi ama gerçek düşmanın siz olduğunuzu da," dedi adam.

"Sen neyden bahsediyorsun?" dedim.

"Paranoyak bunlar," dedi Henri. "Bizim düşman olduğumuzu sanıyorlar."

"Kes sesini!" diye bağırdı adam.

Üç adım atarak bana doğru yaklaştı ve silahı benden çekip Henri'ye doğrulttu.

"Yanlış bir şey yaparsan onu vururum. Anlıyor musun?"

"Evet," dedim.

"Şimdi, yakala bakalım şunu." Yanındaki çekmecedен koli bandı çıkarıp bana fırlattı. Havaya attığı bandı, yerden iki metre yükseklikte, tam ortamızda, havada durdurup hızlı hızlı döndürmeye başladım. Adam afallamış, bana bakıyordu.

"Bu da ne be?"

Adamın dikkatini dağıtınca, kolumu hızla ona doğru salladım. Bant, gerisin geri uçup adamın burnuna indi ve burnunu kanattı. Kanayan burnunu tutmak için eğildiğinde, elindeki silah düştü ve ateş aldı. Elimi kurşuna doğru tutup havadaki

kurşunu dondurdum. Henri arkamda gülüyordu. Kurşunu geriye döndürüp öyle bir yerde durdurdum ki, adamın burnunun ucuna kadar geldi.

"Hey sen, şişman çocuk!" dedim.

Gözlerini açtığında, kurşunu suratının önünde havada asılı gördü.

"Daha çok kurşuna ihtiyacın olacak."

Kurşunu bıraktım, ayaklarının dibine düştü. Kaçmak için arkasını döndü ama odanın bir ucundan onu geri döndürüp tavana destek olması için dikilen direğe çarptırdım. Kendinden geçmiş, yerde yatıyordu. Bandı elime alıp onu, o direğe bağladım ve direğe sıkıca bağlı olduğundan emin olduktan sonra, Henri'ye döndüm.

"John, bu sanırım hayatımda gördüğüm en iyi sürpriz," dedi fısıldayarak. O kadar rahatlamıştı ki, neredeyse gözünden yaşlar gelecekti.

Gururla gülümsedim. "Teşekkür ederim. Yemekten oluştu."

"Yemeği kaçırdığım için özür dilerim."

"Onlara işinin uzadığını söyledim."

Gülümsedi.

"Çok şükür Mirasına kavuştun," dedi. O sırada Mirasçımın oluşmasının, daha doğrusu oluşamamasının Henri'yi tahminimden çok daha fazla strese soktuğunu gördüm. Bu konuda çok geriliyordu.

"Peki sana ne oldu?" diye sordum.

"Kapıyı çaldım. Üçü de evdeydi, içeri adımımı atar atmaz, içlerinden biri arkadan başıma vurdu. Ayılınca kendimi bu sandalyede buldum." Başını sallayıp Lorien dilinde küfür olduğunu bildiğim kelimelerle uzun uzun cümleler kuruyordu. Onu çözdüm. Ayağa kalkıp esnedi.

"Buradan çıkmamız lazım," dedi.

"Sanı i bulmalıyız."

Sonra bir anda yukarıdan Sam'in sesi duyuldu.

"John, aşağıda mısın?"

BÖLÜM YİRMİ BİR

SANKİ her şey ağır çekimde ilerliyordu. MERDİVENLERİN başında ikinci bir kişi daha gördüm. Sam şaşkınlıktan çılgılık atmış, ben ona doğru dönmüştüm. İçeride, sağır edici bir sessizliğin uğultusu vardı. Sam'in arkasında duran adam ona öyle sert vurdu ki, Sam'in ayakları yerden kesildi. Eğer merdivenlerden yuvarlanırsa, düşeceği yer bulunduğumuz kattaki beton zemindi. Ellerini kollarını sallayıp korku dolu gözlerle havada uçuşunu izledim. Bir an bile düşünmeden, içgüdüsel olarak, başı yere vurmak üzereyken, son dakikada onu yakaladım ve yumuşak iniş yapmasını sağladım.

"Kahretsin!" dedi Henri.

Sam oturup briketli duvara kadar yengeç gibi yalpaladı. Gözleri yarı açık bir halde merdivenlere bakıyor, ağzını açıyor ama konuşamıyordu. Onu merdivenlerden atan silüet de, Sam gibi

aşağıya bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onun üçüncü kişi olduğunu düşündüm.

"Sam, sana anlatmaya çalışmıştım," dedim.

Merdivenlerin başında duran adam arkasını dönüp kaçmaya yeltendi ama onu merdivenlerden aşağı indirdim. Sam, adamın görünmeyen bir güç tarafından kaldırılarak aşağı getirildiğini görmüş, adamı kaldırırken havada oynayan koluma bakmıştı. Şok olmuş, dili tutulmuştu.

Koli bandını alıp adamı havada bağlayarak o şekilde ikinci kata çıkardım. Onu, oradaki sandalyelerden birine bağlarken ağız dolusu küfürler saydırıyordu ama o sırada Sam'e ne anlatacağımızı düşündüğüm için söylediklerinin hiçbirini duymuyordum.

"Kes sesini," dedim.

Biraz daha küfür etti. Yeteri kadar dinlediğimi düşünüp ağzını da bantladıktan sonra tekrar bodruma indim. Henri, hala boş boş bakarak oturan Sam'in yanında duruyordu.

"Anlayamıyorum," dedi Sam. "Az önce neler oldu?"

Henri'yle birbirimize baktık. Omuzlarımı silktim.

"Neler oldu? Söyleyin bana," dedi. Az önce gördüklerinin aklının ona oynadığı bir oyun olmadığına ve delirmediğine inanması için gerçeği bilmesi gerektiğini düşünüyor, bu yüzden de yalvaran gözlerle bakıyordu.

Henri iç çekip başını salladı. Sonra, "Daha fazla gizlemenin bir faydası yok," dedi.

"Neyi gizlemenin?" diye sordum.

Beni duymazlıktan gelip Sam'e döndü. Yukarı ha kıp bapja dığımız adamların hala yukarıda olduklarından emin oldukıatı sonra Sam'e baktı. "Biz senin düşündüğün gibi insan değiliz," deyip duraksadı. Sam sessizce Henri'ye bakıyordu. Henri'mı yüzünden, Sam'e ne diyeceğini anlayamıyor, ne anlatacağım bilemiyor, yine ona uydurmasyon bir hikaye mi anlayacak, yoksa bir kere olsun gerçekleri mi söyleyecek bilemiyordum. Gerçeğı anlatmasını o kadar çok istiyordum ki. Bana baktı. Onayladığımı gösterircesine başımı salladım.

"Biz on sene önce Dünyaya, Lorien adlı bir gezegenden geldik. Çünkü gezegenimiz, başka bir gezegende yaşayan Mogadorlular tarafından yok edildi. Kendi gezegenlerini mahvettikleri için Lorien'in kaynaklarını kullanmak istiyorlardı. Lorien'e geri dönmeden önce bir süre saklanmak için buraya geldik. Ama eninde sonunda Lorien'e döneceğiz. Ne var ki Mogadorlular peşimizi bırakmadı. Bizi bulup öldürmek istiyorlar. Dünyayı biraz daha iyi tanıdıktan sonra burayı da ele geçirmeye çalışacaklarına inanıyorum," dedi.

Sam, hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu. Bütün bunları ona ben anlatsam eminim bana inanmaz ve kızardı ama anlatan Henri olunca, durum değişmişti. Henri'nin benim üzerimde de her zaman etkili olan dürüst bir tavrı vardı. Bunu Sam de hissetmişti. Gözlerini kaldırıp bana baktı.

"Haklıydım. Sen bir uzaylısın. İtirafettiğın sırada şaka yapmıyordun," dedi bana.

"Evet, haklıydın ."

Tekrar Henri'ye baktı. "Peki Cadılar Bayramı'nda anlattığın o hikayeler gerçek miydi?"

"Hayır, onların hepsi tamamen uydurmaydı," dedi Henri, "internette karşılaştığım zaman güldüğüm saçma sapan hikayeler işte. Ama sana şimdi anlattıklarım tamamen gerçek."

"Şeyyy..." dedi Sam. Yorgundu ama daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Peki, biraz önce ne oldu?"

Henri bana başını salladı. "John bir gelişim sürecinde. Bu aralar bazı güçleri meydana geliyor ve gelişiyor. Telekinesis de bunlardan biri. Adam seni aşağı ittiğinde, John seni korudu."

Sam yanımda durmuş hala gülümsüyor, beni izliyordu. Ona baktığımda başını salladı.

"Senin farklı olduğunu biliyordum," dedi.

"Bunu söylemene gerek yok," dedi Henri, Sam'e. "Bunu kimseye anlatmaman gerekiyor." Sonra bana baktı. "Bilgi toplamamız ve buradan derhal çıkmamız gerek. Muhtemelen yakınlarda bir yerdeler."

"Yukarıdaki herif hala ayık olabilir."

"Hadi gidip onlarla konuşalım."

Henri bir-iki adım atıp yerdeki silahı eline aldı. Silah doluydu. İçindeki kurşunları çıkarıp yakınlardaki bir çekmecenin içine attı ve boş silahı, arkadan kot pantolonunun beline sıkıştırdı. Sam'e ayağa kalkması için yardım ettim ve hep beraber

ikinci kata çıktık. Telekinesisle yukarı çıkardığım adam hala çırpınıyor, diğeri sakın oturuyordu. Henri ona doğru yürüdü.

"Seni uyarmıştım," dedi Henri.

Adam başını salladı.

"Şimdi konuşacaksın," diyerek adamın ağzındaki bandı söktü. "Eğer konuşmazsan..." dedi ve belindeki silahı çıkarıp adamın göğsüne doğrulttu. "Kim geldi buraya?"

"Üç kişiydiler," dedi.

"Biz de üç kişiyiz, ne yapalım yani? Kim takar onları! Devam et!"

"Eğer buraya siz gelerseniz ve size bir şey anlatacak olursam, beni öldüreceklerini söylediler," dedi adam. "O yüzden daha fazla şey anlatamam."

"Henri silahın ucunu adamın şakağına dayadı. Bu, nedense beni rahatsız etmişti. Eğilip silahı Henri'nin elinden aldım. Henri, meraklı bir şekilde yüzüme bakıyordu.

"Bunu halletmenin başka yolları da var," dedim.

Henri omuzlarını silkip silahı indirdi. "Buyur, sıra sende," dedi.

Adamın karşısına geçtim. Korkuyla bana bakıyordu. Ağır görünüyordu ama *Sami havaya kaldır ab ildiğime göre, onu da kaldırabilirim*, diye düşünmüştüm. Vücudumu odaklayarak kollarımı adama doğru uzattım. Önce hiçbir şey olmadı ama daha sonra yavaş yavaş hareketlenip havalanmaya başladı. Adam çırpınıyor ama sandalyeye bağlı olduğu için hiçbir şey yapamı-

yordu. Elimden geldiği kadar konsantre olmaya çalışıyor, gözümün bir ucuyla Henri'yle Sam'e bakıyor, gururla gülümsediklerini görüyordum. Daha dün, bir tenis topu bile kaldıramazken, bugün üzerinde yüz kiloluk bir adamın oturduğu sandalyeyi kaldırabiliyordum. Yetenek ne kadar da çabuk geliyordu!

Adamı göz hizasına kadar kaldırıncı sandalyeyi ters çevirip adamı tepetaklak ettim.

"Yapma!" diye bağırdı.

"Konuş!"

"Hayır!" diye bağıırıyordu. "Beni öldüreceklerini söylediler."

Sandalyeyi bırakınca adam bir kere daha çığlık attı ama yere düşmek üzereyken yakalayıp tekrar yukarı kaldırdım.

"Uç kişiydiler," diye bağırdı. "Derginin dağıtım günü geldiler. O gece."

"Neye benziyorlardı?" diye sordu Henri.

"Hayalet gibiydiler. Albinolar gibi soluk benizliydiiler. Gözlerinde güneş gözlüğü vardı ama içilerinden biri konuşurken gözlüklerini çıkardı. Simsiyah gözleri, sivri dişleri vardı. Ama sivri dişleri, hayvanlarda olduğu gibi doğal değil, sanki kırılmış ya da bilenmiş gibi görünüyordu. Hepsinin üzerinde uzun paltolar ve şapkalar vardı. Eski bir casus filminden fırlamış gibi görünüyordı. Daha ne bilmek istiyorsunuz?"

"Neden gelmişler?"

"Hikayenin kaynağını nereden bulduğumuzu öğrenmek için. Onlara söyledik. Adamın biri arayıp bize çok özel bir

lıkayc anlatacağını, bir grup uzaylının medeniyetimizi yok edeceğini iddia ettiğini söyledik. Ama adam, basım günü aradığı için hikayenin sadece bir kısmını o sayıya yetiştirebildik ve geri kalanını da bir sonraki sayıda yayınlayacağımızı yazdık. Telefondaki adam o kadar hızlı konuşuyordu ki, ne dediği zor anlaşılıyordu. Ertesi gün onu aramaya karar verdik ama yapamadık çünkü o gece Mogadorlular geldi."

"Onların Mogadorlu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Başka nereli olabilirler ki? Mogadorlularla ilgili bir hikaye yazdık ve o gece kapımıza bir grup uzaylı gelip hikayenin kaynağını öğrenmek istedi. Parçaları birleştirmek çok zor değil."

Adam çok ağırdı. Onu daha fazla kaldırmakta zorlanıyordum. Alnım boncuk boncuk terlemişti ve nefes almakta zorlanıyordum. Sandalyesini çevirerek yavaş yavaş onu indirmeye başladım ve yere kısa bir mesafe kala bırakarak "Offfî" diyerek inmesini sağladım. Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak nefes almaya çalışıyordum.

"Ne var ya? Sorularınıza cevap veriyorum işte!" dedi adam.

"Özür dilerim," dedim. "Çok ağırsın."

"Yani sadece o zaman mı geldiler?" diye sordu Henri.

Adam başını salladı. "Hayır, sonra bir kere daha geldiler."

"Neden?"

"Başka bir şey yayınlamadığımızdan emin olmak için. Bize güvendiklerini hiç sanmam ama bizi arayan adam telefonuna hiç cevap vermediği için zaten elimizde yayınlayacak bir şey yoktu."

"Ona ne oldu?"

"Sizce ne olmuş olabilir?" diye sordu adam.

Henri başını salladı. "Adamın nerede oturduğunu biliyorlar mıydı ki?"

"Onu geri aramak için aldığımız telefon numarasını bizden istediler. Eminim, ondan sonra adresini bulmak da zor olmamıştır."

"Sizi tehdit ettiler mi?"

"Hem de nasıl. Ofisimizi dağıttılar. Aklımla oynadılar. O günden beri kendime geledim."

"Aklına ne yaptılar?"

Gözlerini kapatıp derin bir nefes daha çekti.

"Gerçek bile görünmüyorlardı," dedi. "Derin ve rahatsız edici seslerle konuşan, bu üç kişi karşımızda duruyordu. Hepsinin üzerinde yağmurluk, şapka ve gece olmasına rağmen güneş gözlüğü vardı. Sanki Cadılar Bayramı için kostüm giymiş gibiydiler. Buralardan olmadıkları belliydi ve o kadar komik görünüyorlardı ki, suratlarına koptum..." dedi. Sessizleşmişti.

"Ama güldüğüm an, gülmekle büyük bir hata yaptığımı farkettim. İki Mogadorlu, güneş gözlüklerini çıkarıp üzerime yürüdü. Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama yapamıyordum. O gözler. Sanki beni içine çeken bir şey varmış gibi, kendimi gözlerine bakmaya mecbur hissettim. Gözlerinde ölüm vardı. Ölümü görüyordum. Hem kendi ölümümü, hem de tanıyıp sevdiklerimin ölümünü. Ortada komik bir şey kalmamıştı.

Ölümlere şahit olmakla kalmamış, onları içimde hissetmişim. Belirsizlik. Acı. Büyük bir korku. Sanki bulunduğum yerde değildim artık. Sonra başıma küçükken hep korktuğum şeyler gelmeye başladı. İçi doldurulmuş hayvanların canlandığını, pençelerinin jilet gibi olduğunu gördüm. Her çocuğun korktuğu şeyleri görüyordum işte. Kurtadamlar, şeytan bakışlı palyaçolar, kocaman örümcekler... Hepsini bir çocuğun gözünden görüyordum ve ödüm kopmuştu. Ve her seferinde, gördüğüm o şeylerden biri beni ısırıyor/dişlerini etimde, kanımı bacağımdan akarken hissediyor, deliler gibi çılgılık atıyordum."

"Hiç karşı koymaya çalışmadın mı?"

" Yanlarında sansar kılıklı, kısa bacaklı, o tuhaf hayvanlardan vardı. Hayvanlar köpek kadar büyük değildi ve ağızları köpürüyordu. Tasmalarını bir kişi tutuyordu ama hayvanların gözlerinden bizi yemek istedikleri anlaşılıyordu. Eğer onlara karşı koyarsak, hayvanları üzerimize salacaklarını söylediler. Sana söylüyorum arkadaşım, o şeyler Dünyalı değildi. Hadi köpek olduklarını var sayalım, bu kadar kocaman olmamıza rağmen bizi bile yiyebilecek gibi görünüyorlardı. Zaten tasmalarına asılıp bize saldırmak için kendilerini ileri atıp duruyorlardı."

"Yani konuştunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Ne zaman geri geldiler?"

"Sonraki sayının yayınlanacağı günden bir gün önce. Yani bir haftadan biraz daha fazla oluyor."

Henri endişeli bir şekilde bana baktı. Mogadorlular, sadece bir hafta önce yaşadığımız yerden yüz elli kilometre ötedeydiler. Hala buralarda bir yerlerde olabilirlerdi. Belki de Henri, bu yüzden Miras'ın geciktiğini hissediyor ve telaşlanıyordu. Sam arkamda durmuş, duyduğu her şeyi ezberliyordu.

"Neden size haber veren adamı öldürdükleri gibi sizi de öldürmediler?"

"Nerden bileyim? Belki de saygıdeğer bir yayınevi olduğuna uzdandır."

"Arayan adam Mogadorlularla ilgili bu kadar çok şeyi nereden biliyormuş?"

"İçlerinden birini yakalayıp ona işkence ettiğini söylemişti."

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Telefon kodu Columbus yakınlarında bir yerlerde oturduğunu gösteriyor. Buranın on-on beş kilometre güneyinde bir yerlerde olması lazım."

"Onunla sen mi konuştun?"

"Evet. İlk önce, deli olup olmadığını anlamadım ama sonradan aklıma bu konuda daha önce de duyumlar aldığımız geldi. Bildiğimiz gibi Mogadorluların bir medeniyeti ortadan kaldırdıklarını söyledi. Bazen o kadar hızlı konuşuyordu ki, anlattıklarından bir anlam çıkarmak neredeyse imkansızdı. Durmadan, Mogadorluların birilerinin ya da bir şeylerin peşinden gittiğini, onları öldürmek istediklerini anlatıyordu. Sonra ağzından bir sürü numara dökülmeye başladı."

Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. "Ne numarası? O numaralar ne anlama geliyordu?"

"Hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi, o kadar hızlı konuşuyordu ki, ancak söylediklerini yazabildim."

"O konuşurken not mu alıyordun?" diye sordu Henri.

"Biz gazeteciyiz. Tabii ki not alıyordum," dedi kuşkulu bir şekilde. "Yazdığımız hikayeleri bir tarafımızdan mı salladığımızı düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum," dedi Henri.

"Aldığın notlar hala duruyor mu?" dedim.

Bana bakıp başını salladı. "Söylüyorum size, o notlar hiçbir işe yaramaz. Aldığım notların büyük bir kısmı, Mogadorluların Dünya'yı yok etmek için yaptıkları planla ilgili bir bulmacanın parçaları."

"Onları görmem lazım " Adama iyice yaklaştım. "Nerede? Nerede o notlar?"

Duvarlardan birinin önünde duran masayı işaret etti.

"Masanın üzerindeki post-itlerden biri."

Kağıt dolu masaya doğru yürüyüp post-itlere baktım. Bazılarının üzerinde Mogadorluların Dünya'yı ele geçirmek istedikleriyle ilgili bir şeyler yazıyordu ama ne net bir bilgi, ne de bir plan vardı. Sadece gelişigüzel bazı sözcükler yazılıydı.

"Nüfus patlaması."

"Dünya kaynakları."

"Mogador Gezegeni."

Aradığım notu bulmuştum. Üç-dört kez okudum.

LORIEN GEZEĞENİ? LORİK?

1-3 ÖLDÜ.

4?

7. İSPANYA'YA KADAR TAKİP EDİLDİ.

9. GA'DA KAÇIYOR.

(NEDEN BAHSEDİYOR BU ADAM BÖYLE? BU
NUMARALARIN DÜNYAYI ELE GEÇİRMEKLE NE
İLGİSİ VAR?)

"Neden 4 numaranın yanında soru işareti var?" diye sordum.

"Çünkü adam onunla ilgili bir şey söyledi ama o kadar hızlı konuşuyordu ki, anlayamadım."

"Dalga geçiyorsun herhalde, değil mi?"

Başını salladı. İç çektim. Şansa bak, diye düşündüm. Benimle ilgili söylenen tek şey yazılmamıştı.

"GA ne demek?" diye sordum.

"Güney Amerika."

"Güney Amerika'da nerede olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

"Başımı sallayıp elimdeki kağıt parçasına baktım. *Keşke konuşmaları duyabilseydim ve kendi sorularımı sorabilseydim*, diye düşündüm. Mogadorlular, yedi numaranın nerede olduğunu

gerçekten biliyorlar mıydı? Gerçekten onu takip mi etmişlerdi? Acaba kız mıydı erkek mi? Anlatılanlar doğruysa, tılsım hala işe yarıyor demekti. Elimdeki kağıdı katlayıp arka cebime koydum.

"Numaraların ne anlama geldiğini biliyor musunuz?" diye sordu adam.

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok "

"Sana inanmıyorum," dedi.

"Kes sesini," dedi Sam elindeki beyzbol sopasıyla adamın karnını dürtükleyerek.

"Bana anlatabileceğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

Bir an düşünüp "Sanırım ışıktan rahatsız oluyorlar. Gözlüklerini çıkardıklarında acı çekiyor gibi görünüyorlar," dedi.

Alt kattan gelen bir ses duyduk. Sanki biri, yavaşça kapıyı açmaya çalışıyordu. Birbirimize baktıktan sonra sandalyedeki adama baktım.

"Kim bu?" dedim sessizce.

"Onlar."

"Ne?"

"Bizi takip edeceklerini söylemişlerdi. Birilerinin buraya geleceğini biliyorlardı."

Birinci katta ilerleyen ayak sesleri duyduk.

Henri'yle Sam birbirlerine baktı. İkisinin de ödü kopmuştu.

"Neden bize bunu baştan söylemedin?"

"Eğer söylersem hem beni, hem de ailemi öldüreceklerini söylediler."

Pencereye doğru koşup dışarı baktım, ikinci katta, yani yerden altı metre yükseklikteydik. Bahçenin etrafı iki buçuk metrelik ahşap çitlerle sarılıydı. Hızla merdivenlerin olduğu yere koşup aşağıda neler olduğuna baktım. Uzun, siyah yağmurluk giyen üç kişi gördüm. Şapkaları ve güneş gözlükleri vardı ve ellerinde parlak kılıçlar taşıyorlardı. Aşağı inmemiz mümkün değildi. Yeteneklerim gelişmişti ama henüz üç Mogadorluyu birden indirebilecek kadar güçlü değildim. Ya pencereden ya da odanın önündeki küçük verandanın üzerinden atlayıp kaçacaktık. Pencere küçük ama arka bahçeye çıkarsak gözden kaybolmamız daha kolay olurdu. Alt kattan gürültüler duyulmaya başlamıştı. Mogadorlular, birbirleriyle genizden gelen, çirkin bir dilde konuşuyordu. İki bodruma inerken, içlerinden biri yukarı çıkmaya, yani bize doğru gelmeye başlamıştı.

Ne yapacağıma karar vermek için iki saniyem vardı. Pencereden atlarsak camlar kırılacaktı. Tek şansımız verandanın üstüne açılan kapılardan geçmekti. Telekinesis kullanarak kapıları açtım. Dışarı kapkaranlıktı. Yukarı çıkan ayak seslerini duyuyordum. Sam'le Henri'yi üzerime alarak ikisini de omzuma patates çuvalı gibi attım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Henri.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ama umarım işe yarar."

Yukarı çıkan Mogadorlunun şapkasının ucunu görür görmez verandanın tepesindeki kapıları açtığım gibi kendimi dışarı atıp zıpladım. Gecenin karanlığında iki üç saniye asılı

kaldık. Altımızdaki sokakta geçip giden arabaları, kaldırımlarda yürüyen insanları gördüm. Nereye ineceğimi, vücudumun bu kadar ağırlığı daha fazla taşıyıp taşıyamayacağını bilemiyordum. Karşıdaki evlerin birinin çatısına vurunca devrildim. Sam'le Henri de üstüme düşmüştü. Nefes alamadığımı sanıyor, bacaklarımın kırıldığını hissediyordum. Sam ayağa kalkmaya çalıştı ama Henri onu tutup tekrar yatırdı ve beni çatının en uç noktasına kadar sürükleyip Sam'le kendisini telekinesisle yere indirip indiremeyeceğimi sordu. Yapabilirdim. Yaptım da. Zıplamam gerektiğini söyledi. Hala sendeleyen ve acıyan bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıp zıpladım. Arkamı dönüp baktığımda, Mogadorluların karşıdaki verandada şaşkınlık içinde durduğunu gördüm. Kılıçları parlıyordu. Bir saniye bile kaybetmeden onlara görünmeden oradan uzaklaştık.

Sam'in kamyonetine bindik. Henri'yle Sam yürümeme yardım etmek zorunda kalmıştı. Bernie, orada bizi bekliyordu. Henri'nin kamyonetinin neye benzediğini görmüş olabilecekleri ve bizi takip edebilecekleri için onu, orada bırakmaya karar verdik. Kamyoneti Henri kullanıyordu. Anthens'tan çıkıp Paradise'a doğru ilerlemeye başladık. Bu, yaşadığımız onca şeyden sonra, iyice rahatlamamızı sağlamıştı.

Henri, otobana çıkana kadar Sam'e her şeyi en başından anlattı. Dışarısı hala zifiri karanlıktı. Sam bana baktı.

"İnanılmaz," dedi gülümseyerek. "Bu hayatımda duyduğum en havalı şey!" Sam'e şöyle bir baktım. Senelerdir aradığı onayı almış gibi görünüyordu. En sonunda babasının kaçırانların kim olduğunu bulmak için burnunu komplo teorilerinin yazdığı dergilerden kaldırmamanın mükafatını almıştı. Bütün o yaptıkları boşa çıkmamıştı.

"Gerçekten ateşe karşı duyarsız mısınız?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Tanrım! Bu müthiş!" dedi.

"Teşekkür ederim Sam."

"Uçabiliyor musun?" diye sordu. İlk başta şaka yaptığını sandım ama sonra, ciddi olduğunu farketdim.

"Uçamıyorum. Ateşe karşı dayanıklıyım ve ellerimi parlatabiliyorum. Bir de dün kullanmayı öğrendiğim telekinesisim var. Yakında daha çok yetenek gelecekmiş. Öyle biliyoruz. Ama o yeteneklerin ne olacağını ortaya çıkıncaya kadar bilemeyeceğim."

"Umarım kendini görünmez kılmayı başarabilirsin," dedi Sam.

"Büyükbabam yapabiliyormuş. Hem kendisini, hem de dokunduğu her şeyi görünmez edebiliyormuş."

"Cidden mi?"

"Evet."

Gülmeye başladı.

"Hala tek başınıza Athens'a kadar araba kullandığınıza inanmıyorum," dedi Henri. "İkiniz de gerçekten özel çocuklar-

siniz. Benzin almak için durduğumda plakanın geçerliliğinin dört sene önce bittiğini farkettim. Yakalanmadan oraya kadar nasıl gidebildiniz, hayret."

"Bundan sonra bana güvenebilirsiniz," dedi Sam, "Onları durdurmaya yardım etmek için ne gerekiyorsa yaparım. Özellikle de babamı kaçıranların onlar olduğu bu kadar barizken."

"Teşekkür ederiz, Sam," dedi Henri. "Yapacağın en önemli şey, sırrımızı tutup kimseye bir şey anlatmaman. Eğer birileri bizim kim olduğumuzu öğrenirse, bu ölümümüzle bile sonuçlanabilir."

"Merak etmeyin. Kimseye söylemem. John'un güçlerini benim üzerimde kullanmasını istemem."

Gülüşerek Sam'e bir kere daha teşekkür edip arabadan indik. Henri'yle içeri girdik. Dönüş yolunda uyumama rağmen kendimi hala çok yorgun hissediyordum. Koltuğa uzandım. Henri de karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Sam kimseye bir şey anlatmaz," dedim.

Cevap vermeden gözünü yere dikti.

"Burada olduğumuzu bilmiyorlar," dedim.

Başını kaldırıp bana baktı.

"Bilmiyorlar," dedim. "Bilselerdi, bizi buraya kadar takip ederlerdi."

Henri sessizdi. Sessizliğine katlanamıyordum.

"Sırf bir spekülasyon üzerine Ohio'dan ayrılmayacağım."

Henri ayağa kalktı.

"Bir arkadaş edindiğin için mutluyum. Saralı'nın da harika bir kız olduğunu düşünüyorum. Ama burada kalamayız. Gidip toplanmaya başlayayım/' dedi.

"Hayır."

"Eşyalarımızı toplayınca kasabaya iner yeni bir kamyonet alırım. Buradan gitmemiz gerek. Bizi takip etmemiş olabilirler ama bizi yakalamaya ne kadar yakın olduklarının farkındalar. Bence, dergiyi arayan adam, gerçekten içlerinden birini yakaladı. Bu onun derdi. Konuşturana kadar işkence edip onu öldürmüştür. Nasıl bir iz sürme teknolojisi kullandıklarını bilmiyoruz ama bizi burada bulmaları uzun sürmez. Bulurlarsa da ölürüz. Yeteneklerin hala gelişiyor, gücün artıyor ama hala onlarla savaşacak kadar kuvvetli değilsin."

Odadan çıktı. Oturdum. Gitmek istemiyordum. Hayatımda ilk defa gerçek bir arkadaşım olmuştu. Gerçekten kim olduğumu bilen, delinin teki olduğumu düşünmeyen ve benden korkmayan bir arkadaş. Benimle birlikte savaşmaya ve tehlikeye atılmaya dünden razı bir arkadaş. Ayrıca bir de kız arkadaşım vardı. Gerçekte kim olduğumu bilmese bile, benimle olmak isteyen biri. Beni mutlu eden, uğruna savaşacağım, onu korumak için bir an bile gözümü kırpmadan kendimi tehlikeye atabileceğim biri. Yeteneklerim henüz tamamen oluşmamış olabilirdi ama yeterince yeteneğim vardı. Uç yetişkin adamı dize getirmiştım. Onlarla kavga etmek çocuk oyuncağıydı. Onlara ne istesem yapabilirdim. Üstelik insanların da Mogadorlularla

savaşabildiğim, onlara zarar verip öldürebildiğini biliyorduk. Onlar yapabiliyorsa, ben hayli hayli yapardım. Gitmek istemiyordum. Bir arkadaşım ve bir kız arkadaşım vardı. Hiçbir yere gitmeyecektim.

Henri odasından geri geldi. En büyük malvarlığımız olan Lorik Sandığı'nı taşıyordu.

"Henri," dedim.

"Efendim?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Evet, gidiyoruz."

"İstiyorsan sen gidebilirsin. Ben de gider Sam'le yaşarım. Ben gitmiyorum."

"Bu senin alabileceğın bir karar değil."

"Öyle mi? Asıl arananın, tehlikede olanın ben olduğumu sanıyordum. Sen her an bu kapıdan çıkıp gidebilirsin. Mogadorlular senin peşine düşmez ki. Güzel, uzun, normal bir hayatın olabilir. İstediğini yapabilirsin. Ben yapamam. Benim hep peşimde olacaklar. Her zaman beni bulup öldürmeye çalışacaklar. On beş yaşıındayım. Artık çocuk değilim. Bu kararı kendim verebilirim."

Bir an bana öylece baktı. "Harika bir konuşmaydı ama hiçbir şeyi değiştirmede. Topla eşyalarını. Gidiyoruz."

Elimi kaldırıp ona doğrulttum. O kadar şaşırmıştı ki, hiçbir şey söyleyemedi. Ayakta durup onu odanın köşesine götürüp tavana doğru kaldırdım.

"Burada kalıyoruz," dedim.

"Beni aşağı indir John."

"Burada kalmaya razı olursan indiririm."

"Bu çok tehlikeli."

"Razı ol, indireyim."

"İNDİR BENİ."

Bunun üzerine hiçbir şey söylemeyip onu, orada, öylece tutmaya devam ettim. Çırpınıp duvarı, tavanı filan itmeye çalıştı ama kıpırdıyamıyordu. Gücüm onu olduğu yerde tutuyordu. Bunu yapabildiğim için kendimi çok güçlü hissetmiştim. Kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum. Gitmeyecektim. Kaçmayacaktım. Paradise'daki hayatımı seviyordum. Gerçek bir arkadaşımın olmasını da kız arkadaşımı da seviyordum. Karşımda duran Mogadorlular da olsa, Henri de olsa sevdiklerim için savaşmaya kararlıydım.

"Seni indirmedığım sürece orada kalacağını biliyorsun, değil mi?"

"Çocuk gibi davranıyorsun."

"Hayır. Kim olduğunu ve ne yapabileceğini farketmeye başlamış biri gibi davranıyorum."

"Ve beni burada böyle sallandıracaksın, öyle mi?"

"Uykum gelene ya da yorulana kadar, evet. Ama dinlendikten sonra tekrar böyle yapacağım."

"Peki, tamam. Kalıyoruz. Ama bazı şartlarım var."

"Ne?"

"İndir beni de konuşalım ."

Henri'yi yavaşça yere indirdim. Bana sarıldı. Şaşırmıştım. Sinirleneceğini tahmin ediyordum. Beni tutup koltuğa oturttu ve o da yanıma oturdu.

"Ne kadar hızlı yol aldın. Seninle gurur duyuyorum. Miras ına kavuşabilmen için senelerce sabredip çalıştım. Tüm hayatımı seni güvenli tutabilmeye ve güçlendirmeye adadım, biliyorsun. Sana bir şey olursa, kendimi asla affetmem. Eğer gözetimim altında ölürsen hayatıma nasıl devam edebilirim bilmiyorum. Zamanla Mogadorlular bizi bulacak. Onlarla karşılaştığında hazır olmanı istiyorum. Sen aksini düşünsen de ben henüz hazır olduğuna inanmıyorum. Daha önünde uzun bir yol var. Eğer eğitiminin her şeyden önce geleceğine dair bana söz verirsen şimdilik burada kalabiliriz. Ama eğitim her şeyden önce gelmeli. Saralıdan, Sam'den, her şeyden! Ve yaklaştıklarına dair en ufak bir işaret alırsak anında buradan gideceğiz. Kavga etmek, beni havada sallandırmak yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diyerek gülümsedim.

BÖLÜM. YİRMİ İKİ

Kış, PaRADISE'a TÜM GÜCÜYLE ERKENDEN GELMİŞ, önce rüzgarlar esmeye, sonra soğuk olmaya daha sonra da kar yağmaya başlamıştı. Kar, ilk başta bir toz katmanı gibi hafifçe her yerin üzerini kaplayıp daha sonra gelen fırtınayla zemine yapışmıştı. Karları yerden kazıyan ve yollara tuz atan temizlik arabasının çıkardığı ses devamlı rüzgarla karışıyordu. Okul iki günlüğüne tatil edilmişti. Yol kenarında biriken karlar akıp gitmek bilmeyen bir çamurlu suya dönüşmüştü. Henri'yle vaktimizi içeride ve dışarıda eğitimimin üzerine yoğunlaşarak geçiriyorduk. Artık tenis toplarının üçünü de dokunmadan havalandırabiliyor, hepsini birden havada atıp tutabiliyordum. Bu da, artık birden fazla eşyayı aynı anda kaldırabileceğim anlamına geliyordu. Önümde kaldırmam gereken daha büyük ve daha ağır objeler vardı. Mutfak masasını, Henri'nin bir hafta önce

aldığı kar küreme makinesini, Amerika'daki milyonlarca başka kamyonete olduğu gibi eski kamyonetimize de çok benzeyen yeni kamyonetimizi de kaldırabilmeliydim. Henüz sadece kendi fiziksel gücümle de kaldırabileceğim objeleri zihin gücümle havalandırabiliyordum. Henri zihin gücümün vücudumun gücünden daha çok gelişeceğini söylüyordu.

Arka bahçede, ağaçlar nöbetçi gibi etrafımızı sarmıştı. Donmuş dallarının üstü pudra gibi bir kar tabakasıyla kaplıydı ve uçlarında görünmeyen, camdan sarkıtlar duruyordu. Henri'nin temizlediği bölüm hariç, kar dizimize kadar geliyordu. Bernie Koşar, arka verandada oturup bizi izliyordu. Karla hiç işi olmazdı.

"Bundan emin misin?" diye sordum.

"Bunu öğrenip benimsemelisin," dedi Henri. Arkasında, büyük bir merakla izleyen Sam duruyor, eğitimim sırasında ilk defa beni izliyordu.

"Bu ne kadar daha yanacak?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Üzerimde doğal dokulardan üretilmiş, gaza bulanmış, kolay tutuşabilen, bazı yerleri yavaş yanacak malzemeden üretilmiş bir palto vardı. Gaz kokusu gözlerimi yaktığı için paltoyu bir an önce tutuşturmak istiyordum. Derin bir nefes aldım.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Hiç olmadığım kadar."

"Sakın nefes alma. Akciğerlerin dumana ve ise alışık değil. Nefes alırsan, iç organların yanar."

"Tüm bunlar bana çok aptalca geliyor," dedim.

"Bu, eğitiminin bir parçası. Baskı altında sakın davranabilmek. Alevler içinde yanarken de pek çok yeteneğini kullanabilmelisin."

"Ama neden?"

"Çünkü savaş çıktığı zaman, çok az kişi olacağız ve ateş, savaşta bizim en büyük müttefikimiz olacak. Yanarken savaşılabilmeyi öğrenmelisin."

"Offf."

"Eğer bir sorun yaşarsan, hemen kara atla ve yuvarlanmaya başla."

Deli gibi sırttan Sam'e baktım. Her ihtimale karşı, elinde kırmızı bir yangın söndürücü tutuyordu.

"Biliyorum," dedim.

Henri kibritlerle oynarken herkes sessizdi.

"O paltoyla Kocaayak'a benziyorsun," dedi Sam.

"Lafını geri al Sam," dedim.

"Hadi bakalım," dedi Henri.

Kibrit paltoya değmeden derin bir nefes aldım. Ateş tüm vücudumu sarmıştı. Ateş alırken gözlerimi açmak bana pek doğal gelmemişti ama açtım. Karşıya baktım. Alevler iki metre üstüme çıkmıştı. Tüm dünyayı, turuncu, kırmızı ve sarı tonlarında dans eden bir buğunun içinden görüyordum. Isıyı, yaz güneşinin altında yattığım zamanlarda hissettiğim sıcaklık gibi hissediyordum. Daha fazla değil.

"Git!" dedi Henri.

Kollarımı yana kaldırıp gözlerimi açarak nefesimi içimde tuttum. Kendimi süzülüyor gibi hissediyordum. Derin karın içine girdim. Bastığım yerlerde, ayağımın altındaki karlar eriyor, yürüdükçe arkamdan hafif bir buhar çıkıyordu. Eğilerek sağ elime bir briket aldım. Normalden daha ağırdı. Acaba briketi daha ağır sanmam nefes alamadığımdan mı, yoksa alevler içinde olmanın verdiği stresten mi kaynaklanmıştı?

"Zaman kaybetme!" diye bağırdı Henri.

Elimdeki briki fihatabildiğim kadar uzağa, on beş metre ötede ki ölü ağaca doğru fırlattım. O kadar hızlı çarptı ki, briket tuzla buz olup ağaçta iz bıraktı. Gaza bulanmış tenis toplarını havaya kaldırıp birbirlerinin üzerinden atlatarak kendime doğru çektim. Toplar vücuduma iyice yaklaşınc alev aldı. Topları hala döndürüyordum. Tüm bunları yaparken bir taraftan da bir sopalı süpürge havalandırdım. Gözlerimi kapattım. Vücudum ısınmıştı. *Acaba terliyor muyum?* diye düşündüm. Terliyorsam bile, terim vücudumdan çıkıp tenime ulaşır ulaşmaz buharlaşıyor olmalıydı.

Dişlerimi gıcırdatıp gözlerimi açarak vücudumu öne attım. Tüm güçlerimi süpürge nin tam ortasında topladım. Patlayarak minik parçacıklara ayrıldı. Küçük parçaların hiçbirinin yere düşmesine izin vermedim. Onun yerine onları havada asılı bir bulut gibi tutup kendime doğru çektim ve hepsini yaktım. Ahşap ateşin içinde alev almıştı. Hepsini

biraraya getirip cehennemin dibinden çıkmış bir ateş topu haline getirmiştım.

"Harika!" dedi Henri.

Bir dakika geçmişti. Akciğerlerim, hala içimde tuttuğum nefes yüzünden yanmaya başlamıştı. Topladığım her şeyi büyük bir ateş topu haline getirip havaya fırlatarak bir kurşun gibi ağaca isabet ettirdim. Etrafa yüzlerce kıvılcım saçılmış, çoğu anında sönmüştü. Ölü ağacın alev alacağını ummuştum ama olmadı. Tenis toplarını da yere düşürmüştüm. Onlar da karda sönüp benden uzağa yuvarlandı.

"Topları boşver," diye bağırdı Henri. "Ağacı al. Ağacı!"

Ölü ağacın bol budaklı kollarının silueti, arkasındaki beyaz dünyanın önünde berbat görünüyordu. Gözlerimi kapadım. Nefesimi daha fazla tutamıyordum. Üzerimdeki rahatsız ceket ve ateşle birlikte asabım iyice bozulmuştu. Üzgündüm. Yapılmayı bekleyen fakat henüz yapılmamış bir sürü görev vardı. Ağacın gövdesinden kopan büyük dala odaklanıp dalı koparmak istedim ama bir türlü kopmuyordu. Dişlerimi birbirine kenetleyip kaşlarımı çattım ve en sonunda tüfek sesi gibi büyük bir gürültü koptu ve dal üzerime doğru uçmaya başladı. Dalı ellerimle, başımın üzerinde tuttum. *Bırakayım yansın*, diye düşündüm. En sonunda dal alev aldı. Dalı, on-on beş metre üzerime çıkarıp dokunmadan havada asılı tuttum ve kılıç kuşanan eski askerlerin savaş kazandıkları zaman bir tepeye çıkıp kılıçlarını toprağa sapladıkları gibi ben de dalı sert bir şekilde

yere sapladım. Sopianın üzerindeki alev yarısına kadar sopayı sarmış, rüzgarda dans ediyor, sağa sola yatıp kalkıyordu. Tam o sırada, ağzımı açıp içgüdüsel olarak nefes aldım ve alevler içime girdi. Bir anda tüm vücudumun içi yanmıştı. Şoka girmiştım. Canım o kadar çok acıyordu ki, ne yapacağımı bilemedim.

"Kar! Karda yuvarlan!" diye bağırdı Henri.

Önce başımı kara bulayıp sonra tüm vücudumu karda yuvarlamaya başladım ama yuvarlandıkça lime lime paltomun üzerindeki ateşi söndüren kardan dumanlar ve buharlar çıkıyordu. En sonunda Sam yangın söndürücünün telini koparıp üzerime kalın bir pudra sıkmaya başladı. Bu nefes almamı daha da güçleştirmişti.

"Yapma!" diye bağırdım.

Durdu. Orada uzanmış, nefes almaya çalışıyordum ama nefesimi her içime çekişimde ciğerlerim daha da fazla yanıyor ve acıyor, acı tüm vücuduma yayılıyordu.

"Kahretsin, John! Nefes almaman gerekiyordu."

"Kendimi tutamadım."

"İyi misin?" diye sordu Sam.

"Akciğerlerim çok fena yanıyor."

Her şeyi bulanık görüyordum ama neyse ki görüntüler yavaş yavaş netleşmeye başlamıştı. Orada öylece uzanıp yere yakın, gri gökten üzerimize, kasvetli bir şekilde dökülen kar tanelerini izliyordum.

"Nasıldım?"

"İlk deneme için fena değildin."

"Tekrar deneyeceğiz, değil mi?"

"Zaman içinde tekrarlarız, evet."

"Bu acayip havalı bir şeydi!" dedi Sam.

İç çekip derin bir nefes aldım. Nefes almak beni yoruyordu.

"Bence hiçbir şey beceremedim," dedim.

"İlk denemene göre oldukça iyiydin," dedi Henri. "Her şeyi o kadar kolay elde edeceğini düşünmemelisin."

Yerde yatarken başımı salladım. Bir-iki dakika rahatça yattıktan sonra, Henri, kalkabilmem için bana elini uzattı. Bugünlük eğitimin sonuna gelmiştik.

İki gün sonra, gecenin bir yarısı uyandım. Saat 2:57'yi gösteriyordu. Henri'nin mutfak masasında çalıştığını duydum. Yataktan kalkıp odamdan çıktım. Henri, bir belgenin üzerine kapanmıştı. Gözünde çift odaklı gözlükleri, elinde bir cımbız ve bir damga vardı. Başını kaldırıp bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Senin için bazı belgeler düzenliyorum."

"Ne gibi belgeler?"

"Sarn le beni almaya geldiğiniz günle ilgili düşünürken aklıma geldi. Yaşını ihtiyaçlarımıza göre değiştirmek varken, olduğu gibi göstermemizin aptallık olduğunu düşündüm."

Çoktan hazırladığı doğum belgesini elime aldım. Üzerinde James Hughes yazıyordu. Yaş hanesinde yazanlar, on altı olup

araba kullanabilmem için beni bir yaş büyütmişti. Eğilip o sırada hazırladığı belgeye baktım. Üzerinde Jobie Frey yazıyordu. Jobie on sekiz yaşında, tam bir yetişkindi.

"Bunu yapmayı daha önce nasıl da akıl edemedik?" diye sordum.

"Hiç ihtiyacımız olmamıştı ki."

Çeşitli şekil, boyut ve kalınlıklardaki kağıtlar masanın üzerine saçılmış, yanına büyük bir yazıcı yerleştirilmişti. Masanın üzerinde ayrıca şişeler dolusu mürekkep, kauçuk damgalar, noter kaşeleri, plaka gibi görünen metal tabakalar ve dişçi aletlerine benzer yığınla alet edevat duruyordu. Belge düzenlemek hiçbir zaman bana göre bir iş olmamıştı.

"Yaşımı şimdi mi değiştireceğiz?"

Henri başını salladı. "Yaşını Paradise'da değiştirmemiz artık çok zor. Bunların çoğu ileride kullanmak için. Ne olacağını, neye ne zaman ihtiyaç duyabileceğini bilemezsin."

İleride buradan taşınma fikri midemi bulandırmıştı. Yeni bir yere taşınacağıma, sonsuza dek on beş yaşında kalıp araba kullanmamayı tercih ederdim.

Sarah, Noel'den bir hafta önce Colorado'dan dönmüştü. On sekiz gündür görüşmüyorduk. Bana bir ay gibi gelmişti. Servis, okulun önünde durup bütün kızları indirince, arabası olan arkadaşlarından biri Sarah'yı kendi evine götürmeden önce, direkt bizim eve getirmişti. Tekerleklerin evin önünde çıkardık-

lan sesi duyar duymaz dışarı çıkıp ona sarıldım. Öpüştükten sonra onu sıkı sıkı tutup havada döndürdüm. On saattir uçak ve araba yolculuğu yaptığı için üzerinde eşofmanları vardı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu ama yine de dünyada gördüğüm en güzel kızdı. Onu hiç bırakmak istemiyordum. İkimiz de, ayışığının altında birbirimize bakıp gülümsüyorduk.

"Beni özledin mi?" diye sordu.

"Her gün, her saniye."

Burnumun ucunu öptü.

"Ben de seni özledim."

"Eee? Hayvanların tekrar bir yuvası oldu mu bari?" diye sordum.

"Ah John, muhteşem oldu! Senin de orada olmanı nasıl isterdim, bilemezsin. Aşağı yukarı otuz kişi her an, her saniye bize yardım etti. Bina o kadar çabuk inşa edildi ve o kadar güzel oldu ki, eskisinden bile daha güzel. Bir köşeye de kedi barınağı yaptık. Yemin ederim biz orada çalışırken bile kediler gelip üstünde oynayıp durdu."

Gülümsedim. "Ne güzel. Keşke ben de orada olabilseydim."

"Henri nerede?" diye sordu.

"Manava gitti. On dakika önce çıktı."

Oturma odasına girip paltosunu sandalyelerden birinin arkasına astı ve yatakodama doğru ilerledi. Yatağımın ucuna oturup ayakkabılarını çıkardı.

"Ne yapalım?" diye sordu.

Orada durmuş, onu izliyordum. Üzerinde, önü fermuarlı, kapüşonlu, kırmızı bir eşofman üstü vardı. Fermuarının yarısı açıktı. Gözlerini dikmiş, bana gülümseyerek bakıyordu.

Elini bana doğru uzatıp "Gel buraya," dedi.

Yüzüme bakıyor, odanın ışığı onu rahatsız ettiği için gözlerini kısıyordu. Boşta kalan elimle parmaklarımı şıklatıp ışıklan kapattım.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Sihir!" dedim.

Yanına oturdum. Önüne gelen saçlarını kulağının arkasına atıp eğilerek yanağımdan öptü. Sonra çenemi alıp başımı kendisine doğru çekerek yumuşak, tatlı bir şekilde, defalarca dudaklarımdan öptü. Tüm vücudum karıncalanıyordu. Bir an geri çekildi. Parmakları hala kaşlarımda üzerindeydi.

"Seni gerçekten çok özledim," dedi.

"Ben de seni."

Bir an sessizlik oldu. Sarah alt dudağını ısıırıyordu.

"Buraya gelmek için sabırsızlanıyordum," dedi. "Colorado'da olduğum süre boyunca yalnız seni düşündüm. Hayvanlarla oynarken bile, içimden hep *Keşke John da burada olabilseydi*, diye geçiriyordum. En sonunda bugün yola çıktık. Her kilometre beni sana daha fazla yaklaştırsa da, yolculuk cehennem gibiydi.^{1'}

Gözleriyle gülümsüyor, dudaklarını, dişleri görünmeyecek şekilde tebessüm eder gibi tutuyordu. Beni tekrar öptü. Öpii

cüğü yumuşak başlamış, daha sonra şehvetli bir hal almıştı. İkimiz de yatağın ucunda oturuyorduk. Eli yanağımda, benim elim onun bel çukurundaydı. Parmaklarımın ucunda, kıvrımlarını hissediyor, dudaklarındaki çilekli nemlendiricinin tadını alıyordum. Vücutlarımız birbirine o kadar yaklaşmıştı ki, ona daha yakın olamazdım. Elim, porselen cildini okşayarak sırtında geziyor, onun elleri saçlarımı dağıtarak sertçe başımı okşuyordu. İkimiz de derin nefes alıyorduk. Yan yana yatağa uzandık. Gözlerimiz kapalıydı. Ben gözlerimi onu görmek için açtım. Pencereden giren ayışığı hariç oda karanlıktı. Onu izlediğimi farkedince öpüşmeyi bıraktık. Alnını alnıma koyup bana baktı.

Beni kendisine çekti ve tekrar öpüşmeye başladık. Vücutlarımız birbirine karışmıştı, ellerimiz birbirimizin vücudunda geziyordu. Mogadorluların beni bulup öldüreceği korkusu, başka gezegenlerle ilgili düşündüklerim, aklımda beni rahatsız eden ne varsa yok olup gitmişti. Saralıyla yatakta yatıp öpüşüyor, aşkımızı doyasıya yaşıyorduk. Dünyada başka hiçbir şey umrumda değildi.

O sırada, oturma odasının kapısı açıldı. İkimiz de irkildik.

"Henri dönmüştür," dedim.

Hemen ayağa kalkıp giysilerimizdeki buruşukluğu düzelterek gülümsedik. Ele ele dışarı çıkarken, küçük bir sır paylaşmanın verdiği samimiyetle kıkırdıyorduk. Henri alışveriş torbasını mutfak masasının üzerine koydu.

"Merhaba Henri," dedi Sarah.

Henri gülümsedi. Elimi bırakıp Henri'ye doğru ilerleyerek ona sarıldı. Colorado gezisiyle ilgili konuşmaya başladılar. Alış-veriş torbalarının geri kalanını almak için dışarı çıktım. Soğuk havayı içime çekip biraz önce olanların gerginliğini üzerimden atmak için kollarımı bacaklarımı salladım. Henri'nin bu kadar erken gelmesi fena olmuştu. Dışarıdaki torbaları eve taşıırken hala derin nefes alıyordum. Sarah da Henri'ye barınaktaki kedileri anlatıyordu.

"Yani o kadar hayvan arasından bize bir kedicik bile getirmedi, öyle mi?"

"Henri! Önceden söyleseydin büyük bir mutlulukla getireceğimi biliyorsun," dedi Sarah, kollarını göğsünde çapraz bir şekilde birleştirip kalçasını masaya dayarken.

Henri ona gülümsedi. "Biliyorum, biliyorum."

Henri aldıklarını yerleştirirken Saralı yla ben dondurucu havaya çıkıp annesi onu almaya gelmeden bir yürüyüş yaptık. Bernie Koşar da bizimle geldi. Önden ilerleyip bize yol gösteriyordu. El ele tutuşup bahçenin içinde yürüdük. Hava donma noktasının azıcık üzerindeydi. Karlar eriyor, yer çamurlaşıyordu. Bernie Koşar, bir an ormana doğru koşup gözden kaybolmuş, sonra koşarak geri dönmüştü. Karnı leş gibiydi.

"Annen saat kaçta gelecek?" diye sordum.

Saatine baktı. "Yirmi dakika sonra."

Başımı salladım. "Döndüğün için çok mutluyum."

"Ben de."

Orman sınırına kadar yürüdük ama hava ormana gidemeyeceğimiz kadar karanlıktı. Onun yerine bahçenin etrafında el ele yürüyüp ara sıra öpüştük. Ay ve yıldızlar şahidimizdi. Az önce olanlardan bahsetmiyorduk ama ikimizin de bunu düşündüğü belliydi, ilk turu bitirdiğimiz sırada Sarah'nın annesi geldi. Sarah, annesine koşup sarılırken ben de içeri girip çantasını aldım. Vedalaştıktan sonra yolda yürüyüp arabalarının ışıklarının yolun ilerisinde kayboluşunu izledim. Bir süre dışarıda oyalandıktan sonra Bernie Kosar'la birlikte eve girdik. Henri yemek pişirme işini yarılammıştı bile. Ben de köpeği yıkadım. İşim bittiğinde yemek hazırdı.

Masada oturup yemek yedik. İkimizin de ağzından bir kelime bile çıkmıyordu. Sarah'yı düşünüp duruyordum. Aklımdan hiç çıkmıyordu. Boş boş tabağıma baktım. Aç değildim ama yine de yemek için kendimi zorladım. Bir iki lokma alıp önümdeki tabağı uzağa iterek sessizce oturdum.

"Ne olduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordu Henri.

"Neyi anlatacak mıyım?"

"Düşündüklerini."

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum."

Başını sallayıp yemeye devam etti. Gözlerimi kapadım. Gömleğimin yakasında hala Sarah'nın kokusu vardı. Elini hala yanağımda, dudaklarım dudağımda, saçlarının dokusunu hala elimde hissediyordum. Tüm düşünebildiğim şimdi ne yapıyordı. Şu an burada olmasını ne kadar çok isterdim.

"Sence bize aşık olmaları mümkün mü?" diye sordum.

"Neden bahsediyorsun?"

"insanlardan bahsediyorum. Sence bizi gerçekten, tam anlamıyla sevebilirler mi?"

"Bizi de birbirlerini sevdikleri gibi sevip bize de aşık olabilirler. Özellikle de ne olduğumuzu bilmiyorlarsa. Ama bizim, Dünyalılara Lorik birine aşık olabileceğimiz gibi aşık olabileceğimizin mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü özümüzde onlardan farklıyız ve farklı bir şekilde aşık oluyoruz. Gezegenimizin bize verdiği armağanlardan biri de tamamen sevebilmek. Kıskanmadan, kendine güven sıkıntısı yaşamadan, korkmadan sevebilme gücü. Kavga olmadan sevgiyi sürdürebilme yeteneği. Sarah'ya karşı bazı duyguların olabilir ama bunlar kesinlikle bir Lorik kızına hissedebileceğin türden bir aşk değil."

"Etrafta bana göre çok Lorik kız yok."

"İşte bu yüzden Sarah'yla ilişkinde daha da dikkatli olmalısın. Eğer dayanabilirsek, bir noktadan sonra ırkımızı çoğaltıp gezegenimizin nüfusunu arttırmamız gerekecek. Senin şu anda kafanı bunlarla meşgul etmen gerekmiyor tabii ama senin yerinde olsam Sarah'yı gelecekteki eşim olarak düşünmezdim."

"insanlarla çocuk yapmaya çalışırsak ne olur?"

"Bu daha önce pek çok kez oldu. Genellikle doğan çocuklar üstün yeteneklerle doğuyor. Dünya tarihindeki en büyük insan-

lar aslında Lorik ve Dünyalıların çiftleşmesiyle meydana gelmiş. Örnek vermek gerekirse, Buddha, Aristo, Julius Cesar, Büyük İskender, Cengiz Han, Leonardo Da Vinci, Isaac Newton, Thomas Jefferson, Albert Einstein bunlardan bazıları. Çoğu insanın mitolojik olduğuna inandığı, Antik Yunandaki pek çok Yunan Tanrısı, aslında insanlarla Lorikler'in çocuklarıydı. O zamanlar, Lorikler buraya daha sık geldikleri için, buradaki medeniyetlerin gelişimine katkıda bulunmak istiyorlardı. Afrodite, Apollo, Hermes, Zeus, hepsi gerçektir ve anne babalarından biri Lorik'ti."

"Yani, insanlardan çocuk sahibi olmak mümkün."

"Mümkündü. Şu anki durumumuza bakacak olursak, bu hem düşüncesizlik, hem de gereksiz olur. Aslında, kaç numara olduğunu bilmiyorum, nerede olduğunu da bilmiyorum ama Dünya ya getirdiğimiz çocuklarımızdan biri annenle babanın en yakın arkadaşlarının kızıydı. Her ikinizin, birbirinizin kaderi olduğunuz hakkında şakalaşırlardı. Belki de haklıydılar."

"Peki şimdi ne yapacağım?"

"Sarah'yla keyfine bak ama ona çok bağlanma ve onun da sana çok bağlanmasına izin verme."

"Gerçekten mi?"

"Güven bana John. Söylediğim başka şeylere inanmıyorsan bile, buna inan."

"Senin söylediğin her şeye, inanmak istemesem bile inanıyorum."

Henri bana göz kırptı. "Aferin," dedi.

Daha sonra odama gidip Saralıyı aradım. Henri'nin söyledikleri aklımdaydı ama dayanamayıp yine de aradım. Ona bağlanmıştım bile. Ona aşık olduğumu düşünüyordum. Saatlerce konuştuk. Kapattığımızda geceyarısı olmuştu. Karanlıkta gülümseyerek yatağıma uzandım.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

HAVA KARARMIŞTI. İLİK GECEDE YUMUŞAK BİR Rüzgar esiyor, gök kırmızı, mavi, yeşil, parlak ışıklarla yanıp sönyordu. Işıklar önce havai fişeklerden çıkıyordu. Daha sonra bunların yerini başka, daha gürültülü, daha tehditkar bir şey, alkışlar ve "Vay canına!" seslerinin yeriniyse çığlıklar almıştı. Birdenbire bir kaos oluşmuştu. Herkes etrafta koşuşturuyor, çocuklar ağlıyordu. Bense, tüm olup bitenin ortasında duruyor, yardım edemediğim olanları izliyordum. Her yerden daha önce gördüğüm askerler ve canavarlar çıkıyor, üzerimize sağır edici sesleri ve midemde titreyen gümbürtüleriyle bomba üzerine bomba yağıyordu.

Bu kadar gürültü dişlerimi ağrıttı. O sırada Lorikler, büyük bir cesaretle karşı saldırıya geçti. Onlardan biri olduğum için gurur duyuyordum.

Sonra bir anda yok oldum. Havada o kadar hızlı ilerliyordum ki, akımdaki her şey buğulu görünüyordu. Hiçbir şeyi net göremiyordum. Durunca, kendimi bir havaalanının pistinde buldum. Biraz önümde kurşuni bir uzay aracı, giriş kapısının önündeki rampanın altında kırka yakın insan vardı. Biri küçük bir kız, diğeri Henri'nin yaşlarında bir kadın, iki kişi çoktan araca binmiş, kapının eşiğinde durup göğ'e bakıyordu. Sonra, orada kendimi gördüm. Dört yaşındaki, omuzları düşük, ağlayan halimi. Henri'nin genç hali arkamda duruyor, o da göğ'e bakıyordu. Büyükbabam önümde diz çökmüş, omuzlarımı tutuyordu. Büyükbabam arkasındaydı. Rahatsız olduğu belli biçimde sert sert bakıyordu. Gözündeki gözlükler, gökteki ışıkları yansıtıyordu.

"Bize geri dön. Duyuyor musun beni? Bize geri dön," dedi büyükbabam konuşmasını bitirirken. Keşke daha önce söylediklerini de duyabilseydim. O ana kadar, bana o gece söylenen hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Ama şimdi bildiğim bir şey vardı. Dört yaşındaki halim, ne büyükbabamla, ne de etrafında olup bitenlere tepki veriyordu. Dört yaşındaki halim çok korkmuştu. Neler olup bittiğini anlamıyor, çevresindeki herkesin neden büyük bir telaş içinde olduğunu ve gözlerinin korkulu olduğunu kavrayamıyordu. Büyükbabam beni kendine çekip bana sarılmış sonra bırakmıştı. Ağladığını görmeyeyim diye ayağa kalkıp bana arkasını dönmüştü. Dört yaşındaki halim, büyükbabamın ağladığını biliyordu ama neden olduğunu anlayamıyordu.

Daha sonra sıra, yüzü gözü kan, kir ve ter içinde kalmış büyükbabama geldi. Gergin yüzünden savaştığı ve gezegenin ve kendi hayatını kurtarabilmek için daha da çok savaşacağı belliydi. O da, büyükannemin az önce yaptığı gibi önümde diz çöktü. Tam o sırada, ilk defa etrafıma baktım. Bombaların düştüğü yerlerde metal yığınları, beton parçaları ve kocaman çukurlar duruyordu. Yangın çıkmış, camlar kırılmış, her yer kirlenmiş, ağaçlar devrilmişti. Tüm bunların arasında zarar görmemiş, birazdan bineceğimiz tek gemi duruyordu.

"Gitmemiz lazım," diye bağırdı biri. Kara gözlü ve koyu renk saçlı bir adamdı. Kim olduğunu bilmiyordum. Henri ona bakıp başını salladı. Çocuklar rampayı tırmanmaya başladı. Büyükbabam bana sert sert bakıyordu. Konuşmak için tam ağzını açmıştı ki, biri beni tutup havaya kaldırdı. Akımdaki dünya tekrar buğulu görünmeye başlamıştı. Kurtulmaya çalışıyor ama beceremiyordum. Tek farkedebildiğim, etrafımızda patlayan bombalar, gökyüzünü kaplayan rengarenk bulutlar ve onları izleyen patlamalardı.

Sonra tekrar durdum.

Daha önce hiç görmediğim, geniş, açık, tavanı kubbe gibi bir binanın içindeydim. Sessizdi. Zemin tek parça betondan oluşuyordu ve bir futbol sahası büyüklüğündeydi. Hiç pencere olmamasına rağmen, bomba sesleri yine de içeri giriyor, etrafımı kuşatan duvarlarda yankılanıyordu. Binanın ortasında, tavana kadar yükselen beyaz bir roket duruyordu.

Tam o sırada, uzaktaki köşede bir kapı açıldı. Başımı o yöne çevirdim, iki adam içeri girdi. Yüksek sesle ve hızlı konuşuyorlardı. Bir anda arkalarından bir sürü hayvanın geldiğini farkettim. Sürekli form değiştiren, kimi uçan, kimi iki, kimi dört bacaklı, on beş civarında hayvan içeri girmiş, onları takip eden üçüncü bir adam da içeri girdikten sonra kapıyı kapatmıştı. Üçüncü adam uzay aracına yaklaşarak geminin altında bir yerlerden bir kapak açıp hayvanları oraya doldurmaya başladı.

"Hadi hadi! Yukarı yukarı!" diye bağıırıyordu.

Tüm hayvanlar şekil değiştirerek içeri girdiğinde, en son o da içeri girdi. Diğer iki adam ona doğru torba ve kutular fırlatıyorlardı. Roketin etrafına dağılmış her şeyi gemiye yüklemeleri on dakikalarını aldı. Ter içinde kalan adamlar her şeyi hazırlamak için telaşla uğraşıyordu. Üçü de hazırlanıp gemiye bindikleri sırada, biri kucağında kundaklı bir bebeğe benzeyen, ama net olarak ne olduğunu göremediğim beyaz bir bohçayla gelip gemiye bindi. O beyaz bohça her neyse, onu da alıp hep beraber yerleştiler ve kapıları içeriden kapatıp kendilerini kilitlediler. Bombalar tam binanın dışında olmalıydı. Sesleri yaklaşmıştı. Tam o sırada, binanın içinde bir patlama oldu ve roketin altından alevlerle dumanlar çıktığını gördüm. Roket hızla ateşlenmiş, çıkardığı alevler binada ne varsa içine çekmişti. Beni bile.

Gözlerim aniden açıldı. Kendimi tekar Ohio'daki evimde, yatağımda uzanırken buldum. Oda karanlıktı ama yalnız ol-

madigimi hissedebiliyordum. Yatağımın ucunda bir siluet kıpırdıyor, gölgesi yatağıma vuruyordu. Kendimi, ışıklarımı açıp onu duvara doğru sürüklemek üzere hazırladım.

"Konuşuyordun," dedi Henri. "Az önce rüyanda konuşuyordun."

İşıklarımı yaktım. Henri, üzerinde pijama altı ve beyaz tişörtüyle yatağımın yanında oturuyordu. Saçları darmadağın, gözleri uykusuzluktan kıpkırmızıydı.

"Ne diyordum?"

"Yukarı yukarı. İçeri içeri," diye sayıklıyordun. "Neler oluyordu?"

"Loriendeydim işte."

"Rüyanda mı?"

"Rüya olduğunu sanmıyorum. Daha önce orada olduğum gibiydi."

"Ne gördün?"

Yatakta doğrulup sırtımı duvara dayadım.

"Hayvanlar," dedim.

"Ne hayvanı?"

"Kalkan bir uzay aracındaydılar. Hani bizden sonra kalkan, o müzedeki eski uzay aracında. O gemiye hayvanların yüklendiğini gördüm. Çok fazla hayvan yoktu. On beş tane filan. Yanlarında üç tane de Lorik vardı. Garde olduklarını sanmıyorum. Bir de bir şey daha gördüm. Bir kundak. Bebek gibi görünüyordu ama çok net göremedim."

"Neden Garde olduklarını düşündün?"

"On-on beş kutu eşyayı uzay aracına taşıyarak yerleştiriyor, telekinesis kullanmıyorlardı."

"Müzedeki roketin içine mi taşıyorlardı?"

"Evet, oranın müze olduğunu sanıyorum. Tavanı kubbeli, içinde roketten başka hiçbir şey olmayan, büyük bir binanın içindeydim."

Henri başını salladı. "Eğer o gördüklerin müzede çalışıyorsa, Cepandırlar."

"Hayvanları rokete yüklüyorlardı," dedim. "Hayvanlar şekil değiştiriyordu."

"Onlar chimaera," dedi Henri.

"Ne?"

"Chimaera. Loriende yaşayan, şekil değiştirebilen hayvanlara bu ad verilir. Chimaera."

"Hadley de öyle miydi?" diye sordum, bir süre önce büyükannemle büyükbabamın bahçesinde gördüklerimi ve mavi gümüş kıyafetli adamın beni havaya kaldırdığını hatırlayarak.

Henri gülümsedi. "Hadley yi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Onu da diğer her şeyi gördüğüm gibi gördüm."

"Eğitim dışında da mı görüntüler görüyorsun?"

"Bazen."

"Ne kadar sık?"

"Henri, görüntüleri boşver şimdi. Neden o roketle hayvan yüklüyorlardı? Bebeğin onlarla işi neydi? Acaba o bir bebek miydi? Nereye gittiler? Amaçları ne olabilir?"

Henri bir an düşündü. Ağırlığını sağ bacağına vermişti. "Belki onların da amacı bizimkiyle aynıydı. Düşünsene John. Onların da saklanabilecekleri bir yere gitmeleri gerekiyordu. Loriende her şey yok olmuştu. Buna sadece insanlar değil, aynı zamanda hayvanlar ve bitkiler de dahildi. Belki o gördüğün kundak, narin bir hayvan türüydü."

"Peki ama nereye gitmiş olabilirler? Dünya dışında sığınabilecekleri neresi vardı ki?"

"Sanırım uzay istasyonlarından birine gittiler. Lorik yakıtıyla gidebilecekleri en uzak yer orası. Muhtemelen, istilanın kısa süreceğini, stokları el verdiği sürece orada bekleyebileceklerini düşündüler."

"Lorien e yakın uzay istasyonları mı vardı?"

"Evet, iki tane. Büyük olanın istila sırasında yok edildiğinden eminim. Gezegene ilk bomba düştükten iki dakika sonra, oradakilerle iletişimimiz kopmuştu."

"Sana roketten ilk bahsettiğimde neden bana bunu anlatmadın?"

"O roketin boş olduğunu ve tuzak olarak fırlatıldığını düşünmüştüm. *Hem bir uzay istasyonunu yok ettilerse, öbürünü de yok etmişlerdir*, diye tahmin ediyordum. Her nereye gitmeye çalışmış olsalar da çabaları boşunaydı."

"Peki ya stokları bitince geri döndülerse? Sence Lorien'de yaşamaları mümkün müydü?" diye sordum ümitsizce. Henri'nin vereceği cevabı zaten biliyordum ama yine de bu konuda yalnız olmadığımızı bana hissettirecek bir umut arıyordum. Belki, uzaklarda bile olsa, bizim gibi birileri yaşıyor, gezegeni uzak-tan da olsa izleyip bir gün dönmeyi ve döndüklerinde yalnız olmamayı umuyordu.

"Hayır. Lorien'de artık su yok. Kendin gördün. Lorien artık kurak bir çöplük. Suyun olmadığı yerde yaşam olması mümkün değildir."

içimi çekip kendimi yatağa atarak başımı yastığa gömdüm. Tartışmanın ne anlamı vardı ki? Henri haklıydı ve ben de bunu biliyordum. Sandıktan çıkardığı kürelerin gösterdikleri doğrusa, gezegen hala yaşıyordu ama yüzeyinde yaşayan hiçbir şey yoktu. Su, bitki, hayat yoktu. Kirden, kayalardan, bir zamanlar varolan medeniyetten kalan artıklardan başka hiçbir şey yoktu.

"Başka bir şey gördün mü?"

"Oradan ayrıldığımız gün, bizi gördüm. Oradan ayrılmadan önce, havaalanında hep beraber olduğumuz anı."

"Üzücü bir gündü o."

Başımı salladım. Henri gözlerini kapatıp düşüncelere dalarak pencereden dışarı baktı. Derin bir nefes aldım. "Tüm o olanlar sırasında senin ailen neredeydi Henri?"

Ellerim bir-iki dakikalığına sönmüştü ama Henri'nin dik dik bana baktığını görebiliyordum.

"O gün yanımda değillerdi," dedi.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Sonra, Henri kalktı.

"Hadi bakalım. Yatağıma dönsem iyi olacak," dedi konuşmayı keserek. "Sen de uyu biraz."

Henri odamdan çıktıktan sonra, biraz daha roketle yüklenen hayvanları ve Henri'nin ailesini düşündüm. Onlara veda edemediği için çok zgn olduğunu bildiğim gibi tekrar uyuyamayacağımı da biliyordum. Lorien'le ilgili görüntüler gördüğümde ve Henri'nin zgn olduğunu bildiğimde hiç uyuyamazdım. Bu gibi bir durumda, evini, büyüdüğü yeri bırakıp gitmek durumunda kalan ve sevdiklerini bir daha göremeyeceğini bilen her kim olursa olsun, böyle hissederci.

Cep telefonumu elime alıp Sarah'ya mesaj attım, ikimizden birinin uykusu kaçınca yorulana kadar mesajlaşırdık. Mesaj gittikten yirmi saniye sonra Sarah aradı.

"N'aber?" diye açtım telefonu.

"Uyuyamadın mı?"

"Uyuyamadım."

"Neyin var?" diye sordu. Telefonun ucunda esniyordu.

"Seni zlyorum. Bir saattir yatağımda yatmış tavanı izliyorum."

"şapşal seni! Beni daha altı saat önce gördün."

"Keşke hep burada olsan," dedim. Usulca inledi. Karanlık odasında gülümsediğini hissedebiliyordum. Yana dönüp telefonu yanağımla yastık arasına sıkıştırdım.

"Ben de hep orada olmak isterdim."

Yirmi dakika konuştuk. Konuşmamızın son on dakikası boyunca, konuşmadan, öylece uzanıp birbirimizin nefes alıp verişini dinledik. Sarah'yla konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissetmiştim ama tekrar uyumak şimdi çok daha zordu.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

OHİO'YA YERLEŞTİĞİMİZDEN BERİ İLK DEFA SAKIN yaşamaya başlamıştık. Okul olay çıkmadan bitmişti. On bir gün tatilimiz vardı. Sam ve annesi, tatilin büyük bir bölümünü Sam'in Illinois'deki teyzesini ziyaret ederek geçirdi. Sarah evde kalmıştı. Noel'i birlikte geçirip yeni yıla öpüşerek girdik. Kara ve soğuğa rağmen, hatta ikisine de inat, bizim evin yanındaki ormanda uzun yürüyüşlere çıkıyor, el ele tutuşup öpüşüyor, kışın gri havasını derin derin soluyarak içimize çekiyorduk. Her geçen gün daha fazla birlikte zaman geçirmeye başlamıştık. Tüm tatil boyunca, birbirimizi görmeden geçirdiğimiz bir gün bile olmadı.

Üstleri kar turmuş dallar şemsiyemiz oluyor, biz altlarında el ele yürüyorduk. Sarah, fotoğraf makinesini sürekli yanında taşıyor, ara sıra durup fotoğraf çekiyordu. Yürüdüğümüz yer-

lerde bıraktığımız izler dışında, karlı zemin pürüzsüzdü. Karda oluşturduğumuz izleri takip ederek geri dönmeye başlamıştık. Bernie Koşar önümüzde ilerliyor, ara sıra böğürtlen çalılarının içine girip çıkıyor, tavşanları koruluklara ve birbirine girmiş, sık ağaçların olduğu yerlere kadar kovalıyor, sincapları ağaçların tepelerine kaçırıyordu. Sarah, kulaklarını sıcak tutması için kulaklık takmıştı. Elmacık kemikleri ve burnunun ucu soğuktan kıpkırmızı olmuş, gözlerinin mavisini daha da ortaya çıkarmıştı. Ona baktım.

"Ne?" diye sordu gülümseyerek.

"Güzelsin, bakıyorum işte."

Gözlerini devirdi. Aralardaki boşluklar hariç, orman birbirlerine oldukça yakın ağaçlardan oluşuyordu. Ormanın nereye kadar uzandığından, nerede bittiğinden emin değildim ama tüm yürüyüşlerimizde neredeyse sonuna kadar ilerliyorduk.

"Eminim buralar yazın çok güzel oluyordur," dedi Sarah. "Belki aralardaki boşluklarda piknik yaparız."

O an göğsüme bir ağrı girdi. Yazın gelmesine daha beş ay vardı. Henri'yle mayısa kadar burada kalmayı başarırırsak, Ohio'da yedinci ayımızı doldurmuş olacaktık, ki bu aynı yerde kaldığımız en uzun süre olacaktı.

"Evet," dedim Sarah'yı onaylayarak.

Sarah bana baktı. "Ne var?"

Soran gözlerle baktım ona. "Ne var da ne demek?"

"Sözlerin kulağa pek inandırıcı gelmiyor," dedi. Üzerimizden gürültülü bir viyaklama sesi geçti.

"İçimden, *Keşke yaz olsaydı*, diye geçiriyordum."

"Bence de. Tekrar okula başlayacağımıza inanamıyorum."

"Yaaa. Hatırlatma."

Diğerinden daha geniş, yeni bir aralığa girmiştik. Aşağı yukarı otuz metre çapında tam bir daire şeklindeydi. Sarah elimi bırakıp dairenin tam ortasına koştu. Karın üzerine yatıp kollarını bacaklarını bir aşağı bir yukarı, karın içinde gezdirerek kar meleği gibi çırpındı. Ben de yanına yatıp onun gibi yaptım. Kollarımızdan kanatlar oluştururken, parmaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Sonra ayağa kalktık.

"Sanki kanat takmış gibiyiz," dedi.

"Bu mümkün mü?" diye sordum. "Yani, eğer kanatlarımız olsaydı, uçmak nasıl bir şey olurdu acaba?"

"Tabii ki mümkün. Melekler her şeyi yapabilir."

Sonra dönüp bana sokuldu. Soğuk yüzü enseme değince irkildim.

"Of! Yüzün buz gibi."

Güldü. "O zaman gel de ısıt."

Onu kollanma alıp etrafımızı çevreleyen ağaçların ortasında, sonsuz gökyüzünün altında öptüm. Etrafta ne kuşların, ne de yakınlardaki dallardan dökülen karların sesi vardı. Soğuk yüzlerimiz sıkı sıkı birbirine kenetlendi. O sırada, Bernie Koşar, nefes nefese kalmış bir şekilde, kuyruğunu sallayıp dilini

dışarı çıkararak koşup yanımıza geldi. Havladıktan sonra başını diğer tarafa çevirip yanımızda bir yerlerde karın üzerine yattı.

"Bernie Koşar. Tavşan kovalamaktan sıkıldın mı?" diye sordu Sarah.

Bernie, iki defa havladıktan sonra Sarah'nın kucağına atladı. Kucağında iki kere daha havladıktan sonra yere atlayıp şaşırtıcı bir şekilde tekrar gözden kayboldu. Sarah yerden bir sopa alıp sopanın üzerindeki karları sallayarak döktükten sonra sopayı ağaçların içine doğru attı. Bernie, kısa bir süre sonra ağaçların içinde tekrar belirmişti ama bu sefer gittiği yönün tam ters yönünden geliyordu. Sarah'la ikimiz de arkamızı dönüp onu izledik.

"Bunu nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Acayip bir köpek bu."

"Duydun mu Bernie Koşar! Sana acayip dedi."

Bernie, Sarah'nın fırlattığı sopayı ayaklarının önüne bıraktı. El ele tutuşup eve doğru yürüdük. Hava kararıyordu. Bernie Koşar, tüm yol boyunca önümüzde ilerliyor, sanki ileride göremediğimiz karanlık boşlukta olabileceklerden bizi koruyormuş gibi, iz sürerek yol alıyordu.

Mutfak masasının üzerinde beş tane gazete duruyordu. Henri, bilgisayarının başında, tepesindeki ışığı yakmış oturuyordu.

"Bir haber var mı?" diye sordum alışkanlıkla. Aylardır ilgimizi çeken bir hikayeyle karşılaşmamıştık, ki bu aslında iyi bir haberdi. Yine de her seferinde bir umut soruyordum işte.

"Aslında evet, galiba bir şey var."

Bir an canlanıp masanın etrafından dolaşarak Henri'nin omzunun üzerinden bilgisayar ekranına baktım. "Ne?"

"Dün akşam Arjantin'de bir deprem olmuş ve sahile yakın kasabalardan birindeki, on altı yaşında bir kız enkazın içinden yaşlı bir adam kurtarmış."

"Dokuz Numara mı?"

"Bilmiyorum ama bizden biri olduğunu düşünüyorum. Dokuz Numara mı değil mi bilmiyorum ama göründü işte."

"Neden böyle düşünüyorsun? Enkazdan adam çıkarmak o kadar da olağanüstü bir şey değil."

"Bak," dedi Henri, makalenin en başını işaret ederek. Neredeyse otuz santimetre kalınlığında, geniş bir beton resmi vardı. "İşte bunu kaldırarak adamı kurtarmış. Tonlarca ağırlıkta olmalı. Ve bir de buna bak," dedi sayfanın sonuna gelerek. En son cümlemin altını çizmişti. Okumaya başladı. "Sofia Garcia röportaj için bulunamadı."

Cümleyi üç kez okudum. "Bulunamamış," dedim.

"Aynen! Yorum yapmayı reddetmemiş. Bulunamamış."

"Adını nereden biliyorlar peki?"

"Paradise'ın üçte biri kadar küçük bir kasabada yaşıyormuş. Orada herkes adını biliyor olmalı."

"Kaçmıştır, değil mi?"

Henri başını salladı. "Öyle sanıyorum. Hatta muhtemelen gazete çıkmadan önce kaçmıştır. Küçük kasabaların kötü yanı bu işte. Farkedilmemek imkansız."

İç çektim. "Mogadorluların da farkedilmemesi imkansız."

"Aynen öyle."

"Onun için çok zor olmalı," deyip ayağa kalktım. "Kim bilir ardında ne bıraktı?"

Henri bana şüpheli bir bakış fırlatıp bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama onun yerine bilgisayara bakmanın daha iyi olacağına karar verdi. Ben de odama döndüm. Çantama temiz giysiler ve o gün gereken kitaplarımı yerleştirdim. Okul başlıyordu. Okula gitmek için sabırsızlanmıyordum ama neredeyse iki haftadır görmediğim için, Sam'i görmek bana iyi gelecekti.

"Tamam," dedim. "Ben çıkıyorum."

"İyi günler. Kendine dikkat et."

"Akşamüstü görüşürüz."

Bernie Koşar da arkamdan koşarak evden çıktı. Sabah sabah tam bir enerji topuydu. Sanırım sabah koşularımızı özlüyordu. Bir buçuk haftadır koşmadığımız için, bu sabah içi içine sığmıyordu. Koşunun neredeyse tamında benim hızıma yetişip yanımdan koşmayı becerdi. Okula vardığımızda onu tebrik etmek için sırtını sıvazlayıp kulaklarıyla oynadım.

"Hadi bakalım oğlum. Şimdi eve!" dedim. Arkasını dönüp eve doğru koşturmaya başladı.

Uzun uzun duş aldım. Duştan çıktığımda öğrenciler okula girmeye başlamıştı. Koridora çıkıp önce kendi dolabıma, sonra Sam'in dolabına doğru yürüdüm ve ensesine şaplat-tım. İrkildi ama arkasına dönüp benim yaptığımı görünce gülümsedi.

"Birden birinin kıcına tekmeı basacağımı sandım," dedi.

"Benim dostum. Illinois nasıl geçti?"

"Eh işte," dedi gözlerini devirerek. "Teyzem neredeyse her gün bana çay içirerek *Küçük Evi* izlettirdi."

Güldüm. "Ktymş ya."

"ok fenaydı cidden," dedi çantasına uzanarak. "Döndüğümüzde posta kutusunda bunu buldum."

Bana *They Walk Among* i/jrn son sayısını uzattı. Hemen içine bir göz gezdirdim.

"Ne bizimle, ne de Mogadorlularla ilgili bir şey var," dedi.

"İyi," dedim. "Bizi görünce, senden korkmuş olmalılar."

"Ya, tabii."

O sırada, Sam'in arkasından, Sarah'nın bize doğru geldiğini gördüm. Mark James, onu yolun ortasında durdurmuş, eline birkaç tane turuncu kağıt parçası tutuşturmuştu. Sonra Sarah bize doğru gelmeye devam etti.

"Merhaba güzellik!" dedim yanımıza geldiğinde. Beni p-mek için parmaklarının ucuna kalktı. Dudakları ilekli dudak nemlendiricisi kokuyordu.

"Merhaba Sam. Nasılsın?"

"iyiyim. Sen nasılsın?" diye sordu. Sam, Sarah'yla konuşurken artık daha rahattı. Bir buçuk ay önce Henri'yle olanlardan önce, Sarah'nın yanında olmak onu huzursuzlaştırıyor, elini kolunu nereye koyacağını bilemediği bir duruma sokuyor, hatta Sarah'nın gözlerine bile bakamıyordu. Ama şimdi kendine güvenen bir tavırla ona bakıp gülümsüyordu.

"iyiyim," dedi. "ikinize de şunları vermem lazım."

"ikimize de Mark'ın az önce ona verdiği turuncu kağıtlardan uzattı. Kağıtlar, bir sonraki cumartesi gecesi Mark'ın vereceği bir partinin davetiyeleriydi.

"Ben de mi davetliyim?" diye sordum.

Sarah başını salladı. "Üçümüz de."

"Gitmek istiyor musun?" diye sordum.

"Belki de ona bir şans vermeliyiz."

Başımı salladım. "Peki ya sen Sam? Bu parti senin de ilgini çekti mi?"

Sam, Sarah'yla bana bakmıyordu. Başımı çevirip nereye, daha doğrusu kime baktığına baktım. Koridorun karşısında, Sam'in uzun zamandır abayı yaktığı, Cadılar Bayramı'nda bizimle ormana gelen Emily, dolabının önünde duruyordu. Önümüzden geçerken Sam'in kendisini izlediğini farkedip nazıkçe gülümsedi.

"Emily mi?" dedim Sam'e.

"Emily mi ne?" diye sordu başını bana çevirerek.

Sarah'ya baktım. "Galiba Sam, Emily Knapp'ten hoşlanıyor."

"Hayır, hoşlanmıyorum," dedi.

"Emilyye bizimle partiye gelmek isteyip istemediğini sorabilirim," dedi Sarah.

"Sence gelir mi?" diye sordu Sam.

Sarah bana baktı. "Bilmem. Sam ondan hoşlanmadığına göre, belki de kızcağızı davet etmesek daha iyi."

Sam gülümsedi. "Tamam, tamam. Of, bilmiyorum işte."

"Ormandaki geceden sonra neden bir daha onu aramadığını sordu durdu. Bence Emily senden hoşlanıyor."

"Doğru," dedim. "Ben de Emily nin seni birkaç kişiye sorduğunu duydum."

"Neden bana bir şey söylemedin?" diye sordu Sam.

"Sormadın ki."

Sam elindeki davetiyeye bakıp "Bu cumartesi, öyle mi?" dedi.

"Evet."

Bana bakıp "Ben gidelim derim," dedi.

Omuzlarımı silktim. "Ben varım."

Son zil çaldığında, Henri beni bekliyordu. Bernie Koşar, her zamanki gibi yan koltukta oturmuş, beni görünce kuyruğunu saatte yüz altmış kilometre hızla sallamaya başlamıştı. Kamyonete atladım. Henri vitese takıp ilerlemeye başladı.

"Arjantin'deki kızla ilgili bir makale daha yayınlamışlar," dedi.

"Eee?"

"Ortadan kaybolduğunu belirten kısacık bir makale. I latia vali, kızın nerede olduğunu bulana mütevazı bir ödül bile verecekmiş. Sanırım kaçırıldığını düşünüyorlar."

"Herkesten önce onu Mogadorluların ele geçirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer o Dokuz Numaraysa ve elimizdeki notta yazdığı gibi Mogadorluların takibi altındaysa, ortadan kaybolması iyi olmuş. Üstelik Mogadorlular onu yakalasa bile ona ne zarar verebilir, ne de onu öldürebilirler. Bu içimi rahatlatıyor. Bir de işin iyi yanı, şu an Dünya'da ne kadar Mogadorlu varsa Arjantin e akın etmiştir."

"Konu açılmışken, Sam'e *They WalkAmong* CMn son sayısı gelmiş."

"içinde bir şey var mı?"

"Yok."

"Ben de olacağını düşünmemiştim. Onları havada gezdirmenden etkilenmişler demek ki."

Eve gidince üstümü değiştirip Henri'yle arka bahçede buluştum. Ateş altındayken çalışmak artık daha kolay geliyordu. İlk günkü gibi telaşlanmıyordum. Nefes tutma süremi ilerletmiş, neredeyse dört dakikaya çıkarmış, kaldırdığım objeler üzerinde kontrolümü de geliştirmiştim. İlk günler Henri'nin yüzünde gördüğüm endişe yavaş yavaş siliniyordu. Başını daha sık onaylarcasına sallıyor, daha çok gülümsüyordu. Gözlerindeki çılgın ifadeyle kollarını havaya kaldırıp avazı çıktığı kadar "Evet işte!" diye bağırdığı günler, çalışmanın çok iyi gittiğini anlıyordum.

Bu, Yeteneklerime olan güvenimi arttırıyordu. Henüz diğer Yeteneklerim oluşmamıştı ama yakında onların da ortaya çıkacağını hissediyordum. Acaba en son gelecek olan asıl Yeteneğim ne olacaktı? Çoğu gece bunun üzerinde tahminler yürütüp uyuyamıyor, arka bahçece bir Mogadorluyla karşılaşp intikam aldığımın hayalini kuruyordum.

Kolay bir gün geçirdik. Ateşsiz. Objeleri kaldırıp havada asılı duranları telekinesisle oraya buraya hareket ettirmiştim sadece. Son yirmi dakika, Henri bana objeleri fırlatmıştı. Bazen bilerek yere düşmplerine izin veriyor, bazen de havada yönlerini değiştirip bumerang gibi Henri'ye dönmelerini sağlıyordum. Bir keresinde, bir et dövücüsünü geri o kadar hızlı fırlattım ki, Henri başına gelmesin diye kendini karlara atmak zorunda kaldı. Güldüm ama Henri gülmüyordu. Bernie Koşar, orada olduğumuz süre boyunca yanımda uzanmış, bizi izlemişti. Çalışmamız bittiğinde duş alıp ödevimî yaptım ve akşam yemeği için mutfak masasına geçtim.

"Bu cumartesi bir partiye gideceğim."

Henri başını kaldırıp bana baktı ve çiğnemeyi bıraktı. "Kim veriyor bu partiyi?"

"Mark James."

Henri şaşırmış görünüyordu.

İtiraz etmesine izin vermeden, "Tüm olanlar geçmişte kaldı artık," dedim.

"Sen daha iyi bilirsin tabii ama gözünü dört aç."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

S o ğ u k h a v a , b î r s ü r e s o n r a i s i n d i . I s i r i c i R ü z - g a r , a c ı s o ğ u k v e b i t m e k b i l m e y e n t i p i l e r y e r i n i m a s m a v i b i r g ö k y ü z ü v e e l l i d e r e c e l i k s ı c a k l ı k l a r a b ı r a k t ı . K a r e r i d i . İ l k b a ş - l a r d a y o l k e n a r l a r ı n d a v e b a h ç e l e r d e ç a m u r b i r i k i n t i l e r i o l u ş t u . Y o l l a r ı s l a k l a s t i k i z l e r i y l e d o l u y o r d u a m a b i r s ü r e s o n r a h e p s i k u r u d u v e a r a b a l a r n o r m a l e d ö n d ü . K ı ş b o y u n c a h a y a t d u r m u ş , z a m a n a k m a m ı ş , t ü m c e z a l a r e r t e l e n m i ş t i s a n k i .

V e r a n d a d a d u r m u ş S a r a l ı y ı b e k l e r k e n b a ş ı m ı k a l d ı r ı p ı ş ı l d a - y a n y ı l d ı z l a r l a d o l u d o l u n a y l ı g ö k y ü z ü n ü s e y r e d i y o r d u m . B i r a r a b ı ç a k g i b i b i r b u l u t a y ı o r t a d a n i k i y e a y ı r ı p g e ç t i . L a s t i k s e s l e r i n i d u y d u m . S a r a h , ş o f ö r t a r a f ı n d a n i n d i . Ü z e r i n d e , p a ç a l a r ı n d a g e n i ş l e y e n , g r i b i r p a n t o l o n v e b e j c e k e t i n i n a l t ı n d a k o y u l a c i - v e r t , ö r g ü b i r k a z a k v a r d ı . G ö z l e r i , c e k e t i n f e r m u a r ı n ı n b i t t i ğ i y e r d e n g ö r ü n e n g ö m l e k y a k a s ı n ı n y a n s ı m a s ı y l a i y i c e b e l i r g i n l e ş -

miş, sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Neşeyle gülümseyerek bana doğru yaklaştığında kirpiklerini kırpıp durdu. Midemle kelebekler vardı sanki. Neredeyse üç aydır beraberdik ama hala onu görünce heyecanlanıyordum. Biteceğini hiç düşünmediğim bir heyecandı bu.

"Muhteşem görünüyorsun," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi'civeleşerek. "Sen de fena sayılmazsın."

Yanağından öptüm. O sırada Henri evden çıkıp Sarah'nın arabada, sağ koltukta oturup bekleyen annesine el salladı.

"Gelip seni almamı istediğin zaman beni ara, tamam mı?" dedi bana.

"Tamam," dedim.

Birlikte arabaya yürüdük ve Sarah, direksiyonun başına geçti. Ehliyetini alalı bir-iki ay olmuştu. Yani bu, yanında ehliyeti olan bir sürücü olduğu sürece, araba kullanabileceği anlamına geliyordu. Asıl sürücü sınavı iki gün sonra, pazartesi günüydü. Sömestr tatilinde sınav için gün aldığından beri bunun için telaşlanıyordu. Geri geri gidip evin önündeki yoldan çıkıp sürmeye başladı. Bir ara dikiz aynasından bana bakıp gülümsediğini gördüm. Ben de ona gülümsedim.

"Eee, senin günün nasıl geçti John?" diye sordu annesi arkasını dönerek. Kısa bir sohbet ettik. Anne kız, kısa bir alışveriş turu yapmak için sabahtan alışveriş merkezine gittiklerini ve Sarah'nın nasıl araba kullandığını anlattı. Ben de ona Bernie

Kosar'la bahçede oynadığımı ve sonrasında koşaya çıktığımızı anlattım. Tabii ki son üç aydır arka bahçede aldığım eğitimden, telekinesisle ölü ağacı ortadan ikiye ayırdığımdan, Henri'nin bana fırlattığı bıçakları on beş metre ötedeki kum çuvalına yönlendirdiğimden, alev alev yanarken objeleri havalandırıp havada parçaladığımdan söz etmemiştim. Gizlediğim pek çok sır gibi bir sır daha gizliyordum işte. Olanları hep yarı yalan yarı gerçek olarak anlatmak zorunda kalıyordum. *Keşke Saratiya anlatabilseydim*, diye düşündüm. Kendimi ondan gizleyerek ona bir şekilde ihanet ettiğimi düşünüyordum. Bu his son birkaç haftadır içimi kemirip duruyordu. Ama başka bir seçeneğim yoktu ki. En azından şu an.

"Bu yol, değil mi?" diye sordu Sarah.

"Evet," dedim.

Sam'in evinin yoluna girdik. Sam yolun sonunda, üzerinde kot pantolonu ve yün kazağıyla bekliyor, bir gözüne fener tutulmuş geyik gibi boş bakıyordu. Saçlarına jöle sürmüştü. Daha önce saçına jöle sürdüğünü hiç görmemiştim. Arabanın yanına doğru yürüyüp kapıyı açarak yanıma doğru kaydı.

Sarah, "Selam Sam," dedikten sonra Sam'i annesiyle tanıştırdı.

Daha sonra arabayı evin önünde döndürüp ana caddeye çıktı. Sam'in iki eli de koltuk kenarlarını tedirgin bir şekilde kavırıyordu. Sarah, daha önce hiç görmediğim bir yola sapıp kıvrılan yoldan sağa döndü. Yolda, sağlı sollu park etmiş otuza

yakın araba, yolun sonundaysa, ağaçlarla çevrelenmiş, iki kadı, büyük bir ev vardı.

"Aman Tanrım! Ne güzel ev," dedi Sam.

"Çocuklar uslu olun tamam mı?" dedi Sarah'nın annesi. Sonra bana bakarak devam etti. "Kendinize dikkat edin. Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da babana ulaşamazsan beni arayın."

"Tamam Mrs. Hart," dedim.

Arabadan inip ön kapıya doğru yürüdük. Evin yan tarafından, biri bulldog, biri golden retriever, iki köpek bize doğru koştu. Özellikle benim pantolonumun paçalarını kokluyor, bir taraftan da kuyruklarını sallıyorlardı. Muhtemelen Berni Koşarın kokusunu almışlardı. Bulldog un ağzında bir sopa vardı. Onunla boğuşup sopayı ağzından aldığım gibi bahçenin öbür ucuna fırlattım, iki köpek de sopanın peşinden koştu.

"Dozer ve Abby," dedi Sarah.

"Dozer herhalde bulldog un ismi, değil mi?" diye sordum.

Başını sallayıp özür diler gibi gülümsedi. O an, bu evi ne kadar iyi tanıdığını farketmiş, *Şimdi buraya benimle birlikte geri dönmek onun için çok mu tuhaf oldu acaba?* diye düşünmüştüm.

"Bu berbat bir fikir," dedi Sam bana bakarak. "Nedense, şimdi farkediyorum."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Çünkü daha üç ay önce bu evde yaşayan çocuk, okuldaki dolaplarımızı gübreyle doldurdu ve öğlen yemeğinde kafama köfte attı. Ve şimdi biz, bu herifin evine geldik."

"Eminim Emily çoktan gelmiştir," dedim, Sam'e dirsek atarak.

Evin girişinde açık, büyük bir kapı vardı. Köpekler, koşarak yanımızdan geçip içeri girdi ve tam karşıda duran mutfak-
ğa doğru koşarak gözden kayboldu. Sopayı bu kez Abby'nin tuttuğunu görmüştüm, içerdeki müziğin sesi o kadar yüksekti ki, birbirimizi duyabilmek için bağırarak konuşmamız gerekti, insanlar salonda dans ediyor, soda içen birkaç kişi dışında neredeyse herkes elinde bir kutu bira tutuyordu. Belli ki, Mark'ın annesiyle babası şehir dışındaydı. Tüm futbol takımı mutfakta toplanmıştı. Yarısının üzerinde yine futbolcu montu vardı. Mark yanımıza gelip Saralıya sarıldı, benim de elimi sıkıp başını çevirdi. Sam'le tokalaşmamıştı. Hatta ona bakmamıştı bile. Belki de Sam haklıydı. Buraya gelmemiz büyük bir hata olabilirdi.

"Geldiğinize sevindim. Hadi gelin. Biralarda mutfakta."

"Emily uzaktaki köşede durmuş, birileriyle sohbet ediyordu. Sam, gözlerini Emily'nin olduğu taraftan kaçırarak Mark'a tuvaletin nerede olduğu sordu. Mark eliyle tuvaletin olduğu yeri işaret etti.

"Hemen dönerim," dedi Sam bana.

Futbol takımındaki çocukların çoğu, mutfakın ortasındaki adanın etrafında duruyordu. Sarah'yla içeri girdiğimizde bana baktılar. Ben de bunun karşılığında hepsinin teker teker gözünün içine bakıp buz kovaşından bir bira aldım. Mark, eline bir bira alıp açtıktan sonra Sarah'ya uzattı. Sarah'ya bakışını görünce, ona nasıl da güvenmediğimi ve tüm bu durumun, yani eski

kız arkadaşıyla birlikte evine gelmemin aslında ne kadar da tuhaf olduğunu bir kere daha farkettim. İyi ki, yanımda Sam vardı.

Sam tuvaletten dönene kadar eğilip köpeklerle oynadım. O sırada Sarah salona girip köşeye doğru ilerlemiş, Emily le konuşuyordu. Sam onların yanına gidip "Merhaba," demekten başka seçeneğimizin olmadığını görünce gerilmişti. Derin bir nefes aldı. Mutfaktaki çocuklardan ikisi, sırf nasıl yandığını izlemek için bir gazetenin kenarını yakmış, kağıdın yanışına bakıyordu.

Kızların yanına doğru ilerlerken Sam'e, "Emily'e iltifat et," dedim. Başını salladı.

"Selam çocuklar," dedi Sarah. "Beni yalnız bıraktığınızı sandım."

"Seni asla yalnız bırakmam," dedim. "Merhaba Emily, nasılsın?"

"İyiyim," dedi. Sonra Sam'e dönerek "Saçını çok beğendim," dedi.

Sam öylece durup baktı. Ona bir dirsek attım. Gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok hoş görünüyorsun."

Sarah bana bildiğim bir bakış attı. Eğilip onu yanağından öptüm. Müziğin sesi daha da yükselmişti. Sam, Emily'yle te-dirgin bir şekilde konuştuğu halde Emily kahkahalar atıyordu. Bir süre sonra Sam'in gerginliğini üzerinden attığını farkettim.

"İyi misin?" diye sordu Sarah bana.

"Tabii ki iyiyim. Partideki en güzel kızla birlikteyim. Daha iyi ne olabilir ki?"

"Hadi canım," deyip karnıma vurdu.

Bir saat kadar dördümüz birlikte dans ettik. Futbolcular içip duruyordu. Birinin bize bir votka şişesi göstermesinden kısa bir süre sonra içlerinden hangisi olduğunu bilmediğim birinin tuvalete gidip kustuğunu gördüm. Tüm alt kat kusmuk kokmuştu. Başka bir tanesi salondaki kanepenin üzerinde sızınca, diğerleri yüzüne keçeli kalemlerle bir şeyler çizmişti. Bodruma inen merdivenlerden sürekli birileri inip çıkıyordu. Aşağıda ne olup bitiyordu, fikrim bile yoktu. Sarah'yı son on dakikadır görmemiştim. Sam'i salonda bırakıp mutfığa, oradan üst kata ilerledim. Yerler, kalın halılarla, duvarlar aile fotoğraflarıyla kaplıydı. Yatakodalarının bazılarının kapısı açık, bazılarınıninki kapalıydı. Sarah'yı göremiyordum. Tekrar aşağı indim. Sam tek başına, bir köşede duruyordu. Ona doğru yürüdüm.

"Ne bu surat?" diye sordum.

Başını salladı.

"Neler olduğunu anlatman için seni de Athens'taki adam gibi havaya kaldırıp ters döndürmeyeyim Sam. Neler oldu? Anlat."

Gülümsedim. Sam gülmüyordu.

"Alex Davis beni köşeye sıkıştırdı," dedi.

Alex Davis, Mark'ın grubundan, ikinci sınıfta, futbolcu, ince uzun bir çocuktü. Onunla daha önce hiç konuşmadığım gibi hakkında da çok az şey biliyordum.

"Ne demek köşeye sıkıştırmak?"

"Sadece konuştuk. Benim Emily yle konuştuğumu görmüş. Sanırım geçen yaz onunla çıkmış."

"Ne olmuş yani? Bu neden seni rahatsız ediyor ki?"

Omuzlarını silkti. "Sinir oldum işte. Rahatsız oldum, tamam mı?"

"Sam, sen Mark'la Sarah'nın ne kadar çıktıklarını biliyor musun?"

"Uzun süre."

"İki yıl," dedim.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

"Azıcık bile rahatsız olmuyorum. Geçmişinden bana ne? Ayrıca şu Alex'e bak," dedim, mutfakta duran çocuğu işaret ederek. Mutfak tezgahına yaslanan Alexin gözleri kaymıştı, alnından terler akıyordu. "Sence böyle bir herifle birlikte olmayı özlüyor mudur?"

Sam ona bakıp omuzlarını silkti.

"Sen çok İyi bir adamsın, Sam Goode. Kendini bu kadar hafife alma."

"Kendimi hafife almıyorum."

"O zaman Emilynin geçmişini deşmekten vazgeç. Geçmişte yaptığımız ya da yapmadıklarımız yüzünden bugün yargılanmamalıyız. Bazı insanlar pişmanlıklarının kendilerini kontrol etmesine izin verir. Emily belki pişmandır. Belki de değildir. Olmuş bitmiş bir şey üzerinde kafa yormanın bir anlamı yok. Aş bunları."

Sam iç çekti. Hala kafasında bunlarla boğuşuyordu.

"Hadi Sam. Kız senden hoşlanıyor. Korkacak bir şey yok," dedim.

"Korkuyorum ama."

"Korkuyu yenmenin en iyi yöntemi onunla yüzleşmektir. Onun yanına git ve onu öp. Onun da seni öpeceğine bahse girerim."

Sam bana bakıp başını salladı ve Emily'nin takıldığı bodrum kata indi. İki köpek de salona girmiş, kuyruklarını ve dillerini sallayarak güreşiyordu. Dozer göğsünü yere serip Abby'nin yeterince yaklaşmasını bekleyerek yaklaşıp yaklaşmaz üstüne atlamıştı. Plastik bir oyuncakçı çekiştire çekiştire üst kata çıkıp gözden kayboldukları ana kadar onları izledim. Saat on ikiye çeyrek vardı. Neredeyse geceyarısı oluyordu. Odanın karşısındaki koltukta bir çift yiyiştir, futbolcular hala mutfakta içiyordu. Uykum gelmeye başladı. Sarah'yı hala bulamamıştım.

Tam o sırada, futbolculardan biri bodrum kattan telaş ve dehşet dolu bir ifadeyle çıktı, mutfak lavabosuna gidip suyu açabildiği kadar çok açarak mutfak dolaplarının kapaklarını açtı.

"Aşağıda yangın çıktı!" dedi yanındaki çocuklara.

Hepsi birden kaplara su doldurmaya, teker teker aşapı inmeye başladılar.

Emilyyle Sam yukarı çıktı. Sam sarsılmış görünüyordu.

"Neyin var?" diye sordum.

"Ev yanıyor!"

"Ne kadar kötü bir yangın?"

"Hangi yangın iyidir ki? Ve sanırım yangını biz başlattık. Yanlışlıkla bir mumu düşürüp perdenin tutuşmasına sebep olduk."

Emily ve Sam darmadağın görünüyordular. Belli ki aşağıda bir yerlerde işi pişirmişlerdi. Aklımın bir ucuna, Sarn i daha sonra tebrik etmem gerektiğini yazdım.

"Sarah'yı gördün mü?" diye sordum Emily'ye.

Başını salladı.

Merdivenlerden bir sürü insan çıkıyordu. Aralarında Mark James de vardı. Gözleri korku doluydu. O an ilk defa burnuma duman kokusu geldi. Sam'e baktım.

"Dışarı çık," dedim.

Başını sallayıp Emily'yi de alarak dışarı çıktı. Bazıları onları takip edip dışarı çıkarken kimileri oldukları yerde kalıp kafaları güzel bir şekilde etraflarında olup biteni izledi. Birkaç kişi de, saçma sapan bir şekilde aşağı inip çıkan futbolcuların sırtına vuruyor, sanki bu bir şakaymış gibi onları destekliyordu.

Mutfağa girip bulabildiğim en büyük kabı aldım. Elime orta boy, metal bir tencere gelmişti. İçini suyla doldurup alt kata indim. Alevlerle mücadele edenler dışındakiler, ortalığı boşaltarak duvar diplerine sığınmıştı. Yangın tahminimden çok daha büyüktü. Bodrum katın neredeyse yarısı alevler içindeydi. Yukarıdan aşağı su taşıyarak sönecek gibi değildi. O yüzden elimdeki kabı yere atıp yukarı fırladım. Mark uçar gibi aşağı

iniyordu. Merdivenin ortasında onu durdurdum. Gözleri içkiden sulanmıştı ama gözlerinin ardındaki büyük korkuyu ve çaresizliği görebiliyordum.

"Su taşıyarak söndürmeye çalışmayı unut," dedim. "Yangın çok büyük. Herkesi dışarı çıkarmamız lazım."

Aşağıya, yangının olduğu yere baktı. Söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. O sert, kabadayı çocuk bir anda yok olmuştu. Daha fazla rol yapmanın alemi kalmamıştı.

"Mark!" diye bağırdım.

Başını salladı, elindeki kabı yere atıp benimle birlikte yukarı çıktı.

"Herkes dışarı! Şimdi!" diye bağırdım merdivenlerden yukarı çıkınca.

Sarhoşlardan bazıları kıpırdamadı. Biri hala, "Şekerler nerede?" diyordu. Mark onu tokatladı.

"Dışarı çıkın!" diye bağırdı.

Telsiz telefonu duvardan alıp Mark'ın eline verdim.

"911'i ara," diye bağırdım cehennem kalabalığına fon yapan müzik ve gürültülü sesler yüzünden. Zemin ısınıyordu. Duman, aşağıdan yukarı çıkmış, buram buram kokmaya başlamıştı. İnsanlar durumu ancak o zaman ciddiye aldı.

Telefonu çevirmeye başlayan Mark'ın yanından geçip evin içine girdim. Merdivenleri üçer beşer tırmanarak kapıları tekmeleyerek açtım. Çiftlerden biri, yatakların birinin üzerinde sevişiyordu. İkisine de dışarı çıkmaları için bağırdım. Sarah'yı

hiçbir yerde bulamıyordum. Merdivenlerden hızla aşağı inip soğuk, karanlık geceye açılan kapıdan dışarı çıktım, insanlar çevreye dağılmış bir şekilde duruyor, olanları izliyordu. Bazılarının evin yanıp üzerimize düşmesinden korktuğunu görüyordum. Bazıları gülüyordu. Birden paniklemeye başladığımı hissettim. Sarah neredeydi? Sam, aşağı yukarı yüz kişiden oluşan kalabalığın arkasında duruyordu. Ona doğru koştum.

"Sarah'yı gördün mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

Tekrar dönüp eve baktım. İçeriden hala insanlar çıkıyordu. Bodrum katın pencereleri kıpkırmızı yanıyor, camların aralarından alevler çıkıyordu. Pencerelerden biri açıldı ve siyah duman oradan çıkıp havaya karışıyordu. Kalabalığı yarararak ilerledim. Tam o sırada, içeriden bir patlama sesi duyuldu. Bodrum katındaki tüm pencerelerin camları kırılmıştı. Davetlilerden bazıları tezahürat yaptı. Alevler, birinci kata kadar çıkmış, hızla ilerliyorlardı. Mark James, kalabalığın en önünde duruyor, bakışlarını evden alamıyordu. Alevlerin turuncu gölgesi yüzüne yansıyor. Gözlerinde yaşlar vardı. Aynı, istila günü Loriklerin baktığı, sahip olduğu her şeyin gözünün önünde yok oluşunu izleyenler gibi bakıyordu. Yangın bana mısın demeden, ölümcül bir şekilde büyümeye devam ediyordu. Mark'ın elinden sadece orada durup olup biteni izlemek geliyordu. Alevler ilk katı sarmış, pencerelerden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Durduğumuz yerden alevlerin sıcaklığını hissedebiliyorduk.

"Sarah nerede?" diye sordum Mark'a.

Beni duymadı. Onu omzundan tutup sarstım. Bana doğru dönüp kendi gözlerine inanmadığını gösteren bir bakışla baktı.

"Sarah nerede?" diye sordum tekrar.

"Bilmiyorum," dedi.

Kalabalığı itip kakarak hala onu arıyor, her geçen saniye daha da endişeleniyordum. Herkes alevleri izliyordu. Vinil dış cephe kaplaması erimeye başlamıştı. Pencerelerdeki tüm perdeler yandı. Dış kapı açıktı ve içinden ters akan bir şelale gibi kara duman çıkıyordu. Dumanın mutfağa kadar gittiğini görüyorduk, tam bir cehennem manzarasıydı. Evin sol tarafında, yangın ikinci kata ilerledi, işte tam o sırada hepimiz bir ses duyduk.

Uzun, berbat bir çığlık. Köpekler havlıyordu. Kalbim duracak gibi oldu. Orada duran herkes yanlış duyduğunu umarak emin olmak için dikkatle sesi dinliyordu. Sonra bir çığlık daha koptu. Bu kesinlikle bir çığlıktı! Ses gayet net geliyordu. Kalabalıktan fısıltılar yükselmeye başladı.

"Tanrım hayır!" dedi Emily. "Tanrım lütfen! Hayır!"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Herkesin gözleri şok içinde kocaman açılmıştı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Sarah ve köpekler aralarda bir yerlerde olmalıydı. Gözlerimi kapatıp başımı öne eğdim. Burnuma sadece duman kokusu geliyordu. O an aklıma, Henri'nin, "Gözün açık olsun!" dediği geldi. Sesi kulaklarımda çınlıyordu. Benim hayatım, artık Saralının hayatıydı. Korku içinde bir çığlık daha duyuldu. Keskin bir çığlıktı.

O an Sam'in bakışlarını üzerimde hissettim. Ateşe duyarsız olduğumu kendi gözleriyle görmüştü. Ama aynı zamanda peşimde olduklarını ve beni öldürmek istediklerini de biliyordu. Mark diz çökmüş, bir ileri bir geri gidip geliyordu. Bir an önce bu işin bitmesini, köpeklerin havlamayı kesmesini istiyordu. Ama köpekler susmadı. Her havlama, Markta karnına saplanmış bir hançer etkisi yaratıyordu.

Sadece onun duyabileceği şekilde, "Sam," dedim. "Ben içeri giriyorum." Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra bana dik dik baktı.

"Git kurtar onu," dedi.

Ona telefonumu verip bir şekilde dışarı çıkmayı başaramazsam Henri'yi aramasını söyledim. Başını salladı. Kalabalığın arasından ilerleyip vücutları sağa sola iterek yürüdüm. Kimse bana bakmıyordu bile. Nihayet, kalabalığın en arkasına vardığımda birden depara kalkarak evin arkasına doğru koştum ve görünmeden evin yanına kadar ilerlemeyi başardım. Böylece görülmeden içeri girmeyi başaracaktım. Mutfak tamamen alevlerle kaplanmıştı. Bir an ateşi izledim. Saralının ve köpeklerin sesini duyabiliyordum. Derin bir nefes aldım. O derin bir nefesle birlikte içim sinirle dolmuştu. Sinir ve kararlılıkla. Umut ve korkuyla. Hepsinin içimde kalmasına izin verip her bir duyguyu teker teker hissettim. İleri doğru atılıp bahçeyi geçtikten sonra eve daldım. Bir anda kendimi cehennemde bulmuş gibi oldum. Ateşlerin çıtırtısından ve alevlerin uğultusundan başka bir şey duymuyordum. Giysilerim alev aldı. Alevlerin söneceği yoktu. Evin ön tarafına doğru ilerledim. Merdivenlerin yarısı yanmış, bitmiş, kül olmuştu. Yangından geriye sadece, kırılğan görünümlü basamaklar kalmıştı ama onları test edecek vaktim yoktu. Yukarı fırladım ama yarısına geldiğimde, vücudumun ağırlığıyla altımda yerle bir oldular. Onlarla birlikte ben de tökezledim. Sanki biri ateşi daha da körüklemişti. Sanki biri

sırtımı bıçaklıyordu. Dişlerimi gıcırdatmaya başladım. Nefesimi hala tutuyordum. Enkazdan uzak durup Sarah'nın ılıklarını dinlemeye çalıştım. ılık atıyor, ölmekten korkuyordu. Ona ulaşamazsam, korkunç bir şekilde ölecekti. Vaktim daralmıştı, ikinci kata zıplamam gerekiyordu.

Yukarı doğru zıplayıp elimle yeri tuttum ve kendimi yukarı çektim. Yangın, evin diğerk tarafına da sıçramıştı. Sarah ve köpekler sağımda bir yerlerde kalmış olmalıydı. Koridor-da ilerleyerek odaları kontrol ettim. Duvarlardaki fotoğraflar çerçevelerinin içinde yanıyor, duvarlarda isli çerçeve siluetleri bırakıyordu. O sırada ayağım yere takıldı ve şaşkınlıkla bir an nefes aldım. İçime duman ve alev kaçtı. Öksürmeye başladım. Kolumla ağzımı kapatıyordum ama hiç işe yaramıyordu. Duman ve alevler akciğerklerimi yakmıştı. Bir dizimin üzerine eğilip öksürdüm. Nefes darlığı çekiyorum. Sonra bir an büyük bir alev kütlesi üzerime doğru geldi. Sırtımı dikleştirip kararlı bir şekilde ateşe karşı durup kambur bir şekilde ilerlemeye devam ettim.

Sonra onları sol tarafta, en sondaki odada buldum. Sarah, "İMDAT!" diye bağıırıyordu. Köpekler uluyor, ağlıyordu. Kapı kapalıydı. Tekmeleyerek menteşelerini söküp kapıyı açtım. Üçü birbirlerine sarılmış, girebildikleri en uç köşeye saklanmışlardı. Sarah beni görünce, "John!" diye bağıırıp ayağak kalkmaya çalıştı. Odaya girer girmez, el kol hareketlerimle ona olduğu yerde kalmasını işaret ettim. Aramıza alevler içinde bir kiriş düştü. Elimi uzatıp kirişi kaldırarak tavandan arda kalanların yanına

fırlattım. Sarah'nın gördüklerinden dolayı kafası karışmıştı, 'lek adımla beş metre atlayarak onun yanına ulaşmış, alevlerin içinden hiç etkilenmeden geçmişim. Köpekler ayaklarının dibinde duruyordu. Bulldogu Sarah'nın kollarına verip retriever'i kendim aldım, diğer kolumla da Sarah'yı tuttum.

"Geldin," dedi.

Cevap olarak "Ben yaşadığım sürece, hiçbir şey ya da hiç kimse sana zarar veremez," dedim.

Kirişlerden biri daha düşerek yeri ikiye ayırıp alt kattaki mutfağa girdi. Kimsenin beni görmemesi için acilen evin arkasına gitmeliydik. Birinin beni görmüş olma ihtimaline karşı, ne cevap vereceğimi düşünmeliydim. Sarah'yı yanımda sıkı sıkı tutup köpeği sıkıca göğsüme bastırdım. İki adım atıp ateşler içindeki kirişin oluşturduğu çukurun üzerinden atladık. Koridorda ilerlemeye başladığımızda, aşağıdaki patlamalar yüzünden koridorun yarısı yok oldu. Geriye sadece duvarlar ve anında alevle kaplanan bir pencere kalmıştı. Tek şansımız o pencereden dışarı çıkmaktı. Sarah tekrar çığlık atmaya başladı ve koluma sıkı sıkı tutundu. Köpeğin pençelerinin göğsüme girdiğini hissediyordum. Elimi pencereye doğru kaldırıp odaklandım. Cam, çerçeveden çıkıp bize gereken boşluğu yarattı. Sarah'ya bakıp onu güvenle yanıma aldım.

"Sıkı tutun," dedim.

Üç adım atıp kendimi aşağı bıraktım. Alevler her yanıma sarmıştı ama havada mermi gibi girişe doğru ilerliyorduk. Ba-

şaramayacağımızdan korktum. Kurtulmuştuk. Kırılan çerçeve parçalarının kollarımı ve bacaklarımın üstünü yardığını hissettim. Köpekleri ve Saralıyı tutabildiğim kadar sıkı tutuyor, sırtüstü düşebilmek için vücudumu döndürmeye çalışıyordum. Böylece üçü de üzerime düşebilecekti. Dozer kıpırdanmaya başladı. Abby kaykıldı. Saralı'nın bir an nefessiz kaldığını hissettim. Evin aşağı yukarı on metre üstündeydik. Başımın üstü, pencere camı yüzünden kesilmişti. İlk kurtulan Dozer oldu. İyi görünüyordu. Abby biraz daha yavaştı. Sağ patisi azıcık topallıyordu ama önemli bir şey olduğunu sanmıyordum. Sırtüstü yatıp Sarah'yı kavradım. Ağlamaya başladı. Saçlarının yanık kokusu burnuma geliyordu. Yüzümden kan akıyor, kulaklarıma doluyordu.

Nefes alabilmek için çimlerin üzerine oturdum. Sarah kollarımdaydı. Ayakkabılarımın tabanı erimiş, gömleğim tamamen yok olmuştu. Üzerimde sadece kotum vardı. Her iki kolumda da küçük kesikler vardı ama hiçbir yerim yanmamıştı. Dozer yanıma gelip elimi yaladı, ben de sırtını sıvazladım.

"Aferim oğlum," dedim Saralı'nın hıçkırıklarının arasında. "Hadi bakalım. Kızkardeşini al da evin önüne dönelim."

Bir iki dakika sonra eve yaklaşan arabaların sirenleri duyuluyordu. Evin arkasındaki orman yüz metre kadar ileri uzanıyordu. İki köpek de oturup beni izledi. Başımla evin önünü işaret edince ikisi de anlamış gibi o tarafa doğru yürüdü. Sarah hala kollarımdaydı. Kollarımda rahat etsin diye onu kendime

doğru çevirip omzumda rahat rahat ağlayabilmesi için kucağıma alarak ayağa kalktım ve ormana doğru ilerledim. Tam ormana giriyordum ki, kalabalıktan büyük bir alkış koptuğunu duydum. Dozer'le Abby'yi görmüş olmalıydılar.

Ormandaki ağaçlar sık olduğu için dolunay olmasına rağmen içeri çok az ışık sızıyordu. Önümüzü görebilmek için ellerimi yaktım. Titremeye başlamıştım. Panik her yerimi sardı. Tüm bu olanları Henri'ye nasıl açıklayacaktım? Üzerimde sadece yanmış, kesik giysi parçaları vardı. Elim ve sırtım kanıyordu. Kollarımda ve bacaklarımda da bir sürü kesik vardı. Ciğerlerimin, her nefes aldığımda yandığını hissediyordum. Ve kollarımda Sarah vardı. Artık neler yapabildiğimi, nelere gücümün yettiğini biliyor olmalıydı. En azından birazını. Ona her şeyi açıklayacaktım. Henri'ye onun bildiğini söylemeliydim. Zaten yediğim haltlar bini geçti. Henri kesin, bir şeylerin ortaya çıkacağını, o yüzden bir an önce taşınmamız gerektiğini söyleyecek, üstelik bu sefer ısrar edecekti. Bundan kaçış yoktu.

Sarah'yı yere indirdim. Artık ağlamıyordu. Şaşkına dönmüş, korkmuş şekilde bana baktı. İnsanların şüphelenmemesi için üzerime bir şeyler giyip partiye dönmem gerektiğini biliyordum. Üstelik öldüğünü düşünmemeleri için, Sarah'yı da oraya geri götürmeliydim.

"Yürüyecek misin?" diye sordum.

"Galiba."

"Beni takip et."

"Nereye gidiyoruz?¹¹

"Üstüme giyecek bir şeyler almalıyım. Umarım futbolculardan bazıları antrenman sonrası giymek için bir şeyler bırakmıştır."

Ormanın içinde yürümeye başladık, insanların arabalarının etrafında geziyor, üzerime giyebilecek bir şeyler arıyordum.

"Az önce neler oldu John? Neydi onlar?"

"Yangının içinde kalmıştın, ben de seni kurtardım."

"Yaptıkların, yapılması imkansız şeyler."

"Benim için imkansız değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

Ona baktım.

Ona söylemek üzere olduklarımı hiçbir zaman ona anlatmak zorunda kalmamayı dilerdim. Bunun mümkün olamayacağını bilsem de, Ohio, Paradise'da, gerçekten gizlenebilmek istiyordum. Henri, sürekli kimseyle çok samimi olmamam gerektiğini söylüyordu. "Çünkü eğer birileriyle çok yakınlaşırsan, bir noktadan sonra senin farklı olduğunu farkedeler ve bir açıklama beklerler," diyordu. Bu da oradan ayrılmak zorunda kalacağımız anlamına gelirdi. Kalbim gümbürdüyor, ellerim titriyordu. Ama soğuktan değil. Bu gece, yaptıklarım yüzünden gitmek zorunda kalsam da, Paradise'da kalsam da artık ona durumu anlatmak zorundaydım.

"Ben senin sandığın gibi biri değilim," dedim.

"Kimsin peki?"

"Ben Dört Numarayım."

"Bu ne demek ki?"

"Sarah söyleyeceklerim kulağına aptalca ve çılgınca gelebil ü-
ama bana inanmak zorundasın. Sana anlatacağım şeylerin hepsi
gerçek."

Eliyle yanağıma dokundu. "Sen gerçek diyorsan, inanırım."

"Öyle."

"Anlat o zaman bana."

"Ben bir uzaylıyım. Gezegenimiz yok edildikten sonra
Dünya ya gönderilen dokuz çocuğun dördüncüsüyüm. insan-
ların sahip olmadıkları güçlerim var. O güçler, evde gördüğün
gibi şeyleri yapabilmemi sağlıyor. Ve Dünyada beni kovalayan
başka tür uzaylılar daha var. Gezegenime saldıranlar da onlardı.
Şimdi de beni bulup öldürmek istiyorlar."

Bana tokat ya da yüzüme kahkaha atmasını ya da çılgılık
atarak arkasını dönüp benden kaçmasını bekledim ama öylece
durup bana baktı. Tam gözlerimin içine.

"Sen bana gerçeği söylüyorsun," dedi.

"Evet, öyle," dedim. Gözlerinin içine bakıyor, bana inan-
dığını görüyordum, inceleyen gözlerle bana uzun uzun baktı
ve başını salladı.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Kim olduğun
ya da nereden geldiğin beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Benim
için sen sadece Johnsun, aşık olduğum çocuk."

"Ne?"

"Seni seviyorum John ve sen benim hayatımı kurtardın, önemli olan bu."

"Ben de seni seviyorum ve hep seveceğim."

Kollarımı vücuduna dolayıp ona sıkı sıkı sarılıp onu öptüm. Bir dakika sonra kendini geri çekti.

"Hadi gidip sana giyebileceğin bir şeyler bulup geri dönelim ki, insanlar iyi olduğumuzu görsün."

Sarah, içine baktığımız dördüncü arabada giyebileceğim bir şeyler buldu. Buldukları, daha önce üzerimde olanlara benziyordu. Kot pantolon ve yakası düğmeli bir gömlek. Kimse üzerimi değiştirdiğimi farketmezdi bile. Evin oraya vardığımızda olabildiğince uzakta durup yine de bizi görebilecekleri bir yerde olmaya gayret ettik. Ev çökmüş, ardında sıırıslıklam, koca bir kömür yığınınından başka bir şey bırakmamıştı. Geride kalan azıcık duman da havalanmış, karanlık gökyüzünde pis bir görüntü yaratmıştı. Evin önünde üç tane itfaiye kamyonu duruyordu. Altı tane de polis arabası saydım. Toplam dokuz tane siren lambası yanıp sönüyor ama ses çıkarmıyordu. Neyse ki, kalabalık az da olsa dağılmış, birkaç kişi olay yerinden ayrılmıştı. Orada kalanlar, geriye çekilmiş, ev sarı bantlarla çevrelenmişti. Polis memurları çevredeki bazılarını sorguya çekiyor, ortadaki beş itfaiyeci, enkazı kaldırmaya çalışıyordu.

İnsanların bize doğru dönüp "İşte oradalar!" diye bağırdıklarını duydum. Kalabalıktaki tüm gözler üzerimize yoğunlaştı.

Bahsettikleri kişinin ben olduğumu anlamam beş saniyemi aldı.

Dört polis memuru bize doğru yürüdü. Arkalarında da elinde bir not defteriyle kalem tutan bir adam vardı. Saralıyla giysi ararken bir hikaye uydurmuştuk. O evin arkasında yangını seyrederken ben yanına gitmiştim, ikinci kattaki pencereden kaçan köpeklerle birlikte atlamıştı. Tüm olup biteni kalabalıktan uzak bir şekilde izlemiş, ama eninde sonunda kalabalığa karışmıştık. Saralıya olanları, Henri ve Sam de dahil, hiç kimseye anlatamayacağımızı açıklamıştım. Eğer biri olanları öğrenirse, kasabadan hemen taşınmak zorunda kalırdım. O yüzden sorulara benim cevap vermem ve onun ben ne dersem onaylayacağı konusunda anlaştık.

"Sen John Smith misin?" diye sordu polislerden biri bana. Orta boylu bir adamdı. Kambur duruyordu. Çok kilolu değildi ama formda olduğu da söylenemezdi. Küçük, yumuşak bir göbeği vardı.

"Evet. Neden?"

"İki kişi senin eve doğru koşup içeri girdiğini ve evden iki köpek ve bir kızı kucağına alarak Süpermen gibi uçarak çıktığını gördüğünü iddia ediyor."

"Cidden mi?" diye sordum inanmamış gibi yaparak. Sarah yanımda duruyordu.

"Öyle söylüyorlar."

Sahte bir kahkaha attım. "Ev yanıyordu. Yanan bir evden çıkmış gibi mi görünüyorum?"

Kaşlarını kaldırıp ellerini beline koydu. "Yani bana içeri girmediyini mi söylüyorsun?"

"Sarah'yı bulmaya arkaya gittim," dedim. "O zaten köpeklerle birlikte dışarı çıkmıştı. Orada, arkada durup yangını izledik ve buraya geldik."

Memur, Saralı'ya baktı. "Söyledikleri doğru mu?"

"Evet."

"Peki o zaman eve kim girdi?" diye araya girdi arkadaki muhabir. ilk defa konuşuyordu. Beni dikkatlice süzüyor, gözleriyle yargılıyordu. Anlattıklarımı inanmadığı belliydi.

"Ben ne bileyim?" dedim.

Başını sallayıp not defterine bir şeyler yazdı. Ne yazdığını okuyamadım.

"Yani iki şahidin de yalan söylediğini mi iddia ediyorsunuz?" diye sordu muhabir.

"Baines," dedi polis memuru, başını ona doğru sallayarak.

Ben de başımı salladım. "Eve girip ne Sarah'yı ne de köpekleri kurtardım. Onlar zaten dışarıdaydı."

"Onları kurtardığınızı kim söyledi ki?" diye sordu Baines.

Omuzlarımı silktim. "Lafı oraya getirmeye çalıştığınızı düşündüm."

"Lafı hiçbir yere getirmeye çalışmadım."

O sırada Sam, elinde telefonumla bize doğru yaklaşıyordu. Bakışlarımla, ona bunun için doğru bir zaman olmadığını anlatmaya çalıştım ama anlamadı ve telefonu bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"İyi olduğuna sevindim," dedi. Polis ona sinsice bakarak oradan ayrıldı.

Baines gözlerini kısmış bizi izliyordu. Ağzındaki sakızı çiğneyerek topladığı bilgileri biraraya getirmeye uğraşıyordu. Kendi kendine başını salladı.

"Yürüyüşe çıkmadan önce telefonunu arkadaşına mı verdin?" diye sordu.

"Telefonumu ona parti sırasında verdim. Cebimde rahatsız ediyordu."

"Eminim öyledir," dedi Baines. "Peki nereye gittiniz?"

Polis, Baines'e dönüp "Tamam Baines, bu kadar soru yeter," dedi.

"Gidebilir miyim?" diye sordum ona. Başını salladı. Elimde telefonum, yanımda Sarah, oradan uzaklaşırken Henri'yi aradım.

"Alo," diye açtı Henri.

"Gelip beni alabilir misin? Ben hazırım," dedim. "Burada korkunç bir yangın çıktı."

"Ne?"

"Gelip bizi alır mısınız?"

"Tabii ki. Hemen geliyorum."

"Peki başının üzerindeki kesiği nasıl açıklayacaksın?" diye sordu Baines arkamdan. Arkamdan gelerek beni takip etmiş, Henri'yle konuşmamı dinlemişti.

"Ormandaki bir ağacın dalları kesti."

"Ne tesadüf," dedi, tekrar defterine bir şey yazarak. "Biri bana yalan söyleyince bunu anlarım, biliyor muydun?"

Onu duymazlıktan gelip Saralı'nın elini tutarak yürümeye devam ettim. Sam'in olduğu yöne ilerliyorduk.

Baines, "Gerçeği ortaya çıkaracağım Mr. Smith. Bunu her zaman yaparım," diye bağırdı arkamdan.

Sam'le Saralıya, "Henri yolda, geliyor," dedim.

"Bütün bunlar da neyin nesiydi?" diye sordu Sam.

"Kim bilir? Birileri beni içeri koşarken gördüğünü sanıyormuş. Sarhoşlardan biriydi herhalde," dedim Sam'den çok Baines'in duyması için.

Henri gelene kadar yolun sonunda durup bekledik. Gelince kamyonetten inip uzaktan, içinden dumanlar çıkan eve baktı.

"Hale bak! Sakın bana bu işe karıştığını söyleme!" dedi.

"Karışmadım," dedim.

Kamyonete bindik ve gözümüzün bir ucuyla dumanlara bakmaya devam ederek oradan ayrıldık.

"İs kokuyorsunuz," dedi Henri.

Cevap vermedik. Yol sessiz geçti. Sarah kucağımda oturuyordu. İlk önce Sam'i evine bıraktık. Daha sonra Henri, Saralıların evine doğru giden tın takip etti.

"Bu gece seni yalnız bırakmak istemiyorum," dedi Sarah bana.

"Ben de seni bırakmak istemiyorum."

"Evlerinin önüne geldiğimizde onunla birlikte kamyonetten inip onu kapıya kadar götürdüm, iyi geceler demek için sarıldığımda sanki hiç bırakmayacakmış gibi sıkı sıkı sarıldı bana.

"Eve gidince beni arayacak mısın?"

"Tabii ki."

"Seni seviyorum."

Gülümsedim. "Ben de seni seviyorum."

içeri girdi, ben de kamyonete geri döndüm. Henri beni bekliyordu. Bu gece olanları öğrenmemesi ve Paradise'dan ayrılmak zorunda kalmamamız için ona bir şey uydurmak zorundaydım. Eve doğru yola çıktık.

"Ceketine ne oldu peki?" diye sordu.

"Markalardaki portmantodaydı."

"Başına ne oldu?"

"Yangın ilk çıktığında, dışarı çıkarken bir yere vurdum." Gözlerini şüpheli bir şekilde bana çevirdi. "Is kokan sensin."

Omuzlarımı silktim. "Çok duman vardı."

"Yangın nasıl başladı?"

"Sarhoşlar yüzünden diye tahmin ediyorum."

Henri başını sallayıp yolu aşağıya doğru takip etti.

"Peki," dedi. "Pazartesi gazetelerde yazanlar ilginç olacağı benziyor." Ne tepki vereceğimi görmek için bana bakıyordu.

Sessiz kaldım.

Evet, diye düşündüm. Gerçekten ilginç olacak.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

UYUYAMIYOR, KARANLIKTA, YATAĞIMDA UZANIP TAVANA bakıyordum. Sarah'yı aramış, üçe kadar onunla telefonda konuşmuştum. Kapattığımızda gözlerim faltaşı gibi açık bir şekilde orada, öylece uzanıyordum. Saat dörtte, yataktan kalkıp odadan çıktım. Henri mutfak masasında oturuyor, kahve içiyordu. Kafasını eğip bana baktı. Saçları darmadağınikti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ben de uyuyamadım," dedi. "Haberleri inceliyordum."

"Bir şey bulabildin mi?"

"Evet ama bunun bize bir şey ifade edip etmediğini henüz bilmiyorum. *They Walk Among Us* dergisini yazan ve yayınlayan adamlar işkence edildikten sonra öldürülmüş."

Karşısına oturdum. "Ne?"

"Polisler komşuların ılık duydukları için aramaları üzerine durumu ortaya çıkarmış."

"Bizim nerede yaşadığımızı ğrenememişlerdi."

"ok şükür ki, evet. Ama bu olanlar Mogadorluların yakınılarda bir yerlerde olduğunu gösteriyor. Bir şey duyarsak ya da olağın dışı herhangi bir şey olursa, burayı anında terkediyoruz, haberin olsun. Ne bir soru dinlerim, ne de seninle tartışırım. Anlaşıldı mı?"

"Tamam.

"Başın nasıl?"

"Ağrıyor," dedim. Yarayı kapatmak için yedi dikiş atılması gerekmişti. Dikişlerimi Henri kendi elleriyle attı. Üzerimde bol bir eşofman üstü vardı. Sırtımdaki kesiklere de dikiş atılması gerektiğinden adım gibi emindim ama Henri'den bunu istersem zerimdekini çıkarmam gerekirdi. Böylece tüm sırtımdaki çizikleri ve kesikleri görür, bir açıklama beklerdi. Nasıl aıklayabilirdim ki? Ne olduğunu anında anlardı. Akciğەرlerim hala yanıyor, her geçen saniye durumum daha da kötüye gidiyordu.

"Yani yangın bodrum katta çıktı, öyle mi?"

"Evet."

"Uve sen de salondaydın."

Evet.

"Peki o zaman yangının bodrum katta çıktığını nereden biliyorsun?"

"nk herkes aşağıdan yukarı çıkmaya başladı."

"Ve sen dışarı çıktığın zaman herkesin dışarı çıktığından emindin, öyle mi?"

"Evet."

"Nasıl emin olabilirsin ki?"

Anlattıklarımın birbiriyle çelişmesi için uğraşıyor, kuşkulu hikayemin doğru olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Orada, herkes gibi, öylece durup evin yanmasını izlemeyeceğimi biliyordu.

"İçeri girmedim," dedim. Bunu yapmak beni çok üzüyordu ama gözünün içine baka baka yalan söyledim.

"Sana inanıyorum," dedi.

Öğlene doğru uyandım. Pencerenin dibinde kuşlar cıvıldıyor, güneş ışığı odama doluyordu. Rahat bir nefes aldım. Bu kadar saat uyumama izin verdiyse, suçlu olduğumu gösteren herhangi bir haberle karşılaşmamış demekti. Eğer bir şey olsaydı, beni çoktan yatağımdan kaldırmıştı.

Yana dönünce ağrı tekrar başladı. Göğsüm, sanki biri üzerine çullanıyormuş gibi ağrıyor, beni kısıvrak yakalıyordu. Tam olarak nefes alamıyordum. Derin nefes almaya çalıştığımda göğsüme keskin bir ağrı giriyor, beni korkutuyordu.

Bernie Koşar, yatağımın yanında, yerde top gibi kıvrılmış horluyordu. Güreşerek onu uyandırdım. Önce inledi ama sonra o da benimle güreşti. Günlerimiz böyle başlıyordu. Yanımda horlayan köpeği ben uyandırıyordum. O da hemen üzölmeye-

yim diye dilini dışarı çıkarıp kuyruğunu sallıyordu. Göğsü içindeki acıyı, günün karşıma neler çıkarabileceğini düşünmemeye çalıştım.

Henri'nin kamyoneti kapının önünde değildi. Masada bir not vardı. "Markete kadar gittim. Hemen dönerim." Dışarı çıktım. Başım ağrıyordu ve kollarımda sanki kedi tırmalamış gibi kırmızı izler oluşmuştu. Ne kesiklerim, ne baş ağrım, ne de göğsümdeki ağrı umrumdaydı. Hala Ohio'daydım ve yarın yine, üç aydır devam ettiğim okuluma gidecek, bu gece Sarah'yı görecektim.

Henri eve saat birde döndü. Yüzünde hala uyumadığını gösteren, bezgin bir ifade vardı. Marketten aldıklarını eve taşıdıktan sonra odasına gidip kapısını kapadı. Bernie Koşarla ormanda yürüyüşe çıktık. Koşmaya çalıştım. Koşabiliyordum da ama göğsüm o kadar ağrıyordu ki, bir kilometre sonra durmak zorunda kaldım. Sekiz kilometre kadar yürüdüğümüzü tahmin ediyorum. Orman, bizim evin önündekine benzer bir patikada son buluyordu. Oradan geri döndüm. Eve döndüğümde, Henri hala odasındaydı ve kapısı da hala kapalıydı. Verandada oturdum. Her araba geçtiğinde, birinin bizim evin önünde duracağını düşünerek irkiliyordum ama hiçbiri durmadı.

Uyandığımda kendime hissettiğim güven, günün ilerleyen saatlerinde, yavaş yavaş yok olmaya başlıyordu. *Paradise Gazette*, pazar günleri yayınlanmazdı. Acaba yarın benimle ilgili

bir haber yayınlanacak mıydı? Galiba birilerinin aramasını, o muhabirin ya da gazetede çalışan birinin kapımızda belirmesini bekliyordum. Önemsiz bir muhabir yüzünden neden bu kadar heyecanlanmıştım, bilmiyordum ama çok ısrarcı davranmıştı. Çok! Üstelik anlattıklarına inanmadığı da belliydi.

Ama ne eve biri geldi, ne de aradı. Bir şeyler olmasını bekliyor ve beklediklerim olmayınca içimi, sırrımı ortaya çıkarabilecekleri telaşı kaplıyordu. Baines, "Gerçekleri ortaya çıkarırım Mr. Smith. Bunu hep yaparım," demişti. *Acaba kasabaya koşup, onu bulmaya çalışıp anlatacağım uydurmasyon hikayelere inandırmaya çabalasam mı?* diye düşündüm ama bu büsbütün ilgi çekmedi. Elimden sadece nefesimi tutup beklemek gelebilirdi.

O eve girmemiştim.

Gizleyecek hiçbir şeyim yoktu.

O gece Sarah bize geldi. Odama girip birbirimize sarıldık. Onu kollarıma alıp yatağıma uzandım. Başını göğsüme, bacaklarını da bacaklarımın üzerine koydu. Kim olduğumla, geçmişimle, Lorien le, Mogadorlularla ilgili sorular soruyordu. Sarah'nın her şeye bu kadar kolay inanıp tüm bunları nasıl da çabuk kabullendiğine hala şaşıyordum. Her sorusuna dürüstçe cevap verdim. Son birkaç gündür söylediğim onca yalandan sonra gerçekleri anlatmak içimi rahatlatıyordu. Mogadorlularla ilgili konuşmaya başladığımızda korkmaya başladım. Bizi bulabilecekleri için, kendimi deşifre ettiğim için endişeliydim. Sarah'nın

hayatı söz konusu olduğunda, aynı şeyi yine de yapardım ama korkuyordum. Olanları öğrendiğinde Henri'nin yapacaklarından da korkuyordum. Biyolojik olarak olmasa bile manevi ve her şekilde babam sayılırdı. Onu seviyordum. O da beni seviyordu ve onu hayalkırıklığına uğratmak istemiyordum. Orada uzanırken korkum katmer katmer çoğaldı. Bir sonraki günün karşıma neler çıkarabileceğini bilmemek ve insanın içini kemiren o belirsizlik beni mahvediyordu. Oda karanlıktı. Sadece, biraz ilerideki pencerenin önünde titreyen bir mum yanıyordu. Alabildiğim kadar derin bir nefes aldım.

Sarah, "İyi misin?" diye sordu.

Ona sarılarak "Seni özlüyorum," dedim.

"Beni mi özölüyorun? Yanındayım ya."

"İşte bu, birini özlemenin en kötü türü. Yanındayken bile özlemek."

"Delirmiş gibi konuşuyorsun." Eğilip yüzümü ellerine alarak beni öptü. Yumuşacık dudakları dudaklarıma değiyordu. O an hiç bitmesin istedim. Beni öpmeyi hiç bırakmasın. Yanımda o olduğu sürece, başka hiçbir şey umrumda değildi. Hiçbir şey! Elimden gelse, ömür boyu o odadan çıkmaz, hiçbir zaman onsuz kalmazdım. Dünya bensiz de, bizsiz de dönme-ye devam edebilirdi. Canım sadece o odada kalıp Saralıya sarılmak istiyordu.

"Yarın," dedim.

Yüzüme baktı. "Yarın ne?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum aslında," dedim. "Sanırım sadece korkuyorum."

Tuhaf bakışlarla yüzüme bakarak "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Sadece korkuyorum işte."

Sarah'yı eve bıraktıktan sonra Henri'yle eve döndük. Odama girip az önce Sarah'nın yattığı yere uzandım. Yatağım hala Sarah kokuyordu. Uyuyamadım. Uyumaya çalışmadım bile. Odada volta attım. Henri yatınca, odamdan çıkıp mutfak masasının yanına oturdum ve mum ışığında yazı yazmaya başladım. Lorien'le, Floridayla, eğitimim başladığından beri gördüğüm görüntülerle ilgili, savaşla, hayvanlar ve çocuklarla ilgili yazıyordum. Yazdıkça içimi dökeceğimi ve rahatlayacağımı düşünmüştüm ama içim hiç rahatlamıyordu. Hatta yazmak kendimi daha bile kötü hissetmeme sebep olmuştu.

Elime kramp girince dışarı çıkıp verandada oturdum. Soğuk hava nefes sancısını azaltıyordu. Ayın bir kenarı hafif tıraşlanmış gibi görünüyordu. Tam bir dolunay değildi ama dolunaya yakındı. İki saat sonra gün doğacak ve yeni bir günle birlikte, haftasonu olanlar ortaya çıkacaktı. Gazete bizim eve saat altı, altı buçuk gibi bırakılırdı. O gelene kadar çoktan okulda olur, gazeteye çıkmışsam, Sarah'yı görmeden oradan ayrılmayı reddedebilir, Sam'le vedalaşmadan buradan ayrılabilirdim.

Eve girip üzerimi değiştim, giysilerimi çantama tıkıp parmakucunda yürüyerek arkamdaki kapıyı sessizce kapadım. Verandadaki üç basamaktan inerken arkamda bir ses duydum. Geri dönüp kapıyı açtım. Bernie Koşar koşarak dışarı ıktı. "Peki," dedim. "Birlikte gidelim."

Ara sıra durup sessizliği dinleyerek yürüdük. Hava hala karanlıktı ama okula vardığımız sırada, göğün doğu tarafında hafif bir aydınlık oluşmaya başlamıştı. Otoparkta hiç araba yoktu ve okulun içindeki ışıklar yanmıyordu. Okulun en ön tarafında, korsan resminin karşısında, mezunlar tarafından boyanmış kocaman bir kaya duruyordu. Onun üzerine oturdum. Bernie Koşar, oturduğum yerden biraz ilerideki çimlere uzanmıştı. İlk araç gelene kadar, yarım saat orada, öylece oturdum. Gelen araç, hademe Hobbs'un olduğunu tahmin ettiğim bir yük aracıydı. Okula erkenden gelip temizlik yapacağını düşünmüştüm ama yanılıyordum. Araç kapıya gelince, şoför aracı çalışır halde bırkarak aşağı indi. Tellerle birbirlerine bağlı, bir tomar gazete taşıyordu. Birbirimize başımızı eğerek selam verdik ve gazeteleri kapıya bıraktıktan sonra çekip gitti. Kayanın üstünde kalakaldım. Gazetelere kibirli bir bakış attım. Hakkımda kötü haberlerle geldikleri için içimden hepsine tehditler savurarak küfrediyordum.

"Cumartesi akşamı o eve ben girmedim," dedim dışımdan. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi aptal gibi hissettim. Sonra başımı yana çevirip iç çektim ve kayadan kalktım.

"Hadi bakalım," dedim Bernie Kosar'a. "İyi ya da kötü. Neyse o."

Gözlerini kocaman açarak soğuk zeminden kalktı.

Telleri çıkarıp en üstte duran gazeteyi elime aldım. Olay manşet olmuştu. Sayfanın en üstünde yanan evin enkazının sabaha karşı çekilmiş bir fotoğrafı vardı ve tüm haberin kötü niyetli, kaba biri tarafından hazırlandığı hissediliyordu. Fotoğrafta, duman, evin yanındaki ağaçların çıplak gövdelerini ve buz tutmuş yerlerini tamamen kaplamıştı. Manşet şöyleydi:

JAMES'LERİN EVİ DUMANLI

Nefesimi tuttum. İçimde, birazdan benimle ilgili de kötü şeylerin yazıldığını göreceğime dair kötü bir his vardı. Makaleyi okumadan, adımı bulmak için tüm yazıyı gözümle taradım. Yazının sonuna geldiğimde gözlerimi kırıp kendime gelmek için başımı salladım. Birden yüzümde bir gülümseme belirdi. Makaleyi tekrar taradım.

"Yok artık!" dedim. "Bernie Koşar, benim adım geçmiyor!"

Umursamadı bile. Çimleri koşarak geçip tekrar kayanın üzerine zıpladım.

"Adım geçmiyor!" diye bağırdım tekrar. Bu sefer avazım çıktığı kadar bağıırıyordum. Arkama yaslanıp yazıyı okudum. Manşet, Cheech and Chong'un, konusunun uyuşturucuyla ilgili olduğu belli, *Up in Smoke* (Dumanlı) adlı bir oyunundan

alınmıştı. Polis nedense, yangının, bodrum katta içilen ottan kaynaklandığına kanaat getirmişti. Böyle bir bilgiye nasıl ulaşıldı hiçbir fikrim yoktu ki, zaten işin gerçeği bu değildi. Makale tamamen uydurma ve kötü niyetli, hatta James ailesine karşı saldırı niteliğindeydi. Muhabirden hiç hoşlanmamıştım. O da belli ki James'lerden pek hoşlanmıyordu. Kim bilir neden?

Okula ilk kişi gelip de kapıları açana kadar kayanın üzerinde oturup makaleyi üç kez okudum. Elimde olmadan sırtıyordum. Paradise'da kalıyordum! Artık kasabanın adı bile saçma gelmiyordu. Ucuz yırttığım için sevinirken, parçalardan bazılarını yerine oturtamamıştım ama o kadar mutluydum ki, bu umrumda bile değildi. Bana ne yapabilirlerdi ki? Makalede adım bile geçmiyordu! O eve girmemiştim işte! Kanıt tam buradaydı. Ellerimde. Kimse aksini iddia edemezdi.

"Neden bu kadar mutlusun?" diye sordu Sam astronomi dersinde. Hala sırtımmı engelleyemiyordum.

"Bu sabah gazeteyi okumadın mı?"

Başını salladı.

"Sam! Adım geçmiyordu! Buradan ayrılmak zorunda kalmayacağım!"

"Seni niye gazeteye çıkarsınlar ki?" diye sordu.

Afallamıştım. Tam onunla tartışmak için ağzımı açıyordum ki, Sarah sınıfa girdi ve sıraların arasından avare avare yürüyerek yanıma geldi.

"N'aber güzellik?" dedim.

Eğilip beni yanağımdan öptü. Buna hiçbir zaman hayır diyemezdim.

"Birileri bugün havasında anlaşılan," dedi.

"Seni gördüğüm için bu kadar mutluyum," dedim. "Ehliyet sınavın için heyecanlı mısın?"

"Biraz. Artık bitsin istiyorum."

Yanıma oturdu. *Bu benim günüm,* diye geçirdim içimden. *Tam olmak istediğim yerdeyim. Bir yanımda Sarah, bir yanımda Sam var.*

Her zamanki gibi derslere girip çıktım. Öğlen Sam'le birlikte oturduk. Tüm okulda, yangından bahsetmeyen sadece bizdik sanırım. Aynı hikaye tekrar tekrar anlatılıyordu. Bir kere bile benden bahsedildiğini duymadım. Mark, tahmin ettiğim gibi, okulda değildi. Gazetede yayınlanan haber yüzünden onun ve birilerinin okuldan atılacağına dair dedikodular dönüyordu. Doğru mu değil mi bilmiyordum. Çok da umrumda değildi.

Sekizinci ders gelince, Sarah'yla ev ekonomisi sınıfına gittik. Artık, yırttığımdan emindim. Güvende olduğumla ilgili kendimden bu kadar emin olmakla hata ediyordum. Bir şeyi es geçmiştim. İçimdeki şüphe tüm gün içimi kemirdi durdu ama sürekli bastırmaya çalıştım.

Bugün muhallebi yapacaktık. Rahat bir gün geçiyordu. Dersin tam ortasında mutfak kapısı açıldı. Gelen koridor görevlisiydi. Yüzüne baktığım an bunun ne demek olduğunu bi-

liyordum. Kötü bir haber getirdiği belliydi. Ölüm habercisiydi. Bana doğru gelip elime bir kağıt tutuşturdu.

"Mr. Harris seni görmek istiyor/" dedi.

"Şimdi mi?"

Başını salladı.

Sarah'ya bakıp omuz silktim. Korktuğumu görmesini istemiyordum. Ona gülümseyerek kapıya doğru ilerledim. Kapıdan çıkmadan önce arkamı dönüp ona tekrar baktım. Eğilmiş, malzemelerimizi karıştırıyordu. Üzerinde okula girdiğim ilk gün, krep yapmadan önce bağlamamı istediği yeşil önlük vardı. Saçlarını atkuyruğu yapmış, yüzüne düşen perçemlerini kulağının arkasına tutturmuştu. Ona baktığımı gördü. Ona bakıp duruyor, o anın her dakikasını, her detayını, tahta kaşıkla malzemeleri karıştırışını, pencereden vuran ışıktaki cildinin nasıl da beyaz pırıldadığını, yumuşak bakışlarını aklıma kazımaya çalışıyordum. Gömleğinin üst düğmesi açıktı. Farkında olup olmadığını merak ettim. Ona el sallayıp kapıyı kapatarak koridorda yürümeye başladım. Bunun sadece evrak işleriyle ilgili olduğuna, imzalamayı unuttuğumuz bir belge ya da karneyle ilgili bir şey olduğuna kendimi inandırmaya çalışarak yavaş yavaş ilerliyor ama öyle olmadığını biliyordum.

Odasına girdiğimde, Mr. Harris masasındaydı. Mark'ı sınıftan çıkardığı gün olduğu gibi ürkütücü bir şekilde gülümsüyordu.

"Otur," dedi. Oturdum. "Doğru mu?" diye sordu. Bilgisayar ekranına bakıp tekrar bana bakıyordu.

"Ne doğru mu?"

Masasında, üzerinde siyah mürekkeple adımın yazılı olduğu bir zarfduruyordu. Ona baktığımı gördü.

"Az kalsın unutuyordum, bu yarım saat önce sana fakslandı," diyerek zarfı bana fırlattı. Yakaladım.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Sekreterim, gelir gelmez onu zarfa koydu."

Aynı anda bir sürü şey oluyordu. Zarfı açıp içindekini çıkardım. İki parça kağıt çıktı. Adımın yazdığı ilk kağıtta, siyah harflerle "GİZLİ" yazıyordu. İkinci sayfaya baktım. Sadece bir cümle büyük harflerle yazılmıştı. Gönderenin adı yazmıyordu. Beyaz kartonun üzerinde sadece dört kelime yazıyordu.

"Mr. Smith, bu doğru mu? Yanan eve girip Sarah Hart ı ve o iki köpeği kurtardınız mı?" diye sordu Mr. Harris. Yüzüme kan hücum etti. Başımı kaldırdım. Mr. Harris bilgisayardakini görebilmem için ekranı bana doğru çevirdi. *Paradise Gazet*tenin blog sayfasını okuyordu. Yazıyı yazanın adına bakmam gerekmiyordu. Başlık yeterliydi.

JAMES YANGINIYLA İLGİLİ GİZLİ GERÇEK

Nefesim boğazımda kaldı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sanki dünya durmuştu. Öldüm sandım. Elimde tuttuğum kağıda baktım. Pürüzsüz, beyaz kağıt elimde duruyor, üzerinde şöyle yazıyordu:

SEN DÖRT NUMARA MJSJN?

İki kağıt da elimden kayıp yere uçtu ve öylece yerde durdu. *Anlayamıyorum.*, diye düşündüm. *Bu nasıl olurdu?*

"Bu doğru mu?" diye sordu Mr. Harris.

Ağzım açık kaldı. Mr. Harris gururlu, mutlu mutlu gülümsüyordu ama onu görececek durumda değildim. O an Mr. Harris in arkasındaki pencereden, köşeden kırmızı bir karaltının normalden çok daha hızlı ve tehlikeli bir şekilde geldiğini gördüm. Otoparka girdiğinde tekerlek sesleri duyulmuştu. Kamyonet moloza girince bir dönüş daha yaptı. Henri, delirmiş bir şekilde direksiyona kapanmıştı. Frene o kadar kuvvetli asıldı ki, vücuduyla birlikte kamyonet aşırı derecede sarsıldı.

Gözlerimi kapadım.

Başımı ellerimin arasına aldım.

Pencereden, kamyonetin kapısının açıldığını duyabiliyordum.

Henri bir iki dakikaya kalmaz Mr. Harris'in odasında olacaktı.

BOLUM YIRMİ SEKİZ

M Ü d Ü r, " İ y i m i s i n i z, M r. S m i t h ? " D i y e s o r d u .
Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Otuz iki dişini göstererek sı-
rıtmadan önce, en ilgili bakışını takınarak bir an için yüzüme
baktı.

"Hayır, Mr. Harris," dedim. "İyi değilim."

Yerdeki kağıtları alıp bir daha okudum. Nereden gelmişti
bunlar? Bizimle dalga mı geçiyorlardı? Üzerinde ne bir adres, ne
de telefon numarası yazılıydı. Kağıtta, dört kelime ve bir soru
işaretinden başka hiçbir şey yoktu. Başımı kaldırıp pencereden
dışarı baktım. Henri'nin kamyoneti park halinde duruyor, egzo-
zundan dumanlar çıkıyordu. Olabildiğince hızla kamyonetten
inip okula girmişti. Bilgisayar ekranına baktım. Makale saat
11:59'da yayınlanmıştı. Yani neredeyse iki saat önce. Bir an
başım döndü ve sallandım.

"Hemşireyi çağırayım mı?" diye sordu Mr. Harris.

Hemşire, diye düşündüm. *Hemşireye ihtiyacım yok*. Hemşire odası, ev ekonomisi sınıfının yanındaydı, içimden, *Asıl ihtiyacım olan şey Mr Harris, on beş dakika önceye dönmek*, dedim. Sarah şimdi tatlıyı ocağa koymuştur. Muhallebinin kaynayıp kaynamadığını düşündüm. Kapıya bakıp dönmemi bekliyor mudur acaba?

Okul kapılarının çarpılmasının belli belirsiz sesi, müdürün odasından duyulmuştu. Henri'nin buraya gelmesine on beş saniye vardı. Sonra kamyonete, oradan eve gidecektik ve ondan sonra kim bilir nereye. Maine'e mi? Missoruri'ye mi? Yoksa Kanada ya mı? Yine yeni bir okul, yine yeni bir başlangıç, yine yeni isimler...

Neredeyse otuz saattir uyumamıştım ama yorgunluk tam o sırada üzerime çöktü. O sırada hissettiğim daha yoğun bir duygu vardı. Hareketle içgüdü arasında bir an, vedalaşmadan ayrılacak olmanın acısı içimi yaktı.

Gözlerim kısılmış, yüzüm acıyla büzüşmüş bir şekilde, düşünmeden ve aslında ne yaptığımı bile bilmeden, Mr. Harris'in masasının üzerine çıkıp arkamda milyonlarca kırık parça bırakarak tek camlı pencereden dışarı atladım. Arkamdan şok içinde bir çığlık yükseldi.

Dışarıdaki çimlerin üzerine inmiştim. Sağa dönüp sağımda kalan ve koşarken buğulu görünen sınıfların ve otoparkın yanından geçerek okul bahçesinin sonuna kadar gidip beyzbol

sahasını da geçtikten sonra ormana girdim. Pencereden atlarken alnım ve sol dirseğim kesilmişti. Ciğerlerim yanıyordu. Elimde kağıtlar, durmadan ilerliyordum. Kağıtları cebime soktum. Mogadorlular neden faks göndersin ki? Doğruca olduğum yere gelmezler miydi? Zaten asıl özellikleri bu değil miydi? Onlar hep en umulmadık anlarda ortaya çıkmalarıyla ünlü değiller miydi? Ellerinde her zaman şaşırtma avantajı olurdu.

Ormanın ortasına gelince tam sola döndüm ve sık ormanın ağaçlarını, bir tarlaya varana kadar ellerimle sağa sola ittim. İnekler geviş getirin boş gözlerle yanlarından geçişimi izledi. Henri'den önce eve varmayı başarmıştım. Bernie Koşarı etrafta göremiyordum. Kapıya doğru koşup donakaldım. Nefesim kesilmişti. Mutfak masasında, Henri'nin laptopunun başında biri oturuyordu. Onlardan biri sandım. Beni kandırıp Henri'den uzaklaşmamı sağlayarak yalnız yakalamak istemiş olmalıydılar. Masada oturan arkasını dönmek üzereyken ellerimi yumruk yaptım. Savaşmaya hazırdım.

Ama onlardan biri olduğunu sandığım kişi, Mark James'ti.

"Senin burada ne işin var?" diye sordum.

"Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum," dedi. Korku, gözlerinden okunuyordu. "Tanrı'nın cezası! Sen kimsin?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Bak," dedi, bilgisayar ekranını göstererek.

Ona doğru yürüdüm ama ekrana bakmadım. Gözüm masanın üzerinde duran beyaz kağıda takılmıştı. Kağıt, faks kağı-

dından daha kalındı ama cebimdeki kağıdın kopyasıydı. O an başka bir şey daha farkettilim. Henri'nin kağıdının en altında elyazısıyla bir telefon numarası yazılıydı. *Aramamızı beklemiyorlardır herhalde*, diye düşündüm. "Merhaba, evet, ben Dört Numara. Burada sizi bekliyorum. On yıldır sizden kaçıyorum ama lütfen şimdi gelip beni öldürün. Size karşı koymayacağım," diyecek halim yoktu herhalde. Olanlara anlam veremiyordum.

"Bu senin mi?" diye sordum Mark'a.

"Hayır," dedi. "Ben buraya geldiğimde UPS'le geldi. Baban, ona videoyu izlettiğim sırada okudu ve acilen evden çıktı."

"Ne videosu?" diye sordum.

"İzle," dedi.

Bilgisayara baktığımda YouTube'un açık olduğunu gördüm. Play'e bastı. Görüntüler hafif puslu, sanki birinin cep telefonundan çekilmiş gibiydi. Alevler içindeki evi hemen tanıdım. Kamera titriyor ama köpeklerin havlaması ve kalabalığın uğultusu gayet net duyuluyordu. Sonra kalabalığın içinden birinin uzaklaşmaya başladığı, evin yanından arka tarafına doğru ilerlediği görüldü. Kamera, havlama seslerinin geldiği pencereye doğru zoomladı. O an havlama kesilmişti. Neyle karşılaşacağımı bildiğim için gözlerimi kapadım. Yirmi saniye sonra, bir kolumda Sarah, diğerinde köpeklerle birlikte aşağıya uçuyordum. Mark, tam o sırada videoyu durdurdu. Kamera, yüzlerimizi o kadar yakın çekim almıştı ki, uçanların Sarah ve ben olduğumuz gayet belirgindi.

"Kimsin sen?" diye sordu Mark.

Sorusunu duymazdan gelip ben soru sordum. "Bunu kim çekmiş?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

Evin önünden gelen mıcır sesleri sonrası Henri'nin kamyonetten indiği duyuldu. Ayağa kalktım. İlk aklıma gelen koşup evden çıkmak ve okula geri dönmekti. Saralının dörtteki ehliyet sınavına kadar, okul çıkışı okulda kalıp çektiği bazı fotoğrafları tab edeceğini biliyordum. Onun da yüzü, videoda en az benimki kadar belirgindi ki, bu onun da başının belada olduğu anlamına geliyordu. Ama bir şey kaçmamamı engelledi ve masanın öteki tarafına geçip bekledim. Kamyonetin kapısı sert bir şekilde çarpılarak kapanmıştı. Beş saniye sonra Henri eve girdi. Bernie Koşar da onu takip ediyordu.

"Bana yalan söyledin," dedi eşikte dururken. Yüzü sert, çene kasları gergindi.

"Herkes yalan söyledim," dedim. "Bunu senden öğrendim."

"Birbirimize yalan söylemeyiz!" diye bağırdı.

Gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti.

Mark, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Saralı yı bulmadan bir yere gitmem," dedim. "Sarah tehlikede Henri!"

Başını bana doğru sallayarak "Duygusallaşmak için doğru zaman değil John. Anlıyor musun?" dedi ve odanın diğer ucuna yürüyüp kağıtları yüzüme doğru salladı. "Bu lanet şeyler nereden geldi?"

"Neler oluyor diyorum!" diye kükredi Mark.

Mark'ı ve kağıdı umursamayarak gözlerimi Henri'nin gözlerine odakladım. "Evet, görüyorum. O yüzden okula geri dönmem lazım. Sarah'yı da görüp onun da peşine düşecekler."

Henri bana doğru hamle yaptı, ikinci adımında onu, olduğu yerde, üç metre kadar ötede durdurdum. Yürümeye çalışıyordu ama onu tutuyordum.

"Buradan bir an önce gitmemiz lazım, John!" dedi. Sesinde kırgın, neredeyse rica eden bir ton vardı.

Onu uzakta tutarken geri geri odama doğru yürüdüm. Yürümeye çalışmayı bırakmıştı. Hiçbir şey söylemeden, acı dolu gözlerle beni izliyordu. Bakışları kendimi, daha önce hiç hissetmediğim kadar kötü hissetmemi sağlamıştı. Gözlerimi ondan kaçırmalıydım. Odamdan çıktığımda, tekrar göz göze geldik. Omuzları düşmüş, ne yapacağını bilemez vaziyette duruyordu. Yüzüme ağlayacak gibi baktı.

"Özür dilerim," dedim, gitmeden önce kendime gelebilmek için. Arkama dönüp hızla odama ilerleyerek çekmecemden, Floridada yaşadığımız sıra balık avlamak için kullandığım bıçağı çıkarıp pencereden atlayarak ormana doğru koştum. Arkamdan sadece Bernie Koşar geliyor, bir taraftan da havlıyordu. Bir kilometre kadar koşup Sarah'yla kar melekleri gibi yattığımız boşluğa ulaştığımda durdum. Sarah buraya *bizim yerimiz*, demişti. Yazın burada piknik yapacaktık. Yazın burada olmayacağımı düşününce göğsüme katlanılamaz bir acı saplandı.

Eğilip dişlerimi sıktım. Ona haber vermeli, okuldan çıkmasını sağlamalıydım. Telefonumu da diğer eşyalarımınla birlikte okuldaki dolabımda bırakmıştım. Sarah'yı bir an önce tehlikeden uzaklaştırıp Henri'nin yanına dönmeliydim.

Geri dönüp ciğerlerimdeki ağrı izin verdiği kadar hızlı bir şekilde okula koştum. Okula tam servislerin otoparktan hareket ettikleri sırada ulaşmıştım. Ormanın içinden servis araçlarına baktım. Hobbs, kırdığım pencerenin önünde durmuş, pencereyi örtecek bir kapak kesmek için ölçü alıyordu. Yavaş nefes almaya ve sakinleşmeye çalıştım. Arabalar teker teker gidiyordu. Otoparkta çok az araba kalmıştı. O sırada Hobbs deliği kapatmış, okulun içinde kaybolmuştu. *Acaba onu benim hakkımda uyarmış, beni gördüğü an polisi araması için tembihlemişler miydi?* diye düşündüm. Saatile baktım. Saat henüz 15:30 olmasına rağmen hava her zamankinden daha erken kararmış, ortama bir ağırlık çökmüştü. Otoparkın ışıkları yanmıştı ama onlar bile soluk ve cansızdı.

Ormandan çıkıp beyzbol sahasını geçtikten sonra otoparka girdim. Otoparkta on araba filan vardı. Okul kapısı çoktan kilitlenmişti. Kilidi elime alıp odaklanarak kilidin elimde açıldığını hissettim. İçeri girdim. Kimse yoktu. Koridorun sadece yarısının ışıkları yanıyordu. Bir yerlerden, yer cilalama makinesinin sesi geliyordu. Girişe doğru dönüp karanlık fotoğraf odasını gördüm. Sarah. Sınavdan önce fotoğrafları tab edecekti. Dolabıma gidip kapağını açtım. Telefonum orada değildi.

Dolabım boşaltılmıştı. Biri telefonu almış olmalıydı. *Umarım Henri almıştır;* diye düşündüm. Karanlık odaya ulaşana kadar bir kişi bile görmedim. Sporcular, bando üyeleri, okuldan sonra geç saatlere kadar okulda kalıp sınavları kontrol eden ya da ne işleri varsa onları halletmeye çalışan öğretmenler, hepsi neredeydi? içime, iliklerime kadar kötü bir his yayıldı. Sarah'nın başına kötü bir şey gelmiş olmasından korkuyordum. Kulağımı karanlık odanın kapısına dayayıp içeriden ses geliyor mu diye dinledim ama koridorun uzak bir köşesinden gelen parlatma makinesi uğultusu dışında hiçbir şey duyamıyordum. Derin bir nefes alıp kapıyı açmayı denedim. Kilitliydi. Kulağımı tekrar kapıya koyarak kapıyı hafifçe tıklattım. Cevap veren olmamıştı ama içerden bir hışırtı sesi geldi. Derin bir nefes alıp içeride karşılaşabileceklerim için kendimi hazırlayıp kilidi açtım.

Oda kapkaranlıktı. Işıklarımı yakıp ellerimi sağa sola döndürdüm. Hiçbir şey görmedim. Tam odanın boş olduğunu düşünüyordum ki, köşede bir şeylerin kıpırdadığını farkettim. Eğilip bakınca, bankonun altında Sarah'nın saklandığını gördüm. Benim geldiğimi anlaması için ışıklarımı kısıtım. Gölge-lerin arasında beni görünce gülümseyip derin bir nefes aldı. Rahatlamıştı.

"Hala buradalar, değil mi?"

"Daha gelmedilerse de, birazdan gelirler."

Yerden kalkmasına yardım edip ona sarıldım. Koluma o kadar sıkı yapışmıştı ki, bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi.

"Sekizinci ders çıkışı okul biter bitmez buraya geldim ve koridordan garip sesler yükselmeye başladı. Her yer bir anda karardı. Ben de kendimi buraya kilitleyip tezgahın altına saklandım. O kadar korktum ki, hiç kıpırdamadım. Senin pencereden atladığını da duyunca, bir şeylerin ters gittiğini anladım."

"Akıllıca davranmışsın ama buradan çok acil çıkmamız lazım."

El ele tutuşup odadan çıktık. Koridordaki tüm ışıklar sönmüş, güneşin batmasına daha yarım saat olmasına rağmen okul kapkaranlık olmuştu. On saniye sonra, ışıklar tekrar yandı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Sarah.

"Bilmiyorum."

Koridorda olabildiğince sessiz bir şekilde ilerledik. Sanki çıkardığımız her ses yok oluyor gibiydi. Dışarıya çıkmanın en kestirme yolu, öğretmen otoparkına çıkan arka kapıydı. Parlatma makinesinin sesi de o taraftan geliyordu. Hobbs'la karşılaşacağımı düşünmüş, içimden, *Acaba beni süpürgesinin sapıyla kovalayıppolisi arar mı?* diye geçirmiştim. Başıma gelen bunca şeyden sonra, ne farkedirdi ki?

Arka koridora vardığımızda, ışıklar tekrar söndü. Durup yanmasını bekledik ama yanmadı. Parlatma makinesi, sabit bir ses çıkarmaya devam ediyordu. Ses o kadar yakındı ki, makinenin oldukça yakınımızda olduğunu hissediyor ama çok karanlık olduğu için hiçbir şey görmüyordum. Hobbs'un karanlıkta hala parlatmaya devam etmesi tuhaftı. Işıklarımı

açtım. Sarah, elimi bırakıp arkama geçerek kalçalarımı tuttu. Önce prizi, sonra prize takılı kabloyu, son olarak da makinenin kendisini buldum. Duvara karşı dönmüş, bir noktada takılı kalmış, kendi kendine çalışıp duruyordu. Aniden oluşan paniğimi büyük bir korku izledi. Sarah⁵yla birlikte bir an önce okuldan çıkmalıydık.

Kordonu prizden çekip makineyi durdurdum. Sesi azalarak tamamen sustu. Işıklarımı kapattım. Koridorun altında bir yerlerde, bir kapının açıldığını duyduk. Sırtımı duvara doğru dönerek eğildim. Sarah kolumu tutuyordu, ikimiz de konuşmayacak kadar korkuyorduk. Parlatıcının fişini içgüdüsel olarak çekmiştim. Şimdi onu tekrar fişe takmak istiyordum ama bu onlara tam olarak nerede olduğumuzu gösterecekti. Gözlerimi kapatıp duymaya çalıştım. Kapının aralanma sesi kaybolmuştu. O an bir yerden hafif bir rüzgar esti. Pencerelerden birinin açık olmadığından emindim. *Belki de rüzgar, kırdığım pencereden geliyordur,* diye düşündüm. Tam o sırada kapı sertçe kapandı ve camlan kırılarak yere dağıldı.

Sarah çılgılık attı. Yanımızdan bir şey geçmişti ama ne olduğunu ne gördük, ne de anladık. Sarah'nın elinden tutup koridorda koşarak ilerledikten sonra kapıya omuz atarak otoparkta ilerledim. ikimiz de yorulmuş, olduğumuz yerde ölü gibi durmuştuk. Nefesim boğazımdan geçip omuriliğime batıyordu. Ellerimdeki ışıklar hala yanıyor ama koyu karanlıkta sönmüş gibi görünüyordu. Görebildiğimiz en yakın aydınlığın ardında yağmurluk

giymiş bir s luet gördük. Şapkasını yüzüne o kadar indirmiŐti ki gözlerini göremedim. Başını kaldırıp bana doğru sırtıttı.

Sarah elime daha da sıkı yapıştı. Aynı anda geri adım atıp, arkamızı dönüp kaçmadan önce takıldık. Kapıya yaklaŐana kadar yengeç gibi, yan yan yürüdük.

" abuk ol!" diye bağırdım hızlı hızlı yürürken. Sarah duruyordu. S rg y  açmayı denedim ama kapı arkamızdan otomatik olarak kilitlenmişti.

"Kahretsın!" diye bağırdım.

Gözümün bir ucuyla, hareketsiz duran birini daha farkettim. Bana doğru yürüyordu. Arkasında bir tane daha vardı. Mogadorlular! Bunca yıl sonra en sonunda beni bulmuşlardı. Odaklanmaya çalışıyordum ama ellerim kapıyı açamayacak kadar titriyordu. Sarah bana dayandığında, onun benden beter titrediğini hissettim.

Kilidi açmak için odaklanamıyordum. Baskı altında sakın kalmaya ne olmuştu? Arka bahçede aldığım tüm eğitim neredeydi?  lmek istemiyorum, diye düşündüm.  lmek istemiyorum.

"John," dedi Sarah korkulu bir sesle. Sesindeki korku gözlerimi açmış, kararlılığımı arttırmıŐtı.

Kilit açıldı. Ardından da kapı. Sarah'yla kapıyı itip açtıktan sonra arkamızdan sıkıca kapattık. Kapının diğer tarafında, bir gümbürtü koptu. Sanki içlerinden biri kapıya bir tekme atmıştı. Koridorda koşmaya başladık. Sesler bizi takip ediyordu. Mogadorlulardan birinin okulun içinde olup olmadığını

bilmiyordum. Yanlardaki pencerelerden biri kırılınca, Sarah şaşkınlıkla çığlık attı.

"Sessiz olmamız gerek," dedim.

Sınıfkapılarını açmaya çalıştık ama hepsi kilitliydi, içlerinden birini açmam için yeterli zamanım yoktu. Bir yerlerden, bir kapının çarptığını duyduk ama ses arkamızdan mı, önümüzden mi gelmişti, anlayamadım. Sesler iyice yaklaşıyor, kulağımızda çınılıyordu. Sarah elimi sıkıca kavradı ve daha hızlı koşmaya başladık. Bir taraftan okulun koridorlarım hatırlamaya çalışıyordum. Böylece görünmemek için ışıklarımı kapatıp ilerleyebilirdik. En sonunda bir kapı açıldı ve içeri daldık. Okulun sol tarafında, küçük bir tepeye bakan tarih sınıfına girmiştik. Kot farkından dolayı biraz yer altında olan bu sınıfın pencerelerinde parmaklıklar vardı. Karanlık, odayı da esir aldığından, pencereden bile hiçbir ışık sızılmıyordu. Kapıyı yavaşça kapatıp bizi görmediklerini ümit ettim. Işıklarımı odanın diğer ucuna doğru tutup kapadım. Sınıfta yalnızdık. Öğretmen masasının altına girip saklandık. Nefesimi tutmaya çalışıyordum. Yüzümün yanlarından terler akıyor, gözlerimi yakıyordu. Kaç taneydi bunlar? En az üç tane görmüştüm. Hepsini görmediğime emindim. Acaba Athens taki yazarların korktuğu o canavarları da yanlarında getirmiş miydiler? *Keşke Henri burada olsaydı,* diye düşündüm. *Ya da Bernie Koşan*

Kapı hafifçe açıldı. Nefesimi tutup dinledim. Sarah üzerine kapanmıştı. Sarılıyorduk. Kapı sessizce kapandı. Ayak

sesi gelmiyordu. Kapıyı açıp sadece içeride olup olmadığımıza bakmak için başlarını sokup çıkarmış olabilirler miydi? İçeri bile girmeden bizi başka yerde aramaya devam etmiş olabilirler miydi? Bu kadar sene beni aradıktan sonra bulmuşken, bu kadar üşengeç olamazlardı.

Sarah, otuz saniye sonra, "Ne yapacağız?" diye sordu fısıldayarak.

"Bilmiyorum," dedim.

Oda çok sessizdi. Kapıyı açan her neyse gitmişti ya da kordorda bekliyordu. Orada ne kadar uzun zaman geçirirsek daha fazlasının geleceğini biliyordum. Oradan hemen çıkmalıydık. Risk almamız gerekiyordu. Derin bir nefes aldım.

"Gitmemiz gerek," diye fısıldadım. "Burada güvende değiliz."

"Ama dışarıdalar."

"Biliyorum. Hiçbir yere de ayrılmayacaklar. Henri evde ve en az bizim kadar tehlikede."

"Peki nasıl dışarı çıkacağız?"

Hiçbir fikrim yoktu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Dışarı çıkmamızın tek yolu, girdiğimiz gibi çıkmaktı. Sarah bana sarılmaya devam ediyordu.

"Burada ördek gibi oturuyoruz Sarah. Bizi bulacaklar ve bulduklarında, ki bulacaklarından şüphen olmasın, hepsi biraraya gelmiş olacak. Dışarı çıkarsak en azından onları şaşırtma ihtimalimiz olur. Okulun dışına çıkmayı başarırsak, arabalar-

dan birini kullanabileceğimi düşünüyorum. Eğer o da olmazsa, dönüp savaşmak zorunda kalacağım."

Onaylayarak başını salladı.

Derin bir nefes alıp masanın altından çıktım. Sarah'nın elini tutmak için elimi uzattım, tuttu. Birlikte, atabildiğimiz kadar sessiz bir adım attık. Sonra bir adım daha. Odanın bir ucundan diğer ucuna gidebilmemiz tam bir dakikamızı almıştı. Karanlıkta bizi bekleyen hiçbir şey yoktu. Ellerimden sadece masanın altından çıkmamıza yetecek kadar çok hafif bir ışık çıkıyordu. Kapıya baktım. Kapıyı açar açmaz Sarah sırtıma atlayacaktı ve ışıkları açarak koşabildiğim kadar hızlı koşarak koridorda ilerleyip okuldan ve otoparktan çıkacaktım. Ya da en kötü ihtimalle ormana girecektim. Ormanı ve ormandan eve nasıl gidileceğini biliyordum. Biz iki kişiydik ve onlar sayı olarak bizden çok daha fazlaydılar ama Sarah'yla benim kendi evimizde olma avantajımız vardı.

Kapıya yaklaştığımda, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, Mogadorluların duymasından korktum. Gözlerimi kapatıp kapı koluna uzandım. Sarah gerilmiş, elimi daha da sıkı tutmaya başlamıştı. Elim tokmağın soğuğunu hissedecek kadar tokmağa yaklaşmışken biri bizi arkadan tutup yere yatırdı.

Çılgılık atmaya çalıştım ama eliyle ağzımı kapatıyordu. Her yerimi korku kapladı. Sarah'nın kurtulmak için çabaladığını hissediyor, ben de aynısını yapıyordum ama bizi tutan her neyse, çok güçlüydü. Bunun aksini hiçbir zaman iddia etmedim;

Mogadorlular bizden çok daha güçlüdür. Onları fazla hafife almış olmalıydım. Artık hiçbir umut kalmamıştı. Yenilmiştim. Sarah'yı ve Henrfyi hayalkırıklığına uğratmışım. Çok üzgündüm, içimden *Henri, umarım sen kendini benden daha iyi savunmuşundur,* diye geçirdim.

Sarah derin derin nefes alıyor, ben de tüm gücümle kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyordum.

O an, bir ses kulağıma, "Şşşt! Kurtulmaya çalışmayı bırakın," diye fısıldadı. Bir kız sesiydi. "Dışarıda bekliyorlar. İkiniz de sessiz olmalısınız."

Benim kadar, hatta benden daha güçlü bir kızdı bu. Anlamıyordum. Bizi sıkıca tutmayı bırakınca arkama dönüp yüzüne baktım. Birbirimizi inceledik. Ellerimin pırıltısının altında benden yaş olarak azıcık daha büyük bir yüz gördüm. Ela gözlü, elmacık kemikleri çıkık, koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmış, geniş ağızlı, sert burunlu, kumral tenli bir kızdı.

"Sen kimsin?" diye sordum.

Kapıya bakıp sessiz kaldı. *Bizden biri,* diye düşündüm. Mogadorlular dışında varlığımızı bilen, başka biri. Biri yardıma gelmişti.

"Ben Altı Numara'yım," dedi. "Buraya onlardan önce gelmeye çalıştım."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

"aradığının ben olduğumu nereden bildin?" diye sordum.

Kapıya baktı. "Uç Numara öldüğünden beri seni arıyorum ama tüm bunları sonra anlatırım. Önce şuradan çıkalım."

"Onlara görünmeden buraya nasıl girebildin?"

"Kendimi görünmez kılabilirim."

Gülümsedim. Büyükbabamın yeteneğinden onda da vardı. Görünmezlik. Henri'nin işe başlamasının ikinci günü başına gelenler gibi, o da dokunduğu her şeyi görünmez kılabilirdi.

"Buradan ne kadar uzakta oturuyorsun?" diye sordu.

"Beş kilometre."

Karanlığın içinde başını salladığını gördüm.

"Cepan'ın var mı?" diye sordu.

"Evet, tabii ki. Senin yok mu?"

Yüzü düştü. Görünmeyen bir şeyden güç alır gibi konuşmadan önce duraksadı ve "Bir zamanlar vardı," dedi. "Üç yıl önce öldü. O zamandan beri yalnızım."

"Çok üzıldüm," dedim.

"Bu bir savaş. Birileri ölüyor. Şimdi, hemen buradan çıkmamız lazım yoksa biz de öleceğiz. Buralarda olduklarına göre, nerede yaşadığını biliyorlardır. O yüzden buradan çıkınca saklanmanın bir anlamı yok. Dışarıdakiler yalnızca casus. Askerler yoldadır. Kılıklı olanlar onlar. Canavarlar da onların arkasından geliyordur. Zamanımız az. En iyi ihtimalle bir günümüz vardır, en kötü ihtimalle de çoktan buraya varmışlardır."

Aklımdan geçen ilk şey, *Nerede yaşadığımı biliyorlar* > oldu. Panikledim. Henri'yle Bernie Koşar evdeydi. Askerler ve canavarlar çoktan oraya varmış olabilirdi. Aklıma gelen ikinci şey ise, Altı Numara'nın Cepan'inin üç yıl önce ölmesiydi. Altı, o zamandan beri, yani on üç-on dört yaşından beri yabancı bir gezegende tek başınaydı.

"O evde," dedim.

"Kim evde?"

U T T . A > 5)

Henri, Cepan ım.

Altı, "İyi olduğundan eminim. Sen özgür olduğun sürece ona dokunamazlar. Onların istediği sensin. Onu, seni kandırmak için kullanırlar," deyip pencerenin arkasındaki parmaklıklara baktı. Biz de onun baktığı yöne baktık. Delinin biri okula doğru yaklaşıyor, bir çift araba farından başka bir şey görünmüyordu.

Çıkışı geçip okul girişine doğru ilerledi ve hızla gözden kayboldu. Altı bize doğru döndü. "Tüm kapılar kapalı. Buradan başka nasıl çıkabiliriz?"

Bir an düşündüm ve sınıflardan birindeki parmaklıklı olmayan pencerelerin en iyi seçeneğimiz olacağını düşündüm.

O sırada Sarah, "Kapalı spor salonunun oradan çıkabiliriz," dedi. "Sahnenin altından okulun arkasına mahzen gibi açılan bir geçit var."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Başını salladı. Onunla gurur duyuyordum.

"İkiniz de bir elimi tutun," dedi Altı. Ben sağ elini, Sarah sol elini yakaladı. "Mümkün olduğunca sessiz olun. Ellerimi tuttuğunuz sürece görünmez olacaksınız. Bizi göremezler ama duyabilirler. Dışarı çıktığımız an deli gibi koşmaya başlayacağız. Bizi bulurlarsa kaçma şansımız olmaz. Bu durumda, diğerleri gelmeden, buradakilerin her birini teker teker öldürmek zorunda kalırız."

"Tamam," dedim.

"Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?" dedi Altı.

Başımı saldı. Bana ne sorduğundan emin değildim.

"*Onlardan kaçamayız* diyorum," dedi. "Yani savaşmak zorundasın."

Cevap vermek istedim ama az önce kapının dışında duyduğum ses kesilmişti. Sessizlik oldu. Sonra kapı kolu hafifçe sarsıldı. Altı Numara derin bir nefes alarak elimi bıraktı.

"Gizlenmeyi boşverin," dedi. "Savaş şimdi başlıyor."

Hızla gerinip kollarını ileri itti ve kapıyı menteşelerinden söküp koridorun karşısına fırlattı. Tahtalar paramparça olmuş, camlar kırılmıştı.

"Işıklarını aç!" diye bağırdı.

Açtım. Kapı kırıklarının arasında bir Mogadorlu duruyordu. Kapı, kırılınca yüzüne gelmiş, dudaklarının yanını kanatmıştı. Gülümsüyordu. Kapkara gözleri, hiç güneş görmemiş gibi, soluk bir teni vardı. Sanki ölü bir mağara adamı dirilmiş gibi görünüyordu. Bize doğru, ne olduğunu göremediğim bir şey fırlattı. Ahi'nin yanımda sızlandığını duydum. Gözlerinin içine bakınca, içime olduğum yerde kalmamı sağlayan bir acı çöktü. Kıpırdayamıyordum. Karanlık üzerime bastı. Üzüntü. Vücudum kaskatı kesildi. Gözümün önünde istila günü görüntüleri belirliyordu. Çocuklar, kadınlar, büyükbabam ve büyükannem ölüyor, her yanıma gözyaşı, çığlıklar, kan ve yanan ceset kokuları sarıyordu. Altı, Mogadorluyu havaya kaldırıp duvara çarparak büyüyü bozdu. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında, Altı onu tekrar havalandırıp bir duvardan ötekine, bu sefer çok daha sert çarptı. Casus her yeri kırılmış bir şekilde, iki büklüm yere yığıldı. Göğsü bir kere kabardı, sonra hareketsiz kaldı ve bir-iki saniye sonra tüm vücudu, bir kum torbasının yerde sürüklenirken çıkardığı sese benzeyen bir sesle küle döndü.

"Bu da ne?" diye sordum kocaman bir vücudun az önce olduğu gibi nasıl da bir anda ortadan yok olduğunu merak ederek.

Altı, "Sakın onların gözlerinin içine bakma!" diye bağırdı şaşkınlığımla ilgilenmeyerek.

Aklıma *They Walk Among Usun* yazarı geldi. Gözlerine baktığında ne yaşadığını, şimdi daha iyi anlıyordum. Acaba, önüne çıkan ölümü, sırf devamlı gördüğü görüntülerden kurtulmak için kucaklamış olabilir miydi? Altı büyüü bozmasaydı, görüntülerin ne kadar daha yoğunlaşabileceğini ancak tahmin edebilirdim.

Diğer iki casus yanımızdan geçip koridorun sonuna ilerlemişti. Sanki etraflarındaki her şeyi içlerine çekip karartıyor gibi bir karanlığın içinde yaşıyorlardı. Altı, karşımda, çenesini havaya kaldırarak dikildi. Benden beş santimetre daha kısa olmasına rağmen duruşu onu daha uzun gösteriyordu. Sarah arkamda duruyor, Mogadorlular iki koridorun birleştiği dört yol ağzında, alaylı bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Vücudum geriliyor, kaslarım sinirden yanıyordu. Hırıltılı, derin nefesler alıyorlardı. Kapının dışında durduklarında da duyduğumuz ayak sesleri değil, nefes alıp verişleriydi. Bizi izliyorlardı. Sonra koridorda başka bir gürültü kopunca, Mogadorlular o yöne baktı. Kapı, biri onu zorla açmaya çalışıyor gibi sallanıyordu. Birdenbire bir silah sesi duyulmuş, okul kapısı açılmıştı. İkisi de şaşkın bir şekilde baktı, kaçmaya çalıştı ama iki el silah sesinden sonra iki casus da ortadan süpürölüp gitti. Bir çift ayak ve köpek tırnağı sesinin bize yaklaştığını duyduk. Altı yanımda duruyor, yaklaşan her ne ise, onunla yüzleşmek için hazır olma-

ya çalışıyordu. Henri! Okul bahçesine girdiğini gördüğümüz farlar onun kamyonetinden geliyordu. Elinde, daha önce hiç görmediğim, çift namlulu bir av tüfeği vardı. Bernie Koşar bize doğru geldi. Eğilip onu yerden kaldırdım. Suratımı çılgın gibi yalıyordu. O kadar heyecanlanmışım ki, neredeyse av tüfeğiyle gelen adamın kim olduğunu Altı'ya söylemeyi unutuyordum.

"Bu Henri," dedim. "Cepan'ım."

Henri tedbirli bir şekilde, yanlardaki sınıfların kapılarına bakarak önlerinden geçiyor, Mark da arkasından, kucağında Lorik Sandık'ını taşıyarak ilerliyordu. Henri'nin onu neden okula getirdiğiyle ilgili en ufak bir fikrim bile yoktu. Henri'nin gözleri korkudan, heyecandan deli gibi bakıyordu. Evden nasıl ayrıldığımı düşününce, sağlam azar işiteceğimi ya da yüzüme okkalı bir tokat yiyeceğimi düşünüyordum ama onun yerine av tüfeğini sol eline alıp bana sıkı sıkı sarıldı. Ben de ona sarıldım.

"Özür dilerim Henri. Bunların olacağını bilmiyordum."

"Bilmediğini biliyorum. İyi olduğuna sevindim," dedi. "Hadi çıkalım artık buradan. Bu lanet okulun etrafı tamamen sarılı."

Sarah bizi aklına gelen en güvenli odaya, koridorun sonundaki ev ekonomisi mutfağına götürdü. Kapıyı arkamızdan kilitledik. Henri pencerelerdeki storları kapatırken, Altı, içeri kimse giremesin diye kapının önüne altı tane buz dolabı dizdi. Sarah da her zaman kullandığımız mutfağa girip çekmecedan bulabildiği en büyük bıçağı çıkarıp eline aldı. Mark, onu seyretmiş, ne yaptığını görünce, kucağındaki sandığı yere bırakıp o da eline

bir bıçak almış, diğer çekmeceleri de karıştırıp bulduğu bir et dövme aletini de pantolonun beline sokmuştu.

"iyi misiniz çocuklar?" diye sordu Henri.

"Evet," dedim.

Altı, "Kolumdaki hançeri saymazsak, ben de iyiyim," dedi.

Işıklarımı hafifçe açıp koluna baktım. Şaka yapmıyordu. Kolunun omzuyla birleştiği noktada, saplanmış bir hançer duruyordu. Demek ki, o casusu öldürmeden önce inlemesinin sebebi buydu. Ona bıçak fırlatmıştı. Henri uzanıp hançeri çıkardı. Altı rahatlamıştı.

"Neyse ki küçük bir hançermiş," dedi bana bakarak. "Askerlerin, değişik güçleri olan, ısıltılı kılıçları var."

Kılıçların nasıl güçleri olduğunu soracaktım ama Henri araya girdi.

"Al şunu," dedi, av tüfeğini Mark'a uzatarak. Mark, boştaki eliyle, itiraz etmeden tüfeği aldı. Etrafında olup biteni şaşkınlık içinde izliyordu. Henri'nin ona neler anlattığını ve onu neden buraya getirdiğini merak ediyordum. Tekrar Altı'ya baktım. Henri, koluna bir bez bastırmış, o da bezi yarasının üzerinde tutmuştu. Henri bir adım geri atarak sandığı kaldırıp en yakındaki masanın üzerine yerleştirdi.

"Hadi John," dedi.

Açıklama yapmasını beklemeden, kilidi açmasına yardım ettim. Kapağı açıp elini içeri daldırdı ve sandığın içinden, her yanı Mogadorluların etrafımızı çevirdiği aura kadar kara, yassı

bir taş çıkardı. Altı, taşın ne işe yaradığını biliyor gibiydi. Bluzunu çıkardı. Bluzunun içinde, Loriende babamın üzerinde gördüğüm, kurşuni-mavi, kauçuk elbise gibi, kurşuni-siyah bir elbise giyyordu. Derin bir nefes alarak kolunu Henri'ye uzattı. Henri, taşı Altı'nın yarasının olduğu yere doğru tutunca, Altı dişlerini sıktı. Acı içinde kıvranıyordu. Alnından boncuk boncuk terler dökölüyor, yüzü kıpkırmızı oluyor, boynundaki tendonlar kabarıyordu. Henri, taşı neredeyse tam bir dakika kadar yaranın üzerinde tuttu. Taşı, yaranın üzerinden çekince, Altı yere eğilip kendine gelmek için derin derin nefes almaya başladı. Koluna baktım. Hala parlayan kan dışında, yara tamamen iyileşmiş, giysisindeki hafif yırtık dışında geriye hiçbir iz kalmamıştı.

"Bu da nedir?" diye sordum taşı işaret ederek.

"Bu bir iyileştirme taşı," dedi Henri.

"Böyle şeyler gerçekten var mıymış?"

"Loriende var ama taşın iyileştirirken verdiği acı, normal acının iki katıdır. Ve taş, sadece zarara uğratılan ya da öldürölmek istenen kişilerde oluşan yaraları iyileştirir. Ayrıca doğru amaç için kullanılmalıdır."

"Öldürölmek istenen kişilerde mi?" diye sordum. "Yani düşüp de başımı yarsam taş bende işe yaramayacak, öyle mi?"

"Yaramaz," dedi Henri. "Mirasların temel amacı kendini ve saflığını korumaktır."

"Peki bu taş Mark ve Sarah'da da işe yarar mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Henri. "Umarım bunu öğrenmek zorunda kalmayız."

Altı nefes almaya başladı ve dimdik kalktı. Kolu iyileşmiş, yüzünün kızarıklığı geçmeye başlamıştı. Bernie Koşar onun arkasında, kapalı kapıyla, onun boyuna göre oldukça yüksek olduğu için dışarıyı görmesine izin vermeyen pencereler arasında koşarak gidip geliyor, pencerelerin yüksekliğine aldırmadan arka bacaklarının üzerinde ayağa kalkıyor, yine de dışarıya bakmaya çalışıyor, hırıldayıp duruyordu. *Belki de önemsiz bir şey için hırıldıyordun* diye düşündüm. Zaman zaman havayı ısırıldığı olurdu.

"Bugün okula gittiğinde telefonumu aldın mı?" diye sordum Henri'ye.

"Hayır," dedi. "Hiçbir şey almadım."

"Döndüğümde telefonumu bulamadım."

"Zaten bulsaydın da burada çalışmazdı. Evimize de okula da bir şey yapmışlar. Nasıl bir zırh kurdularsa, ne sinyal alabiliyor, ne de aletlerimizi şarj edebiliyoruz. Tüm elektronik eşyalarla birlikte saatler de durdu. Hava bile ölmüş gibi."

Altı, "Çok zamanımız kalmadı," diyerek araya girdi.

Henri başını salladı. Ona bakarken gururla tebessüm ettiğini, hatta rahatladığını farkettim.

"Seni hatırlıyorum," dedi.

"Ben de seni hatırlıyorum."

Henri elini Altı'ya uzatıp onunla tokalaştı. "Seni tekrar görmek gerçekten güzel."

"Hem de acayip güzel!" diye düzelttim Henri'yi. Ama beni pek umursamadı.

Altı, "Sizi uzun süredir arıyorum," dedi.

"Katarina nerede?" diye sordu Henri.

Altı başını salladı. Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı.

"Dayanamadı. Üç sene önce öldü. O zamandan beri, siz de dahil herkesi aramaya başladım."

"Çok üzüldüm," dedi Henri.

Altı başını salladı. Odanın karşı tarafına, yırtınarak homurdanmaya başlayan Bernie Koşar a doğru baktı. Pencereden dışarıyı görebilecek kadar sıçramayı başarmış gibi görünüyordu. Henri yerden av tüfeğini alıp pencereye doğru ilerleyerek bir buçuk metre kadar geride durdu.

"John, ışıklarını aç," dedi. Söylediğini yaptım. "Dinle. Sana şimdi dediğim an storları kaldıracaksın anlaşıldı mı?"

Pencerenin yanına doğru yürüyüp storun kordonunu iki kez elime doladım. Henri'ye doğru başımMalladığım sırada Sarah'nın, patlama sesi çıkacağı için, Henri'nin arkasında elleriyle kulaklarını kapadığını gördüm. Henri tüfeği hazırlayıp pencereye doğrulttu.

"Ödeşme zamanı," dedi. "Şimdi!"

Kordonu havaya kaldırınca stor havaya kalktı ve Henri ateş etmeye başladı. Tüfekten çıkan patlama sesleri sağır edecek gibi, patladıktan saniyeler sonra bile kulaklarımda yankılanıyordu. Tüfeği tekrar doldurup tekrar dışarı doğrulttu. Dışarı bakmak

için öne eğildim. Biri daha, koridordaki gibi küle dönmüştü. Henri, bir diğerine de ikinci defa ateş edince, o da aynı şekilde yok oldu. Cesetlerin etrafında gölgeler cirit atıyordu.

"Hiç yoktan iyidir," dedi Henri. Sonra Altı'ya dönüp "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

"Çok az," dedi. Batı Virginia'da, yani buradan üç saat uzaklıkta bir mağarada üs kurmuşlar."

Henri, tüfeği açıp içine iki kartuş daha ekleyip kapattı.

"Tüfek kaç kurşun alıyor?" diye sordum.

"On," dedi.

Saralı yla Mark fısıldayarak bir şeyler konuşuyordu. Onların yanına doğru yürüdüm.

"İkiniz de iyi misiniz?" diye sordum.

Sarah başını salladı, Mark omuzlarını silkti. İkisi de korkudan ve içinde bulunduğumuz durumdan dolayı, ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı. Sarah'yı yanağından öpüp elini elime aldım.

"Korkma," dedim. "Kurtulacağız."

Sonra Altı'ya ve Henri'ye doğru döndüm. "Neden dışarıda oturup bekliyorlar?" diye sordum. "Neden bir pencereyi kırıp içeri dalmıyorlar? Bizden sayıca fazla olduklarının farkındalar."

"Onlar sadece bizi burada tutmak istiyor," dedi Altı. "Şu anda tam olmamızı istedikleri yerde, hep beraber kapana kısılmış durumdayız. Şu an, öldürme konusunda eğitilmiş, silahlı askerlerin gelmesini bekliyorlar. Yeteneklerimizi geliştirdiğimizi

bildikleri için aslında çok umutsuz durumdalar. İşi, ellerine yüzlerine bulaştırıp daha da güçlenmemizi sağlayarak kendilerini riske atmak istemiyorlar. Artık bizim de onlara karşı gelebileceğimizin, savaşabileceğimizin farkındalar."

"O zaman bir an önce buradan çıkmalıyız," dedi Sarah yalvarır bir tonda. Sesi titrek ve yumuşaktı.

Altı, merak etmemesi gerektiğini söylercesine ona başını salladı. Ve tam o an, heyecanla bir şeyi unuttuğumuzu farkettilim.

"Dur bir dakika. Senin burada olman, yani bizim birlikte olmamız tılsımı bozuyor. Şu an diğerleri de her an öldürülebilir," dedim. "Bizi de aynı anda öldürebilecekleri gibi."

Henri'nin bakışlarından, bunu onun da unuttuğunu anladım.

Altı başını sallayarak "Bu riski almak zorundayız," dedi. "Sürekli kaçmaya devam edemeyiz. Beklemekten bıktım. Gelişiyoruz. Artık hepimiz karşılık verebilecek güçteyiz. O gün bize neler yaptıklarını unutmayalım. Ben Katarina ya yaptıklarını asla unutmayacağım. Tanıdığımız herkes, ailelerimiz, arkadaşlarımız öldü. Bence, Lorien e yaptıklarının aynısını Dünya'ya da yapacaklar ve bu an meselesi. Olduğumuz yerde durup hiçbir şey yapmayarak olacakları beklemenin, aynı ölümleri, aynı yokluğu beklemenin bir anlamı yok. Neden durup hepimizi yok etmelerini izleyelim? Bu gezegen yok olursa, biz de yok oluruz."

Bernie Koşar hala pencerenin yanında havlıyordu. Neredeyse onu dışarı çıkarıp *Ne yapabileceğini görelim bakalım*, diyecektim.

Sırtındaki tüyler diken diken olmuş, tükürükleri köpürmüştü. *Köpek hazır; diye düşündüm. Ama asıl soru; acaba biz hazır mıydık?*

"Söyleyecek çok bir şey yok. Buradasın işte," dedi Henri. "Diğerlerinin güvende olduğunu ve kendilerini koruyabileceklerini ümit etmekten başka çare de yok. Zaten onlara bir şey olursa, ikiniz de bunu anında hissedersiniz. Böyle olmasını istemezdik ama başa gelen çekilecek. Başka şansımız yok. O yüzden tüm gücümüzle karşı koyacağız." Başını kaldırıp bize baktı. Gözlerinin beyazının sulandığı odanın karanlığında bile görülüyordu.

"Sana katılıyorum," dedi Altı. "Ödeşme zamanı geldi!"

BOLUM OTUZ

Rüzgar, ev ekonomisi sınıfının açık penceresinden içeri giriyor ama önünde duran buzdolabı, azıcık da olsa odanın soğumasını engelliyordu. Elektrikler kesildiği için okul zaten soğumuştur. Ahi'nin üzerinde artık sadece, yatay kurşuni çizgisi dışında simsiyah olan, kauçuk giysisi vardı. Grubumuzun ortasında, öyle bir gurur ve güvenle duruyordu ki, onu görünce, *Keşke benim de Lorik bir giysim olsaydı*, diye düşündüm. Konuşmak için tam ağzını açmıştı ki, dışarıdan gelen bir gürültüyle irkildi. Hep beraber pencereye doğru koştuk ama neler olup bittiğini göremiyorduk. Çarpma sesine benzer gürültünün ardından birkaç defa daha gürültü kopmuş, yırtılma ve gıcırdama seslerinden bir şeylerin yok edildiğini anlamıştık.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Işıkların," dedi Henri dikkat dağıtan seslerin arasında.

Işıklarımı açıp dışarıya doğru tutarak bahçeyi taradım. Işıklarım yanıyor fakat üç metre sonra karanlık tarafından emiliyor, yok oluyordu. Henri bir adım geri atıp başını eğerek büyük bir dikkatle sesleri duymaya çalıştı ve duyamayacağını anlayınca boyun eğercesine durumu kabullendi.

"Kamyonetim de dahil, dışarıdaki bütün arabaları yok ediyorlar," dedi. "Buradan çıkmayı başarsak bile, dışarı çıktığımızda yürümekten başka çaremiz yok."

Mark'la Sarah bir an dehşetle baktı.

"Daha fazla vakit kaybedemeyeceğim," dedi Altı. "Canavarlar ve askerler gelmeden önce, strateji yaparak ya da yapmayarak, öyle ya da böyle buradan çıkmalıyız. Kız, kapalı spor salonun oradan dışarı çıkabileceğimizi söylemişti."

"Onun adı Sarah," dedim.

Altı'nın telaşı yüzünden cesaretim kırılmış bir şekilde, yakınlardaki bir sandalyeye oturdum. O ana kadar, terör ortamında sağlam durup sakinliğini koruyan o gibi görünüyordu. Bernie Koşar, arkada, kapının orada duruyor, kapının önünü tıkayan buzdolabını tırmalıyor, sabırsızlıkla inleyip homurduyordu. Altı, Bernie Koşar⁵ a bakıp gözlerini kısarak yüzünü, köpeğin yüzüne degecekmişçesine yaklaştırdı. Gülümsemesini tuhaf bulmuştum.

"Ne?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı. "Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?"

Daha da çok gülümsedi ve yanından uzaklaşıp pencereyi tırmalayan, hırıldayıp durmaksızın korku içinde havlayan Bernie Koşar'a tekrar baktı. Okul çevrelenmişti. Ölmemiz neredeyse an meselesiydi. Altı'nın sırtmasına uyuz oldum.

"Köpeğin," dedi. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi Henri. Henri'ye baktım. Altı'ya doğru başını sallıyordu.

"Neyden bahsediyorsunuz ya?" diye sordum. "Ne?"

Altı önce bana, sonra Henri'ye baktı. Gülmemeye çalışarak konuşmak için ağzını açmıştı ki, gözü bir şeye takıldığı için pencereye doğru ilerledi. Biz de onu izledik. Belli belirsiz bir araba farı, yoldan deli gibi okula, otoparka kadar girmişti. Bu başka bir arabaydı. *Belki de bir öğretmenin ya da koçun arabasıdır,* diye düşündüm. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Bunun hiçbir anlamı olmayabilir," dedim.

"Işıklarını kapat," dedi Henri.

Ellerimi yumruk haline getirerek ışıklarımı kapadım. Dışarıdaki araba nedense sinirimi bozmuştu. Korkuyu geçtim, müdürün penceresinden atladığımdan beri ağrım geçmek bilmemişti. Mogadorlular dışarıda sonumuzu planlarken bu odada hapsedilmeyi daha fazla kaldıramayacaktım. Belki de askerlerden bazıları o arabayla gelmişti. Ama ben bunları düşünürken otoparktaki ışıklar yok oluyor, araba hızlı bir şekilde geldiği yoldan geri dönüyordu.

Henri, "Bu lanet okuldan bir an evvel çıkmalıyız!" dedi.

Henri, kapıdan üç metre ötedeki bir sandalyede oturup kapıya doğru nişan alıyor, çene kaslarının kenetlenmesinden gergin olduğu anlaşılmasına rağmen yavaş nefes almayı başarabiliyordu. Hiçbirimiz bir kelime bile etmiyorduk. Altı, kendini görünmez kılıp araştırma yapmak için dışarı çıkmıştı. Onu bekliyorduk. Nihayet geri döndü. Kapıyı üç kez hafifçe tıklattı. Casuslardan birinin değil de onun geldiğini böyle anlamıştık. Henri silahı indirdi ve Altı içeri girdi ve buzdolaplarından birini kapının önüne tekrar çekti. Tam on dakikadır dışarıdaydı.

"Haklıymışsın," dedi Henri'ye dönerek. "Otoparktaki tüm arabaları yok etmişler ve nasıl becerdilerse, hurda arabaların hepsini okulun tüm kapılarını kapatmak için önlerine yığmışlar. Ve Sarah da haklıymış. Sahnenin altındaki kapağı atmışlar. Yedi tane dışarıda, beş tane de koridorlarda gezinen toplam on iki tane casus sayabildim. Bir tane de bu kapının dışında vardı ama küle döndü. Yerlerinde duramıyor, oldukça sabırsız görünüyorlar. Bu da demek oluyor ki, diğerleri ya geldi ya da çok yaklaştı."

Henri ayağa kalkıp sandığı yerinden kaldırıp bana bir bakış attı. Açmasına yardım ettim. Eğilip sandığın içinden yuvarlak, minik çakıl taşları çıkarıp cebine soktu ve sandığı tekrar kilitleyip aynı fırının içine sokup kapağı kapattı. Ben de bir buzdolabını, sandığı koruması için o fırının önüne taşıdım. Gerçekten

başka şansımız kalmamıştı. Sandık oldukça ağırdı ve savaşıırken onu yanımızda taşımamıza imkan yoktu. Bu kargaşanın içinde her ele ihtiyacımız vardı.

"Sandığı ardımızda bırakacağımız için çok üzülüyorum," dedi Henri başını sallayarak. Altı da zar zor başını salladı. Mogadorluların, Sandığı ellerine geçireceği düşüncesi, ikisini de dehşete düşürüyordu.

"Burada güvende olur," dedim.

Henri tüfeği kaldırıp bir el ateş etti ve Sarah'yla Mark'a baktı.

Onlara, "Bu sizin savaşınız değil," dedi. "Dışarıda başımıza ne gelebileceğini bilmiyorum ama işler ters giderse, siz ikiniz okula geri dönüp bir yerlere saklanacaksınız. Onların derdi siz değilsiniz. Bizi yakaladıktan sonra buraya geri döneceklerini bile sanmam."

Sarah'yla Mark dehşete düşmüş, sağ elleriyle tuttukları sağlam bıçaklara sıkı sıkı yapışmıştı. Mark, mutfakta işe yarayabileceğini düşündüğü her şeyi, değişik boylarda bıçakları, et dövücüleri, peynir rendesi, bıçak gibi her aleti pantolonunun beline sokmuştu.

"Bu sınıftan çıkınca sola dönecek, koridorun sonunaki çift kanatlı kapıyı geçince kapalı spor salonunu 6 metre ötede sağımızda bulacağız," dedim Henri'ye.

Altı, "Kapak sahnenin tam ortasında," dedi. "Üzeri mavi bir örtüyle kaplı. Spor salonunda hiç casus yoktu ama şu anda da olmadığı anlamına gelmez tabii."

"Yani dışarı çıkıp önlerinden mi koşturacağız?" diye sordu Sarah. Sesi heyecanlıydı. Hızlı hızlı nefes alıp yeriordu.

"Bu tek şansımız," dedi Henri.

Sarah'nın elini tuttum. Çok fena titriyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim.

"Nereden biliyorsun?" dedi soru sormaktan öte bir şeyler söylememi bekleyerek.

"Bilmiyorum," dedim.

Altı, buzdolabını kapının önünden çeker çekmez, Bernie Koşar kapıyı tırnaklamaya, homurdanarak dışarı çıkmaya çalıştı.

"Hepinizi birden görünmez kılamam," dedi Altı. "Eğer yok olursam, yine de yakınlarınızda olacağımı bilin."

Altı, kapı tokmağına elini uzatırken, Sarah yanımda titrek bir nefes alıp elimi sıkabildiği kadar sıktı. Sağ elindeki bıçağın parladığını görüyordum.

"Bana yakın dur," dedim.

"Yanından ayrılmayacağım."

Kapı açılınca Altı dışarı çıktı. Onu Henri takip ediyordu. Sonra ben çıktım. Bernie Koşar en arkadan öfkeli bir şekilde ilerliyordu. Henri tüfeği sürekli farklı yönlere doğrultuyordu. Koridor bomboştu. Berni Koşar koridorların kesiştiği noktaya ulaşmıştı bile. Bir anda yok oldu. Altı da kendini görünmez kılmış, hep beraber kapalı spor salonuna doğru koşmaya başlamıştık. En önde Henri gidiyordu. Ben, Mark'la Sarah'yı önüme aldım. Hiçbirimiz bir şey göremiyor, sadece birbirimizin ayak

seslerini duyabiliyorduk. Yolumuzu bulmaya yardımcı olması için ışıklarımı açtım. Bu yaptığım ilk hataydı.

Sağ tarafımdaki sınıflardan birinin kapısı açıldı. Her şey saniyenin onda biri içinde, tepki vermeme izin vermeden gerçekleşti. Ağır bir şeyle omzumdan darbe aldım. Işıklarım söndü. Kapı camlarının birine doğru devrilmiştim. Başımda kesik olduğu için kanım anında yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. O anda Sarah çığlık attı. Bana vuran her ne idiyse, tekrar beni kavramış, kaburgalarımdan kofbir ses çıkararak nefesimi kesmişti.

"Işıklarını aç!" diye bağırdı Henri. Açtım. Casuslardan biri tepemde duruyor, elinde endüstriyel sanatlar sınıfından bulduğunu tahmin ettiğim iki metre uzunluğunda bir kütök tutuyordu. Kütüğü havaya kaldırıp bana tekrar vurdu ama altı metre ötemde duran Henri, hızlı davranıp ateş açarak ilk hamleyi yaptı. Casusun kafası parçalara ayrılıp yok oldu, vücudunun geri kalanıysa, daha yere düşmeden kül olup uçtu.

Henri tüfeğı indirdi ve kanı görünce, "Kahretsin!" dedi. Bana doğru bir adım atarken gözümün diğer ucuyla başka bir casusun aynı kapıdan bize doğru yaklaştığını gördüm. Elinde, başının üzerine kaldırdığı bir balyoz vardı. Bize doğru koşar adım yaklaşırken telekinesis kullanarak en yakında ne olduğuna bile bakmadan ona doğru fırlattım. Altın gibi parlayan bir obje, şiddetle hava uçtu ve casusun kafatasına öyle bir vurdu ki, kafatasının çatladığını duyduk. Yere düşmüştü. Henri, Mark ve Sarah koşarak yanıma geldi. Henri,

Sarah'nın elindeki bıçağı kaparak casusun göğsüne sokup kül bulutu içinden tekrar çıkardıktan sonra Sarah'ya geri verdi. Sarah, bıçağı önünde, eline başkasının kirli iç çamaşırı tutuşturulmuş gibi baş ve işaretparmağıyla, tiksintiyle tutuyordu. Mark eğilip casusa fırlattığım objeyi kaldırdı. Objeye bölünmüştü.

"Bu benim basın kupam," dedi, pis pis sırtmasına engel olamayarak. "Geçen ay vermişlerdi."

Ayağa kalktım. Fırlattığım kupaymış.

Henri, "iyi misin?" diye sordu başımdaki yaraya bakarak.

"Evet, iyiyim. Hadi devam edelim," dedim.

Koridorda ilerleyip spor salonuna girdikten sonra, koşup sahneye zıpladık. Mavi örtünün adeta kendi kendine yok olduğunu görmek için ışıklarımı açtım. Kapak kaldırılmıştı. Neyse ki Altı, o sırada tekrar görünür oldu.

"Orada neler oldu?" diye sordu.

"Başımız azıcık derde girdi," dedi Henri tehlikesiz sularda olduğumuzdan emin olmak için merdivenden aşağı inen ilk kişi olarak. Onun ardından Sarah ve Mark ilerledi.

"Köpek nerede?" diye sordum.

Altı başını salladı.

"Hadi," dedim. Sadece beni geride bırakarak o da aşağı indi. Yerimi belli edeceğini bilmeme rağmen çalabildiğim kadar yüksek bir ıslık çaldım ve bekledim.

Henri, "Hadi John," diye seslendi aşağıdan.

Kapağın içine girip ayaklarımı merdivene dayadım. Belimden yukarım hala sahnedeydi. Etrafa bakıyordum.

"Hadi!" dedim, kendi kendime. "Neredesin?" Vazgeçmeme, aşağı inip kapağı kapatmama ramak kala Bernie Koşar spor salonunun karşı tarafında belirip bana doğru koşmaya başladı. Kulakları başının yanında uçuşuyordu. Gülümsedim.

"Hadi!" diye bağırdı Henri bu sefer.

"Dur bir dakika!" diye geri bağırdım.

Bernie Koşar önce sahneye sonra kollarıma zıpladı.

"Tut şunu!" diyerek köpeği Altı'ya uzattım, aşağı inip kapağı üzerimize kapattıktan sonra ilerleyebilmemiz için ışıklarımı yaktım.

Zemin de duvarlar da küfkokulu betondur. Başımızı tavana çarpmamak için kambur yürümek zorunda kalıyorduk. Altı bize yolu gösteriyordu. Tünel aşağı yukarı otuz metre uzunluğundaydı ve yapılış amacının ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Tünelin sonuna yaklaşmıştık. Birkaç adım ötede, kiler kapağı gibi bir çift metal kapak duruyordu. Altı, herkes biraraya gelene kadar bekledi.

"Bu kapak nereye açılıyor?" diye sordum.

"Fakülte otoparkına," dedi Sarah. "Futbol sahasına çok yakın."

Altı, kapalı kapakların arasındaki aralıktan bir şey duyabilme umuduyla, kulağını aralığa dayayarak dinlemeye çalıştı ama rüzgar sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Herkesin yüzü

kir, ter ve korkuyla kaplıydı. Altı, Henri'ye bakıp başını salladı. Ben de ışıklarımı kapattım.

"Tamam," dedi ve kendini tekrar görünmez kıldı.

Kapıyı başını dışarı çıkarıp etrafı kolaçan edecek kadar araladı. Hepimizin yüzü sinirden gerilmişti. Nefesimizi tutup bekliyor, dinlemeye çalışıyorduk. Altı başını önce sağa, sonra sola çevirdi ve görünmediğimizden emin olunca, kapağı sonuna kadar açtı. Teker teker dışarı çıkmaya başladık.

Her yer karanlık ve sessizdi. Rüzgar bile yoktu. Sağımızdaki ormanın ağaçları hareketsiz duruyordu. Etrafıma bakınca, iki büklüm olmuş hurda arabaların okulun kapılarına yığılmış siluetlerini gördüm. Gökte ne yıldızlar, ne de ay vardı. Hatta gökyüzü bile yoktu. Sanki içinde sadece gölgelerin olduğu, karanlık bir kürenin içine hapsolmuştuk. Bernie Koşar hırlamaya başladı. Hırıltısı önce hafifçe başlamıştı ama sonra tehditkar bir çığlık halini almaya başladı. Bunun sadece huzursuzluğundan kaynaklanmadığını, dışarıda bir şeylerin varlığını hissettiğini anlamıştım. Hepimiz, Bernie Kosar'ın neye bakarak hırladığını görmeye çalıştık ama yaprak bile kıpırdamıyordu. Bir an ellerimi yakmayı düşündüm ama bu bizi, köpeğin sesinden de çabuk ele verirdi. O an, Bernie Koşar birdenbire koşmaya başladı.

On metre kadar ilerledikten sonra havaya zıpladı ve dişlerini görünmeyen bir casusun boynuna geçirdi. Casus, sanki üzerinden bir görünmezlik büyüü kalkmış gibi bir anda be-

lirivermişti. O an en az yirmi casusun bizi çevrelediğini, yavaş yavaş ilerleyerek etrafımızdaki daireyi daralttıklarını gördük.

Henri, "Bu bir tuzak!" diye bağırarak ateş açıp iki casusu yere indirdi.

Mark'la Saralıya, "Tünele geri dönün!" diye bağırdım.

Casuslardan biri üzerime yürüyordu. Onu havaya kaldırıp sert bir şekilde biraz ilerideki meşe ağacına doğru savurdum. Gürültüyle yere düşüp anında ayağa kalkarak bana doğru bir hançer fırlattı. Hançeri ters çevirip casusu tekrar havaya kaldırdım ve bu sefer çok daha sert bir şekilde yere çarptım. Ağacın dibinde küle döndü. Henri, tüfeğe durmadan kurşun ekliyor, sürekli ateş açıyor, sesi kulağımda yankılanıyordu. O an iki elin arkamdan beni yakaladığını hissettim. Tam geri dönüp ona doğru hamle yapacaktım ki, beni tutanın Sarah olduğunu farkettim. Altı, ortalarda görünmüyordu. Bernie Koşar Mogadorlulardan birini yere sermiş, dişlerini iyice boğazına geçirmişti. Köpeğin gözleri, cehennem ateşiyle yanıyor gibiydi.

"Okula girin!" diye bağırdım.

Sarah beni bırakmadı. O sırada, şiddetli bir gökgürültüsü sessizliği bozdu ve büyük bir fırtına koptu. Üzerimizde, aralarında şimşekler çakan, kara bulutlar oluşmuştu. Güçlü gökgürültülerinin göğü her delişinde Sarah korkuyla sırıyordu. Altı tekrar ortaya çıktı. Bizden az ileride, gözlerini göğedikerek, odaklanarak bakıyor, kollarını havaya kaldırıyor-
du. Fırtınayı yaratan, havayı kontrol eden oydu. Yıldırımlar

düşmeye, casusları oldukları yerde öldürmeye, patlamalarla birlikte çevrelerinde küçük toz bulutları oluşturmaya başladı. Toz bulutları, bahçeyi belli belirsiz süpürüp yok oluyordu. Bernie Kosar'ın boğduğu casus en sonunda ölmüş, köpeğin yüzünü toz bulutu içinde bırakmıştı. Bernie bir kere hapşırıp tozları üzerinden silktikten sonra en yakınındaki casusa doğru koşmaya başladı. Birlikte ormanın içinde kayboldular, içimde onu son defa gördüğüme dair dayanılmaz bir his vardı.

Saralı ya, "Okula girmeniz gerek!" dedim. "Gitmen ve saklanman gerek. Mark!" diye bağırdım. Mark etrafta görünmüyordu. Her yere daha dikkatli baktım ve Henri'nin yanındaki gölgesini farkettim. Henri hala tüfeği dolduruyordu. İlk önce neler olduğunu anlamadım ama sonra bir Mogadorlu casusunun Henri'nin arkasında, ona saldırmak üzere olduğunu farkettim. Henri farkında değildi.

"Henri!" diye bağırdım dikkatini çekmek için. Bıçağını havaya kaldıran casusu durdurmak için elimi kaldırdım ama Mark ona benden önce çelme takıp onu yere düşürdü. Güreşiyorlardı. Henri tüfeği kapatırken Mark casusun bıçağına tekme atıp onu uzaklaştırmıştı. Henri ateş edince, casus patlayarak yok oldu. Bir şeyler konuşuyorlardı. Tekrar Mark'a seslendim. Nefes nefese biz doğru koştu.

"Saralıyı okula götürmen gerek."

"Burada kalıp size yardım edebilirim," dedi.

"Bu senin savaşın değil. Senin saklanman lazım! Saralı'yı da al ve okula geri dön!"

"Tamam," dedi.

"Ne olursa olsun saklandığınız yerden çıkmayın!" diye bağırdım fırtınanın arasında. "Sizin peşinizde değiller, istedikleri benim. Söz ver bana Mark! Sarah'yla birlikte gizleneceğine söz ver!"

Mark başını hızlı hızlı sallayıp "Söz veriyorum," dedi.

Sarah ağlıyordu ama onu sakinleştirecek kadar zaman yoktu. O sırada bir gökgürültüsü ve bir ateş sesi daha yükseldi. Elleriyle yüzümü sıkı sıkı tutmuş, bir kere dudaklarımdan öpmüştü. Elinde olsa, ömür boyu böyle kalmak isteyeceğini biliyordum. Mark onu çekiştirip okula doğru götürmeye çalışıyordu.

"Seni seviyorum," dedi. Gözleri, sanki beni son defa görüyormuşçasına, ev ekonomisi sınıfından en son çıktığımda ona baktığım gibi bakıyor, ömür boyu aklında tutmak üzere yüzümün her detayını unutmamak istercesine inceliyordu.

Tünele girmek üzerelerken, "Ben de seni seviyorum," diye ağzımı oynattım. Kelimeler ağzımdan çıkarken Henri'nin acı içinde haykırdığını duyup ona doğru döndüm. Casuslardan biri karnına bir bıçak saplamıştı. Dehşete düştüm. Casus, bıçağı Henri'nin karnından çıkardığında, bıçağın üzerinde ışıldayan kanı gördüm. Henri'nin kanı! Bir kere daha saplamak için bıçağı havaya kaldırmıştı. Elimi o yöne doğrultup Henri'ye saplanmasına bir santim kala bıçağı ileri fırlattım. Kendine gelip

casusun çenesine doğrulttuğu tüfeği ateşledi. Casus başsız bir şekilde yere yığıldı.

Soğuk, yoğun bir yağmur başlamıştı. Anında sıırıslıkam oldum. Henri'nin karnı kanıyordu. Tüfeğini karanlığa doğrultup ateş etti ama tüm casuslar gölgelere dönüşüp bizden uzaklaştığı için kurşun hiçbirine isabet etmedi. Artık bize saldırmak istemiyorlardı. Aramızdan iki kişinin geri döndüğünün, birimizin de yaralandığının farkındaydılar. Altı hala gökyüzüne dönüp duruyordu. Fırtına daha da büyümüş, rüzgar uğuldamaya başlamış, ocak ayına yakışır bir kış fırtınası kıvamına gelmişti. Sonra bir anda, her şey başladığı gibi hızla eski haline dönüp gökgürültüleri, şimşekler, yağmurlar kesildi. Rüzgar kesilince uzakta bir homurtu duyduk. Altı, kollarını indirdi. Hep beraber dinlemeye çalıştık. Mogadorlular bile dinlemeye çalışıyordu. Homurtu gittikçe yaklaşıyor, kesinlikle bize doğru yaklaşıyordu. Ses netleşmeye başladığında bunun mekanik bir ses olduğunu farkettilik. Casuslar, gölgelerden çıkıp kahkaha atmaya başladı. En az on tanesini öldürmemize rağmen şimdi sayıca çok daha fazlaydılar. Sanki delirmiş bir buhar makinesi geliyor gibi, ağaçların tepesinde dumanlar yükselmeye başlamıştı. Casuslar birbirlerine işaret verip canice gülümseyerek bizi de okula sokmak için etrafımızda tekrar bir halka oluşturmaya başladı. Ve görünen oydu ki, başka seçeneğimiz kalmamıştı. Altı, yanımıza geldi.

"Bu da nedir?" diye sordum.

Henri acıyla sendeliyor, tüfeği sallayarak taşıyordu. Sağ yan-
ğında bir yara, gri kazağının üzerinde, yaradan akan kan vardı.

"Bunlar geriye kalanlar, değil mi?" diye sordu Henri, Altı'ya.

Altı ona üzgün bir bakış attı. Islak saçları yüzünün yanla-
rından sarkıyordu.

"Canavarlar ve askerler geldi," dedi.

Henri tüfeğin horozunu geri alırken derin bir nefes çekti ve
"Yani, asıl savaş başlıyor," dedi. "ikinizi bilmem ama yapılması
gereken buysa, ben savaşacağım. Tek başıma bile olsa..." dedi.
Sesinin canlılığı yavaş yavaş azalıyordu. "Savaşmadan ölürsem
kahrolurum."

Altı başını salladı ve "İnsanlarımız kanlarının son damlasına
kadar savaştı. Ben de öyle yapacağım," dedi.

Bir kilometre ötede duman hala tütüyordu. *Canlı hayvan-
ların taşındığı kargo,* diye düşündüm. *Demek onları orta boy*
***Urlarla** taşıyorlardı.* Altı'yla birlikte Henri'yi takip ederek mer-
divenlerden indik. Bernie Koşar a seslendim ama görünürlerde
yoktu.

"Tekrar onu bekleyemeyiz," dedi Henri. "Bunun için za-
manımız yok."

Son bir kere daha etrafa bakıp kiler kapısı gibi olan kapağı
kapattım. Tünelden hızla inip sahneye çıktıktan sonra spor salo-
nunun karşı tarafına doğru koştuk. Ne bir casus, ne de Mark'la
Saralı yı görmüştük. Onları görmememiz içimi rahatlatmıştı. İyice
saklandıklarını, Mark'ın verdiği sözü tuttuğunu umdum. Ev

ekonomisi sınıfına vardığımızda, fırının önündeki buzdolabını yana kaydırıp sandığı fırından çıkardım ve Henri'yle birlikte kilidini açtık. Altı, iyileştirme taşını çıkarıp Henri'nin karnına bastırdı. Henri sessiz bir şekilde nefesini tutup gözlerini kapatmıştı. Yüzü acıdan kıpkırmızı olmasına rağmen hiç sesini çıkarmadı. Bir dakika sonra Altı, taşı yerinden kaldırdı. Yara iyileşmişti. Henri derin bir nefes verdi. Alnı ter içinde kalmıştı. Sıra bendeydi. Taşı alnıma koyduğu an, hayatımda daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli bir acı hissettim. Vücudumdaki her kasın teker teker kasıldığını hissediyor, domuz gibi homurdayıp inliyordum. Taşın işi bitene kadar nefes alamadım ve Altı taşı yaramdan çektiğinde eğilip tam bir dakika boyunca düzenli nefes almaya çalıştım.

Dışarıdaki mekanik uğultu durmuştu. Küçük tır görünmüyordu. Henri, sandığı kapatıp aynı fırının içine yerleştirirken Bernie Koşar'ı görme umuduyla pencereden dışarı baktım ama onu göremiyordum. Daha önce de araba mı kamyonet mi olduğunu anlayamadığım bir araç, girişe doğru ilerlemiş, içeri girmeden gözden kaybolmuştu. Henri gömleğini indirip tüfeğini eline aldı. Kapıya doğru ilerlerken duyduğumuz seslerle hepimiz olduğumuz yerde kaldık.

Gürültülü bir kükreme duyduk. Sanki dışarıda bir hayvan vardı. Kükreme o kadar dehşet vericiydi ki, daha önce duyduğum hiçbir hayvanın sesine benzemiyordu. Ardından, bir kapının kilidinin açıldığını ve kapının aralandığını duyduk.

Büyük bir gürültü tekrar kendimize gelmemizi sağladı. Derin bir nefes daha aldım. Henri başını sallıyor, savaşı kaybedenler gibi umutsuz bir ifadeyle bakıyordu.

"Sakın umudunu kaybetme Henri! Her zaman bir umut vardır," dedim. Dönüp bana baktı. "Yeni gelişmeler olmak üzere. Henüz her şeyi bilmiyoruz. Şimdiden kendini koyverme."

Başını salladı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümse oluşmuştu. Altı'ya, ikimizin de hayal bile edemeyeceğini düşündüğüm bu gelişmeye baktı. Önümüzde bizi bekleyen daha başka gelişmelerin olmadığını kim söyleyebilirdi ki? O sırada kendine geldi. Evimizden uzakta bu kadar az kişiye, bize yardım edecek hiç kimsemiz yokken savaşmaktan ve öldürmekten adeta haz alan Mogadorlulara karşı savaşı nasıl kazanacağımızı sorduğum, cesaretimin kırıldığı gün bana söylediği sözleri, bıraktığım yerden devam ederek tamamladı. "Umudunu hiçbir zaman kaybetme," dedi. "Umudunu kaybedersen elindeki her şeyi kaybedersin. Her şeyini kaybettiğini, her şeyin kötü gittiğini düşündüğün an bile mutlaka umut vardır."

"Kesinlikle!" dedim.

BÖLÜM

OTUZ BİR

G ü r ü l t ü l ü b î r k ü k r e m e s e s i d a h a k a r a n l ı k g e - c e y i v e o k u l u n d u v a r l a r ı n ı d e l d i . Ö y l e b i r k ü k r e m e y d i k i , k a n ı - m ı d o n d u r d u . Y e r , m u h t e m e l e n b i r a z ö n c e s a l ı n a n , k o r i d o r d a i l e r l e y e n c a n a v a r ı n a d ı m l a r ı y ü z ü n d e n s a l l a n ı y o r d u . D a h a ö n c e g ö r d ü ğ ü m g ö r ü n t ü l e r s ı r a s ı n d a L o r i e n ' d e k i c a n a v a r l a r ı n n e k a - d a r b ü y ü k o l d u ğ u n u h a t ı r l a y ı p b a ş ı m ı s a l l a d ı m .

"Hem kendi iyiliğimiz, hem de arkadaşlarımızın iyiliği için, hala zamanımız varken bu okuldan çıkmalıyız," dedi Altı. "Bize ulaşmak için tüm okulu yerle bir edecekler."

Birbirimize bakıp başlarımızı salladık.

"Tek şansımız ormana kaçmak," dedi Henri. "Bize doğru gelen her neyse, ondan kaçabilmemizin tek yolu görünmez olmak."

Altı başını salladı. "Ellerimi tutun yeter."

Başka bir şey söylemeye gerek kalmadan, Henri de ben de Ahi'nin elini tuttuk.

Henri, "Olabildiğince sessiz olmamız gerek," dedi.

Koridor karanlık ve sessizdi. Sessiz ama hızlı adımlarla çok az ses çıkararak hareket etmeye başladık. O sırada bir kükreme, daha o bitmeden başka bir kükreme sesi daha duyduk. Olduğumuz yerde kaldık. Demek, bir değil iki canavar vardı. Devam edip spor salonuna girdik. Casuslardan eser yoktu. Salonun tam ortasına geldiğimizde Henri durdu. Bakıyor ama onu göremiyordum.

"Neden durduk?" diye fısıldadım.

"Şşşt!" dedi. "Dinle!"

Dinlemek için eğildim ama kulaklarıma akıp içlerine dolan kanın sesinden başka bir ses duymuyordum.

"Canavarlar hareket etmeyi bıraktı," dedi Henri.

"Ne olmuş yani?"

"Şşşt!" dedi. "Dışarıda başka bir şey var."

Sonra ben de bir ses duydum. Küçük hayvanlardan çıkan tiz sesler gibi sesler geliyordu. Sesler uzaktan geliyordu ama gitgide yaklaştıkları hissediliyordu.

"Bu da ne be?" diye sordum.

"Işıklarını aç," dedi.

Altı'nın elini bırakıp ışıklarını açarak sahneye doğrulttum. Henri eğilmiş tüfeğin namlusuna bakıyordu. Kapak, sanki bir şey ona baskı uyguluyormuşçasına geriliyor, kilitli olduğu için

sağlam duruyor gibi görünüyordu. *Sansarlar!* diye düşündüm. *Athenstaki adamları korkutan kısa boylu, küçük yaratıklar!* içlerinden biri kapağa o kadar sert vurdu ki, kapak kırılıp sahnenin ortasına kadar uçtu ve yere düştü. Kafalarını kullanamadıkları için güçsüz kalmışlardı. Biri tam dibimize kadar gelmiş, neredeyse nerede olduğumuzu görecekti. O kadar yaklaşmıştı ki, vücuduma dokunmaması için zar zor kenara kaymıştım. Henri, yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle tüfeği onlara doğrultmuş, duruyordu. İki yaratık, birbirlerinden ayrıldı ve havalanarak biri Henri'nin, diğeri de benim üzerime atladı. Henri, ateş edince yaratıklardan biri havada patlayarak üstünü başını kan ve iç organlarıyla kapladı. İkinci canavarı, tam telekinesisle ortadan ikiye ayırmak üzereydim ki, Altı'nın görünmez eli onu havada kapıp top gibi yere çarptırarak anında öldürdü.

Henri tüfeğin horozunu kaldırıp "Hiç fena sayılmaz," dedi. Ona cevap veremedi, sahnenin arkasındaki duvarın, bir canavarın yumruğuyla yerle bir olduğunu gördüm. Elini tekrar havaya kaldırıp tekrar vurarak sahneyi küçük parçalar haline getirirken tavanını da parçaladı. İçeriden, karanlık gökyüzü görünüyordu. Bu darbe, Henri'yi de beni de bir adım geri itmişti.

Henri, "Kaç!" diye bağırarak tüm kurşunları tüfeğe doldurup canavara ateş açtı. Kurşunlar canavarı etkilemiyordu. Eğilerek öyle bir kükremişti ki, üzerimdeki giysilerin titrediğini hissettim. O an, arkamdan bir el uzanıp beni tuttu ve beni görünmez kıldı. Canavar diğer yöne dönüp Henri'ye doğru

ilerlemeye başlayınca Henri'ye verebileceği zararı düşündükçe dehşete düşüyordum.

"Hayır!" diye bağırdım. "Henri'ye doğru! Henri'ye doğru!" Altı'nın kolunu çeviriyor, onu Henri'ye doğru sürüklemeye çalışıyordum. Altı'yla birlikte görünmez olduğumuz için canavardan gizlenebiliyorduk ama Henri, onun karşısında dimdik durmuş üzerine gelişini seyrediyordu. Kurşunu da kalmamıştı. "Ona doğru yürü!" diye bağırdım bir kez daha. "Henri'ye doğru yürü Altı!"

"Ormana git!" diye bağırdı cevap olarak.

Elimden gelen yalnızca olanlara seyirci kalmaktı. Henri'nin tepesinde duran, gözleriyle dehşet saçan ve çılgınca kükreyen canavar en az on-on iki metre olmalıydı. Kaslı ve şişmiş yumruğunu Henri'nin tepsine indirmeden önce o kadar yükseğe kaldırmıştı ki, kapalı spor salonunun tavanını ve çatısını kırdı ve öyle bir hızla yere indirdi ki, kolu, vantilatörlerin kolları gibi flu bir görüntü halini aldı. Henri'nin, yumruğunun altında kaldığını düşünerek korku içinde haykırdım. Başımı çeviremiyordum. Henri, canavarın yanında, elinde amaçsızca sallandığı tüfeğiyle minicik görünüyordu. Canavarın yumruğunun tepesine inmesine milisaniye kala Henri yok olmuştu. Yumruk spor salonunun yerine indi ve tüm parkeler dağıldı. Darbe o kadar sertti ki, beni bile durduğum yerden beş metre öteye sürüklemişti. Canavar bana doğru dönüp az önce Henri'nin durduğu yeri görmemi engelledi.

"Henri!" diye bağırdım. Gerçi, canavarın kükremesinden cevabı duymam imkansızdı. Bana doğru bir adım attı. O an, Altı'nın, "Ormana git!" dediğini hatırladım. Ormana git! Ayağa kalkıp koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde spor salonunun sonuna, canavarın yıktığı yere kadar koştum ve arkamı dönüp canavarın beni takip edip etmediğine baktım. Takip etmiyordu. *Belki de Altı, canavarın dikkatini başka yöne çekecek bir şeyler yapıyordur;* diye düşündüm. Tek bildiğim, tek başıma olduğum ve başımın çaresine tek başıma bakacağımdı.

Enkazın üzerinden atlayarak okuldan koşarak uzaklaştım ve koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde ormana doğru ilerledim. Gölgeler, akın halinde üzerime geliyor, gaddar hayaletler gibi peşimi bırakmıyordu. Koşarak onları atlatabileceğimi biliyordum. Canavar bir kere daha kükremiş, bir duvarın daha yerle bir olduğunu duymuştum. Ağaçları geçtiğimde, etrafımı saran gölgelerden kurtulduğumu farkettim. Yok olmuşlardı. Durup dinledim. Ağaçlar hafifbir meltemle sallanıyordu. *Burada rüzgar var!* diye düşündüm. Mogadorluların yarattığı o küre gibi şeyden çıkmış olmalıydım. Pantolonumun bel kısmında ılık bir şeylerin toplandığını hissettim. Mark'ların evinden şikarken sırtımdan aldığım yara tekrar açılmıştı.

Bulunduğum yerden okul, siluet halinde görünüyordu. Kapalı spor salonu tamamen yıkılmış, tuğla yığını haline gelmişti. Canavarın gölgesi, kantin enkazının ortasında duruyordu. Neden peşimden gelmemiştii? Sesini duyduğumuz ikinci cana-

var neredeydi? Canavar bir yumruk daha atıp bir odayı daha parçaladı. Mark ve Sarah orada bir yerlerdeydi. Onlara okula dönün demekle ne büyük aptallık etmişim. Canavarın orada olmadığını bildiği halde, okulu parçalamaya devam edeceğini düşünememiştim. Canavarı oradan uzaklaştıracak bir yol bulmalıydım. Gücümü toplamak için derin bir nefes aldım. Tam ilk adımımı atıyordum ki, arkadan bir şey sertçe başıma vurdu. Yüzüstü yere, çamura düştüm. Başımın arkasında, vurduğu yere elimle dokunduğumda, parmak uçlarıma kan bulaştığını farkettim. Arkamı döndüğümde, önce hiçbir şey görmedim ama o şey gölgelerden çıkıp sırtıtmaya başladı.

Karşımdaki bir askerdi. Neye benzediklerini biliyordum. Casuslardan iki metre kadar daha uzun boyluydular ve siyah, yırtık pırtık pelerinlerinin altından şişkin pazılar ve her bir kolundaki damarlar görünür, siyah bot giyerlerdi. Başlarına hiçbir şey takmadıkları için saçları omuzlarına dökülürdü. Askerlerin de ciltleri, casuslar gibi bembeyaz ve yağlıydı ve aynı şekilde kendilerine güvenerek sırtıyorlardı. Karşımdaki asker, bir elinde Dünyada da Loriende de daha önce hiç görmediğim bir metalden yapılmış, uzun bir kılıç tutuyordu. Kılıç, adeta canlıymışçasına, kalp atışı gibi kabarıp alçalıyor, sanki nefes alıyordu.

Uzaklaşmaya başladım. Sırtımdan kan damlıyordu. Okuldaki canavar bir kere daha kükrerken en yakınımıdaki ağacın en alt dalına tutunup ağaca tırmandım. Asker üç metre ötemde

kalmıştı. İki elimi de yumruk yaptım. Kılıcını soğukkanlılıkla bana doğru sallayınca, kılıcın ucundan bir şey fırladığını farkettim. Fırlayan şey, küçük bir hançere benziyordu. Hançerin havada dönerek ilerlerken ardında uçakların arkalarında bıraktıkları gibi bir toz bulutu bıraktığını farkettim. Ancak hançerin izlerinde büyülü bir ışıltı vardı ve gözlerimi ışıltısından alamıyordum.

Hançerin parıldayan ışığı adeta her şeyi içine çekiyor, dünya sanki sönüp sessiz bir boşluğa dönüyordu. Ne bir duvar, ne de bir ses vardı. Ne yer, ne gök. Çevremdeki her şeyin form değiştirdiği, ağaçların, *bir zamanlar burada sadece gölgelerin yaşadığı bir dünya vardı* dermişçesine antik heykeller gibi durduğu, yeni bir dünyaya girmiştım.

Uzanıp en yakındaki ağaca dokundum. Gri gördüğüm tek şey oydu, onun dışındaki her şey beyazdı. Ağaca bir dakika dokunduktan sonra, elimin altında sıvı gibi ışıldadığını gördüm. Derin bir nefes aldım ve verirken başımın arkasındaki ve James lerin evinde oluşan yaraların tekrar acıdığını hissettim. Bir yerlerden su damlama sesi geliyordu. On metre kadar ötede canavar şekilleniyor, dev gibi oluyordu. Birbirimize baktık, içine girdiğim bu yeni dünyada, canavarın kılıcı, daha da fazla ışıldıyordu. O gözlerini kırmış, ben de ellerimi yumruk yapmıştım. Ondak çok daha ağır objeleri kaldırmış, ağaçları ortadan ikiye ayırmış, ortalığı birbirine katmıştım. Onun gücüyle baş edebileceğimden emindim. Ta içimden, en derinlerimden, ne

varsa çıkarıp gücümü topladım. Kendimi o kadar zorluyordum ki, neredeyse patlayacaktım.

"Evet!" diye bağırıp kollarımı ona doğru uzattım. Bu kaba güç, vücudumdan çıkıp askere doğru ilerledi ve vücudunun yanında tuttuğu kılıcının yanından sinek kovalar gibi geçip yanından geçtiği ağaçları bir an için tarlalarda, meltemde sallanan başaklar gibi salladı. Canavar, sataşırcasına, dalga geçerek bana gülüyordu. Kırmızı gözleri ışıldamaya, içinde lav varmışçasına dönmeye başladı. Boştaki elini kaldırdığında neyle karşılaşacağımı bilememenin verdiği heyecanla gerildim. Neler olduğunu farketmeme zaman kalmadan, kaşla göz arasında aramızdaki mesafe daralmış, eli boğazıma dayanmıştı. Tek eliyle beni havaya kaldırdığında, nefesinin leş gibi kokusunu alabiliyordum. Karşı koyup parmaklarını boğazımdan çekmeye çalışıyordum ama parmakları demir gibiydi.

Sonra beni fırlattı.

On metre ötede, sırtüstü yere düştüm. Ayağa kalktığımda, onu yanımda, kılıcını başıma doğru sallarken buldum. Kılıçtan sıyrılıp onu olabildiğince öteye itmeye çalıştım. Hafifçe tökezledi ama ayakta kalmayı başardı. Telekinesis kullanarak onu kaldırmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Bu farklı dünyada güçlerim azalmış, neredeyse etkisiz kalmıştı. Buranın hakimi Mogadorlulardı.

Acizliğime gülmüş, kılıcını iki eliyle havaya kaldırmıştı. O an kılıç canlanıp ışıldayan gümüşten buz mavisine dönüşüp

alevler içinde yanmaya başladı. Kılıcın, Altı'nın daha önce söylediği gibi güçleri vardı. Asker, kılıcı olduğum yöne doğru sallayınca, ucundan bir başka hançer fırlayıp üzerime doğru yol aldı. *Bununla baş edebilirim*, diye düşündüm. Henri'yle, arka bahçede tam da bunun için çalışmıştık. Acaba Henri bu hançerleri kullanacaklarını biliyor muydu? Gözümün önüne gelen görüntülerin hiçbirinde bu hançerlerin olmadığına adım gibi emindim. Ama bu yaratıkları da daha önce hiç görmemiştim zaten. Bunlar, Lorien'dekilerden daha farklı, daha da şeytaniydi, istila günkü psikopatlaşmış, aç hayvanlardan farklı olarak çok daha cani görünüyorlardı. Acaba dünya nimetlerinden faydalanarak burada dinlenmiş, kaynaklarını emerek daha sağlıklı ve güçlü mü olmuşlardı?

s

Hançer bana yaklaştıkça kelimenin tam anlamıyla çığlık atmaya başlamış, büyüyerek alev almıştı. Tam onu başka yöne göndermeye çalışacaktım ki, bir ateş topuna dönüşüp bana ateş sıçrattı. Alevlerin içine hapsolmuş, tam bir ateş çemberinin içine girmiştım. Başkası olsa yanar ve ölürdü ama bu bana, güçlerimin geri gelmesini sağladı. Üstelik nefes de alabiliyordum. Askerin bunu bilmemesi beni daha da güçlendirdi. Şimdi sıra onun acizliğine gülmekteydi.

"Elinden yalnızca bu mu geliyor?" diye bağırdım.

Yüzünden hırslandığı belli oluyordu. Bir eliyle omzundan top atan bir silah çıkardı. Eli silahla birleşiyor, form değiştirerek silah halini alıyordu. Eli silah oldu. O sırada, arka cebimden,

okula geri dönmeden önce, evden çıkarken yanıma aldığım bıçağı çıkardım. Küçük ve etkisizdi ama hiç yoktan iyiydi. Bıçağı kavrayıp gücümü topladım. Etrafımı saran ateş de benimle birlikte güçleniyordu. Asker, vücudunu baştan yaratıyor, kılıcını güçlü bir şekilde kaldırıyor. Kılıcı, cep bıçağımla ters çevirmeye çalıştım ama kılıcın ağırlığıyla, bıçağım ortadan ikiye ayrıldı. Bıçağın parçalarının yere düşmesine izin vererek elimde kalan son parçayı elimden geldiğince hızlı bir şekilde askere doğru salladım. İlk darbeyi karnına doğrulttum. İki büklüm oldu ama anında dikleşip tekrar kılıcını salladı ve kılıcın keskin yanı saçlarımı teğet geçti. Kılıcın tam yanından toplu silah çıkmıştı. Karşı koyacak zamanım yoktu. Omuz atıp arkaya doğru düşmemi sağladı, inledim. Asker kendisini tekrar biraraya getirip silahı havaya doğrulttu. İlk başta şaşırmıştım. Ağaçlardaki grilik yavaş yavaş yok oluyor, silahın içine doluyordu. Bir an neler olup bittiğini anladım. Silah! Ateşlenmeden önce doldurulması gerekiyordu ve gücünü Dünya'nın özünden alıyordu. Ağaçların üzerinde gördüğüm grilikler, onların en derindeki özüydü. İşte Mogadorlular, o özleri çalışıyordu. İlerleme uğruna kendi gezegeninin kaynaklarını yok eden bir ırk, şimdi aynı zararı buraya da veriyordu. Lorien e saldırı sebepleri buydu. Dünya ya da bu sebeple saldıracaklardı. Ağaçlar teker teker devrilip küle dönüyordu. Silah her saniye daha da ışıldıyor, gözleri kör edecek bir ışık saçıyordu. Kaybedilecek zaman yoktu.

Gücümü topladım. Asker, silahı havaya tutuyor, kılıcı sallıyordu. Toparlanıp üzerine yürüdüm ve bıçağı sapladım. Acıyla sarsıldı, iki büklüm oldu. Çevremde yanan ateş olduğu yerde dönüyordu. Bıçağı hafifçe bana doğru çevirdi. Bana saplayacak kadar gücü yoktu. Yere düşmesine izin vermekten başka çarem kalmamıştı. Bana çarptığında, vücudum, üzerime yıldırım düşmüşçesine on beş metre öteye savruldu ve orada, elektrik çarpması sonucu sarsılmış vaziyette, öylece yatmak zorunda kaldım. Başımı kaldırdım. Etrafımız, yıkılan ağaçların kül yığınlarıyla doluydu. Acaba o garip şeyi kaç defa daha ateşleyecekti? O sırada hafifçe esen bir rüzgar, külleri savurup aramızdaki boşluğu doldurdu. Ay geri dönmüş, içine girdiğim o tuhaf dünya yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Asker, bunun farkındaydı ve silahı hazırdı. Kendimi yerden zar zor da olsa kaldırdığım sırada, biraz ileride, oturduğu yerden ışıldayan hançerlerinden birini daha üzerime fırlattı. Hançeri yakaladım.

Top ateşini indirip bana doğrulttu. Etrafımızı çevreleyen beyazlık kararıyor, renkler geri geliyordu. O sırada top atıldı ve tanıdığım herkesin, Henri'nin, Sam'in, Bernie Koşar ın, Saralı nın, hepsinin yüzü teker teker gözümün önüne geldi. Bu farklı dünyada hepsi ölüydü. Işık o kadar parlaktı ki, onlardan başka bir şey göremiyordum. Beni kendi yanlarına almaya, ortalarında büyüyen bir enerji topuna doğru yönlendirmeye çalışıyorlardı. Patlamayı engellemeye çalıştım ama çok güçlüydü. Çevremdeki beyazlık, etrafımı oluşturan ateşle karşılaşınca

oluşan büyük patlama beni geri itti ve kendimi gürültülü bir şekilde yere düşerken buldum. Hemen kendimi kontrol ettim. Zarar görmemiştim. Etrafımı saran alev topu yok olmuştu. Patlamayı bir şekilde içine çekmiş, beni öldürecek olan her ne idiye, beni ondan korumayı başarmıştı. Demek ki, top ateşi ölüme karşı ölüm teorisiyle çalışıyordu ve Dünya kaynaklarını kullanarak düşünce gücünü kullanma, akıl oyunları ile kokuları yönlendirme mümkün kılınıbiliyordu. Casuslar, zihinlerini kullanmayı iyi beceremiyordu ama silahlarla savaşan askerlerin bu konuda etkili olduğu söylenebilirdi.

Ayağa kalktım. Elimde hala ışıldayan kılıç vardı. Asker, top ateşi atan silahının yanına, doldurmak için bir kol yerleştirmiş olmalıydı. Ona doğru ilerledim. Ona iyice yaklaştığımda, kalbini hedef alıp bıçağı tam kalbine, sokabildiğim kadar sert soktum, ikinci hamlede yanmaya başladı. Bana doğru yaklaşan beyaz ölümün kesinliğinde turuncu bir patlama yaklaşıyordu ama bana hiç dokunmadan havada ilerledi. İkinci el ateşlediği sırada, ölümlle yüzleşeceğimi düşünürken bambaşka bir şey olmuştu.

Bıçağım ondan hızlı davrandı.

O tanımadığım dünya tamamen yok oldu. Gölgeler, soğuk ve karanlık, geldiği gibi baş döndürücü bir hızda geri gitti. Bir adım geri atıp düştüm. Gözlerim ışıksızlığa alışmaya çalışıyordu. Üzerimde kalan askeri görmek zorunda kalınca karanlığa hemen adapte oldum. Top ateşi açan silah bizimle birlikte geri gelme-

mişti. Ama askerin kalbine sapladığım, ateşler içinde yanan bıçak gelmiş, bizi aydınlatan ayışığının altında turuncu alevler yayarak nefes alırcasına duruyordu. Asker bir an için sersemledi ve bıçak kalbinin daha da derinine saplanıp yok oldu. Domuz gibi homurduyor, açık yarasından siyah kan akıyordu. Gözleri boş bakmaya başladıktan sonra başının ardına doğru devrilmiş, asker yere düşmüş, bir süre hareketsiz kaldıktan sonra küle dönmüştü. Ayakkabılarımın üzerinde bir kül bulutu oluşturmuştu. İlk defa bir asker öldürmüştüm. Bu sonuncusu olmayabilirdi.

O farklı dünyada olmak beni zayıflatmıştı. En yakınımdaki ağaca tutunup nefes almaya çalışmak istedim ama ortada ağaç falan kalmamıştı. Etrafımızdaki tüm ağaçlar, diğer dünyada olduğu gibi küle dönmüş, Mogadorlular gibi ölmüştü.

O sırada canavarın kükremesini duyup okulun ne kadarının sağlam kaldığını görmek için ayağa kalktım. Ama on beş metre ileride, okul yerine başka bir şey, elinde kılıcı olan, uzun boylu, eli diğeri gibi top ateşine dönüşmüş bir başka asker gördüm. Çoktan doldurduğu topu tam kalbime doğrultmuş, ışıldıyordu. Bir asker daha! Bununla da diğeriyle savaştığım gibi savaşabileceğimi sanmıyordum.

Üzerine fırlatabileceğim hiçbir şey yoktu. Aramızdaki boşluk o ateş açana kadar kendime gelmeme izin vermeyecek kadar dardı. Tam o sırada, kolu titredi ve bir silah sesi duyuldu. Vücudum bir an titredi. O silahtan çıkanın bana isabet edeceğini düşündüm. Ama gayet iyiydim. Bana bir zarar gelmemişti. Şaş-

kın bir vaziyette askerin yüzüne baktığımda, alnının ortasında bozuk para büyüklüğünde, kanayan bir kurşun yarası gördüm. Yere düşüp yok oldu.

Arkamda, "Bu babam içindi!" diyen bir ses duydum. Arkamı döndüğümde, Sam'in gümüş rengi bir silah tuttuğunu gördüm. Ona gülümsedim. Silahı indirdi. "Kasabanın merkezinden geçtiler," dedi. "Tın görür görmez, gelenlerin onlar olduğunu anladım."

Nefes almaya çalışıyor, şaşkınlık ve hayranlık içinde Sam'e bakıyordum. O olmasa, az önce, nefesi leş gibi kokan bir asker yüzünden tahtalı köyü boylayacaktım. Sam beni kurtarmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sen nereden çıktın böyle bir anda?"

"Evimizin önünden geçtiklerinde, babamın kamyonetini alıp onları takip ettim. On beş dakika önce kenara çektiğimde, zaten burada olanlar tarafından etrafım sarıldı. Ben de bir kilometre öteye park edip ormanın içinden yürüdüm."

Pencereden farlarını gördüğümüz ikinci araba, Samin kamyonetiydi demek ki, diye düşündüm. Konuşmak için tam ağzımı açıyordum ki, şiddetli bir gökgürültüsüyle sarsıldık. Yeni bir fırtına kopuyor, Altı'nın hala yaşadığını bana gösterdiği için içimi rahatlatıyordu. Kalın şimşekler göğü yarıyor, biraraya gelip büyük bir kütle oluşturunuyordu. Yağmurla birlikte, öncekinden de koyu bir karanlık çöktüğünden, bir metre ötemde duran Sam'i görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum.

Okul karanlığın içinde kaybolmuştu. Sonra büyük bir şimşekle, her yer bir an için aydınlandı ve canavarın vurulduğunu gördüm. Ardından acı içinde bir homurtu koptu.

"Okula gitmem gerek!" diye bağırdım. "Mark'la Sarah içerde bir yerdeler."

"Sen gidiyorsan ben de geliyorum," diye bağırdı Sam fırtınanın içinden.

Beş adım ilerleyebildikten sonra, rüzgar öyle sert esmeye başladı ki, bizi geri itiyor, deli gibi yağan yağmur yüzümüzü dövüyordu. Sırılıklam olmuştuk. Üşüyor ve titriyorduk ama *Titriyorsam yaşıyorum demektir* diye düşündüm. Sam dizüstü çökmüş, daha sonra rüzgarın onu geri savurmasını engellemek için yüzükoyun yere yatmıştı. Ben de öyle yaptım. Kısık gözlerle yoğun, karanlık, iç içe girip ortalarında ne olduğunu anlamaya çalıştığım bir şekil oluşturan uğursuz bulutlara baktım.

Yaşlı, paramparça, sakallı bir yüz huzurlu bir şekilde uyuyordu. Bu öyle bir yüzdü ki, Dünya'nın kendisinden bile daha yaşlı gibi görünüyordu. Bulutlar alçalmaya, neredeyse yere değecek kadar yeryüzüne inmeye başlamış, her şeyi içine hapsederek büyük, çok büyük bir karanlık oluşturmuştu. Bu karanlık insanı öyle bir sarmalıyordu, içini öyle bir karartıyordu ki, bir yerlerde bir güneşin olduğunu bile unutturuyordu. Sonra bir kükreme, sinirli bir kükreme daha duyuldu ve kaçınılmaz son! Ayağa kalkmaya çalıştım ama rüzgar çok kuvvetliydi. Gökteki yüz canlanıyor, adeta diriliyordu. Gözlerini açınca suratı buruştu.

Bunu Altı mı yarattı acaba? diye düşündüm. Yüzünde hiddet ve intikam isteği vardı. Hızla aşağı iniyordu. Her şey dengelenmiş gibiydi. Sonra bir anda ağzı açıldı. Karnı açtı. Dudakları dişlerini gösterecek şekilde yana kaydı. Gözleri kısılmış, kelimenin tam anlamıyla gaddarca bakıyor, sinirini gizlemiyordu.

Sonra bir anda o yüz yere değdi ve her yer ses dalgalarıyla titredi. Patlama okula kadar ilerledi ve her şeyi kırmızı, turuncu ve sarı ışıklarla donattı. Geri devrilmişim. Ağaçlar ikiye ayrılıyor, yer gümbürdüyordu. Yere gürültüyle çakıldığımda dallar ve çamurla kaplanmışım. Kulaklarım, hayatım boyunca hiç çınlamadığı gibi çınılıyordu. Patlama o kadar şiddetliydi ki, seksen kilometre öteden bile duyulmuş olmalıydı. O sırada yağmur kesildi, her yer sessizleşti.

Çamurun içinde yatıp kalbimin atışını dinledim. Bulutlar dağılmış, ay ortaya çıkmıştı. Rüzgardan eser yoktu. Etrafa baktım ama Sam'i göremedim. Ona seslendim ama cevap da alamadım. Bir şeyler duyabilmek için dikkatle sessizliği dinledim ama hiçbir şey, herhangi bir kükreme, Henri'nin tüfeğinden çıkan bir ses, hiçbir şey ama hiçbir şey duyamıyordum.

Ormanın ortasında ayağa kalkıp üstümdeki çamurları ve dalları elimden geldiğince temizledim ve anında ormandan çıktım. Milyonlarca yıldız, gökyüzünde tekrar belirmiş, ışıldıyordu. *Bitti mi acaba?* diye düşündüm. *Okul! Okula gitmeliyim!* Bir adım atınca bir ses duydum.

Arkamdaki ormanın içinden bir kükreme daha duyuldu.

Ses geri gelmişti. Üç el, isabet eden kurşun sesi gecenin sessizliğini yarmış, ne taraftan geldiğini anlayamayacağım şekilde yankılanmıştı. Tüm benliğimle bu sesin Henri'nin tüfeğinden çıktığını, onun hala hayatta ve savaşıyor olduğunu ümit ettim.

Yer sarsılmaya başlamıştı. Canavar bana doğru koşuyordu. Bu sefer bundan şüphem yoktu. Arkamdaki ağaçlar kırılıyor, bağzıları köklerinden sökülüyordu. *Hiç vazgeçecek gibi görünmüyorlar. Acaba bu canavar diğerinden daha mı büyüktür?* diye düşündüm. Bilmek istemiyordum. Okula doğru koşmaya başladım ama sonradan oranın gidebileceğim en kötü yer olduğunu farkettim. Saralıyla Mark hala orada saklanıyordu. Ya da en azından öyle olduğunu umuyordum.

Her şey, fırtınadan önceki haline dönmüştü. Casuslar, askerler, belli belirsiz gölgeler peşime takılıyordu. Sağa dönüp ağaçlı yola saparak futbol sahasına doğru koştum. Canavar peşimde, beni takip ediyordu. *Onu gerçekten atlatabilecek miyim?* diye düşündüm. Sahanın arkasındaki ormana kadar koşabileceğimi düşünmüştüm. O ormanı iyi biliyordum. Okulla ev arasındaki ormandı. Orada, ev sahibi avantajımı kullanabilirdim. Etrafa bakıp okulun etrafındaki Mogadorluları gördüm. Sayıları çoğalmıştı. Çok fazla Mogadorlu vardı. Onlara karşı aşırı derecede azdık. *Gerçekten kazanabileceğimize inanıyor muyuz?* diye geçirdim içimden.

Dibimden, uçan bir hançer geçti. Kırmızı alevinin yüzüme değmesine bir santimetre vardı. Yanımdaki ağacın gövdesine

saplanıp ağacı ateşe boğdu. O sırada bir kükreme daha duyuldu. Canavar hızlanmıştı. *Hangimiz daha dayanıklıyız, ?* diye sordum kendi kendime. Futbol sahasına girip elli metre çizgisini geçtikten sonra deplasmandaki takım tarafına geçtim. Bu sefer yanımdan mavi bir hançer geçmişti. Orman çok yakındı. Ormana girdiğimde yüzüm gülmüştü. Canavarı diğerlerinden uzaklaştırmayı başarmıştım. Eğer herkes güvendeyse işi becerdim demekti. Tam kendimle gurur duyuyordum ki, üçüncü hançer hedefini vurdu.

Çılgılık atarak yüzüstü çamura düştüm. Hançeri kürek kemiğimin içinde hissediyordum. Acı o kadar yoğundu ki, felç geçirmiş gibi hissediyordum. Hançeri, girdiği yerden çıkarmak için uzandım ama çok gerideydi. Sanki hareket etmeye, daha da içime girmeye devam ediyor, verdiği acı beni zehirliyor gibiydi. Midemde bir ağrı vardı. Hançeri telekinesisle de çıkaramadım. Nedense, güçlerimi kullanamıyordum. Kendimi ileri ittim. Asker mi casus mu olduğunu o an anlayamadığım biri arkadan sırtıma basmış, eğilerek hançeri sırtımdan çıkarmıştı. İnledim. Hançer vücudumdan çıkmıştı ama acısını hala içimde hissediyordum. Ayağını sırtımdan çekmişti ama onun varlığını da hala sırtımda hissediyordum. Yüzleşmek için dönmeye çalıştım.

Başımda, bir başka asker, nefret dolu bakışlarla duruyordu. Bakışları da, kılıcı da bir öncekininkiyle aynıydı. Sırtıma saplanan hançerin yarası daha da acımaya başladı. Sanki bıçak etimin içinde vida gibi dönüyor, karanlık gecenin içinde ısıldamaya

başlıyordu. *Buraya kadarmış,* diye düşündüm. *Yapılabilecek bir şey yok.* Gözlerine baktım. On yıl boyunca kaçtıktan sonra bu kadar kolay yenilebiliniyormuş meğerse. O sırada askerin arkasında başka bir şey belirdi. Milyonlarca kılıçlı askerden çok daha tehditkar görünüyordu. Bembeyaz, uzunluğu asker boyunda olan sivri dişlerini içeride tutmaya yetmecek ağzın sahibi, üzerimize gelen, şeytani bakışlı, dev bir canavardı.

Nefesim kesildi ve gözlerim dehşetle açıldı. *Bu şey ikimizi de mahvedecek,* diye düşündüm. Asker, arkadan yaklaşan canavarı farketmemişti. Vücudunu gerip sırtarak kılıcıyla beni ortadan ikiye ayırmayı planlıyordu. Ama o kadar yavaş hareket ediyordu ki, canavar ondan önce davrandı. Çenesi ay kapanı gibi açılıp kapanıyordu. Askerin vücudunu beline kadar ısırıp dişlerini tamamen kenetledi. Askerden geriye sadece belden aşağısı kaldı. Canavar iki defa çiğneyip askerin üst gövdesini yuttu. Geride kalan bacaklardan biri sağa, biri sola bakıyordu. Bir süre sonra ikisi de yokoldu.

Tüm gücümü toplayarak eğilip ayaklarımın dibine düşen hançeri elime aldım ve kotumun beline sokarak kaçmaya başladım. Canavarın üzerime geldiğini, ensemden hissettiğim nefesinden anlıyordum. Nefesi ölüm ve çiğ et kokuyordu. Ormanın içinde küçük bir boşluk buldum ve oraya girdim. Canavarın her an üzerime çullanacağını, sivri dişleri ve pençeleriyle beni paramparça edeceğini düşünüyordum. Kendimi öne atıp bir meşe ağacına dayandım. Daha fazla ilerleyemeyecektim.

Canavar, boşluğun tam ortasında, benden on metre kadar ileride durdu. Ona ilk defa inceleyen gözlerle bakıyordum. Belli belirsiz rengi, gecenin karanlığında puslu görünüyordu. Aşağı yukarı on metre uzunluğunda, okuldaki canavardan bile büyüktü. Arka iki ayağının üzerinde duruyordu. Kalın, gri deri tabakası, şişkin kas kütlelerinin üzerinden aşağı sarkıyordu. Azı dişlerinin bir bölümü göğe, bir bölümü yere bakıyor, üstlerinden tükürükle karışık kan damlıyordu. Kalın ve uzun kolları, canavar ayaktayken bile yere yakın duruyor, sanki öne eğiliyor gibi görünmesini sağlıyordu. Gözleri sarıydı. Başının yanlarında, kalp gibi atan yuvarlak çarklar vardı. Bir kalbinin olduğunu düşündürecek tek şey bu çarklardı.

Eğilip sol elini öne attı. Kütük gibi, kısa parmaklı eli pençelerinden dolayı yırtıcı kuşlarınkine benziyordu. Önüne ne gelirse parçalayabilirdi. Bana doğru burnunu çekip kükredi. Kükreyişi o kadar sağır ediciydi ki, sırtımı bir ağaca dayamış olmasaydım arkaya doğru sürüklenirdim. O sırada ağzını açtı. Ağzının içinde birbirinden sivri, neredeyse elli diş daha vardı. Boşta kalan ellerini yanlara doğru sallıyor, çevresinde eline denk gelen tüm ağaçları ortadan yarıyordu. Neredeyse on beş ağaç devirmişti.

Daha fazla kaçmanın, daha fazla savaşmanın anlamı kalmamıştı. Sırtımdaki yara izi kanıyor, ellerim ayaklarım titriyordu. Pantolonuma soktuğum hançer hala orada duruyordu ama hançer ne işe yarardı ki? Kocaman, dev bir canavarın karşısında el

kadar bir hançerle ne yapabilirdim? Hançeri canavara batırsam, kıymık batmış gibi hissederdi ve boşu boşuna onu daha da sinirlendirmiş olurdum. Tek umudum öldürölüp yenmeden önce kan kaybından ölmekti.

Gözlerimi kapatıp ölümü kabullendim. Işıklarım sönmüştü. Az sonra ne olacağını görmek istemiyordum. Arkamda bir ses duydum. Gözlerimi açtım. Önce, *Mogadorlulardan biri ölümüne şahit olmak için yaklaşmış olmalı*, diye düşündüm ama yanıldığımı hemen anladım. Adımları ve nefes alışını tanıdıkta. Boşluğa ilerledi.

Bernie Koşar.

Gölümsedim ama gülümsemem kısa sürdü. Öleceksem neden onun da ölmesine izin veriyordum ki? *Hayır; Bernie Koşar. Burada olmaman gerek. Buradan koşabildiğin kadar hızlı koşarak kaçmaksın. Hani sabah koşularımızdan sonra eve nasıl gidiyorsun? Hatırladın mı? Öyle koşup kaçmaksın işte!*

Bana bakıp yanıma geldi. *Buradayım*, der gibi bakıyordu. *Buradayım ve senin yanında olacağım.*

"Hayır!" dedim yüksek sesle.

Bana güven vermek için elimi yaladı ve kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı. Beynimin içinde, *Git buradan John*, dediğini duydum. *Sürünmen gerekiyorsa sürünürsün ama şimdi git.* Kan kaybından hayal gördüğümü düşündüm. Bernie benimle konuşuyordu. Acaba Bernie Koşar gerçekten yanımda mıydı yoksa onu da hayal mi etmiştim?

Beni korumak için önüme siper oldu. Önce hafifçe, sonra en az canavarın kükremesi kadar korkunç bir şekilde uludu. Canavar gözlerini Bernie Koşara dikmişti. Bakışlarından, onu kolaylıkla alt edebileceğini düşündüğü belliydi. Bernie Koşar ın sırtındaki tüyler diken diken olmuş, kulakları dikilmişti. Cesareti ve bağlılığı beni neredeyse ağlatacaktı. Karşısında durduğu canavardan en az yüz kat daha küçüktü ama onunla savaşmaya hazırdı. Canavar onu elinin bir hamlesiyle mahvedebilirdi.

Bernie Koşara doğru uzandım. Keşke onu kaldırıp oradan uzaklaştırabilseydim. Uğultusu o kadar ürkütücü ki, tüm vücudu titriyor, çarpılmış gibi sallanıyordu.

Sonra bir anda bir şeyler olmaya başladı.

Bernie Koşar büyüyordu.

BÖLÜM

OTUZ İKİ

nca zaman sonra ancak şimdi anlıyordum. Sabah koşularımız sırasında ormana dalıyor, birkaç saniye sonra önüme çıkıyordu. Altı bana söylemeye çalışmıştı. Altı, ona bir baktığında anlamıştı. O sabah koşuları sırasında, Bernie Koşar, her sabah etrafı kolaçan edip Henri'yle beni korumak için dışarı çıktığı gibi, ormana girip kendini kuşa dönüştürüyor, civarda Mogadorlu olup olmadığını kontrol ediyordu. Floridadaki kertenkele de oydu. Kahvaltı ederken beni sürekli izleyen kertenkele Berni Kosar'dı. *Acaba ne kadar zamandır bizimle birlikteydi?* diye düşündüm. Rokete bindirildiğini gördüğüm Chimaeralar Dünya'ya ulaşabilmiş miydi?

Berni Koşar büyümeye devam ediyor, bana kaçmamı söylüyordu. Onunla iletişim kurabiliyordum. Ama hepsi bu değildi. Tüm hayvanlarla iletişim kurabiliyordum. Bu da bir baş-

ka yeteneğimdi. Aslında Floridadan ayrıldığımız gün, sanki omurgam titremiş gibi hissetmiştim. O sırada ortaya çıkmıştı. Evimizden ayrıldığımız için üzüldüğümü, sarsıldığımı düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Sonra, Mark James'in köpekleriyle de iletişim kurmuştum. Sabah koşularım sırasında karşılaştığın ineklerle de. Bütün bunları şimdi anladığım için kendimi çok aptal hissediyordum. Mirasım aslında burnumun ucundaymış. Bunu düşünürken aklıma Henri'nin özlü sözlerinden biri geldi. *Bazen burnumuzun ucunda olan değerleri farkedemeyiz. O kadar yakındır ki görmezden gelirler.* Ama Henri biliyordu. O yüzden, Altı bana anlamaya çalıştığı sırada, "Hayır," demişti.

Bernie Kosar'ın büyümesi durmuştu. Tüyleri yok olmuş, vücudu upuzun bir hal almıştı. Kanatsız bir ejderhaya benziyordu. Vücudu kaslı, dişleri ve pençeleri sivriydi ve koç gibi boynuzları vardı. Canavardan daha geniş, daha kısa boyluydu ama en az onun kadar ürkütücü görünüyordu. İki dev, ormanın içindeki boşluğun iki yanında durmuş, birbirlerine kükrüyordu.

Kaç, dedi bana. Bulutların tepesine kadar yükselen bir çekiç aşağı iniyordu. Bernie Koşar, boynuzlarıyla çekici engelleyip canavarın yeni bir tane fırlatmasına izin vermeden ona saldırdı. Boşlukta devasa bir çarpışma başlamıştı. Bernie Koşar, canavara hücum etmiş, dişlerini yaratığın boynuna geçirmişti. Canavar onu öteye itti. İkisi de akıl almayacak kadar hızlı davranıyor, ikisinin de vücudunun yanındaki çizikler kanıyordu. Sırtımı ağaca dayamış, olanı biteni izliyor, yardım etmeye çalışıyor ama

telekinesisini kullanamıyordum. Sırtım hala kanıyor, kollarım ve bacaklarım kansızlıktan olsa gerek, vücuduma çok ağır geliyordu. Kendimden geçtiğimi hissediyordum.

Bernie Koşar dört bacağının üzerinde savaşmak zorunda kalırken, canavar iki ayağının üzerinde durabiliyordu. Bu sefer saldırı canavardan gelmişti. Bernie Koşar başını eğdi ve sağ tarafımdaki ağaçları yerle bir ederek birbirlerine girdiler. Canavar bir şekilde üste çıkmıştı. Dişlerini sert bir şekilde Bernie Koşar ın boynuna geçirdi ve başını sallayarak boynunu parçalamaya çalıştı. Bernie Koşar, canavarın altında çırpınıyor, ama kurtulamıyordu. Pençeleriyle canavarın vücudunu yırtsa da canavar ayağa kalkmasına izin vermemişti.

O sırada arkadan bir elin yaklaştığını ve kolumu yakaladığını hissettim. Kolu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama onu bile yapacak halim kalmamıştı. Bernie Koşar gözlerini sıkı sıkı kapatmış, canavarın dişlerinin arasında sıkışmış, nefessiz kalmıştı.

"Hayır!" diye bağırdım.

Arkamdaki ses, "Hadi!" diye bağırdı. "Buradan çıkmamız lazım."

"Köpek," dedim sesin kime ait olduğunu anlayamayarak. "Köpek!"

Bernie Koşar, boynundan ısırılmış, boğulmuş ve ölmek üzereydi ve elimden hiç bir şey gelmiyordu. Henüz çok uzaklaşmamıştım. Ölmemesi için kendi hayatımı feda ederdim. Çığlık

attım. Bernie Koşar başını çevirip bana baktı. Yüzü acı içindeydi. Ölümü hissediyor olmalı, diye üşündüm.

Arkamdaki ses, "Gitmemiz gerek!" diye bağırdı ve beni patikaya doğru sürükledi.

Bernie Kosar'ın gözleri bana kenetlenmişti. *Git*, diyordu bana. *Hala vaktin varken, hemen kaç buradan. Çok az zaman kaldı.*

Nasıl olduysa ayağa kalkabildim. Başım çok fena dönüyor, başımla birlikte etrafımdaki her şey dönüyordu. Yalnızca, Bernie Kosar'ın bakışları sabitti. Gözleri "İmdat!" diye bağırırken, düşünceleri tersini söylüyordu.

"Gitmemiz lazım!" diye bağırdı o ses tekrar. Arkamı dönüp bakmadım ama sesin kimden geldiğini biliyordum. Mark James okuldan çıkmış beni bu savaşın içinden kurtarmaya gelmişti, Onun burada olması, Sarah'nın iyi olduğunu gösteriyordu. Bir an için rahat bir nefes aldım ama rahatlığım uzun sürmemiş, olduğu gibi aniden yokoluvermişti. Artık o saniyede hiçbir şey önemli değildi. Bernie Koşar yana yatmış, yaşlı gözlerle bana bakıyordu. Beni kurtarmıştı. Şimdi de benim onu kurtarmam gerekiyordu.

Mark, ellerini göğsüme koyup beni boşluktan geriye doğru çekerek savaştan uzaklaştırmıştı. Kendime geldim. Bernie Kosar'ın gözleri kapanıyordu. Kendinden geçtiğini düşündüm. Ona ölümünü izleyecek değilim, dedim. *Bu dünyada pek çok şeye şahit olmaya razıyım ama ölümüne şahit olursam lanetlenirim.*

Cevap vermemişti. Canavar daha da sert ısırđı. lmnn yaklaştığını hissedebiliyordum.

Sendeleyerek bir adım atıp hançeri pantolonumun belinden çıkardım. Sıkıca tutup parmaklarımın arasına alınca, hançer elimde canlanıp ışıldamaya başladı. Hançeri fırlatarak canavarı altetmemin imkanı yoktu. Zaten yeteneklerimin hiçbirini kullanamaz hale gelmiştim. Karar vermek zor olmadı. Saldırmaktan başka çarem yoktu.

Derin, titrekle bir nefes aldım. Yorgunlukla gerilen vücudumu ileri attım. Vücudumun her yeri ağrıyordu.

Mark, ardımdan, "Hayır!" diye bağırdı.

ileri, canavara doğru atıldım. Canavarın gözleri kapalı, enesi Bernie Kosar'ın ayışığında parlayan kanlı boynuna kenetliydi. Giderek yaklaştım. Tam zerine atladığım sırada canavarın gözleri aniden açıldı. Canı, sarı gözleri bana odaklanmıştı. Ona doğru, hiç uyanmak istemediğim bir kahramanlık ryasındaymış gibi iki elimde tuttuğum hanerlerle uçuyordum. Bernie Kosar'ın boynunu bırakıp beni ısırmaya çalışmış ama beni farketmekte çok geç kaldığını o da anlamıştı. Hançeri canavarın gözünün ortasına sapladım ve o an içinden bir sıvı fışkırdı. O kadar insanın kanını donduran bir çığlık atmıştı ki, lleri bile uyandıracak sandım.

Sırtüstü yere düştüm. Başımı kaldırdığımda canavarın üzerime doğru geldiğini görüyordum. Gözündeki hançeri çıkarmaya çalışıyor, ama pençelerinin büyük, hançerin ona göre çok küçük

olmasından dolayı beceremiyordu. Mogador silahlarının sihirli bir şekilde dünyalar arası gidip gelmelerine rağmen, nasıl oluyor da her defasında kullanılabildiğini hiçbir zaman anlayabileceğimi sanmıyordum. Hançer hiç değişmemiş, canavarın gözüne gecenin tüm karanlığını doldurmak üzere fırtına gibi dalmıştı.

Son kara bulut da kafatasının içine girince, canavar sessizleşmiş, hançer iyice beyninin içine emilmişti. Canavarın kolları yana devrildi, elleri titremeye başladı. Koca vücudu kuvvetli bir şekilde sarsılmıştı. Çırpınması sona erince kamburlaşarak sırtını ağaçlara verip yere devrildi. Oturmasına rağmen hala benden beş-on metre uzundu. Her yer bir anda sessizleşti. Az sonra ne olacağını sezmeye çalışıyordum. Kulağıma ilk gelen ses bir tüfekten çıkmıştı. Hem de bu ses o kadar yakından geliyordu ki, kulağımı çınlattı. Canavar, meditasyon yapar gibi derin bir nefes alıp içinde tuttu ve bir anda kafası patladı. Beyni ve kafatası parçaları her yere dağılıp kısa bir süre sonra küle döndü.

Orman sessizleşmişti. Başımı çevirip gözlerini kapatarak hareketsizce yan yatan Bernie Koşara baktım. Ölüm ölmediğini bilemiyordum. Ona baktığımda, hareketsiz vücudunun tekrar değiştiğini, küçülerek normal boyuna döndüğünü gördüm. O sırada, yaprakları hışırdatarak bana doğru ilerleyen birinin ayak sesleri duyuldu.

içimde kalan azıcık gücümün hepsini toparlayıp başımı kaldırarak gözlerimi açtım ve gecenin karanlığında Mark James'i göreceğimi sandım. Ama başımda duran o değildi. Nefesim

kesildi. Ayışığının üzerine vuran, tepemdeki siluetin kime ait olduğunu anlayamadım. Belli belirsiz görünüyordu. Bir adım daha yaklaşarak ayışığının yüzüme vurmasını engelledi. Gözlerim korkuyla yuvalarından fırlayacak gibiydi.

OTUZ ÜÇ

PUSLU SİLÜET BELİRGİNLEŞMEYE BAŞLAYINCA yorgunluğumu ve korkumu bir kenara bırakıp gülümsedim. Rahatlamıştım. Gelen Henri ydi. Tüfeğini çalıların arasına fırlatıp yanımda diz çöktü. Yüzü kan içinde kalmış, kot pantolonu yırtılmıştı. Kollarında ve boynunda kesikler ama tüm bunların ötesinde, gözünde büyük bir korku vardı. Beni görünce korkmuştu.

"Bitti mi?" diye sordum.

"Şşşt!" dedi. "Söyle bana, onların hançerlerinden biriyle mi yaralandın?"

"Sırtımdan," dedim.

Gözlerini kapatıp başını salladı. Elini pantolonuna doğru götürüp cebinden, ev ekonomisi sınıfından çıkmadan önce sandıktan alıp cebine koyduğunu gördüğüm taşlardan birini çıkardı. Elleri titriyordu.

"Ağzını aç," dedi, elindeki taşlardan birini ağzıma sokarken. "Dilinin altında tut. Sakın yutma." Beni kollarımın altından tutup sürükleyerek ayağa kalkmamı sağladı ve dengede durabilmem için koluma girdi. Arkamı çevirip sırtımdaki yaraya baktı. Yüzüm ısınmıştı. Sanki ağzımdaki taş beni gençleştiriyordu. Kol ve bacaklarım hala yorgundu ama hareket edebilecek kıvama gelmiştim.

"Bu da nedir?" diye sordum.

"Lorik tuzu. Hançerin açtığı yarayı uyuşturup etkisini hafifletecek," dedi. "Şu an içinde bir enerji patlaması hissediyor olmalısın ama bu çok uzun sürmeyecek. O yüzden bir an önce okula geri dönmemiz gerek."

Ağzımdaki taş soğuktu. Tadı tuz gibi değildi. Aslına bakacak olursanız tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Tadı yoktu. Kendime doğru bakıp vücudumu kontrol ettikten sonra üzerime çullanan canavarın küllerini üzerimden silktim.

"Herkes iyi mi?" diye sordum.

"Altı, ağır yaralı," dedi. "Sam onu kamyonete taşıyor. Sonra da okula gelip bizi alacak. O yüzden oraya dönmemiz lazım."

"Sarah'yı gördün mü?"

"Hayır."

"Biraz önce Mark James buradaydı," dedim Henri'ye bakarak. "Senin o olduğunu sandım."

"Onu görmedim."

Henri'nin arkasından, köpeğime bakıp "Bernie Koşar!" dedim. Hala küçülüyor, bildiğimiz, her zamanki, düşük kulak,

kısa bacak, uzun gövde, soğuk ıslak burunlu, her an koşmaya hazır tazı oluyordu. "Biraz önce hayatımı kurtardı. Sen biliyordun değil mi?"

"Tabii ki biliyordum."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü ben yanında değilken seni o koruyordu."

"Peki buraya nasıl geldi?"

"O da bizimle birlikte aynı gemideydi."

O zaman, gemide sürekli birlikte oynadığım yumuşak havancığının aslında oyuncak olmadığını, Bernie Koşar olduğunu farkettim. Gerçi o zamanlar adı Hadley'di.

Birlikte ona doğru yürüdük. Eğilip Bernie Koşar ın sırtını sıvazladım.

Henri tekrar, "Acele etmemiz lazım," dedi.

Berni Koşar kıpırdamıyordu. Ormandaki ağaçların arasında dolanan gölgelerin bir tek anlamı vardı ama umrumda bile değildi. Elimi Bernie'nin kaburgalarının altına sokup onu kucağıma alınca kalbinin derinlerde bir yerlerde yavaşça attığını hissettim. İçinde hala bir yaşam belirtisi vardı. Her yeri yaralar, kesiklerle kaplanmış, kanıyordu. On bacağı kırıldığı için tuhaf bir açıyla duruyordu. Ama hala yaşıyordu. Onu kaldırılabildiğim kadar nazikçe kaldırıp bebek gibi kucağıma almıştım. Henri bana yardım edip cebinden bir tane daha tuz taşı çıkarıp kendi ağzına attı. O an, "Çok az zamanımız var," derken kendinden bahsedip bahsetmediğini düşünmüştüm. İkimiz de sendeli-

yorduk. Tam o sırada gözüm Henri'nin kalçasına takıldı. Kot pantolonun üstünde toplanan kan parlıyordu. O da bir asker hançeri yemişti. *Acaba onun da benim gibi ayakta kalmasını tuz tap mı sağlıyor?* diye düşündüm.

"Tüfeğine ne oldu?" diye sordum.

"Cephanem kalmadı."

Ormandaki boşluktan çıkıp oyalandık. Bernie Koşar kollarımda hareketsizce yatıyordu ama ölmediğini hissedebiliyordum. Can bedenden henüz tamamen çıkmamıştı. Ormandan çıkarken, yerlere kadar sarkan dalları, çalıları ve ıslak, çürük kokusunu ardımızda bıraktık.

"Koşabilecek durumda mısın?" diye sordu Henri.

"Hayır," dedim. "Ama yine de koşacağım."

Az öteden, büyük bir gürültünün ardından acı bir homurdanma ve demir zincir şingirdamaları geliyordu.

Sonra bir kükreme duyduk. Diğerleri kadar hain bir ses değildi ama bu sesin nereden geldiği belliydi. Bir canavar daha vardı.

"Şaka mı bu?" dedi Henri.

Birileri ormandan bizi izliyordu. Ayak seslerini duyabiliyorduk. Aynı anda ikimiz de arkamıza dönüp baktık ama ormandaki ağaçların sıklığından hiçbir şey görünmüyordu. Sol elimin ışığını açıp ağaçlara doğrultarak ne olduğunu görmeye çalıştım. Ormanın girişinde yedi-sekiz tane asker olmalıydı. Işıklarımı onlara doğrulttuğumda kılıçlarını çektiler. Kılıçlar anında canlanmış, farklı farklı renklerde ışıldamaya başlamıştı.

Henri "Hayır!" diye bağırdı. "Yeteneklerini kullanma! Bu gücünü azaltır."

Bunu söylemek için çok geçti. Işıklarımı söndürdüm. Baş dönmem ve halsizliğim geri gelmişti. Nefesimi tutup askerlerin gelip bize saldırmasını bekledim ama saldırmadılar. Az ilerideki mücadele sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Sonra bir anda ardımızda da bir homurtu duyuldu. Arkama baktım. 10 metre öteden kılıçlar sallanmaya başlamıştı. Askerlerden biri kendinden emin bir kahkaha attı. Tam teçhizatlı, silahlarla donatılmış dokuz askerin karşısında cesaretinden başka hiçbir şeyi olmayan, silahsız üç zavallıydık. Bir tarafımızda canavar, diğer tarafımızda askerler vardı. O an önümüzde başka seçenek yoktu.

Henri korkmamıştı. Cebinden iki taş daha çıkarıp bana uzattı.

"Bunlar son ikisi," dedi. Yüzü titriyor, konuşabilmek için büyük çaba sarfediyordu.

Yeni taşı ağzıma atıp ilk taş orada olmasına rağmen dilimin altında sakladım. İçimde yeni bir enerji oluştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu bana.

Etrafımız sarıldı. Henri, Berni Koşar ve ben, sadece üçümüz ortada kalmıştık. Altı ağır yaralandığı için Sam onu kamyonete taşımıştı. Mark az önce buralardaydı ama o da ortadan kaybolmuştu. Geriye bir tek Sarah kalıyordu, ki onun bizden on beş kilometre ötedeki okulun içinde güvenli bir şekilde saklandığını umuyordum. Derin bir nefes alıp çaresizliği kabullendim.

"Bence hiç farketmez, Henri," dedim ona bakarak. "Okııl az ileride, Sam birazdan orada olacak."

Henri gülümsedi. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Elini omzuma götürüp hafifçe sıktı. Gözleri kıpkırmızı ve yorgundu ama içlerinde sona yaklaştığını hissedercesine bir rahatlama, bir tür huzur gördüm.

"Elimizden geleni yaptık. Olan oldu. Ama seninle çok gurur duyuyorum," dedi. "Bugün inanılmaz bir iş başardın. Bunu yapabileceğini hep biliyordum. Hiç şüphem yoktu."

Başımı eğdim. Ağladığımı görmesini istemiyordum. Bernie'yi sıktım. Onu kucağıma aldığımdan beri ilk kez bir yaşam belirtisi göstermiş, hafifçe başını kaldırarak yanağımı yalayıp tüm gücüyle kendini toparladı **ve** zihnime tek bir kelime gönderdi. *Cesaret*, dedi.

Başımı kaldırdım. Henri bir adım atıp bana sarıldı. Gözlerimi kapatıp yüzümü boynuna gömdüm. Hala titriyor, güçsüz vücudu kollarımda daha da kırılganlaşıyordu. Benimki ondan daha mı güçlüydü? Bilmiyordum. *Demek buraya kadarmış*, diye geçirdim içimden. Başımız dik, futbol sahasında bizi ne bekliyorduyorsa, ona doğru yürümeye başladık.

"Çok iyi iş çıkardın evlat!" dedi.

Gözlerimi açtım. Omzunun arkasından askerlerin yaklaştığını görüyordum. Aramızda beş altı metre vardı. Durdular. İçlerinden birinin elinde kalbi atan, gümüşü gri bir hançer vardı. Asker onu havaya atıp yakalayarak Henri'nin sırtına doğru

fırlattı. Hançeri durdurmak için ellerimi kaldırdım ve bir adım kala ıskaladı. Ağzımdaki taşın daha yarısı bile erimemişti ama anında gücümü kaybetmiştim.

Henri, boшта duran kolumu alıp omzuna atmış, diğer elini de belime koymuştu. İleriye doğru sendeliyorduk. O sırada canavar, ilerideki futbol sahasında belli belirsiz göründü. Mogadorlular bizi takip ediyordu. Muhtemelen canavarı iş üstünde, bizi öldürürken görmek istiyorlardı. Aldığım her nefesi bir öncekinden daha zor almaya başlamıştım. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Ölüm üzerime üzerime geliyor, ödümü koparıyordu. Ama Henri yanımdaydı. Bernie Koşar da. Tek başıma ölmeyeceğim için mutluydum. Canavarın diğer tarafında birkaç asker duruyordu. Canavarı altetsek bile silahlarla donatılmış askerlerle çarpışmamız gerekiyordu.

Başka seçeneğimiz kalmamıştı. Sahaya vardığımızda, canavarın aniden saldıracağını bekliyordum ama bir şey olmadı. Canavarın yanına kadar ilerleyip orada durduk. Ayakta kalabilmek için birbirimize dayanıyorduk.

Canavar, diğerinin yarısı büyüklüğündeydi ama bizi uğraşmadan öldürebilecek kadar güçlü görünüyordu. Soluk, neredeyse transparan cildi kaburgalarının üzerine yayılmış, yumru yumru duruyordu. Kollarında ve vücudunun yanlarında çizikler ve pembe yara izleri vardı. Başını çimlere doğru eğip orada gözlerinin göremediği her ne varsa, koklamaya çalıştı. Karşısında durduğumuzu hissetmişti. Hafifçe homurdadı. Bu canavarda,

diğerlerindeki gibi bir vahşilik, kana susamışlık hissetmemiştim. Hatta üzerinde biraz korku ve üzüntü bile vardı. Onunla iletişim kurmaya çalıştım. Gözümün önüne işkence gördüğü ve aç bırakıldığı geldi. Dünya'da kaldığı süre boyunca içine azıcık ışık giren bir mağarada hapsedilmişti. Gecenin soğukunda ıslak kalıp üşüyünce, ısınmak için titremekten başka çaresi kalmıyordu. Mogadorluların canavarları eğitmek, güçlendirmek ve dehşet saçmak için birbirleriyle dövüştürdüğünü gördüm.

Henri elimden kaydı. Bernie Koşarı daha fazla kucağımda taşıyamıyordum. Bernie'yi yavaşça çime bıraktım. Dakikalardır hareket ettiğini hissetmediğim için yaşıyıp yaşamadığını bilmiyordum. Bir adım atıp dizlerimin üzerine çöktüm. Çevremizdeki askerler bağırmaya başladı. Dillerini anlamamama rağmen sabırsız olduklarını anlayabiliyordum. Biri kılıcını savurdu ve hançeri beyaz bir ışıltıyla beni ıskalayıp tişörtümü sıyırıp yırtarak yanımdan geçti. Dizlerimin üzerinde durup üzerime gelen canavara baktım. Bir kılıç daha sallanmış ve bir hançer daha üzerimize doğru gönderilmişti. Bu canavarı hareketlendirmek için bir uyarı atışıydı. Canavar titredi. Atılan ikinci hançer canavarın dirseğinin altına saplanmıştı. Başını acıyla kaldırdı.

Ona, *çok üzgünüm, demeye çalıştım. Yaşamaya zorlandığın hayat çok acı. Yanlış yönlendirilmişsin. Hiçbir canlı böyle bir muameleyi hak etmez. Kendi gezegeninden koparılmış, seninle ilgisi olmayan bir savaşa girmek için zorlanmış, cehennem gibi bir hayat yaşamış, işkenceye maruz kalmış, aç bırakılmışsın. Çektiğin tüm*

acıların, deneyimlediğin her kötü tecrübenin sorumlusu onlar. Seninla ortak bir kaderi paylaşıyoruz, ikimiz de bu canavarlar yüzünden bu haldeyiz.

Gördüğüm ve hissettiğim her şeyi hesaba katarak konuşmaya çalışıyordum. Canavar başını çevirmiyordu. Düşüncelerimin, bir noktada ona ulaşmaya başladığını hissettim. Ona Lorien i, engin okyanusu, derin ormanı, yemyeşil, diri tepeleri, hayvanların soğuk sulardan içişini, onurlu inşaların günlerini uyum içinde geçirdiklerini gösterdim. Sonra tüm bunların bir anda, saçma sapan bir amaç uğruna önlerine çıkan her şeyi yakıp yıkan Mogadorlularca nasıl cehenneme dönüştüğünü, adamların, kadınların ve çocukların neler çektiğini de. O katiller kendi gezegenlerini bile yok etmişti. Bunun sonu ne olacaktı? Sonra ona Saralı yı gösterdim. Ona hissettiğim ve onunla yaşadığım her duyguyu. Onunla birlikte olduğum zamanlarda nasıl mutlu ve huzurlu olduğumu ve şimdi onu bırakıp gitmek zorunda kalacağım için ne kadar üzüldüğümü. Hepsi o Mogadorlular yüzündendi. *Yardım et bana*, dedim. Ölümü ve kıyımı durdurmam için bana yardım et! Gel birlikte savaşalım. Çok az gücüm kaldı ama yanımda olursan ben de senin yanında olurum.

Canavar başını göğe doğru kaldırıp uzun ve derinden kükredi. Mogadorlular neler olduğunu hissedebiliyordu. Yeterince izlemişlerdi. Ateş açmaya başladılar. Bana doğrultulan bir top silahına baktım. Ateş alıp ölüm yaymaya başlamıştı ama canavar doğru zamanda başını eğip kendisini hedef gösterdi. Yüzü acıyla

kıvranıyor, gözleri kısılarak kapanıyor, neredeyse ters dönecek gibi boş bakıyordu. Bu sefer kızdığını görüyordum.

Yüzükoyun çime düşmüştüm. Yanımdan hızla bir şey geçip beni sıyırmıştı ama ne olduğunu göremedim. Henri, arkamda acı içinde bağıırıyordu. Uzağa fırlatılmış, çamura girmiş, yüzünü kaldırmıştı. Her yerinden duman çıkıyordu. Ona neyle vurduklarıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Büyük ve ölümcül bir şey olmalıydı. Her yanıımı panik ve korku sardı. *Hayır Henri, diye düşündüm. Lütfen Henri.*

Canavar güçlü nefesiyle üfleyerek birkaç askerle birlikte silahlarını da uzaklaştırmıştı. Bir kez daha kükredi. Başımı kaldırıp bakınca, gözlerinin kırmızıya dönüştüğünü, dehşetle ışıldadığını gördüm. Ona eziyet edenlere baş kaldırıp hak ettikleri cezayı veriyordu. Önce benim olduğum yöne bakıp yavaş yavaş bakışlarını ele geçirdiği askerlere yoğunlaştırdı. Silahlar ateşleniyor ama hepsi anında susturuluyordu. *Hepsini öldür; diye geçirdim içimden. Asil ve cesurca savaş, hepsini öldürebilirsin.*

Başımı kaldırdım. Bernie Koşar çimlerin üzerinde hareketsiz yatıyordu. Onun az ilerisinde de Henri hareketsizdi. Çimlerden destek alarak ayağa kalktım, kendimi Henri'nin yanına kadar sürükledim. Yanına vardığımda gözlerini hafif araladı. Her nefes alış bir mücadeleleydi. Ağzından ve burnundan kan geliyordu. Onu kollarıma alıp kucağıma yatırdım. Vücudu tamamen güçsüzleşmişti. Ölüyordu, bunu hissedebiliyordum.

Gözlerini kırparak açtı. Yüzüme bakıp elini yanağıma koyduğu an ağlamaya başladım.

"Buradayım," dedim.

Gülümsemeye çalıştı.

"Çok özür dilerim Henri," dedim. "Çok özür dilerim. İstedüğün sırada buradan ayrılmalıydık."

"Şşşt," dedi. "Bu senin hatan değil."

Hıçkırıklarımın arasında, "Çok özür dilerim," deyip duruyordum.

"Harika bir iş başardın," dedi fısıldayarak. "Harikaydın. Böyle olacağını hep biliyordum."

"Seni okula götürmeliyiz," dedim. "Sam gelmiştir."

"Dinle beni John. Her şey," dedi. "Bilmen gereken her şey sandığın içinde. Mektup."

"Her şey bitmedi. Kurtulmamız için hala bir ümit var."

Ellerimin arasında benden ayrıldığını hissedebiliyordum. Onu sarstım. Gözleri zar zor açıldı. Ağzından kan geliyordu.

"Buraya, Paradise a gelmemiz tesadüfen olmadı," dedi. Ne demek istediğini bilmiyordum. "Mektubu oku."

Eğilerek çenesine akan kanı sildim. "Henri!" dedim.

Gözlerimin içine baktı.

"Lorien in mirası sizsiniz John. Sen ve diğerleri. Gezegenin son ümidisiniz. Sırlar," diye devam ediyordu ki, gücü öksürüklerinin içinde boğuldu. Ağzından daha çok kan gelmeye başlamıştı. Gözleri tekrar kapandı. "Sandık, John!"

Onu kendime çekerek göğsüme bastırdım. Vücudu gevşemiş, nefesi o kadar seyrekleşmişti ki, nefes bile alıyor sayılmazdı.

"Birlikte geri dönmeyi başaracağız Henri. Sen ve ben, söz veriyorum," dedim gözlerimi kapayarak.

"Güçlü ol," dedi, hafif hafif öksürerek konuşmaya çalışıyordu. "Bu savaş... Kazanabilirsiniz... Diğerlerini bul... Altı... Gücü..." dedi ve uzaklaştı.

Onu kollarıma alarak ayağa kalkmaya çalıştım ama içimde bir nefeslik bile güç kalmamıştı. İleride canavarın kükremesini duydum. Hala top atılıyor, ışıkları futbol sahasının üzerine yayılıyordu. Ama her geçen dakika, silah sesleri azalmış, azala azala sadece tek bir silah sesi kalmıştı. Henri'yi kollarımdan bıraktım. Elimi yanağına koydum. Gözlerini açıp bana baktığında, bunun bana son bakışı olduğunu biliyordum. Zayıf bir nefes alıp verirken gözlerini kapattı.

"Hiçbir şey için pişman değilim evlat. Bir dakikasını bile kaçırmak istemezdim. Gönlüm, bunun bir dakikasını bile kaçırmaya ne Dünyada ne de Lorien'de razı olurdu," dedi. Son kelimeler ağzından çıkarken onların son sözleri olduğunu, Henri'nin uzaklaştığını biliyordum. Onu sıkı sıkı tutup ağlayarak salladım. Çaresiz ve umutsuzdum. Elleri cansız bir şekilde çimlere düştü. Başını ellerimin arasına alıp göğsüme bastırıp daha önce hiç ağlamadığım bir şekilde öne arkaya gidip gelerek ağlamaya başladım. Boynuma asılı tılsım bir an mavi ışıldamış, bir saniye sonra normale dönmüştü.

Son top atılırken, Henri'yi kucaklamış çimlerde otuyordum. Acı vücudumu terketmişti. Gecenin soğukunda, kendimden geçtiğimi hissettim. Ay ve yıldızlar üzerimizde ışıldıyordu. Rüzgarda bir kahkaha duydum. Kulaklarım bu sese alıştı. Başımı çevirdim. Başım dönüyordu ve bulanık görüyordum ama o bulanık görüntünün içinde benden az ileride duran bir casus gördüm. Üzerinde uzun yağmurluğu ve gözlerini örten şapkası vardı. Yağmurluğunu ve şapkasını çıkarıp soluk benizli, saçsız başını ortaya çıkardı. Kemerinin arkasına doğru uzanıp uzun bir av bıçağı çıkardı. Bıçak on santimetreden kısa değildi. Gözlerimi kapattım. Artık hiç umrumda değildi. Casusun hırıltılı sesi gittikçe bana doğru yaklaşıyordu. Sonra bir anda ayak sesleri durdu. Casus acıyla homurdanıp inlemeye başladı.

Gözlerimi açtım. Casus o kadar yakınmadaydı ki, kokusunu alabiliyordum. Av bıçağı elinden düştü. Göğsünde, kalbinin olduğunu düşündüğüm yerde bir kasap bıçağı duruyordu. Bıçak geri çekildi. Casus dizlerinin üzerine çöküp kül yığınınına döndü. Arkada, gözyaşları ve titreyen elleriyle bıçağı tutan Sarah'ydı. Bıçağı yere atıp bana doğru koştu ve kollarını vücuduma sardı. Ben Henri'ye sarılıyordum. Kendi başım düşüp dünyam karanara, her şey yok olana kadar Henri'ye sarıldım. Savaş sonrası durumumuza bakacak olursak; okul yıkılmış, ağaçlar sökülmüş, futbol sahası külle dolmuştu. Ve ben hala Henri'yi kucaklıyordum. Sarah da beni.

BÖLÜM

OTUZ DÖRT

GÖZÜMÜN ÖNÜNDE GÖRÜNTÜLER BELİRİYOR, HER biri kendi kederini ya da neşesini içinde barındırıyordu. Bazen her ikisini de birden. En içine girilmesi imkansız, en karanlık görüntülerde, devreye, sanki görünmez bir elin yardımıyla gözleri kamaştıracak kadar büyük bir mutluluk giriyor, her şey iç içe girip birbiri arasında gidip geliyordu. Sanki biri bir düğmeyi bir açıyor, bir kapatıyordu. Şu an durdu. Bu kare dondu. Fişe takıp yakından izle bakalım ne göreceksin? Henri hep şöyle derdi: Bir anıya sahip olmanın bedeli, o anının beraberinde getirdiği hüzündür.

Çimlerin serin, güneşin bulutsuz gökyüzünde tepede olduğu, ılık bir yaz günüydü. Sudan gelen esinti, etrafa deniz ferahlığı yayıyordu. Elinde çanta taşıyan bir adam, evin kapısına doğru ilerledi. Bu genç adamın kısa kestirdiği kahverengi saçları, yeni

tıraş ettiği parlak bir yüzü vardı ve günlük giysiler içindeydi. Elindeki çantayı bir elinden öbürüne geçirmesinden ve alnındaki ter damlalarından gergin olduğu belliydi. Kapıyı çaldı. Büyükbabam kapıyı açarak adamın içeri girmesine izin verip arkasına geçti. Sanırım o sırada bahçede Hadley'le boğuşuyordum. Hadley durmadan şekil değiştiriyor, bir boğuşuyor, bir uçuyor sonra tekrar üzerime saldırıyordu. Birbirimizle uğraşüyor, karnımız ağrıyana kadar gülüyorduk. Geçip giden zaman, sadece çocukluğa özgü o umursamazlık ve saflık yıllarında yenilmez olabiliyordu.

On beş dakika geçti. Belki daha az. O yıllarda, bir gün sonsuza kadar sürermiş gibi gelirdi. Kapı açılıp kapandı. Başımı kaldırıp baktım. Büyükbabam bana doğru yaklaşan adamlar duruyor, ikisi de bana bakıyordu.

"Burada, tanışmanı istediğim biri var," dedi büyükbabam.

Çimlerden kalkıp elimdeki kirleri temizlemek için ellerimi alkışlar gibi birbirine sürttüm.

"Bu Brandon," dedi büyükbabam. "Senin Cepan ın. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. Brandon. Adı buydu. Tüm yıllar boyunca hatırlayamadığım an, o sırada gözümün önündeydi.

"Yani, bu demek oluyor ki, bundan sonra seninle çok vakit geçirecek, ikiniz, etle tırnak gibi olacak, aranızda bir bağ kuracaksınız. Anlıyor musun?"

Başımı sallayıp büyüklerin defalarca yaptığını gördüğüm gibi, tokalaşmak için adama elimi uzattım. Gülümseyerek bir

dizinin üzerine oturdu ve küçücük elimi eline alıp parmaklarıyla kavradı.

"Sizinle tanıştığım memnum oldum bayım," dedim.

Işıl ışıl, tatlı, canlı gözler gözlerimin içine bakıyor, bir tür bağlılık sözü veriyordu. Tabii, o sıralar söz vermenin de bağın da ne demek olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm.

Başını sallayıp sol elini sağ elimin üzerine koydu. Küçücük elim ellerinin ortasında bir yerlerde kayboldu. Kafasını sallıyordu. Hala gülümsüyordu.

"Canım evladım," dedi. "O memnuniyet bana ait."

Sarsılarak uyandım. Sırtüstü yatıyor, kalbim koşmuşum gibi hızla çarpıyordu. Gözlerim kapalıydı ama odanın canlılığından ve güneşliğin ardındaki uzun gölgelerden güneşin doğduğunu anlayabiliyordum. Tekrar acı hissetmeye başladım. Acım, fiziksel acıdan çok daha büyük, hiçbir zaman baş edemeyeceğim türdendi. Saatlerce öncenin acısıyla kıvranıyordum.

Derin bir nefes alıp verdim. Yanağımdan bir damla gözyaşı düştü. Gözlerimi kapalı tuttum, içimde tuhaf bir umut, güne uyanmazsam günün hiç başlamayacağını, zamanın geri işleyeceğini ve her şeyi değiştireceğini söylüyordu. Vücudum titriyor, sessiz ağlamam hıçkırıklarla haykırırlara dönüşüyordu. Başımı sallayıp ağlamaya başladım. Henri'nin öldüğünü ve dünyadaki tüm umutların bu gerçeği değiştiremeyeceğini biliyordum.

Yanımda bir şeylerin hareket ettiğini hissettim. Gerilip hareketsiz kalmaya, farkedilmemeye çalıştım. O sırada bir el yanağıma dokundu. Yumuşak, sevgi dolu bir dokunuştı bu. Gözlerimi açıp yeni doğan güneşe alışmaya çalışarak tanımadığım bir tavana baktığımı farkettim. Nerede olduğumla, oraya nasıl gittiğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Sarah yanımda oturuyordu. Elini yanağıma koyup parmak uçlarıyla kaşlarımı okşuyordu. Eğilip beni yumuşacık dudaklarıyla öptü. Keşke bu öpücük, şişelenip saklanabilir bir şey olsaydı. Üzerimden kalkınca derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak alnını öptüm.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Paradise tan kırk kilometre ötede bir otelde."

"Buraya nasıl geldik?"

"Sam getirdi," dedi.

"Peki okul? Yani orada ne oldu? Dün gece benimle olduğunu hatırlıyorum ama sonrasında ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum," dedim. "Sanki her şey bir rüyaydı."

"Mark gelene kadar seninle futbol sahasında bekledim. Sam'in kamyonetine seni o taşıdı. Daha fazla saklanamazdım. Neler olup bittiğini bilmeden okulda olmak beni deli etti. Yardım edebileceğimi düşündüm."

"Ve de kesinlikle ettin!" dedim. "Hayatımı kurtardın."

"Bir uzaylı öldürdüm," dedi. Olanlara hala inanmadığı belliydi.

Kollarını bana dolayıp elleriyle sırtımı sıvazladı. Kalkıp oturmaya çalıştım. Kendi gücümle hafifçe doğruldum, sonra Sarah sırtımdaki bıçak yarasına dokunmamaya dikkat edip arkamdan destek vererek kalkmama yardım etti. Ayaklarımı yatağın yanından sarkıtıp bileğimdeki izleri hissettim ve parmak uçlarımla kaç tane olduklarını saydım. Hala üç taneydi. Böylece Altı'nın hala yaşadığını anlamıştım. O günden sonraki günlerimi yalnız geçireceğime, gidecek hiçbir yerimin olmayışına kendimi hazırlamış, durumumu kabullenmiştim. Ama yalnız kalmayacaktım. Altı hala burada, hala benimleydi. Geçmişimle aramdaki tek bağımdı.

"Altı iyi mi?"

"Evet," dedi Sarah. "Bıçaklanmış ve vurulmuş ama şimdi daha iyi. Sam onu kamyonete taşımasaydı kurtulamazdı diye düşünüyorum."

"Nerede?"

"Yan odada, Mark ve Sam'le birlikte."

Ayağa kalktım. Kaslarım isyan ediyordu. Her yerim kaskatı kesilmiş, ağrıyordu. Üzerimde temiz bir tişört, file bir şort vardı. Vücudum sabun kokuyordu. Yaralarım temizlenmiş, bandajlanmış, bazılarına dikiş atılmıştı.

"Tüm bunları sen mi yaptın?" diye sordum.

"Çoğunu. Dikiş atmak zor oldu. Önümüzde örnek olarak sadece Henri'nin başına attığı dikişi vardı. Sam de yardım etti."

Sarah'ya baktım. Ayaklarını altına almış, yatakta oturuyordu. O sırada gözüme bir şey takıldı. Yatağın ayakucundaki battaniyenin altında bir şey kıpırdamıştı. Bir an için gerildim. Aklıma spor salonundaki sansarlar geldi. Sarah neye baktığımı görünce gülümseyerek yatağın ucuna eğildi ve elleriyle dizlerinin üzerine kalktı.

"Burada sana *merhaba*, demek isteyen biri var," deyip kenarından tutarak battaniyeyi nazikçe kaldırdı ve altından Bernie Koşar çıktı. Uyuyordu. On bacağına metal bir aparat takılmış, kesik dolu vücundaki yaralar, benimki gibi temizlendikten sonra pansumanlanmış, iyileşmeye bile başlamıştı. Yavaşça gözlerini açıp kendine gelmeye çalıştı. Gözlerinin içi yorgunluktan kıpkırmızı olmuştu. Başım yatakta tutuyor, kuyruğunu hafifçe sallayarak şilteye vuruyordu.

"Bernie," dedim önünde diz çökerek. Elimi yumuşak bir şekilde başına koydum. Gülümsememi engelleyemiyor, mutluluk gözyaşları döküyordum. Küçük vücutu top gibi kıvrılmış, ön patilerinin üzerinde yatıyor, gözleri beni içine alıyordu. Savaşan korkmuş, yara almış ama yine de efsane yaratmak için burada kalmıştı.

"Bernie Koşar başardın. Hayatımı sana borçluyum," dedim başının üstünü öperek.

Sarah başını çevirdi.

"Mark seni kamyonete taşıırken ben de onu taşıdım," dedi.

"Mark. Ondan şüphe ettiğim için çok üzgünüm," dedim.

Sarah, Bernie Koşar ın kulaklarından birini kaldırdı. O da ellerini koklayıp yalamaya başladı. "Mark'ın söyledikleri doğru mu? Bernie Koşar gerçekten dev gibi olup kendisinden iki kat büyük bir canavarı mı öldürdü?"

Gülümsedim. "Uç katı kadar," dedim.

Bernie Koşar bana bakıp "Yalancı," dedi. Başımı eğip ona bakarak göz kırptıktan sonra Sarah'ya döndüm.

"Tüm bunlarla," dedim. "Yani, her şey çok hızlı gelişti. Tüm bunlarla nasıl başa çıkabiliyorsun?"

Başını salladı. "Nasıl mı başa çıkıyorum? Bir uzaylıya aşık olduğumu üç gün önce öğrenmekle mi, yoksa kendimi bir anda uzaylı savaşlarının içinde bulmakla mı nasıl başa çıktığımı soruyorsun? Eh, idare ediyorum işte."

Gülümsedim. "Sen bir meleksin."

"Yok," dedi. "Ben sadece deli gibi aşık bir kıyım."

Yataktan kalkıp beni kollarına aldı. Odanın ortasına kadar birbirimize dayanarak yürüdük.

"Gerçekten gitmen gerekiyor, değil mi?"

Başımı salladım.

Derin bir nefes alıp titreyerek, ağlamamak için kendini zor tutarak nefesini verdi. Son yirmi dört saattir hayatımda hiç görmediğim kadar gözyaşı görmüştüm.

"Nereye gitmen, ne yapman gerektiğini bilmiyorum ama seni bekleyeceğim John. Tüm kalbim sana ait. İstesen de istemeşen de."

Onu kendime doğru çektim. "Benim ki de sana," dedim.

Odanın diğer tarafına doğru yürüdüm. Masanın üstünde Lorik sandık ve üç torba, Henri'nin bilgisayarı, ve bankadan en son çektiği para duruyordu. Sandığı ev ekonomisi sınıfından Sarah kurtarmış omalıydı. Elimi kilidin üzerine koydum. Aklıma Henri'nin bahsettiği sırlar geldi. Her şey bunun içindeydi. Zaman içinde sandığı açacak, o sırların neler olduğunu öğrenecektim ama doğru zaman kesinlikle şimdi değildi. Sonra aklıma bir şey daha takıldı. Paradise'a gelmemizin tesadüf olmadığını söylerken acaba ne demek istiyordu?

"Çantalarımı sen mi topladın?" diye sordum Sarah'ya. Arkamda duruyordu.

"Evet. Hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şey buydu herhalde."

Çantamı masadan kaldırdım. Altında, üzerinde adımın yazdığı bir zarf duruyordu. "Bu da ne?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bunu Henri'nin yatakodasına buldum. Okul çıkışı oraya gidip ne toplayabildiysek toplayıp buraya geldik."

Zarfı açıp içinden Henri'nin benim için oluşturduğu kimlikleri çıkarttım. Doğum belgeleri, sosyal sigorta kartları, vizeler, daha neler neler saydım. On yedi farklı yaş için on yedi farklı kimlik vardı. En önde duran kağıda yapıştırılmış notta Henri'nin elyazısıyla "Her ihtimale karşı!" yazıyordu. En sonuncu sayfanın arkasında, Henri'nin üzerine ismimi yazdığı, mühürlü bir zarf daha vardı. Ölmeden önce Henri'nin sözünü

ettiği mektup bu olmalıydı. Mektubu o an okuyacak cesareti kendimde bulamadım.

Otel odasının penceresinden dışarı baktım. Altımızda hafif karlardan oluşmuş bir zemin, üstümüzde gri bulutlar vardı ama zemin kar tutmayacak kadar ılıktı. Saralı'nın arabasıyla Sam'in kamyoneti otoparkta yan yana park etmiş, duruyordu. Sarah kapıyı açınca, içeri Sam'le Mark girdi. Altı da topallayarak arkalarından ilerliyordu. Sam bana sarılıp "Başın sağolsun," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Altı. Artık üzerinde Lorik giysisi değil, ilk karşılaştığımızda giydiği kot pantolonuyla Henri'nin eşofman üstlerinden biri vardı.

Omuzlarımı silktim. "İyiyim. Gerginim ve ağrım var. Üzerimde bir ağırlık var," dedim.

"Ağırlık hançerden kaynaklanıyor. Geçecek."

"Sen çok mu kötü yaralandın?" diye sordum.

Gömleğini kaldırıp yanındaki ve sırtındaki yaraları gösterdi. Söylenene göre, dün gece üç kez bıçaklanmıştı. Vücudundaki çeşitli kesikleri ve bir kere de sağ kalçasından vurulduğunu saymıyorlardı bile. Kalçasındaki bandajın ve topallamasının sebebi buydu. Bana, bir süre sonra taşla iyileşemeyecek kadar uzaklaştıklarını söyledi. Hala yaşıyor olmasından bile etkilenmiştim.

Sam'le Mark'ın üzerinde hala bir gün önce giydikleri giysiler vardı ve üstleri başları çamur, kir ve kan karışımıyla kaplıydı. İki

gündür uyumadıkları için, ikisinin de gözünden uyku akıyordu. Mark, kendini zar zor kaldırarak Sam'in arkasında duruyordu.

"Sam, senin bir buldozer olduğunu hep biliyordum," dedim.

Belirsizce gülümseyip "iyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim," dedim. "Ya sen?"

"Fena değilim işte."

Sam'in omzunun arkasından Mark'a baktım.

"Sarah, dün gece beni sahadan kamyonete kadar taşıdığını söyledi," dedim.

Omuzlarını silkti. "Yardım ettiğime sevindim," dedi.

"Hayatımı kurtardın Mark."

Gözlerimin içine bakıp "Sanırım dün gece herkes bir noktada birbirinin hayatını kurtardı. Altı, farklı farklı noktalarda benim hayatımı tam üç kez kurtardı. Sen de cumartesi gecesi köpeklerimi kurtardın. Ödeştik, diyelim," dedi.

Bir şekilde gülümsemeyi başardım. "Peki," dedim. "Sandığım gibi öküzün teki olmadığını bilmek güzel."

Hafifçe gülümsedi. "Kıçıma tekmeyi basacak bir uzaylı olduğunu bilseydim, okulun ilk günü o kadar üzerine gelmezdim, diyelim," dedi.

Altı, odanın diğer tarafına doğru yürüyüp masanın üzerindeki çantalarıma baktı.

"Gerçekten artık gitmemiz gerek," deyip endişeyle yüzüme baktı. Bakışları yumuşamıştı. "Geride, yapılmamış sadece bir

tek şey kaldı. Ne yapmamızı isteyeceğinden emin olamadık," dedi.

Başımı salladım. Neyden bahsettiğini sormama gerek kalmamıştı. Sarah'ya baktım. *Er geç bu işin üstesinden gelmemiz gerekecek*, diye düşündüm. Karnım ağrıyordu. Kusacak gibiydim. Sarah yaklaşıp elimi tuttu.

"Nerede o?"

Yerler eriyen karlar yüzünden ıslaktı. Sarah'nın elini elimin içine alıp sessizce ormanın içinde ilerledim. Otelden bir buçuk kilometre kadar uzaklaşmıştık. Sam'le Mark önden yürüyüp bize yol gösteriyor, biz de onların saatler önce yerde bıraktıkları izleri takip ederek arkalarından yürüyorduk. Yukarıda bir yerde, Henri'nin vücudunun bir kütüğe yatırıldığı boşluğu gördüm. Yatağından alınan gri battaniyeye sarılmıştı. Ona doğru yürüdüm. Sarah arkamdan geliyor, elini omzuma koyuyordu. Diğerleri arkamda durdu. Yüzünü görmek için battaniyeyi araladım. Gözleri kapanmış, yüzü kül rengine dönmüştü. Dudakları soğuktan morarmış gibiydi. Alnını öptüm.

Altı, "Ne yapmak istiyorsun John?" diye sordu. "İstersen onu gömebiliriz. Ya da istersen, cesedini yakabiliriz."

"Onu nasıl yakabiliriz ki?"

"Ateş yakabilirim."

"Senin sadece havayı kontrol edebildiğini sanıyordum."

"Havayı değil, elementleri kontrol edebiliyorum." Endişe okunan yumuşak yüzüne baktım. Bakışlarında, takviye birlikler olduğumuz yere varmadan, bir an önce gitmemiz gerektiğini belirten bir ifade vardı. Cevap vermedim. Başımı çevirip Henri'nin elini son bir kez daha sıkıp yüzüne kapanarak kendimi bıraktım.

"Çok özür dilerim, Henri," diye fısıldadım kulağına. Gözlerimi kapadım. "Seni seviyorum. Ben de yaşadıklarımızın bir dakikasını bile dünyalara değişmem. Hiçbir şeye değişmem," diye fısıldadım. "Ama seni geri götüreceğim. Bir şekilde Lorien'e döneceksin. Bu konuda hep şakalaşırdık ama sen benim sahip olabileceğim en iyi babamdın. Yaşadığım her an seni asla unutmayacağım. Seni seviyorum Henri. Hep sevdim."

Sonra yüzünü serbest bırakıp battaniyeyle tekrar örterek ahashap zemine nazikçe bıraktım. Ayağa kalkıp Saralı'ya sarıldım. Ağlamam kesilene kadar bana sarıldı. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip Altı'ya baktım.

Henri'nin külleri başka bir şeyle karışmasın diye, etraftaki dalları ve yaprakları temizledim. Sam de bana yardım etti. Battaniyenin kenarına bir kibrit yaktı ve Altı, ateşi diğer yönlere de yaydı. Hep beraber yanışını seyrettik. Hiçbirimizin gözleri kuru değildi. Mark bile ağladı. Kimse bir kelime bile etmiyordu. Alevler söndüğünde, külleri, otelden çıkıp ilk durduğumuz yerde daha düzgün bir kaba koymak üzere Mark'ın otelden aldığı kahve bardağına koydum. Geri döndüğümüzde de külleri, Sam'in kamyonetinin göğüslüğüne yerleştirdim. Henri'nin de

bizimle birlikte seyahet edeceğini, eskiden birlikte defalarca yaptığımız gibi, bir kasabadan diğerine giderken yollarda hep bizi izleyeceğini bilmek beni rahatlatıyordu.

Eşyalarımızı kamyonetin arkasına yükledik. Altı'nın ve benim eşyalarımın dışında, Sam'in de iki çantası vardı. Önce kafam karıştı ama sonradan Altı'yla aralarında konuşup Sam'in de bizimle gelmesine karar verdiklerini farkettim. Buna çok sevinmişim. Sarah'yla birlikte otel odasına geri döndük. Kapıyı kapatır kapatmaz elimi tutup beni kendine çekti.

"Kalbim parçalanıyor," dedi. "Şu an senin için güçlü durmaya çalışıyorum ama buradan gideceğini düşünmek beni mahvediyor."

Onu başından öptüm.

"Benim de kalbim kırık," dedim. "Bir yere yerleşir yerleşmez sana yazacağım ve güvenli olduğundan emin olduğum ilk an arayacağım."

w II

Altı, kapıdan başını soktu.

"Gerçekten artık gitmemiz gerek," dedi.

Başımı salladım. Kapıyı kapattı. Sarah yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve otel odasında öpüştük. Biz oradan ayrılmadan Mogadorluların varabileceği düşüncesi aklıma geldikçe, onu yeterince tehlikeye soktuğumu düşünüp tüm gücümü toplayarak gitmeye karar verdim. Yoksa kafam karışabilir, ömür boyu orada kalabilirdim.

Bernie Koşar hala yatağın ayakucunda yatıp bekliyordu. Onu dikkatle kucağıma alıp kamyonete götürürken kuyruğunu sallıyordu. Altı, bagaj kapağını kapadı. Arkama dönüp otelle karşılaşınca, otel yerine, bir daha hiç göremeyeceğimiz evimizi bir kere daha göremediğim için üzüldüm. Ahşapların dökülen boyalarını, kırık camlarını, güneşe ve yağmura maruz kaldığı için kararan kiremitlerini, her şeyini özleyecektim. Henri, bir zamanlar evimizin cennete benzediğini söylemişti. Ama bu artık doğru değildi. Paradise maçı kaybetmişti.

Arkama dönüp Altı'ya başımı salladım. Kamyonete binip kapıları kapadıktan sonra beklemeye başladı.

Sam'le Mark tokalaşmıştı. Birbirlerine ne söylediklerini duymadım. Sam, kamyonete binip Altı'yla birlikte beklemeye başladı. Mark'ın elini sıktım.

"Sana borcumu hiçbir zaman ödeyemeyeceğim," dedim.

"Hiç de değil," dedi. "Bir gün ödersin."

Başımı çevirdim. Ayrılığın üzüntüsünden kurtulmak için kendime zarar vermek istiyordum. Asıl ayrılmak istemediğim ağlamaklı bir halde öylece duruyordu.

Başımı salladım. "Seni bir gün tekrar göreceğim," dedim.

"Kendine çok dikkat et."

Saralı yı kollarıma alıp ona sanki hiç bırakmayacakmışçasına sımsıkı sarıldım.

"Sana döneceğim," dedim. "Söz veriyorum, yapacağım son şey bile olsa, sana döneceğim."

Yüzünü boynuma kapadı. Başını sallıyordu.

"Gelene kadar dakikaları sayacağım," dedi.

Son defa öpüştük. Onu yere indirip kamyonetin kapısını açtım. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Eliyle ağzını ve burununu sıkıca kapatmıştı. İkimiz de bakışlarımızı birbirimizden kaçırmadık. Kapıyı kapattım. Altı, kamyoneti geri alıp otoparktan çıktı, bir an durup vites değiştirdi. Mark'la Sarah gidişimizi izlemek için yola çıkmıştı. Sarah'nın gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Koltuğuma dönüp yan aynadan onu izlemeye devam ettim. El sallamak için kolumu kaldırdım. Mark bana el salladı ama Sarah sadece gidişimi izliyordu. Onu görebildiğim noktaya kadar izledim. Kamyonet yolda ilerledikçe, Sarah'nın arkadaki görüntüsü küçülüyordu ve kamyonet yola çıkmak için dönünce ikisi de gözden kayboldu. Arkama dönüp yanından geçtiğimiz tarlaları izledim. Gözlerimi kapatıp Sarah'nın yüzünü gözümün önüne getirerek gülümsedim. *Yine birlikte olacağız, dedim ona. O güne kadar tüm kalbimde ve her an aklınma olacaksın.*

Bernie Koşar başını kaldırıp kucağımda yatmaya devam etti. Elimi sırtına koyup onu sevdim. Kamyonet yolda zıplıyor, güneye doğru ilerliyordu. Dördümüz hep beraber bir sonraki kasabamıza doğru yol alıyorduk. Artık orası her neresiyse.